ព្រះ
ត្រៃបិដកបាឡី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត
ឯកាទសមភាគ
៥០

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ
ព.ស. ២៥៤៩

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ឯកាទសមភាគ

៥០

ព.ស. ២៥៤៩

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស ទសកនិបាតោ

ឯកាទសមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បឋមបណ្ណាសកោ

បឋមោ អានិសំសវគ្គោ

(១) ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កិមត្ថិយានិ ភន្តេ កុសលានិ សីលានិ កិមានិសំសានីតិ ។ អវិប្បដិសារត្ថានិ ខោ អានន្ទ កុសលានិ សីលានិ អវិប្បដិសារានិសំសានីតិ ។ អវិប្បដិសារោ បន ភន្តេ កិមត្ថិយោ

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ ទសកនិបាត

ឯកាទសមភាគ

សូមនមស្ការចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ ។

បឋមបណ្ណាសក

អានិសំសវគ្គ ទី ១

(១) ខ្ញុំបានស្ដាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កុសលសីល ជាកុសល មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ កុសលសីល ជាកុសល មានអវិប្បដិសារៈ (សេចក្ដីមិនក្ដៅក្រហាយ) ជាប្រយោជន៍ មានអវិប្បដិសារៈ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះអវិប្បដិសារៈ មានអ្វី ជាប្រយោជន៍

កិមានិសំសោតិ ។ អវិប្បដិសារោ ខោ អានន្ទ បាមុជ្ជត្ថោ បាមុជ្ជានិសំសោតិ ។ បាមុជ្ជំ បន ភន្តេ កិមត្ថិយំ កិមានិសំសន្តិ ។ បាមុជ្ជំ ខោ អានន្ទ បីតត្ថំ បីតានិសំសន្តិ ។ បីតិ បន ភន្តេ កិមត្ថិយា កិមានិសំសាតិ ។ បីតិ ខោ អានន្ទ បស្សទ្ធត្ថា បស្សទ្ធានិសំសាតិ ។ បស្សទ្ធិ បន ភន្តេ កិមត្ថិយា កិមានិសំសាតិ ។ បស្សទ្ធិ ខោ អានន្ទ សុខត្ថា សុខានិសំសាតិ ។ សុខំ បន ភន្តេ កិមត្ថិយំ កិមានិសំសន្តិ ។ សុខំ ខោ អានន្ទ សមាធត្ថំ សមាធានិសំសន្តិ ។ សមាធិ បន ភន្តេ កិមត្ថិយោ កិមានិសំសោតិ ។ សមាធិ ខោ អានន្ទ យថាភូតញ្ញាណទស្សនត្ថោ យថាភូតញ្ញាណទស្សនានិសំសោតិ ។ យថាភូតញ្ញាណទស្សនំ បន ភន្តេ កិមត្ថិយំ កិមានិសំសន្តិ ។

មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ អវិប្បដិសារៈ មានបាមុជ្ជៈ (សេចក្តីរីករាយ) ជាប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះបាមុជ្ជៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ បាមុជ្ជៈមានបីតិ (សេចក្តីឆ្អែតចិត្ត) ជាប្រយោជន៍ មានបីតិជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះបីតិ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ បីតិ មានបស្សទ្ធិ (សេចក្តីស្ងប់) ជាប្រយោជន៍ មានបស្សទ្ធិ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះបស្សទ្ធិ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ បស្សទ្ធិ មានសុខៈជាប្រយោជន៍ មានសុខៈជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះសុខៈ មានអ្វី ជាប្រយោជន៍ មានអ្វី ជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ សុខៈ មានសមាធិ ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះសមាធិ មានអ្វី ជាប្រយោជន៍ មានអ្វី ជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ សមាធិ មានយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ (វិបស្សនាញាណខ្ចី) ជាប្រយោជន៍ មានយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មានអ្វីជាប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។

យថាភូតញាណទស្សនំ ខោ អានន្ទ និព្វិទា-
វិរាគត្ថំ និព្វិទាវិរាគានិសំសន្តិ ។ និព្វិទាវិរាគោ
បន ភន្តេ កិមត្ថិយោ កិមានិសំសោតិ ។ និព្វិ-
ទាវិរាគោ ខោ អានន្ទ វិមុត្តិញាណទស្សនត្ថោ
វិមុត្តិញាណទស្សនានិសំសោតិ ។ ឥតិ ខោ អានន្ទ
កុសលានិ សីលានិ អវិប្បដិសារត្ថានិ អវិប្បដិសារា-
និសំសានិ អវិប្បដិសារោ បាមុជ្ជត្ថោ បាមុជ្ជានិសំ-
សោ បាមុជ្ជំ បីតត្ថំ បីតានិសំសំ បីតិ បស្សទ្ធត្ថា
បស្សទ្ធានិសំសា បស្សទ្ធិ សុខត្ថា សុខានិសំសា
សុខំ សមាធត្ថំ សមាធានិសំសំ សមាធិ យថា-
ភូតញាណទស្សនត្ថោ យថាភូតញាណទស្សនានិ-
សំសោ យថាភូតញាណទស្សនំ និព្វិទាវិរាគត្ថំ
និព្វិទាវិរាគានិសំសំ និព្វិទាវិរាគោ វិមុត្តិញា-
ណទស្សនត្ថោ វិមុត្តិញាណទស្សនានិសំសោ ។

ម្នាលអានន្ទ យថាភូតញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទាវិរាគៈ (វិបស្ស-
នាញាណដ៏មានកំឡាំងនិងមគ្គ) ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទាវិរាគៈ
ជាអានិសង្ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះនិព្វិទាវិរាគៈ មានអ្វីជា
ប្រយោជន៍ មានអ្វីជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ និព្វិទាវិរាគៈ
មានវិមុត្តិញាណទស្សនៈ (អរហត្តផលនិងបច្ចវេក្ខណញាណ) ជា
ប្រយោជន៍ មានវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ។ ម្នាលអានន្ទ
ពួកសីល ជាកុសល មានអវិប្បដិសារៈ ជាប្រយោជន៍ មានអវិប្បដិសារៈ
ជាអានិសង្ស អវិប្បដិសារៈ មានបាមុជ្ជៈ ជាប្រយោជន៍ មានបាមុជ្ជៈ
ជាអានិសង្ស បាមុជ្ជៈ មានបីតិ ជាប្រយោជន៍ មានបីតិ ជាអានិសង្ស
បីតិ មានបស្សទ្ធិ ជាប្រយោជន៍ មានបស្សទ្ធិ ជាអានិសង្ស បស្សទ្ធិ
មានសុខៈ ជាប្រយោជន៍ មានសុខៈ ជាអានិសង្ស សុខៈមានសមាធិ
ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិ ជាអានិសង្ស សមាធិ មានយថាភូតញាណ-
ទស្សនៈជាប្រយោជន៍ មានយថាភូតញាណទស្សនៈជាអានិសង្ស យថាភូ-
តញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទាវិរាគៈ ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទា
វិរាគៈ ជាអានិសង្ស និព្វិទាវិរាគៈមានវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ជាប្រ-
យោជន៍ មានវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

ឥតិ ខោ អានន្ទ កុសលានិ សីលានិ អនុបុព្វេន អរហត្តាយ បូរេន្តីតិ(១) ។

(២) សីលវតោ ភិក្ខវេ សីលសម្បន្នស្ស ន ចេតនាយ ករណីយំ អវិប្បដិសារោ មេ ឧប្បជ្ជតូតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ សីលវតោ សីលសម្បន្នស្ស អវិប្បដិសារោ ឧប្បជ្ជតិ អវិប្បដិសារិស្ស ភិក្ខវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ បាមុជ្ជំ មេ ឧប្បជ្ជតូតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ អវិប្បដិសារិស្ស បាមុជ្ជំ ឧប្បជ្ជតិ បមុទិតស្ស ភិក្ខវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ បីតិ មេ ឧប្បជ្ជតូតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ បមុទិតស្ស បីតិ ឧប្បជ្ជតិ បីតិមនស្ស ភិក្ខវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ កាយោ មេ បស្សម្ភតូតិ ។

១ ម.ឱ. អគ្គាយ បូរេន្តិ ។

ម្នាលអានន្ទ ពួកសីល ជាកុសល រមែងញុំាងធម៌ទាំងនោះឲ្យពេញ តាមលំដាប់ ដើម្បីព្រះអរហត្តដោយប្រការដូច្នេះ ។

(២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីលហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អវិប្បដិសារៈ ចូរកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ កើតឡើងដល់បុគ្គលមានសីល អ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមិនមានវិប្បដិសារៈហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា បាមុជ្ជៈ ចូរកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បាមុជ្ជៈ កើតឡើងដល់បុគ្គលមិនមានវិប្បដិសារៈ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានបាមុជ្ជៈហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា បីតិ ចូរកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បីតិ កើតឡើង ដល់បុគ្គលអ្នកមានបាមុជ្ជៈ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា កាយរបស់អាត្មាអញ ចូរស្ងប់រម្ងាប់ ។

ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយស្ស ភិក្ខវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ សុខំ វេទិយាមីតិ(១) ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទិយតិ សុខិនោ ភិក្ខវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ ចិត្តំ មេ សមាធិយតូតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតស្ស ភិក្ខវេ ន ចេតនាយ ករណីយំ យថាភូតំ ជានាមិ បស្សាមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ សមាហិតោ យថាភូតំ ជានាតិ បស្សតិ យថាភូតំ ភិក្ខវេ ជានតោ បស្សតោ ន ចេតនាយ ករណីយំ និព្វិន្ទាមិ វិរជ្ជាមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ យថាភូតំ ជានំ បស្សំ និព្វិន្ទតិ វិរជ្ជតិ និព្វិន្នស្ស

១ ម. វេទិស្សាមីតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាយស្ងប់រម្ងាប់ដល់បុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានកាយស្ងប់រម្ងាប់ហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មាអញនឹងសោយសុខៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានកាយស្ងប់រម្ងាប់សោយសុខៈ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានសុខៈហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ចូរនឹងនឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចិត្តរបស់បុគ្គលមានសុខៈ នឹងនឹង ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលមានចិត្តនឹងនឹងហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មាអញនឹងដឹង នឹងឃើញតាមពិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានចិត្តនឹងនឹង ដឹង ឃើញ តាមពិត ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ បុគ្គលដឹង ឃើញ តាមពិតហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មាអញ នឹងធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលដឹង ឃើញតាមពិត ធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា

ភិក្ខវេ វិរត្តស្ស ន ចេតនាយ ករណីយំ វិមុត្តិញាណទស្សនំ សច្ឆិករោមីតិ ។ ធម្មតា ឯសា ភិក្ខវេ យំ និព្វិន្នោ វិរត្តោ វិមុត្តិញាណទស្សនំ សច្ឆិករោតិ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ និព្វិទាវិរាគោ វិមុត្តិញាណទស្សនត្ថោ វិមុត្តិញាណទស្សនានិសំសោ យថាភូតញាណទស្សនំ និព្វិទាវិរាគត្ថំ និព្វិទាវិរាគានិសំសំ សមាធិ យថាភូតញាណទស្សនត្ថោ យថាភូតញាណទស្សនានិសំសោ សុខំ សមាធត្ថំ សមាធានិសំសំ បស្សទ្ធិ សុខត្ថា សុខានិសំសា បីតិ បស្សទ្ធត្ថា បស្សទ្ធានិសំសា បាមុជ្ជំ បីតត្ថំ បីតានិសំសំ អវិប្បដិសារោ បាមុជ្ជត្ថោ បាមុជ្ជានិសំសោ កុសលានិ សីលានិ អវិប្បដិសារត្ថានិ អវិប្បដិសារានិសំសានិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ បុគ្គលធុញទ្រាន់ នឿយណាយហើយ មិនបាច់ធ្វើដោយចេតនាថា អាត្មាអញនឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ រមែងមានជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ និព្វិទាវិរាគៈ មានវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មានវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស យថាភូតញាណទស្សនៈ មាននិព្វិទាវិរាគៈ ជាប្រយោជន៍ មាននិព្វិទាវិរាគៈ ជាអានិសង្ស សមាធិ មានយថាភូតញាណទស្សនៈ ជាប្រយោជន៍ មានយថាភូតញាណទស្សនៈ ជាអានិសង្ស សុខៈ មានសមាធិ ជាប្រយោជន៍ មានសមាធិ ជាអានិសង្ស បស្សទ្ធិ មានសុខៈ ជាប្រយោជន៍ មានសុខៈ ជាអានិសង្ស បីតិ មានបស្សទ្ធិ ជាប្រយោជន៍ មានបស្សទ្ធិ ជាអានិសង្ស បាមុជ្ជៈ មានបីតិ ជាប្រយោជន៍ មានបីតិ ជាអានិសង្ស អវិប្បដិសារៈ មានបាមុជ្ជៈ ជាប្រយោជន៍មានបាមុជ្ជៈ ជាអានិសង្ស ពួកសីល ជាកុសល មានអវិប្បដិសារៈ ជាប្រយោជន៍ មានអវិប្បដិសារៈ ជាអានិសង្ស ដោយប្រការដូច្នេះ ។

ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ ធម្មា ធម្មេ អភិសន្ទេន្តិ ធម្មា ធម្មេ បរិបូរេន្តិ អបារា បារំ គមនាយាតិ ។

(៣) ទុស្សីលស្ស ភិក្ខវេ សីលវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ បាមុជ្ជំ បាមុជ្ជេ អសតិ បាមុជ្ជវិបន្នស្ស ហតូបនិសា ហោតិ បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិវិបន្នស្ស ហតូបនិសា ហោតិ បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា អសតិ បស្សទ្ធិវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ សុខំ សុខេ អសតិ សុខវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ តែងហូរទៅកាន់ធម៌ទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយ តែងញុំាងធម៌ទាំងឡាយឲ្យពេញ ដើម្បីចេញចាកទីមិនមែនជាត្រើយ គឺវដ្តៈប្រកបដោយភូមិ ៣ ហើយទៅកាន់ត្រើយ គឺព្រះនិព្វាន ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

(៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មិនមានហើយ បីតិរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកបាមុជ្ជៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបីតិមិនមានហើយ បស្សទ្ធិរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកបីតិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សទ្ធិមិនមានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកបស្សទ្ធិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈមិនមានហើយ សម្មាសមាធិ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសុខៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមានហើយ

អសតិ សម្មាសមាធិម្ហិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ យថាភូតញាណទស្សនំ យថាភូតញាណទស្សនេ អសតិ យថាភូតញាណទស្សនវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ អសតិ និព្វិទាវិរាគ-វិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ វិមុត្តិញាណទស្សនំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស បប្បដិកាបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ តចោបិ ផេគ្គុបិ សារោបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ទុស្សី-លស្ស សីលវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ អវិប្បដិ-សារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ បាមុជ្ជំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណ-ទស្សនំ ។ សីលវតោ ភិក្ខវេ សីលសម្បន្នស្ស ឧបនិស-សម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ សតិ

យថាភូតញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសម្មាសមាធិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញាណទស្សនៈ មិនមានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈ របស់បុគ្គល វិបត្តិចាកយថាភូតញាណ-ទស្សនៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិងវិរាគៈមិនមានហើយ វិមុត្តិញាណទស្សនៈរបស់បុគ្គល វិបត្តិចាកនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលមិនមានមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រមររបស់ឈើនោះក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិ-ស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ ដោយសីល រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើមានអវិប្បដិសារៈហើយ

អវិប្បដិសារសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ បាមុជ្ជំ បាមុជ្ជេ សតិ បាមុជ្ជសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នា ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ បីតិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នា ហោតិ បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា សតិ បស្សទ្ធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ សុខំ សុខេ សតិ សុខសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ យថាភូតញាណទស្សនំ យថាភូតញាណទស្សនេ សតិ យថាភូតញាណទស្សនសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ សតិ និព្វិទាវិរាគសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ វិមុត្តិញាណទស្សនំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ រុក្ខោ សាខាបលាសសម្បន្នោ តស្ស បបដិកាបិ បារិបូរឹ គច្ឆតិ តចោបិ ផេគ្គុបិ សារោបិ បារិបូរឹ គច្ឆតិ

បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មានហើយ បីតិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយបាមុជ្ជៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបីតិ មានហើយ បស្សទ្ធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយបីតិ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សទ្ធិ មានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយបស្សទ្ធិ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈ មានហើយ សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយសុខៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មានហើយ យថាភូតញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយសម្មាសមាធិ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញាណទស្សនៈ មានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយយថាភូតញាណទស្សនៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិងវិរាគៈមានហើយ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើដែលបរិបូណ៌ ដោយមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រមររបស់ឈើនោះក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ

ឋិតមេវ ខោ ភិក្ខវេ សីលវតោ សីលសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ សតិ អវិប្បដិសារសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ បាមុជ្ជំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនន្តិ ។

(៤) តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ទុស្សីលស្ស អាវុសោ សីលវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ បាមុជ្ជំ បាមុជ្ជេ អសតិ បាមុជ្ជវិបន្នស្ស ហតូបនិសា ហោតិ បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិវិបន្នស្ស ហតូបនិសា ហោតិ បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា អសតិ បស្សទ្ធិវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ សុខំ សុខេ អសតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤) គ្រានោះឯង ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ មានថេរដីកា នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មិនមានហើយ បីតិ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបាមុជ្ជៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើ បីតិ មិនមានហើយ បស្សទ្ធិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបីតិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើ បស្សទ្ធិ មិនមានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបស្សទ្ធិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈ មិនមានហើយ

សុខវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ យថាភូតញាណទស្សនំ យថាភូតញាណទស្សនេ អសតិ យថាភូតញាណទស្សនវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ អសតិ និព្វិទាវិរាគវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ វិមុត្តិញាណទស្សនំ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស បបដិកាបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ តចោបិ ផេគ្គុបិ សារោបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ បាមុជ្ជំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនំ ។

សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ព្រោះសុខៈ រមែងសាបសូន្យ ព្រោះហេតុបច្ច័យ កាលបើ សម្មាសមាធិ មិនមានហើយ យថាភូតញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ព្រោះសម្មាសមាធិ រមែងសាបសូន្យព្រោះហេតុបច្ច័យ កាលបើ យថាភូតញាណទស្សនៈមិនមានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ព្រោះយថាភូតញាណទស្សនៈ រមែងសាបសូន្យព្រោះហេតុបច្ច័យ កាលបើនិព្វិទានិងវិរាគៈមិនមានហើយ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ព្រោះនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងសាបសូន្យព្រោះហេតុបច្ច័យ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើដែលវិបត្តិ ព្រោះមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រមររបស់ឈើនោះក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិព្រោះសីល រមែងសាបសូន្យព្រោះហេតុបច្ច័យ កាលបើ អវិប្បដិសារៈមិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ព្រោះអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យព្រោះហេតុបច្ច័យ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សីលវតោ អាវុសោ សីលសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ សតិ អវិប្បដិសារសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ បាមុជ្ជំ បាមុជ្ជេ សតិ បាមុជ្ជសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នា ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ បីតិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នា ហោតិ បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា សតិ បស្សទ្ធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ សុខំ សុខេ សតិ សុខសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ យថាភូតញ្ញាណទស្សនំ យថាភូតញ្ញាណទស្សនេ សតិ យថាភូតញ្ញាណទស្សនសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ សតិ និព្វិទាវិរាគសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីលហើយ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈរមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើ បាមុជ្ជៈមានហើយ បីតិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបាមុជ្ជៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើ បីតិមានហើយ បស្សទ្ធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយបីតិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យកាលបើបស្សទ្ធិមានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបស្សទ្ធិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈមានហើយ សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយសុខៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មានហើយ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយសម្មាសមាធិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈមានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិងវិរាគៈមានហើយ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។

សេយ្យថាបិ អាវុសោ រុក្ខោ សាខាបលាសសម្បន្នោ តស្ស បបដិកាបិ បារិបូរឹ គច្ឆតិ តចោបិ ផេគ្គុបិ សារោបិ បារិបូរឹ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ សីលវតោ សីលសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ សតិ អវិប្បដិសារសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ បាមុជ្ជំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនន្តិ ។

(៤) តត្រ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ទុស្សីលស្ស អាវុសោ សីលវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិសារវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ បាមុជ្ជំ បាមុជ្ជេ អសតិ បាមុជ្ជវិបន្នស្ស ហតូបនិសា ហោតិ បីតិ បីតិយា អសតិ បីតិវិបន្នស្ស ហតូបនិសា ហោតិ បស្សទ្ធិ បស្សទ្ធិយា អសតិ

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ដោយមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រមរបស់ឈើនោះក្តី គឺបរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី គឺបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គល បរិបូណ៌ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៤) ក្នុងទីនោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរដីកានឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបាមុជ្ជៈ មិនមានហើយ បីតិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបាមុជ្ជៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបីតិ មិនមានហើយ បស្សទ្ធិរបស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកបីតិ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សទ្ធិ មិនមានហើយ

បស្សទ្ធិវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ សុខំ សុខេ អសតិ សុខវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ យថាភូតញាណទស្សនំ យថាភូតញាណទស្សនេ អសតិ យថាភូតញាណ-ទស្សនវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ អសតិ និព្វិទាវិរាគវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ វិមុត្តិញាណទស្សនំ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស បបដិកាបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ តចោបិ ផេគ្គុបិ សារោបិ ន បារិបូរឹ គច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស ហតូបនិសោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិសារេ អសតិ អវិប្បដិ-សារវិបន្នស្ស ហតូបនិសំ ហោតិ បាមុជ្ជំ ។ បេ ។

សុខៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកបស្សទ្ធិ រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈមិនមានហើយ សម្មាសមាធិ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសុខៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមានហើយ យថាភូតញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសម្មាសមាធិ រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញាណទស្សនៈ មិនមានហើយ និព្វិទានិងវិរាគៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកយថាភូតញាណទស្សនៈ រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទានិងវិរាគៈមិនមានហើយ វិមុត្តិញាណ-ទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិ ចាកនិព្វិទានិងវិរាគៈ រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលវិបត្តិ ចាកមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រមររបស់ឈើខាងក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ សំបកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិនសូវបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អវិប្បដិសារៈរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីលហើយ រមែងសាបសូន្យចាកឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈ មិនមានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកអវិប្បដិសារៈ រមែងសាបសូន្យ ចាកឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។

វិមុត្តិញាណទស្សនំ ។ សីលវតោ អាវុសោ សីល-
សម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ
អវិប្បដិសារេ សតិ អវិប្បដិសារសម្បន្នស្ស ឧបនិស-
សម្បន្នំ ហោតិ បាមុជ្ជំ បាមុជ្ជេ សតិ បាមុជ្ជសម្ប-
ន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នា ហោតិ បីតិ បីតិយា សតិ
បីតិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នា ហោតិ បស្សទ្ធិ
បស្សទ្ធិយា សតិ បស្សទ្ធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ
ហោតិ សុខំ សុខេ សតិ សុខសម្បន្នស្ស ឧបនិស-
សម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ
សតិ សម្មាសមាធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ
ហោតិ យថាភូតញាណទស្សនំ យថាភូតញាណ-
ទស្សនេ សតិ យថាភូតញាណទស្សនសម្បន្នស្ស
ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ
និព្វិទាវិរាគេ សតិ និព្វិទាវិរាគសម្បន្នស្ស
ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ វិមុត្តិញាណទស្សនំ ។

វិមុត្តិញាណទស្សនៈ គឺយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ
អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីលហើយ រមែង
បរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិសារៈមានហើយ បាមុជ្ជៈ
របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយអវិប្បដិសារៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ
កាលបើបាមុជ្ជៈមានហើយ បីតិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបាមុជ្ជៈ រមែង
បរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបីតិមានហើយ បស្សទ្ធិរបស់
បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបីតិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើបស្សទ្ធិ
មានហើយ សុខៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយបស្សទ្ធិ រមែងបរិបូណ៌ដោយ
ឧបនិស្ស័យ កាលបើសុខៈមានហើយ សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌
ដោយសុខៈ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើសម្មាសមាធិ
មានហើយ យថាភូតញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយសម្មា-
សមាធិ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើយថាភូតញាណទស្សនៈ
មានហើយ និព្វិទាវិរាគៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយយថាភូត-
ញាណទស្សនៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើនិព្វិទា
វិរាគៈ មានហើយ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌
ដោយនិព្វិទាវិរាគៈ រមែងបរិបូណ៌ ដោយឧបនិស្ស័យ ។

សេយ្យថាបិ អានន្ទ រុក្ខោ សាខាបលាស-
សម្បន្នោ តស្ស បប្បដិកាបិ បារិបូរឹ គច្ឆតិ
តចោបិ ផេគ្គុបិ សារោបិ បារិបូរឹ គច្ឆតិ
ឯវមេវ ខោ អានន្ទ សីលវតោ សីលសម្បន្នស្ស
ឧបនិសសម្បន្នោ ហោតិ អវិប្បដិសារោ អវិប្បដិ-
សារេ សតិ អវិប្បដិសារសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ
ហោតិ បាមុជ្ជំ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនន្តិ ។

(២) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា
អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សិយា នុ ខោ ភន្តេ
ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមាធិប្បដិលាភោ យថា នេវ
បថវិយំ បថវីសញ្ញី អស្ស ន អាបស្មឹ
អាបោសញ្ញី អស្ស ន តេជស្មឹ តេជោសញ្ញី
អស្ស ន វាយស្មឹ វាយោសញ្ញី

ម្នាលអានន្ទ ប្រៀបដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ដោយ
មែកនិងស្លឹកហើយ ក្រមរបស់ឈើនោះក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ សំ-
បកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏រមែងបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាល
អានន្ទ អវិប្បដិសារៈ របស់បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌
ដោយសីលហើយ រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ កាលបើអវិប្បដិ-
សារៈ មានហើយ បាមុជ្ជៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ ដោយអវិប្បដិសារៈ
រមែងបរិបូណ៌ដោយឧបនិស្ស័យ ។ បេ ។ វិមុត្តិញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាង
នោះដែរ ។

(២) គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយ
គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរ
ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
ចំរើន ការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុ
ដែរឬ ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសំគាល់ថា ដីក្នុងដី មិនសំគាល់ថា
ទឹកក្នុងទឹក មិនសំគាល់ថា ភ្លើងក្នុងភ្លើង មិនសំគាល់ថា ខ្យល់ក្នុងខ្យល់

អស្ស ន អាកាសានញ្ចាយតនេ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។ សិយា អានន្ទ ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមាធិប្បដិលាភោ យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញី អស្ស ន អាបស្មឹ អាបោសញ្ញី អស្ស ន តេជស្មឹ តេជោសញ្ញី អស្ស ន វាយស្មឹ វាយោសញ្ញី អស្ស ន អាកាសានញ្ចាយតនេ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស

មិនសំគាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា (សេចក្តីសំគាល់ជាធម្មតា) ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុដែរ ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសំគាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសំគាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសំគាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសំគាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសំគាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ

ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី អស្ស
ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច
បន អស្សាតិ ។ យថាកថំ បន ភន្តេ សិយា
ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមាធិប្បដិលាភោ យថា
នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញី អស្ស ន អាបស្មឹ
អាបោសញ្ញី អស្ស ន តេជស្មឹ តេជោសញ្ញី អស្ស
ន វាយស្មឹ វាយោសញ្ញី អស្ស ន អាកាសាន-
ញ្ចាយតនេ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន
វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស
ន អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញី
អស្ស ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានា-
សញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោក-
សញ្ញី អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស
សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ
ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណីតំ
យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វូបធិប្បដិនិស្សគ្គោ
តណ្ហក្ខយោ វិរាគោ និរោធោ និព្វានន្តិ ។

មិនសំគាល់ថា លោកនេះក្នុងលោកនេះ មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ
ក្នុងលោកខាងមុខទេ ត្រាន់តែមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បី
មានដល់ភិក្ខុ តើដូចម្តេច ដូចយ៉ាងដែលភិក្ខុ មិនសំគាល់ថា ដី ក្នុងដី មិន
សំគាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសំគាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសំគាល់
ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសំគាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុង
អាកាសានញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុង
វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញា-
យតនៈ មិនសំគាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុង
នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ
មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកមុខទេ ត្រាន់តែជាអ្នក
មានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ
ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីសំគាល់ យ៉ាងនេះថា នុ៎ះ ជាធម្មជាតស្ងប់
នុ៎ះ ជាធម្មជាតឧត្តម គឺធម៌ ជាគ្រឿងរម្ងាប់ នូវសង្ខារទាំងពួង ជា
គ្រឿងរលាស់ចោល នូវកិលេសទាំងពួង ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃ
តណ្ហា ជាគ្រឿងនឿយណាយ ជាទីរលត់ គឺព្រះនិព្វាន ។

ឯវំ ខោ អានន្ទ សិយា ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមាធិប្បដិលាភោ យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញី អស្ស ន អាបស្មឹ អាបោសញ្ញី អស្ស ន តេជស្មឹ តេជោសញ្ញី អស្ស ន វាយស្មឹ វាយោសញ្ញី អស្ស ន អាកាសានញ្ចាយតនេ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។

(៧) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

ម្នាលអានន្ទ ការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុយ៉ាងនេះឯង ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសំគាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសំគាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសំគាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសំគាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសំគាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ ត្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។

(៧) គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏រីករាយជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយនឹងពាក្យ ដែលគួររឭកហើយ ក៏គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច សិយា នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមាធិប្បដិលាភោ យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញី អស្ស ន អាបស្មឹ អាបោសញ្ញី អស្ស ន តេជស្មឹ តេជោសញ្ញី អស្ស ន វាយស្មឹ វាយោសញ្ញី អស្ស ន អាកាសានញ្ចាយតនេ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញី អស្ស ន អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញី អស្ស ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី អស្ស ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។ សិយា អាវុសោ អានន្ទ ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមាធិប្បដិលាភោ យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញី អស្ស ។ បេ ។ ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។

លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏មានថេរដីកានឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ភិក្ខុបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុដែរឬហ្ន៎ ដូចយ៉ាងនឹងភិក្ខុមិនសំគាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសំគាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសំគាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសំគាល់ថា ខ្យល់ ក្នុងខ្យល់ មិនសំគាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា លោកនេះ ក្នុងលោកនេះ មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអាវុសោអានន្ទ ភិក្ខុបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុដែរ ដូចយ៉ាងភិក្ខុមិនសំគាល់ថា ដី ក្នុងដី ។ បេ ។ មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។

យថា កថំ បនាវុសោ សារីបុត្ត សិយា ភិក្ខុនោ តថារូបោ សមាធិប្បដិលាភោ យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញី អស្ស ។ បេ ។ ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី អស្ស សញ្ញី ច បន អស្សាតិ ។ ឯកមិទាហំ អាវុសោ អានន្ទ សមយំ ឥធេវ សាវត្ថិយំ វិហរាមិ អន្ធវនស្មឹ តត្ថាហំ(១) តថារូបំ សមាធឹ សមាបជ្ជឹ(២) យថា នេវ បឋវិយំ បឋវីសញ្ញី អហោសឹ ន អាបស្មឹ អាបោសញ្ញី អហោសឹ ន តេជស្មឹ តេជោសញ្ញី អហោសឹ ន វាយស្មឹ វាយោសញ្ញី អហោសឹ ន អាកាសានញ្ចាយតនេ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញី អហោសឹ ន វិញ្ញាណញ្ចាយតនេ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញី អហោសឹ ន អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញី អហោសឹ ន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនេ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញី អហោសឹ ន ឥធលោកេ ឥធលោកសញ្ញី អហោសឹ

---

១ ម. តថាហំ ។ ២ ម. បដិលភាមិ ។

ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ចុះការបាននូវសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ គប្បីមានដល់ភិក្ខុ តើដូចម្ដេច ដូចយ៉ាងភិក្ខុ មិនសំគាល់ថា ដី ក្នុងដី ។បេ។ មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ ក្នុងលោកខាងមុខទេ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលអាវុសោអានន្ទ សម័យមួយ ខ្ញុំនៅក្នុងអន្ធវ័ន ទៀបក្រុងសាវត្ថីនេះឯង ខ្ញុំបានចូលសមាធិ មានសភាពដូច្នោះ ក្នុងទីនោះខ្ញុំមិនសំគាល់ថា ដី ក្នុងដី មិនសំគាល់ថា ទឹក ក្នុងទឹក មិនសំគាល់ថា ភ្លើង ក្នុងភ្លើង មិនសំគាល់ថា ខ្យល់ក្នុងខ្យល់ មិនសំគាល់ថា អាកាសានញ្ចាយតនៈ ក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា វិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ មិនសំគាល់ថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ មិនសំគាល់ថា លោកនេះក្នុងលោកនេះ

ន បរលោកេ បរលោកសញ្ញី អហោសិំ សញ្ញី ច បន(១) អហោសិន្តិ ។ កឹសញ្ញី បនាយស្មា សារីបុត្តោ តស្មឹ សមយេ អហោសីតិ ។ ភវនិរោធោ និព្ពានំ ភវនិរោធោ និព្ពានន្តិ ខោ មេ អាវុសោ អញ្ញាវ សញ្ញា ឧប្បជ្ជតិ អញ្ញាវ សញ្ញា និរុជ្ឈតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ សកលិកគ្គិស្ស ឈាយមានស្ស អញ្ញាវ អច្ចិ ឧប្បជ្ជតិ អញ្ញាវ អច្ចិ និរុជ្ឈតិ ឯវមេវ ខោ មេ អាវុសោ ភវនិរោធោ និព្ពានំ ភវនិរោធោ និព្ពានន្តិ អញ្ញាវ សញ្ញា ឧប្បជ្ជតិ អញ្ញាវ សញ្ញា និរុជ្ឈតិ ភវនិរោធោ និព្ពានន្តិ សញ្ញី ច បនាហំ អាវុសោ តស្មឹ សមយេ អហោសិន្តិ ។

[៨] សទ្ធោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ហោតិ នោ ច សីលវា ឯវំ សោ តេនង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិន្តាហំ សទ្ធោ អស្សំ សីលវា ចាតិ ។

---

១ ម. [illegible] ។

មិនសំគាល់ថា លោកខាងមុខ គឺលោកខាងមុខនេះ គ្រាន់តែជាអ្នកមានសញ្ញា ជាធម្មតាប៉ុណ្ណោះ ។ ចុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានសញ្ញាដូចម្ដេចក្នុងសម័យនោះ ។ ម្នាលអាវុសោ សញ្ញាកើតឡើងដល់ខ្ញុំដោយឡែក ថាការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វានដូច្នេះ សញ្ញារលត់ទៅវិញដោយឡែក ។ ម្នាលអាវុសោ ប្រៀបដូចបំណែកភ្លើងកំពុងឆេះ អណ្ដាតកើតឡើងដោយឡែក អណ្ដាតរលត់ទៅវិញដោយឡែកយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោ សញ្ញាកើតឡើងដល់ខ្ញុំដោយឡែកថា ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន ដូច្នេះ សញ្ញារលត់ទៅវិញ ដោយឡែក ម្នាលអាវុសោ ក្នុងសម័យនោះ ខ្ញុំនៅតែមានសញ្ញាថា ការរលត់ទៅនៃភពគឺនិព្វាន (ប៉ុណ្ណោះ) ។

(៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាហើយ តែមិនមានសីល ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ គប្បីបំពេញអង្គនោះ ឲ្យពេញលេញឡើង ដោយគិតថា ធ្វើដូចម្ដេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ មានសទ្ធាផង មានសីលផង ។

យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ សីលវា ច ឯវំ សោ តេនង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។ សទ្ធោ ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ហោតិ សីលវា ច ហោតិ ច ពហុស្សុតោ ។ បេ ។ ពហុស្សុតោ ច ហោតិ ច ធម្មកថិកោ ធម្មកថិកោ ច ហោតិ ច បរិសាវចរោ បរិសាវចរោ ច ហោតិ ច វិសារទោ បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ ហោតិ ច វិនយធរោ វិនយធរោ ច ហោតិ ច អារញ្ញកោ បន្តសេនាសនោ អារញ្ញកោ ច បន្តសេនាសនោ ហោតិ ច ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ចតុន្នញ្ច ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ហោតិ ច អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផង ទើបភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធា ទាំងមានសីលហើយ តែថា មិនបានចេះដឹងច្រើន ។ បេ ។ ចេះដឹងច្រើនហើយ តែមិនចេះសំដែងធម៌ ចេះសំដែងធម៌ហើយ តែចូលកាន់បរិសទ្យមិនកើត ចូលកាន់បរិសទ្យកើតហើយ តែមិនក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ផ្សាយបរិសទ្យ ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ផ្សាយបរិសទ្យហើយ តែមិនទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់វិន័យហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ ដែលមានសេនាសនៈស្ងាត់ នៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ហើយ តែមិនបានតាមប្រាថ្នា មិនបានដោយមិនលំបាក មិនបានដោយងាយ នូវចតុក្កជ្ឈាន ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវចតុក្កជ្ឈាន ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នហើយ តែមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

យំ សោ តេនង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិន្តាហំ សទ្ធោ ច អស្សំ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេយ្យំ វិនយធរោ ច អារញ្ញិកោ ច បន្តសេនាសនោ ចតុន្នញ្ច ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី អស្សំ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី អាសវានញ្ច ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិនយធរោ ច អារញ្ញិកោ ច បន្តសេនាសនោ ចតុន្នញ្ច ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី

ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា នៅមិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ខ្ញុំគប្បីជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នកចេះដឹងច្រើនផង ចេះសំដែងធម៌ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ដល់បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃជាសេនាសនៈស្ងាត់ផង បានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវចតុត្ថជ្ឈាន ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នកចេះដឹងច្រើនផង ចេះសំដែងធម៌ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ដល់បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃជាសេនាសនៈស្ងាត់ផង បានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយនូវចតុត្ថជ្ឈាន ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង

អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សមន្តបាសាទិកោ ច ហោតិ សព្វាការបរិបូរោ ចាតិ ។

(៩) សទ្ធោ ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ហោតិ នោ ច សីលវា សីលវា ច នោ ច ពហុស្សុតោ ពហុស្សុតោ ច នោ ច ធម្មកថិកោ ធម្មកថិកោ ច នោ ច បរិសាវចរោ បរិសាវចរោ ច នោ ច វិសារទោ បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ នោ ច វិនយធរោ វិនយធរោ ច នោ ច អារញ្ញិកោ បន្តសេនាសនោ អារញ្ញិកោ ច បន្តសេនាសនោ នោ ច យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ច កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ

ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ។ ភិក្ខុនោះរមែងពេញលេញដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ នេះហើយ ឈ្មោះថា នាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដោយជុំវិញផង បរិបូណ៌ដោយអាការគ្រប់យ៉ាងផង ។

(៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាហើយ តែគ្មានសីល មានសីលហើយ តែមិនចេះដឹងច្រើន ចេះដឹងច្រើនហើយ តែមិនចេះសំដែងធម៌ ចេះសំដែងធម៌ហើយ តែចូលកាន់បរិសទ្យមិនកើត ចូលកាន់បរិសទ្យកើតហើយ តែមិនក្លៀវក្លា សំដែងធម៌ដល់បរិសទ្យ ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ ដល់បរិសទ្យហើយ តែមិនទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់វិន័យហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ហើយ តែមិនបានវិមោក្ខធម៌ដ៏ល្អិត ដែលកន្លងនូវរូបជ្ឈានហើយ បានអារុប្បជ្ឈានដោយកាយ បានវិមោក្ខធម៌ដ៏ល្អិត ដែលកន្លងនូវរូបជ្ឈាន បានអារុប្បជ្ឈាន ដោយកាយហើយ

នោ ច អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោ-
វិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា
សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឯវំ សោ តេន-
ង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ
កិន្តាហំ សទ្ធោ ច អស្សំ សីលវា ច ពហុស្សុតោ
ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារទោ ច
បរិសាយ ធម្មំ ទេសេយ្យំ វិនយធរោ ច អារញ្ញកោ
ច បន្តសេនាសនោ យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិ-
ក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ច កាយេន ផុសិត្វា វិហរេយ្យំ
អាសវានញ្ច ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ
ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
វិហរេយ្យន្តិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ
ច ហោតិ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ
ច បរិសាវចរោ ច វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ
ទេសេតិ វិនយធរោ ច អារញ្ញកោ ច បន្តសេនាសនោ

តែមិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិន
មានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម
ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា នៅ
មិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវ
បំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា ធ្វើដូចម្ដេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ មាន
សទ្ធាផង មានសីលផង ចេះដឹងច្រើនផង ចេះសំដែងធម៌
ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ ដល់បរិសទ្យផង
ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ផង
បានវិមោក្ខធម៌ដ៏ល្អិត ដែលកន្លងរូបជ្ឈានហើយ បានអារុប្បជ្ឈានដោយ
កាយផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមាន
អាសវៈព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង
ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមាន
សទ្ធាផង មានសីលផង ចេះដឹងច្រើនផង ចេះសំដែងធម៌ផង
ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ ដល់បរិសទ្យផង
ទ្រទ្រង់វិន័យផង ប្រព្រឹត្តនៅក្នុងព្រៃ មានសេនាសនៈស្ងាត់ផង

យេ តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អារុប្បា តេ ច កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ អាសវានញ្ច ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឯវំ សោ តេនង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សមន្តបាសាទិកោ ច ហោតិ សព្វាការបរិបូរោ ចាតិ ។

(១០) សទ្ធោ ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ហោតិ នោ ច សីលវា ឯវំ សោ តេនង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិន្តាហំ សទ្ធោ ច អស្សំ សីលវា ចាតិ ។ យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ សីលវា ច ឯវំ សោ តេនង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។

បានវិមោក្ខស្ងប់ដ៏ល្អិត ដែលកន្លងរូបផុតហើយ បានការប៉ះពាល់ ដោយកាយផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ភិក្ខុនោះ ទើបឈ្មោះថា ពេញលេញដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ នេះហើយ ឈ្មោះថា នាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លា ដោយជុំវិញផង បរិបូណ៌ដោយអាការគ្រប់យ៉ាងផង ។

(១០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាហើយ តែមិនមានសីល ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា នៅមិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឡើយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា ធ្វើដូចម្ដេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ មានសទ្ធាផង មានសីលផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផងហើយ ភិក្ខុនោះ ទើបឈ្មោះថា ពេញលេញដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះ ។

សទ្ធោ ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ហោតិ សីលវា ច ហោ ច ពហុស្សុតោ ពហុស្សុតោ ច ហោ ច ធម្មកថិកោ ធម្មកថិកោ ច ហោ ច បរិសាវចរោ បរិសាវចរោ ច ហោ ច វិសារទោ បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ ហោ ច វិនយធរោ វិនយធរោ ច ហោ ច អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ អនេកវិហិតញ្ច បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ហោ ច ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ទិព្វេន ច ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផងហើយ តែមិនជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ចេះដឹងច្រើនហើយ តែមិនចេះសំដែងធម៌ ចេះសំដែងធម៌ហើយ តែចូលកាន់បរិសទ្យមិនកើត ចូលកាន់បរិសទ្យកើតហើយ តែមិនក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ដល់បរិសទ្យ ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ដល់បរិសទ្យហើយ តែមិនទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់វិន័យហើយ តែមិនអាចរលឹកនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការគឺរលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។បេ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការគឺរលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។បេ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះហើយ តែទាស់មិនបានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតា ។បេ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម បានចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតា ។បេ។

យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ នោ ច អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឯវំ សោ តេនង្គេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិន្តាហំ សទ្ធោ ច អស្សំ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេយ្យំ វិនយធរោ ច អនេកវិហិតញ្ច បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរេយ្យំ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរេយ្យំ ទិព្វេន ច ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានេយ្យំ អាសវានញ្ច ខយា ។ បេ ។ សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ ។

ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោល ទៅតាមកម្មហើយ តែមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយហើយ ។ ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា នៅមិនទាន់ពេញលេញ ដោយអង្គនោះ យ៉ាងនេះឡើយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះដោយគិតថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ មានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នកចេះដឹងច្រើនផង ចេះសំដែងធម៌ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ដល់បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់វិន័យផង រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការគឺ រលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះផង មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធកន្លងនូវចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោល ទៅតាមកម្មផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។

យតោ ច ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារទោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ វិនយធរោ ច អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ទិព្វេន ច ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មុបគេ សត្តេ បជានាតិ អាសវានញ្ច ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឯវំ សោ តេនង្គេន បរិបូរោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សមន្តបាសាទិកោ ច ហោតិ សព្វាការបរិបូរោ ចាតិ ។

វិជ្ជាសុត្តំ ទសមំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាអ្នកចេះដឹងច្រើនផង ចេះសំដែងធម៌ផង ចូលកាន់បរិសទ្យកើតផង ក្លៀវក្លាសំដែងធម៌ ដល់បរិសទ្យផង ទ្រទ្រង់វិន័យផង រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការ គឺរលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះផង មានចក្ខុដូចជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុជារបស់មនុស្សធម្មតាផង ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មផង ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវចេតោវិមុត្តិ នឹងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ភិក្ខុនោះ ទើបឈ្មោះថាពេញលេញដោយអង្គនោះយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាងនេះហើយ ឈ្មោះថា នាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដោយជុំវិញផង បរិបូណ៌ដោយអាការគ្រប់យ៉ាងផង ។

ចប់ វិជ្ជាសូត្រ ទី ១០ ។

គស្សុទ្ធាំ (១)

អំបត្តិយំ	ចេតនា	សីលំ
ទុចរិតា	អាចារ	បញ្ញាំ
សមាធិ	សារីបុត្តោ	ធ
សន្តោ	សន្តោ (២)	វិជ្ជាយាតិ ។

១ ម. គស្សុទ្ធាំ ។ ២ ឥ. ចន្ទូម ។

ទុក្ខនៃអាទិសីលវត្តនោះគឺ

និយាយអំពីសីល មានប្រយោជន៍ដូចម្តេច ១ អំពី ចេតនា ១ អំពីសីល ១ អំពីការសមាទានសូត្រតាម របស់សម្រួយ ១ អំពីព្រះអានន្ទជាតំបែប អំពីសមាធិ ១ អំពីព្រះសារីបុត្រ ១ អំពីកិច្ចបានសម្មា ១ អំពី សន្តោសាក្ខ ១ អំពីកិច្ចមានសម្មាជាដើម ១ ។

ទុតិយោ តាបករណវគ្គោ

[១១] បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតំ សេនាសនំ សេវមានោ ភជមានោ ន ចិរស្សេវ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សទ្ធោ ហោតិ សទ្ទហតិ តថាគតស្ស ពោធឹ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ អប្បាពាធោ ហោតិ អប្បាតង្កោ សមវេបាកិនិយា គហណិយា សមន្នាគតោ នាតិសីតាយ នាច្ចុណ្ហាយ មជ្ឈិមាយ បធានក្ខមាយ អសឋោ ហោតិ អមាយាវី យថាភូតំ អត្តានំ អាវិកត្តា សត្ថរិ វា វិញ្ញូសុ វា សព្រហ្មចារីសុ

តាបករណវគ្គទី២

[១១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ កាលសេពគប់នូវសេនាសនៈ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ មិនយូរប៉ុន្មាន គប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានសទ្ធា ជឿសេចក្តីត្រាស់ដឹង របស់ព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណ រកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ជាសារថីទូន្មាននូវបុរស ជាសាស្តានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ជាព្រះពុទ្ធ មានបុណ្យសិរី ១ ជាអ្នកមានអាពាធតិច មានទុក្ខតិច ប្រកបដោយភ្លើងធាតុ បក់កំដៅស្មើ មិនត្រជាក់ពេក មិនក្តៅពេក ល្មមកណ្តាល អត់ធន់នូវសេចក្តីព្យាយាមបាន ១ មិនជាអ្នកអួតអាង មិនមានមាយា ប្រព្រឹត្តខ្លួន ឲ្យពិតប្រាកដ ក្នុងព្រះសាស្តា ឬ ក្នុងពួកសព្រហ្មចារី ជាអ្នកបេះដឹង ១

អារទ្ធវីរិយោ វិហរតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ សេនាសនំ បញ្ចង្គសមន្នាគតំ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ សេនាសនំ នាតិទូរំ ហោតិ នាច្ចាសន្នំ គមនាគមនសម្បន្នំ ទិវា អប្បាកិណ្ណំ រត្តឹ អប្បសទ្ទំ អប្បនិគ្ឃោសំ អប្បឌំសមកសវាតាតបសិរឹសបសម្ផស្សំ តស្មឹ ខោ បន សេនាសនេ វិហរន្តស្ស អប្បកសិរេនេវ ឧប្បជ្ជន្តិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារា តស្មឹ ខោ បន សេនាសនេ ថេរា ភិក្ខូ វិហរន្តិ ពហុស្សុតា អាគតាគមា ធម្មធរា វិនយធរា មាតិកាធរា

ជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធ ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ ចូលដល់នូវកុសលធម៌ ១ ជាអ្នកមានកំឡាំង ប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនដាក់ធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ១ មានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយបញ្ញាយល់ច្បាស់នូវសេចក្ដីកើតនិងសេចក្ដីវិនាស ជាប្រាជ្ញាប្រសើរចាក់ធ្លុះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យអស់ទុក្ខដោយប្រពៃ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេនាសនៈប្រកបដោយអង្គ ៥ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេនាសនៈក្នុងលោកនេះ មិនឆ្ងាយពេក មិនជិតពេក ល្មមទៅមកស្រួល មិនកុះករដោយមនុស្សក្នុងវេលាថ្ងៃ មិនសូវមានសំឡេង មិនសូវកឹកកង ក្នុងរាត្រី មិនសូវមានសម្ផស្ស ដោយរបោមមូសខ្យល់ កំដៅថ្ងៃនិងពស់តូចធំ ១ ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ កើតឡើង ដល់ភិក្ខុដែលនៅក្នុងសេនាសនៈនោះ ដោយមិនលំបាក ១ ពួកភិក្ខុជាថេរៈដែលនៅ ក្នុងសេនាសនៈនោះ ជាពហុស្សូត រៀនចាំនូវនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា ១

តេ កាលេន កាលំ ឧបសង្កមិត្វា បរិបុច្ឆតិ បរិបញ្ហតិ ឥទំ ភន្តេ កថំ ឥមស្ស កោ អត្ថោតិ ។ តស្ស តេ អាយស្មន្តោ អវិវដញ្ចេវ វិវរន្តិ អនុត្តានីកតញ្ច ឧត្តានីករោន្តិ អនេក-វិហិតេសុ ច កង្ខាឋានិយេសុ ធម្មេសុ កង្ខំ បដិវិនោទេន្តិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ សេនាសនំ បញ្ចង្គសមន្នាគតំ ហោតិ ។ បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតំ សេនាសនំ សេវមានោ ភជមានោ ន ចិរស្សេវ អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យាតិ ។

(១២) បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ កេវលី វុសិតវា ឧត្តមបុរិសោតិ វុច្ចតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ កាមច្ឆន្ទោ បហីនោ ហោតិ ព្យាបាទោ បហីនោ ហោតិ ថីនមិទ្ធំ បហីនំ ហោតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចំ បហីនំ ហោតិ វិចិកិច្ឆា បហីនា ហោតិ ។

ភិក្ខុចូលទៅរកភិក្ខុជាថេរៈទាំងនោះម្តងៗ ហើយសួរ ប្រឹក្សាថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន រឿងនេះតើដូចម្តេច សេចក្តីអធិប្បាយនៃរឿងនេះ តើដូចម្តេច ១ លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ រមែងបើកឲ្យនូវរឿងដែលមិនទាន់ច្បាស់លាស់ផង ធ្វើឲ្យងាយនូវរឿងដែលជ្រៅផង បន្ទោបង់នូវសេចក្តីសង្ស័យក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីសង្ស័យច្រើនប្រការផង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេនាសនៈប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ កាលបើសេពគប់នូវសេនាសនៈ ប្រកបដោយអង្គ ៥ ហើយ មិនយូរប៉ុន្មាននឹងបាននូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ ប្រកបដោយអង្គ ៥ ហៅថាជាឧត្តមបុរស មានគុណគ្រប់គ្រាន់ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះកាមច្ឆន្ទៈ ១ លះព្យាបាទ ១ លះថីនមិទ្ធៈ ១ លះឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ ១ លះវិចិកិច្ឆា ១ ។

ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អសេខេន សីលក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេខេន សមាធិក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេខេន បញ្ញាក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេខេន វិមុត្តិក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ ហោតិ អសេខេន វិមុត្តិញាណទស្សនក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ហោតិ ។ បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គសមន្នាគតោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ កេវលី វុសិតវា ឧត្តមបុរិសោតិ វុច្ចតីតិ ។

កាមច្ឆន្ទោ ច ព្យាបាទោ ថីនមិទ្ធញ្ច ភិក្ខុនោ
ឧទ្ធច្ចំ វិចិកិច្ឆា ច សព្វសោ វ ន វិជ្ជតិ
អសេខេន ច សីលេន អសេខេន សមាធិនា
វិមុត្តិយា ច សម្បន្នោ ញាណេន ច តថាវិធោ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុប្រកបដោយសីលក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយសមាធិក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយបញ្ញាក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយវិមុត្តិក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយវិមុត្តិញាណទស្សនក្ខន្ធ ជាអសេក្ខៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុលះអង្គ ៥ ប្រកបដោយអង្គ ៥ ហៅថាជាឧត្តមបុរស មានគុណគ្រប់គ្រាន់ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

កាមច្ឆន្ទៈ ១ ព្យាបាទៈ ១ ថីនមិទ្ធៈ ១ ឧទ្ធច្ចៈ ១ វិចិកិច្ឆា ១
មិនមានដល់ភិក្ខុ ដោយប្រការទាំងពួង ភិក្ខុនោះ ប្រកប
ដោយអសេក្ខសីល ផង ដោយអសេក្ខសមាធិ ផង (ដោយ
អសេក្ខបញ្ញា ផង) ដោយវិមុត្តិ ផង ដោយវិមុត្តិញាណ ផង

សព្វេ បញ្ចង្គសម្បន្នោ បញ្ចង្គានិ(១) វិវជ្ជយំ
សព្វេ តស្មិំ ធម្មវិនយេ កេវលី ឥតិ វុច្ចតីតិ ។

(១៣) ទសយិមានិ ភិក្ខវេ សំយោជនានិ ។ កតមានិ ទស ។ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សំយោជនានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សំយោជនានិ ។ កតមានិ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សំយោជនានិ ។ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសោ កាមច្ឆន្ទោ ព្យាបាទោ ។ ឥមានិ បញ្ចោរម្ភាគិយានិ សំយោជនានិ ។ កតមានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សំយោជនានិ ។ រូបរាគោ អរូបរាគោ មានោ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជា ។ ឥមានិ បញ្ចុទ្ធម្ភាគិយានិ សំយោជនានិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ទស សំយោជនានីតិ ។

---

១ ឱ. ម. បញ្ចង្គំ ។

ភិក្ខុនោះឯង ឈ្មោះថា ប្រកបដោយអង្គ ៥ លះអង្គ ៥ ភិក្ខុនោះឯង ហៅថា ប្រកបដោយគុណទាំងអស់ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

(១៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈនេះមាន ១០ យ៉ាង ។ សំយោជនៈ ១០ យ៉ាងតើដូចម្តេច ។ គឺសំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ សំយោជនៈជាចំណែកខាងលើ ៥ ។ សំយោជនៈជាចំណែកខាងក្រោម ៥ តើដូចម្តេច ។ គឺសក្កាយទិដ្ឋិ ១ វិចិកិច្ឆា ១ សីលព្វតបរាមាស ១ កាមច្ឆន្ទៈ ១ ព្យាបាទៈ ១ ។ នេះជាសំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ ។ សំយោជនៈជាចំណែកខាងលើ ៥ តើដូចម្តេច ។ គឺ រូបរាគៈ ១ អរូបរាគៈ ១ មានៈ ១ ឧទ្ធច្ចៈ ១ អវិជ្ជា ១ ។ នេះជាសំយោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៤) យស្ស កស្សចិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា បញ្ច ចេតោខិលា អប្បហីនា បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា អសមុច្ឆិន្នា តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ កតមស្ស បញ្ច ចេតោខិលា អប្បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិ កង្ខតិ វិចិកិច្ឆតិ នាធិមុច្ចតិ ន សម្បសីទតិ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិ កង្ខតិ វិចិកិច្ឆតិ នាធិមុច្ចតិ ន សម្បសីទតិ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ។

(១៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានលះសេចក្តីរឹងរូសនៃចិត្ត ៥ មិនបានផ្តាច់នូវចំណងរបស់ចិត្ត ៥ ទេ យប់ ឬថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុ ឬ ភិក្ខុនីនោះ សេចក្តីសាបសូន្យក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដឡើង មិនមានសេចក្តីចំរើនឡើយ ។ សេចក្តីរឹងរូសនៃចិត្ត ៥ ដែលភិក្ខុមិនបានលះបង់តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ស័យ ងឿងឆ្ងល់ មិនចុះចិត្តស៊ប់ មិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសាស្តា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា សង្ស័យងឿងឆ្ងល់មិនចុះចិត្តស៊ប់ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសាស្តា ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ មិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។

យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ឯវមស្សាយំ បឋមោ ចេតោខីលោ អប្បហីនោ ហោតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មេ កង្ខតិ ។ បេ ។ សង្ឃេ កង្ខតិ សិក្ខាយ កង្ខតិ សព្រហ្មចារីសុ កុបិតោ ហោតិ អនត្តមនោ អាហតចិត្តោ ខីលជាតោ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សព្រហ្មចារីសុ កុបិតោ ហោតិ អនត្តមនោ អាហតចិត្តោ ខីលជាតោ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ។ យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ឯវមស្សាយំ បញ្ចមោ ចេតោខីលោ អប្បហីនោ ហោតិ ។

ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនទាន់លះបង់សេចក្តីរឹងរូសនៃចិត្តទី ១ នេះយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុសង្ស័យក្នុងធម៌ ។ បេ ។ សង្ស័យក្នុងសង្ឃ សង្ស័យក្នុងសិក្ខា ក្រោធទឹង មិនពេញចិត្ត មានចិត្តត្រូវទោសៈ ខ្ទាំខ្ទប់ មានសេចក្តីរឹងរូសក្នុងសព្រហ្មចារីទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាជាអ្នកក្រោធទឹង មិនពេញចិត្ត មានចិត្តត្រូវទោសៈខ្ទាំខ្ទប់ មានសេចក្តីរឹងរូសក្នុងសព្រហ្មចារីទាំងឡាយហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនទាន់លះបង់សេចក្តីរឹងរូសនៃចិត្តទី ៥ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។

ឥមស្ស បញ្ច ចេតោខិលា អប្បហីនា ហោន្តិ ។ កតមស្ស បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា អសមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាមេសុ អវីតរាគោ ហោតិ អវិគតច្ឆន្ទោ អវិគតប្បេមោ អវិគតបិបាសោ អវិគតបរិឡាហោ អវិគតតណ្ហោ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាមេសុ អវីតរាគោ ហោតិ អវិគតច្ឆន្ទោ អវិគតប្បេមោ អវិគតបិបាសោ អវិគតបរិឡាហោ អវិគតតណ្ហោ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ។

នេះជាសេចក្តីរឹងត្អឹងនៃចិត្តទាំង ៥ ដែលភិក្ខុមិនបានលះបង់ហើយ ។ ចុះចំណងរបស់ចិត្ត ៥ ដែលភិក្ខុមិនបានផ្តាច់ផ្តិល កើតដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីគាប់ចិត្ត មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីស្រេកឃ្លាន មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនទាន់ប្រាសចាកបំណងក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីគាប់ចិត្ត មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីស្រេកឃ្លាន មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនទាន់ប្រាសចាកបំណងក្នុងកាមទាំងឡាយហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។

យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ឯវមស្សាយំ បឋមោ ចេតសោ វិនិពន្ធោ អសមុច្ឆិន្នោ ហោតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាយេ អវីតរាគោ ហោតិ ។បេ។ រូបេ អវីតរាគោ ហោតិ យាវទត្ថំ ឧទរាវទេហកំ ភុញ្ជិត្វា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ វិហរតិ អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ បណិធាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា វតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ បណិធាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា វតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ។

ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាមទេ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនបានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្តទី ១ នេះយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងកាយ ។បេ។ មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងរូប បរិភោគអាហារពេញពោះដរាបដល់ឆ្អែត រៀបចំតែនឹងដេកឲ្យស្រួល ទំផ្អែកឲ្យស្រួល ដេកលក់ឲ្យស្រួល ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រោះដំកល់ទុកនូវសេចក្តីប្រាថ្នា ឲ្យបានជាពួកទេវតាណាមួយថា ខ្ញុំសូមឲ្យបានជាទេវតាធំ ឬទេវតាតូចណាមួយ ដោយសីល ឬវ័ត ឬតបៈ ឬក៏ព្រហ្មចរិយៈនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រោះដំកល់ទុកនូវសេចក្តីប្រាថ្នាឲ្យបានជាពួកទេវតាណាមួយថា ខ្ញុំសូមឲ្យបានជាទេវតាធំ ឬទេវតាតូចណាមួយ ដោយសីល ឬវ័ត ឬតបៈ ឬក៏ព្រហ្មចរិយៈនេះ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។

យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ អយមស្សាយំ បញ្ចមោ ចេតសោ វិនិពន្ធោ អសមុច្ឆិន្នោ ហោតិ ។ ឥមស្ស បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា អសមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ ។ យស្ស កស្សចិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា ឥមេ បញ្ច ចេតោខីលា អប្បហីនា ឥមេ បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា អសមុច្ឆិន្នា តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណេន ហាយតិ មណ្ឌលេន ហាយតិ អាភាយ ហាយតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យស្ស កស្សចិ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា ឥមេ បញ្ច ចេតោខីលា អប្បហីនា ឥមេ បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា អសមុច្ឆិន្នា តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ

ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបណ្តោះទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាមមិនដាច់ទេ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនបានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណង របស់ចិត្តទី ៥ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។ នេះជាចំណង របស់ចិត្តទាំង ៥ ដែលភិក្ខុមិនបានផ្តាច់ផ្តិល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនី ណាមួយ មិនបានលះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះ មិនបានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃ មកដល់ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីនោះ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនមានសេចក្តីចំរើនឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាយប់និងថ្ងៃ រមែងមកដល់ព្រះចន្ទក្នុងកាឡបក្ខ តែងសាបសូន្យចាកពណ៌ សាបសូន្យចាកមណ្ឌល សាបសូន្យចាករស្មី សាបសូន្យចាកទំហំនិងកំពស់ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីណាមួយ មិនបានលះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះ មិនបានផ្តាច់ផ្តិល នូវចំណងរបស់ចិត្តទាំង ៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុឬភិក្ខុនីនោះ

ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ យស្ស កស្សចិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា បញ្ច ចេតោខិលា បហីនា បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា សមុច្ឆិន្នា តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ កតមស្ស បញ្ច ចេតោខិលា បហីនា ហោន្តិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិ ន កង្ខតិ ន វិចិកិច្ឆតិ អធិមុច្ចតិ សម្បសីទតិ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិ ន កង្ខតិ ន វិចិកិច្ឆតិ អធិមុច្ចតិ សម្បសីទតិ តស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ។ យស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ឯវមស្សាយំ បឋមោ ចេតោខិលោ បហីនោ ហោតិ ។

សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនមានសេចក្តីចំរើនឡើយ គឺយប់នឹងថ្ងៃនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុឬភិក្ខុនីណាមួយ បានលះបង់នូវចំណងនៃចិត្ត ៥ បានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្ត៥ហើយ យប់នឹងថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុឬភិក្ខុនីនោះ សេចក្តីចំរើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនបានសាបសូន្យឡើយ ។ សេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង៥ ដែលភិក្ខុឬភិក្ខុនីបានលះបង់ហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនងឿងឆ្ងល់ មិនសង្ស័យ ចុះចិត្តស៊ប់ ជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសាស្តា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនងឿងឆ្ងល់ មិនសង្ស័យ ចុះចិត្តស៊ប់ ជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសាស្តាហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា បង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា បានលះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទី ១ នេះយ៉ាងនេះឯង ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មេ ន កង្ខតិ ។ បេ ។
សង្ឃេ ន កង្ខតិ... សិក្ខាយ ន កង្ខតិ សព្រហ្មចារីសុ
ន កុបិតោ ហោតិ អត្តមនោ ន អាហតចិត្តោ
ន ខិលជាតោ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ
ភិក្ខុ សព្រហ្មចារីសុ ន កុបិតោ ហោតិ
អត្តមនោ ន អាហតចិត្តោ ន ខិលជាតោ
តស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ
សាតច្ចាយ បធានាយ យស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ
អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ឯវមស្សាយំ
បញ្ចមោ ចេតោខិលោ បហីនោ ហោតិ ។ ឥមស្ស
បញ្ច ចេតោខិលា បហីនា ហោន្តិ ។ កតមស្ស
បញ្ច ចេតសោ វិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនងឿងឆ្ងល់ ក្នុងធម៌ ។ បេ ។
មិនងឿងឆ្ងល់ ក្នុងសង្ឃ... មិនងឿងឆ្ងល់ ក្នុងសិក្ខា មិនក្រោធទឹង
មិនអន់ចិត្ត មិនមានចិត្តត្រូវទោសៈភ្ជាប់ទុក មិនមានសេចក្តីរឹងរូស
ក្នុងពួកសព្រហ្មចារី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិន
ក្រោធទឹង មិនអន់ចិត្ត មិនមានចិត្តត្រូវទោសៈ ភ្ជាប់ទុក មិនមាន
សេចក្តីរឹងរូស ក្នុងពួកសព្រហ្មចារីហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែង
បង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
រឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ចិត្ត
របស់ភិក្ខុណា បង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅ
កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុក
ព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា លះបង់នូវសេចក្តីរឹងរូសរបស់ចិត្តទី ៥ នេះ
យ៉ាងនេះឯង ។ នេះជាសេចក្តីរឹងរូសរបស់ចិត្តទាំង ៥ ដែលភិក្ខុបានលះបង់
ហើយ ។ ចំណងរបស់ចិត្ត ៥ ដែលភិក្ខុ បានផ្តាច់ផ្តិលហើយ តើដូចម្តេច ។

ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាមេសុ វីតរាគោ ហោតិ វិគតច្ឆន្ទោ វិគតបេមោ វិគតបិបាសោ វិគតបរិឡាហោ វិគតតណ្ហោ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាមេសុ វីតរាគោ ហោតិ វិគតច្ឆន្ទោ វិគតបេមោ វិគតបិបា-សោ វិគតបរិឡាហោ វិគតតណ្ហោ តស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ។ យស្ស ចិត្តំ នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ឯវមស្សាយំ ចតុត្ថោ ចេតសោ វិនិពន្ធោ សមុច្ឆិន្នោ ហោតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កាយេ វីតរាគោ ហោតិ ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រាសចាកតម្រេក ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា ប្រាសចាកសេចក្តីស្រឡាញ់ ប្រាសចាកសម្រេក ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ប្រាសចាកចំណង់ ក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាអ្នកប្រាសចាកតម្រេក ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា ប្រាសចាកសេចក្តីស្រឡាញ់ ប្រាសចាកសម្រេក ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ប្រាសចាកចំណង់ ក្នុងកាមទាំងឡាយហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា បង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្តទី ៤ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាសចាកតម្រេក ក្នុងកាយ ។បេ។

រូបេ អវីតរាគោ ហោតិ ។ យាវទត្ថំ ឧទរាវទេហកំ ភុញ្ជិត្វា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ វិហរតិ ។ អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ បណិធាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា វតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ។ អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ បណិធាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា វតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ ។ យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោគាយ សាតច្ចាយ បធានាយ អយំ បញ្ចមោ ចេតសោ វិនិពន្ធោ អសមុច្ឆិន្នោ ហោតិ ។

ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរក្នុងរូប មិនបរិភោគពេញពោះដរាបដល់ឆ្អែត ហើយ រៀបចំនៅដេកឱ្យស្រួល ទំផ្អែកឱ្យស្រួល ទំលក់ឱ្យស្រួល មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រោះមិនលះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ឱ្យបានជាពួកទេវតាណាមួយ ជាអាត្មាអញសូមឱ្យបានជាទេវតាធំ ឬទេវតាតូចណាមួយ ដោយសីល ឬវត្ត ឬតបៈ ឬគឺ ព្រហ្មចរិយៈនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ ព្រោះមិនលះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ឱ្យបានជាពួកទេវតាណាមួយថា អាត្មាអញសូមឱ្យបានជាទេវតាធំ ឬទេវតាតូចណាមួយ ដោយសីល ឬវត្ត ឬតបៈ ឬគឺ ព្រហ្មចរិយៈនេះហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្អោនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ៗ ដើម្បីព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកព្យាយាម ។ កិលេសនេះឈ្មោះថា ជាប់ចិត្តដូចចំណង របស់ភិក្ខុ ទី ៥ នេះ យ៉ាងនេះឯង ។

ឥមស្ស បញ្ច ចេតសោវិនិពន្ធា អសមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ ។ យស្ស កស្សចិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា ឥមេ បញ្ច ចេតោខិលា បហីនា ឥមេ បញ្ច ចេតសោវិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិន្នា តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ជុណ្ហបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វឌ្ឍតេវ វណ្ណេន វឌ្ឍតិ មណ្ឌលេន វឌ្ឍតិ អាភាយ វឌ្ឍតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យស្ស កស្សចិ ភិក្ខុស្ស វា ភិក្ខុនិយា វា ឥមេ បញ្ច ចេតោខិលា បហីនា ឥមេ បញ្ច ចេតសោវិនិពន្ធា សុសមុច្ឆិន្នា តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។

នេះជាចំណងរបស់ចិត្តទាំង៥ដែលភិក្ខុបានផ្តាច់ផ្តិល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីណាមួយ បានលះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង៥ នេះ បានផ្តាច់ផ្តិលនូវចំណងរបស់ចិត្តទាំង៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃមកដល់ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីនោះ សេចក្តីចំរើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចយប់និងថ្ងៃ រមែងមកដល់ព្រះចន្ទក្នុងខាងខ្នើត តែងចំរើនដោយវណ្ណៈ ចំរើនដោយមណ្ឌល ចំរើនដោយរស្មី ចំរើនដោយកំពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុឬភិក្ខុនីណាមួយ បានលះបង់នូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង៥ នេះ បានផ្តាច់ផ្តិលនូវសេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្តទាំង៥ នេះហើយ យប់និងថ្ងៃ មកដល់ភិក្ខុ ឬភិក្ខុនីនោះ សេចក្តីចំរើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ គឺយ៉ាងនោះដែរ ។

(១៨) យាវតា ភិក្ខវេ សត្តា អបទា វា ទ្វិបទា វា ចតុប្បទា វា ពហុប្បទា វា រូបិនោ វា អរូបិនោ វា សញ្ញិនោ វា អសញ្ញិនោ វា នេវសញ្ញីនាសញ្ញិនោ វា តថាគតោ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យេ កេចិ កុសលា ធម្មា សព្វេ តេ អប្បមាទមូលកា អប្បមាទសមោសរណា អប្បមាទោ តេសំ(១) អគ្គមក្ខាយតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យានិ កានិចិ ជង្គលានំ បាណានំ បទជាតានិ សព្វានិ តានិ ហត្ថិបទេ សមោធានំ គច្ឆន្តិ ហត្ថិបទំ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ យទិទំ មហន្តត្តេន ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យេ កេចិ កុសលា ធម្មា សព្វេ តេ អប្បមាទមូលកា អប្បមាទសមោសរណា អប្បមាទោ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ ។

១. ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ ឧបមាទ្វយំ ឧបមា ទិស្សតិ ។

(១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វទាំងអម្បាលមាណនោះបី មិនមានជើងក្តី មានជើងពីរក្តី មានជើងបួនក្តី មានជើងច្រើនក្តី មានរូបក្តី មិនមានរូបក្តី មានសញ្ញាក្តី មិនមានសញ្ញាក្តី មានសញ្ញាក៏មិនមែន មិនមានសញ្ញាក៏មិនមែនក្តី ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ប្រាកដជាប្រសើរ ជាងពួកសត្វទាំងអម្បាលនោះ (យ៉ាងណាមិញ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធម៌ជាកុសលឯណានីមួយ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងអស់នោះ មានអប្បមាទ ជាមូលប្រជុំចុះក្នុងអប្បមាទ អប្បមាទ ប្រាកដជាប្រសើរជាងពួកធម៌ជាកុសលទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាស្នាមជើងទាំងឡាយណាមួយ របស់ពួកសត្វ ដែលដើរលើផ្ទៃផែនដី ស្នាមជើងទាំងអស់នោះ រមែងដល់នូវការប្រជុំចុះ ក្នុងស្នាមជើងដំរី ស្នាមជើងដំរី ប្រាកដជាប្រសើរជាងស្នាមជើងនៃសត្វទាំងនោះ ព្រោះជាស្នាមជើងធំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធម៌ជាកុសលឯណានីមួយ ពួកធម៌ ជាកុសលទាំងអស់នោះ មានអប្បមាទ ជាមូលប្រជុំចុះ ក្នុងអប្បមាទ អប្បមាទ ប្រាកដជាប្រសើរជាងពួកធម៌ ជាកុសលទាំងអស់នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ កូដាគារស្ស យា កាចិ គោបានសិយោ សព្វា តា កូដង្គមា កូដនិន្នា កូដសមោសរណា កូដំ តាសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យេ កេចិ កុសលា ធម្មា សព្វេ តេ អប្បមាទមូលកា អប្បមាទសមោសរណា អប្បមាទោ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យេ កេចិ មូលគន្ធា កាឡានុសារិយំ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យេ កេចិ សារគន្ធា លោហិតចន្ទនំ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាបង្កង់ទាំងឡាយ ឯណានីមួយ របស់កូដាគារ (ផ្ទះដែលគេសង្គ្រោះដោយកំពូល) បង្កង់ទាំងអស់នោះ ឈមទៅរកកំពូល ទេរទៅរកកំពូល ប្រជុំទៅត្រង់កំពូល កំពូលប្រាកដជាប្រសើរជាងបង្កង់ទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាកុសល ឯណានីមួយ ធម៌ជាកុសលទាំងអស់នោះ មានអប្បមាទ ជាមូល ប្រជុំចុះក្នុងអប្បមាទ អប្បមាទ ប្រាកដជាប្រសើរជាងធម៌ជាកុសលទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាក្លិនឫសឈើទាំងឡាយ ឯណានីមួយ ក្លិនឫសក្រាំពាក់ ប្រាកដជាប្រសើរជាងក្លិនឫសឈើទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។បេ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាក្លិនខ្លឹមទាំងឡាយណានីមួយ ក្លិនខ្លឹមចន្ទន៍ក្រហមប្រាកដជាប្រសើរជាងក្លិនខ្លឹមទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។បេ។ យ៉ាងនោះដែរ ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យេ កេចិ បុប្ផគន្ធា វស្សិកំ តេសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យេ កេចិ កុដ្ដរាជា សព្វេ តេ រញ្ញោ ចក្កវត្តិស្ស អនុយន្តា វត្តន្តិ(១) រាជា តេសំ ចក្កវត្តិ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យា កាចិ តារករូបានំ បភា សព្វា តា ចន្ទិមប្បភាយ កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសឹ ចន្ទប្បភា តាសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។

១ ម. ភវន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាក្លិនផ្កាឈើទាំងឡាយ ឯណានីមួយ ក្លិនផ្កាម្លិះ ប្រាកដជាប្រសើរ ជាងក្លិនផ្កាឈើទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាពួកស្តេចតូចៗ ឯណានីមួយ ពួកស្តេចតូចៗ ទាំងអស់នោះ រមែងជាចំណុះរបស់ស្តេចចក្រពត្តិ ស្តេចចក្រពត្តិ ប្រាកដជាប្រសើរជាងពួកស្តេចតូចៗ ទាំងនោះយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាពន្លឺ របស់រូបផ្កាយទាំងឡាយឯណានីមួយ ពន្លឺទាំងអស់នោះ មិនបានដល់នូវចំណិត ជាគំរប់ ១៦ ដង នៃពន្លឺព្រះចន្ទ្រ ពន្លឺព្រះចន្ទ្រប្រាកដ ជាប្រសើរ ជាងពន្លឺនៃរូបផ្កាយទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ សារទសមយេ វិទ្ធេ វិគតវលាហកេ ទេវេ អាទិច្ចោ នភំ អព្ភុស្សក្កមានោ(១) សព្វំ អាកាសគតំ តមគតំ អភិវិហច្ច ភាសតេ ច តបតេ ច វិរោចតិ ច ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ យា កាចិ មហានទិយោ សេយ្យថីទំ គង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី សព្វា តា សមុទ្ទនិន្នា សមុទ្ទបោណា សមុទ្ទបព្ភារា មហាសមុទ្ទោ តាសំ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ យេ កេចិ កុសលា ធម្មា សព្វេ តេ អប្បមាទមូលកា អប្បមាទសមោសរណា អប្បមាទោ តេសំ អគ្គមក្ខាយតីតិ ។

១. អព្ភុស្សុក្កមានោ ។ ម. អព្ភុស្សក្កមានោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាព្រះអាទិត្យ កាលបើភ្លៀងស្ងាត់ ព្រោះពពកពពកក្នុងសរទសម័យ ខ្ពស់ផុតពពក កំចាត់បង់នូវងងឹតទាំងអស់ ដែលនៅលើអាកាសហើយក៏ភ្លឺស្វាងរុងរឿង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចជាទន្លេធំទាំងឡាយ ឯណានីមួយ គឺទន្លេគង្គា យមុនា អចិរវតី សរភូ មហី ទន្លេទាំងអស់នោះ គឺឈមទៅរកសមុទ្រ ទនទៅរកសមុទ្រ ទេរទៅរកសមុទ្រ ញោបទៅរកសមុទ្រ មហាសមុទ្រ ប្រាកដជាប្រសើរជាងទន្លេធំទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កធម៌ជាកុសលឯណានីមួយ កធម៌ជាកុសលទាំងអស់នោះ មានអប្បមាទ ជាមូលប្រជុំចុះក្នុងអប្បមាទ អប្បមាទ ប្រាកដជាប្រសើរជាងកធម៌ជាកុសលទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(១៦) ទសយិមេ ភិក្ខវេ បុគ្គលា អាហុនេយ្យា បាហុនេយ្យា ទក្ខិណេយ្យា អញ្ជលិករណីយា អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេ ទស ។ តថាគតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ បច្ចេកសម្ពុទ្ធោ ឧភតោភាគវិមុត្តោ បញ្ញាវិមុត្តោ កាយសក្ខី ទិដ្ឋិប្បត្តោ សទ្ធាវិមុត្តោ ធម្មានុសារី សទ្ធានុសារី គោត្រភូ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស បុគ្គលា អាហុនេយ្យា ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

(១៧) សនាថា ភិក្ខវេ វិហរថ មា អនាថា ។ ទុក្ខំ ភិក្ខវេ អនាថោ វិហរតិ ។

(១៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ១០ ពួកនេះជាអ្នកគួរទទួលនូវវត្ថុ ដែលគេនាំមកដើម្បីបូជា គួរទទួលវត្ថុដែលគេតាក់តែងដើម្បីទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលទានដែលគេជឿកម្មនិងផលរបស់កម្មហើយបូជា គួរឲ្យបុគ្គលដែលត្រូវការដោយកុសល ប្រណម្យអញ្ជលី ជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ បុគ្គលទាំង ១០ ពួក តើដូចម្តេច ។ គឺព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ១ ព្រះបច្ចេកសម្ពុទ្ធ ១ ឧភតោ-ភាគវិមុត្តបុគ្គល ១ បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល ១ កាយសក្ខិបុគ្គល ១ ទិដ្ឋិ-ប្បត្តបុគ្គល ១ សទ្ធាវិមុត្តបុគ្គល ១ ធម្មានុសារីបុគ្គល ១ សទ្ធានុសារី-បុគ្គល ១ គោត្រភូបុគ្គល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំង ១០ ពួកនេះ ជាអ្នកគួរទទួលនូវវត្ថុ ដែលគេនាំមកដើម្បីបូជា ។ បេ ។ ជាស្រែបុណ្យដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

(១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរជាបុគ្គល មានទីពឹង កុំជាបុគ្គល មិនមានទីពឹងឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល មិនមានទីពឹង រមែងនៅជាទុក្ខ ។

ទស យិមេ ភិក្ខវេ នាថករណា ធម្មា ។ កតមេ
ទស ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ អាចារគោចរសម្បន្នោ
អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ សិក្ខតិ
សិក្ខាបទេសុ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ អយម្បិ
ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ
ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ
យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា
បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវល-
បរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស
ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា
មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណធម៌ (ធម៌សម្រាប់ធ្វើឲ្យមានទីពឹង)
នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ នាថករណធម៌ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល
សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំវរៈ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ជាអ្នក
ឃើញភ័យក្នុងទោស សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខា-
បទទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។
សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង
ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាពហុស្សូត
ទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយសន្សំនូវពុទ្ធវចនៈ ដែល
ខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទ
កណ្តាល លំអបទចុងប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជនៈ
ដ៏បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ធម៌មានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះក៏ចេះចាំ
ច្រើន បានចាំទុក ចាំដាប់ក្នុងចិត្ត បានចាក់ធ្លុះល្អ ដោយទិដ្ឋិ ។

យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។បេ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវង្កោ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវង្កោ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិណគ្គាហី អនុសាសនិំ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិណគ្គាហី អនុសាសនិំ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ សព្រហ្មចារីនំ ឧច្ចាវចានិ កឹករណីយានិ តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រុបាយាយ វីមំសាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។

៤៣
បឋមវគ្គ នាថករណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាពហុស្សុត ។បេ។ ចាក់ធ្លុះល្អ ដោយទិដ្ឋិ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ ជាអ្នកភក់ខ្លួនតាមមិត្តសំឡាញ់ល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ ជាអ្នកឆ្លាក់ចិត្តទៅតាមមិត្តសំឡាញ់ល្អ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ទាំងឡាយ ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ចិតផ្ចង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកដែលគេប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ចិតផ្ចង់ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អំពើណា តិចតួចនិងធំ ដែលពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ត្រូវស្ទួរគ្នាហើយធ្វើ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសវៃមិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងអំពើនោះ ប្រកបដោយការពិចារណា ដោយឧបាយក្នុងអំពើនោះថា គួរធ្វើគួរចាត់ចែងបាន ។

យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ សព្រហ្មចារីនំ ឧច្ចាវចានិ កិំករណីយានិ ។បេ។ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧឡារបាមុជ្ជោ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧឡារបាមុជ្ជោ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិរិយោ វិហរតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិរិយោ វិហរតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចណា ដ៏ខ្ពស់និងទាប ដែលពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គលត្រូវសម្រេច ហើយរៀបធ្វើ ភិក្ខុ ។បេ។ ជាគួរធ្វើ គួរចាត់ចែង ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ ពេញចិត្តនឹងការនិយាយធម៌ មានសេចក្តីរីករាយដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌និងអភិវិន័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ ពេញចិត្តនឹងការនិយាយធម៌ មានសេចក្តីរីករាយលើសលុប ក្នុងអភិធម៌និងអភិវិន័យ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ និងញុំាងពួកកុសលធម៌ ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកំឡាំង ស្វិតមាំមួន មិនដាក់ចុះនូវធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ និងញុំាងកុសលធម៌ ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកំឡាំង

ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិនេបក្កេន សមន្នាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរភាសិតម្បិ សរិតា អនុស្សរិតា ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិនេបក្កេន សមន្នាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរភាសិតម្បិ សរិតា អនុស្សរិតា អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

សង្វាតមាំមួន មិនដាក់ចុះនូវធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកសន្ដោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកសន្ដោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ព្រោះហេតុណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយស្មារតីនិងបញ្ញាដ៏ឧត្ដម ជាអ្នករលឹកឃើញ រលឹកតាមនូវអំពើ ដែលធ្វើយូរហើយផង នូវពាក្យ ដែលនិយាយយូរហើយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នក មានស្មារតី ប្រកបដោយស្មារតី និងបញ្ញាដ៏ឧត្ដម ជាអ្នករលឹកឃើញ រលឹកតាមនូវអំពើ ដែលធ្វើយូរហើយផង នូវពាក្យ ដែលនិយាយយូរហើយផង ព្រោះហេតុណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ សនាថា ភិក្ខវេ វិហរថ មា អនាថា ទុក្ខំ ភិក្ខវេ អនាថោ វិហរតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស នាថករណា ធម្មាតិ ។

(១៨) សនាថា ភិក្ខវេ វិហរថ មា អនាថា ទុក្ខំ ភិក្ខវេ អនាថោ វិហរតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការកើតនឹងការរលត់ទៅ (ខន្ធ) ដ៏ប្រសើរ ជាប្រាជ្ញាសម្រាប់ទំលុះទំលាយនូវកិលេស. ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការកើតនឹងការរលត់ទៅ (ខន្ធ) ដ៏ប្រសើរ ជាប្រាជ្ញាសម្រាប់ទំលុះទំលាយនូវកិលេស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ព្រោះធម៌ណា នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរជាបុគ្គលមានទីពឹង កុំជាបុគ្គលមិនមានទីពឹងឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនមានទីពឹង រមែងនៅជាទុក្ខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យមានទីពឹង) ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរជាបុគ្គលមានទីពឹង កុំជាបុគ្គល មិនមានទីពឹងឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល មិនមានទីពឹង រមែងនៅជាទុក្ខ ។

ទសយិមេ ភិក្ខវេ នាថករណា ធម្មា ។ កតមេ ទស ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ សីលវា ខោយំ ភិក្ខុ បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ អាចារគោច-រសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសូតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្-បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យមានទីពឹង) នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ នាថករណធម៌ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំវរៈ បរិបូណ៌ ដោយអាចារៈ និងគោចរៈ ជាអ្នកឃើញភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយផង ។ កាលភិក្ខុនោះដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។បេ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ពហុស្សុតោ វតាយំ ភិក្ខុ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធាតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាពហុស្សូត ។បេ។ បានចាក់ធ្លុះល្អដោយទិដ្ឋិ ពួកភិក្ខុជាថេរៈ តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី...ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំនូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទកណ្តាល លំអបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជនៈដ៏បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់ ធម៌មានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះក៏បានរៀនចាំច្រើន បានចាំទុក ចាំរត់មាត់ ចាំដាប់ក្នុងចិត្ត បានចាក់ធ្លុះល្អ ដោយទិដ្ឋិដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ៦ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវង្កោ កល្យាណមិត្តោ យម្បិ ភិក្ខុ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវង្កោតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិណគ្គាហី

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ មានការទោរចិត្ត ទៅតាមមិត្តសំឡាញ់ល្អ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ទុហ៎ ភិក្ខុនេះជាអ្នកមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ មានការទោរចិត្ត ទៅតាមសំឡាញ់ល្អផង ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើនប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ចិតផ្ចង់

អនុសាសនឹ សុវចោ វតាយំ ភិក្ខុ សោវ-
ចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ
បទក្ខិណគ្គាហី អនុសាសនិន្តិ ថេរានំ ភិក្ខុ
វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ...
នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។
តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស
នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ
ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថ-
ករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ
តានិ សព្រហ្មចារីនំ ឧច្ចាវចានិ កឹករណីយានិ
តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រុបាយាយ
វីមំសាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។

ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរ
ប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់នូវ
ភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុ
នេះជាអ្នកប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យប្រដៅងាយ
ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ចិតផ្ចង់ដែរ ។
កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាល
អនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើន
ប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យ
ឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយទៀត កំពើណា ដ៏ខ្ពស់និងទាប ដែលពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល
ត្រូវសួរគិត ហើយទើបធ្វើ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសវៃ មិនខ្ជិល
ច្រអូស ក្នុងកំពើនោះ ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងពិចារណា
ដោយឧបាយ ក្នុងកំពើនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែងបាន ។

យានិ តានិ សព្រហ្មចារីនំ ឧច្ចាវចានិ កិង្ករណីយានិ តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ ភិក្ខុ អនលសោ តត្រុបាយាយ វីមំសាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧឡារបាមុជ្ជោ

ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់ភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ខ្ញុំ នឹងកើតណា ដ៏គួរសំទីពឹង ដែលពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ត្រូវអនុគ្រោះ ហើយទើបថា ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកឈ្លាសវៃ មិនខ្ជិលច្រអូស គុណធម៌នោះ ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងពិចារណាដោយឧបាយ គុណធម៌នោះជា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែងបានដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈ អនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មី អនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើន តែម្យ៉ាង ក្នុងកុសលធម៌ ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានសេចក្តីពេញចិត្ត ចំពោះការពោលធម៌ មានសេចក្តីរីករាយ ដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌ ក្នុងអភិវិន័យ

ធម្មកាមោ ហោតាយំ ភិក្ខុ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧឡារបាមោជ្ជោ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិរិយោ វិហរតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ អារទ្ធវិរិយោ ហោតាយំ ភិក្ខុ វិហរតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។

ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី ដែលសំគាល់នូវភិក្ខុនោះថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី...ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី ដែលសំគាល់នូវភិក្ខុនោះថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅដោយគិតថា ទុហ៎ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានសេចក្តីពេញចិត្តចំពោះការពោលធម៌ មានសេចក្តីត្រេកអរដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម៌ក្នុងអភិវិន័យដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើន កើតប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀតភិក្ខុ ជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ ញុំាងកុសលធម៌ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកម្លាំងសង្វាតមាំ មិនដាក់ចុះនូវធុរៈ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី ដែលសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី ដែលសំគាល់នូវភិក្ខុនោះថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ទុហ៎ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ ញុំាងកុសលធម៌ឲ្យសម្រេច ជាអ្នកមានកម្លាំងសង្វាតមាំ មិនដាក់ចុះនូវធុរៈក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយដែរ ។

តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន សន្តុដ្ឋោ យម្បិ ភិក្ខុ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន ហោតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្ដាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្ដីចំរើនប្រាកដ គឺកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្ដីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកសន្ដោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារតាមមាន តាមបាន ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្ដី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្ដី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្ដាលក្ដី...ពួកភិក្ខុថ្មីក្ដី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្ដី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះជាអ្នកសន្ដោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារដែរ ។ កាលភិក្ខុនោះដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្ដាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្ដីចំរើនប្រាកដ គឺកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្ដីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិនេបក្កេន សមន្នាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរភាសិតម្បិ សរិតា អនុស្សរិតា សតិមា [illegible] ភិក្ខុ បរមេន សតិនេបក្កេន សមន្នាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរភាសិតម្បិ សរិតា អនុស្សរិតាតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយស្មារតី និងបញ្ញាដ៏ឧត្តម ជាអ្នករលឹកឃើញ រលឹករឭក នូវអំពើដែលធ្លាប់ធ្វើមក យូរហើយផង នូវពាក្យដែលធ្លាប់និយាយមក យូរហើយផង ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសំគាល់ នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់ នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា [illegible] ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយស្មារតី និងបញ្ញាដ៏ឧត្តម ជាអ្នករលឹកឃើញ រលឹករឭកនូវអំពើដែលធ្លាប់ធ្វើមក យូរហើយផង នូវពាក្យដែលធ្លាប់និយាយមក យូរហើយផង ដូច្នេះ ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើនប្រាកដ គឺកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា បញ្ញវា វតាយំ ភិក្ខុ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយាតិ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ... នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។ ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថករណោ ។ សនាថា ភិក្ខវេ វិហរថ មា អនាថា ទុក្ខំ ភិក្ខវេ អនាថោ វិហរតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាជ្ញ ប្រកបដោយប្រាជ្ញ ជាគ្រឿងដឹងការកើតនិងការរលត់ (ខន្ធ) ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងទំលុះទំលាយនូវកិលេស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទុក្ខដោយប្រពៃ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ថាជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ឱហ្ន៎ ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញ ប្រកបដោយប្រាជ្ញ ជាគ្រឿងដឹងការកើតនិងការរលត់ ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងទំលុះទំលាយនូវកិលេស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងធម៌ ជាគ្រឿងអស់ទុក្ខដោយប្រពៃពិត ។ កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាលអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើន កើតប្រាកដក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរជាបុគ្គលមានទីពឹង កុំជាបុគ្គលមិនមានទីពឹងឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនមានទីពឹង រមែងនៅជាទុក្ខ ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស នាថករណា ធម្មាតិ ។[១]

(១៩) ទសយិមេ ភិក្ខវេ អរិយាវាសា យេ អរិយា អាវសឹសុ វា អាវសន្តិ វា អាវសិស្សន្តិ វា ។ កតមេ ទស ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ហោតិ ឆឡង្គសមន្នាគតោ ឯការក្ខោ ចតុរាបស្សេនោ បនុណ្ណប-ច្ចេកសច្ចោ សមវយសដ្ឋេសនោ អនាវិល-សង្កប្បោ បស្សទ្ធកាយសង្ខារោ សុវិមុត្តចិត្តោ សុវិមុត្តបញ្ញោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស អរិយាវាសា យេ អរិយា អាវសឹសុ វា អាវសន្តិ វា អាវសិស្សន្តិ វាតិ ។

(២០) ឯកំ សមយំ ភគវា កុរូសុ វិហរតិ កម្មាសធម្មំ នាម កុរូនំ និគមោ ។

១ ម. ឥតោ បរំ និគមនំ ភវតិ អត្តមនា តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ភាសិតំ អភិនន្ទុន្តិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នាថករណធម៌ (ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យមានទីពឹង) មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយាវាសៈ (ធម៌ជាគ្រឿងអប់រំដ៏ប្រសើរ) នេះ មាន ១០ យ៉ាង ដែលពួកព្រះអរិយៈបានអប់រំហើយក្តី កំពុងអប់រំក្តី នឹងអប់រំក្តី ។ អរិយាវាសៈទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់នូវអង្គ ៥ ប្រកបដោយអង្គ ៦ មានគ្រឿងរក្សាចិត្តតែមួយ មានធម៌ជាបង្អែក ៤ បានបន្ទាបង់នូវបច្ចេកសច្ចៈ (សច្ចៈដែលតិរ្ថិយប្រកាន់បែក ៗ គ្នា) បានលះបង់នូវការស្វែងរក ព្រមស្រឡះហើយ មានការត្រិះរិះ មិនកករល្អក់ មានកាយសង្ខារស្ងប់រម្ងាប់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះ ហើយមានប្រាជ្ញាដឹងជា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយាវាសៈ ១០ យ៉ាងនេះឯង ដែលពួកព្រះអរិយៈ បានអប់រំហើយក្តី កំពុងអប់រំក្តី នឹងអប់រំក្តី ។

(២០) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគមឈ្មោះកម្មាសធម្មៈ របស់ពួកជនអ្នកដែនកុរុ ក្នុងដែនកុរុ ។

តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ។ បេ ។ ភគវា ឯតទវោច ទសយិមេ ភិក្ខវេ អរិយាវាសា យេ អរិយា អាវសឹសុ វា អាវសន្តិ វា អាវសិស្សន្តិ វា ។ កតមេ ទស ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ហោតិ ឆឡង្គសមន្នាគតោ ឯការក្ខោ ចតុរាបស្សេនោ បនុណ្ណបច្ចេកសច្ចោ សមវយសដ្ឋេសនោ អនាវិលសង្កប្បោ បស្សទ្ធកាយសង្ខារោ សុវិមុត្តចិត្តោ សុវិមុត្តបញ្ញោ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ កាមច្ឆន្ទោ បហីនោ ហោតិ ព្យាបាទោ បហីនោ ហោតិ ថីនមិទ្ធំ បហីនំ ហោតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចំ បហីនំ ហោតិ វិចិកិច្ឆា បហីនា ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ចង្គវិប្បហីនោ ហោតិ ។

គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមក ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយវាសៈនេះមាន ១០ យ៉ាង ដែលពួកព្រះអរិយៈបាននៅហើយក្តី កំពុងនៅក្តី នឹងនៅក្តី ។ អរិយវាសៈ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់នូវអង្គ ៥ ប្រកបដោយអង្គ ៦ មានគ្រឿងរក្សាចិត្តតែមួយ មានធម៌ជាបង្អែក ៤ បានបន្ទោបង់នូវបច្ចេកសច្ចៈ បានលះបង់នូវការស្វែងរក ជ្រះស្រឡះហើយ មានការត្រិះរិះមិនល្អក់ មានកាយសង្ខារស្ងប់រម្ងាប់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះហើយ មានប្រាជ្ញាដ៏នឹង ចិត្តផុតស្រឡះ ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានលះបង់អង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះកាមច្ឆន្ទៈ បានលះព្យាបាទ បានលះថីនមិទ្ធៈ បានលះឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ បានលះវិចិកិច្ឆា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានលះអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឆឡង្គសមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចក្ខុនា រូបំ ទិស្វា នេវ សុមនោ ហោតិ ន ទុម្មនោ ឧបេក្ខកោ វិហរតិ សតោ សម្បជានោ សោតេន សទ្ទំ សុត្វា ។ បេ ។ ឃានេន គន្ធំ ឃាយិត្វា ជិវ្ហាយ រសំ សាយិត្វា កាយេន ផោដ្ឋព្វំ ផុសិត្វា មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ នេវ សុមនោ ហោតិ ន ទុម្មនោ ឧបេក្ខកោ វិហរតិ សតោ សម្បជានោ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឆឡង្គសមន្នាគតោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯការក្ខោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតារក្ខេន ចេតសា សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯការក្ខោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចតុរាបស្សេនោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សង្ខាយេកំ បដិសេវតិ សង្ខាយេកំ អធិវាសេតិ សង្ខាយេកំ បរិវជ្ជេតិ សង្ខាយេកំ វិនោទេតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៦ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានឃើញរូបដោយភ្នែកហើយ មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស ជាបុគ្គលមានចិត្តព្រងើយ មានស្មារតី ដឹងខ្លួនគ្រប់អិរិយាបថទាំង ៤ បានឮសំឡេងដោយត្រចៀក ។ បេ ។ បានធុំក្លិនដោយច្រមុះ បានជញ្ជក់រសដោយអណ្តាត បានប៉ះផ្សព្វដោយកាយ បានដឹងធម្មារម្មណ៍ដោយចិត្តហើយ មិនសោមនស្ស មិនទោមនស្ស ជាបុគ្គលមានចិត្តព្រងើយ មានស្មារតី ដឹងខ្លួនគ្រប់អិរិយាបថទាំង ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៦ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានគ្រឿងរក្សាចិត្តតែមួយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយចិត្ត ដែលមានស្មារតីថែរក្សា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានគ្រឿងរក្សាចិត្តតែមួយ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានធម៌ជាបង្អែក ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាហើយ ទើបសេពនូវរបស់ដែលគួរសេព ពិចារណាហើយទើបអត់សង្កត់នូវហេតុដែលគួរអត់សង្កត់ ពិចារណាហើយ ទើបវៀរនូវហេតុដែលគួរវៀរ ពិចារណាហើយ ទើបបន្ទោបង់នូវហេតុដែលគួរបន្ទោបង់ ។

ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចតុរាបស្សេនោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បនុណ្ណបច្ចេកសច្ចោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ យានិ តានិ បុថុសមណព្រាហ្មណានំ បុថុបច្ចេកសច្ចានិ សេយ្យថីទំ សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា សព្វានិ តានិ នុណ្ណានិ ហោន្តិ បនុណ្ណានិ ចត្តានិ វន្តានិ មុត្តានិ បហីនានិ បដិនិស្សដ្ឋានិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បនុណ្ណបច្ចេកសច្ចោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សមវយសដ្ឋេសនោ ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានធម៌ជាបង្អែក ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានបន្ទោបង់នូវបច្ចេកសច្ចៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បច្ចេកសច្ចៈ ជាច្រើនរបស់សមណៈនិងព្រាហ្មណ៍ជាច្រើន គឺការប្រកាន់ថា លោកទៀងដូច្នេះខ្លះ លោកមិនទៀងដូច្នេះខ្លះ លោកមានទីបំផុតដូច្នេះខ្លះ លោកមិនមានទីបំផុតដូច្នេះខ្លះ ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះដូច្នេះខ្លះ ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃដូច្នេះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតដូច្នេះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតដូច្នេះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មានដូច្នេះខ្លះ សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែនដូច្នេះខ្លះ ភិក្ខុ[illegible]ទាំងនេះ បានបន្ទោបង់ បោះបង់ លះបង់ ខ្ជាក់ចោល រួចចោល លះវិញ លះស្រឡះ នូវបច្ចេកសច្ចៈជាច្រើនទាំងអស់នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានបន្ទោបង់នូវបច្ចេកសច្ចៈយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុបានលះបង់ នូវការស្វែងរកដ៏ស្រឡះហើយ តើដូចម្តេច ។

ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ កាមេសនា បហីនា ហោតិ ភវេសនា បហីនា ហោតិ ព្រហ្មចរិយេសនា បដិប្បស្សទ្ធា ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សមវយសដ្ឋេសនោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អនាវិលសង្កប្បោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ កាមសង្កប្បោ បហីនោ ហោតិ ព្យាបាទសង្កប្បោ បហីនោ ហោតិ វិហឹសាសង្កប្បោ បហីនោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អនាវិលសង្កប្បោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បស្សទ្ធកាយសង្ខារោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បស្សទ្ធកាយសង្ខារោ ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់ការស្វែងរកកាម លះបង់ការស្វែងរកភព មានការស្វែងរកនូវព្រហ្មចរិយៈ ស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបានលះបង់ការស្វែងរក ជ្រះស្រឡះហើយ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះ មិនកករល្អក់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានលះបង់សេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងកាម បានលះបង់សេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងការព្យាបាទ បានលះបង់សេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងការបៀតបៀន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះ មិនកករល្អក់ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានកាយសង្ខារ ស្ងប់រម្ងាប់ហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់សុខផង ព្រោះលះបង់ទុក្ខផង ព្រោះអស់ទៅ នៃសោមនស្សនិងទោមនស្ស ក្នុងកាលមុន ក៏បានសម្រេចនូវចតុត្ថជ្ឈាន មិនមែនជាទុក្ខ មិនមែនជាសុខ មានតែសតិ ដ៏បរិសុទ្ធិ កើតអំពីឧបេក្ខា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានកាយសង្ខារ ស្ងប់រម្ងាប់ យ៉ាងនេះឯង ។

កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវិមុត្តចិត្តោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ រាគា ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ ទោសា ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ មោហា ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវិមុត្តចិត្តោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវិមុត្តបញ្ញោ ហោតិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ រាគោ មេ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវំកតោ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មោតិ បជានាតិ ទោសោ មេ បហីនោ ។បេ។ មោហោ មេ បហីនោ ឧច្ឆិន្នមូលោ តាលាវត្ថុកតោ អនភាវំកតោ អាយតឹ អនុប្បាទធម្មោតិ បជានាតិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវិមុត្តបញ្ញោ ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តផុតស្រឡះហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តផុតស្រឡះចាករាគៈ មានចិត្តផុតស្រឡះ ចាកទោសៈ មានចិត្តផុតស្រឡះ ចាកមោហៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តផុតស្រឡះហើយ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានប្រាជ្ញាដឹងថា ចិត្តផុតស្រឡះហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញបានលះបង់រាគៈហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់ហើយ ធ្វើមិនឲ្យមានទីកើតដូចជាត្នោតកំបុតចុង ធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ជាសភាពមិនមានការកើតឡើង តទៅទៀតជាធម្មតា ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញបានលះ បង់ទោសៈហើយ ។បេ។ អាត្មាអញ បានលះបង់មោហៈហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់ហើយ ធ្វើមិនឲ្យមានទីកើតដូចជាត្នោតកំបុតចុង បានធ្វើមិនឲ្យមានបែបភាព ជាសភាពមិនមានការកើតឡើង តទៅទៀតជាធម្មតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានប្រាជ្ញាដឹងថា ចិត្តផុតស្រឡះ ហើយ យ៉ាងនេះ ឯង ។

យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អតីតមទ្ធានំ អរិយា អរិយាវាសេ អាវសឹសុ សព្វេ តេ ឥមេវ ទស អរិយាវាសេ អាវសឹសុ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ អនាគតមទ្ធានំ អរិយា អរិយាវាសេ អាវសិស្សន្តិ សព្វេ តេ ឥមេវ ទស អរិយាវាសេ អាវសិស្សន្តិ យេ ហិ កេចិ ភិក្ខវេ ឯតរហិ អរិយា អរិយាវាសេ អាវសន្តិ សព្វេ តេ ឥមេវ ទស អរិយាវាសេ អាវសន្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស អរិយាវាសា យេ អរិយា អាវសឹសុ វា អាវសន្តិ វា អាវសិស្សន្តិ វាតិ ។

នាថវគ្គោ ទុតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

សេនាសនា ច អង្គា ច(១) សំយោជនខិលេន ច

អប្បមាទោ អាហុនេយ្យោ ទ្វេ នាថា ទ្វេកាសេន ចាតិ(២) ។

---

១ ឱ. ម. អង្គានិ ។ ២ ឱ. ម. អរិយាវាសេន ចាតិ ។ ឱ. អរិយាវាសា ចាតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអរិយៈណាមួយ បានអាស្រ័យនៅក្នុងអរិយវាសៈ ក្នុងកាលដែលកន្លងហើយ ពួកអរិយៈទាំងអស់នោះ បានអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈទាំង ១០ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអរិយៈណាមួយ នឹងអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈ ក្នុងកាលដែលមិនទាន់មកដល់ ពួកអរិយៈទាំងអស់នោះ នឹងអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈទាំង ១០ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអរិយៈណាមួយ កំពុងអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ពួកអរិយៈទាំងអស់នោះអាស្រ័យនៅ ក្នុងអរិយវាសៈទាំង១០នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយវាសៈទាំង ១០ នេះឯង ដែលពួកអរិយៈ បាននៅហើយក្តី កំពុងនៅក្តី នឹងនៅក្តី ។

ចប់ នាថវគ្គទី២ ។

ឧទ្ទាននៃនាថវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសេនាសនៈ ១ អំពីអង្គ ១ អំពីសំយោជនៈ ១

អំពីចេតោខិលៈ ១ អំពីអប្បមាទ ១ អំពីអាហុនេយ្យ ១

អំពីនាថករណធម៌ពីរលើក អំពីអរិយវាសៈពីរលើក ។

មហាវគ្គោ

[៦១] សីហោ ភិក្ខវេ មិគរាជា សាយណ្ហសមយំ អាសយា និក្ខមតិ អាសយា និក្ខមិត្វា វិជម្ភតិ វិជម្ភិត្វា សមន្តា ចតុទ្ទិសា អនុវិលោកេតិ សមន្តា ចតុទ្ទិសា អនុវិលោកេត្វា តិក្ខត្តុំ សីហនាទំ នទតិ តិក្ខត្តុំ សីហនាទំ នទិត្វា គោចរាយ បក្កមតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មាហំ ខុទ្ទកេ បាណេ វិសមគតេ សង្ឃាតំ អាបាទេសិន្តិ(១) ។ សីហោតិ ខោ ភិក្ខវេ តថាគតស្សេតំ អធិវចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ យំ ខោ ភិក្ខវេ តថាគតោ បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ ឥទមស្ស ហោតិ សីហនាទស្មឹ ។ ទសយិមានិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ កតមានិ ទស ។

១ ម. អាបាទេសីន្តិ ។

មហាវគ្គ ទី ៣

[៦១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាយណ្ហសម័យ សត្វសីហៈជាស្តេចម្រឹគ ចេញពីលំនៅ លុះចេញពីលំនៅហើយ ក៏មិតកាត់ខ្លួន លុះមិតកាត់ខ្លួនរួចហើយ ក៏ក្រឡេកមើលទិសទាំង ៤ ជុំវិញ លុះក្រឡេកមើលទិស ទាំង ៤ ជុំវិញហើយ ក៏បន្លឺសីហនាទ ៣ ដង លុះបន្លឺសីហនាទ ៣ ដងហើយ ទើបចេញទៅកាន់គោចរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា សត្វសីហៈគិតថា អាត្មាអញ កុំធ្វើពួកសត្វតូចៗ ដែលដើរទៅរកស៊ីក្នុងទីគ្រោះថ្នាក់ក្រហូងឲ្យស្លាប់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា សីហៈនេះ ជាឈ្មោះរបស់ព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគតសំដែងធម៌ដល់បរិស័ទ ដោយហេតុណា នេះជាសីហនាទ របស់ព្រះតថាគតនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពល របស់ព្រះតថាគតនេះមាន ១០ ប្រការ ដែលព្រះតថាគត ប្រកបដោយពលៈទាំងឡាយហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រ (ចក្រដ៏ប្រសើរ) ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ តថាគតពល ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។

ឥធ ភិក្ខវេ តថាគតោ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ អតីតានាគតប្ប-ច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ អតីតានាគតប្បច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទា-នានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគតក្នុងលោកនេះ រមែងជ្រាបច្បាស់នូវហេតុតាមហេតុផង ជ្រាបច្បាស់នូវអំពើមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវហេតុ តាមហេតុផង ជ្រាបច្បាស់នូវអំពើ មិនមែនជាហេតុ តាមអំពើមិនមែនជាហេតុផង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពលរបស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវវិបាកនៃកុសលកម្ម និងអកុសលកម្ម ដែលសត្វបានធ្វើហើយ ទាំងអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន តាមឋាន តាមហេតុ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវវិបាកនៃកុសលកម្ម និងអកុសលកម្ម ដែលសត្វបានធ្វើហើយ ទាំងអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន តាមឋាន តាមហេតុ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត

យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ សព្វត្ថគាមិនឹ បដិបទំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ សព្វត្ថគាមិនឹ បដិបទំ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ អនេកធាតុំ នានាធាតុំ(១) លោកំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ អនេកធាតុំ នានាធាតុំ លោកំ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

១ ឱ. ម. អនេកធាតុ នានាធាតុ ។

ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្ដេជ្ញាខ្លួនហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវផ្លូវ ដែលទៅកាន់ទីទាំងពួង ដោយសេចក្ដីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រង់ដែលព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវផ្លូវ ដែលទៅកាន់ទីទាំងពួង ដោយសេចក្ដីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្ដេជ្ញាខ្លួនហេតុ ដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវលោក ដែលមានធាតុច្រើនយ៉ាង មានធាតុផ្សេងៗគ្នា ដោយសេចក្ដីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រង់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវលោកដែលមានធាតុច្រើនយ៉ាង មានធាតុផ្សេងៗគ្នា ដោយសេចក្ដីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្ដេជ្ញាខ្លួនហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ សត្តានំ នានាធិមុត្តិកតំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ សត្តានំ នានាធិមុត្តិកតំ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តំ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវអធ្យាស្រ័យផ្សេងៗគ្នា របស់ពួកសត្វ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រប់ដែលព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវអធ្យាស្រ័យផ្សេងៗគ្នា របស់ពួកសត្វ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពលរបស់ព្រះតថាគត ព្រោះព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវឥន្ទ្រិយក្លៀវក្លា និងទន់របស់ពួកសត្វដទៃ ពួកបុគ្គលដទៃ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រប់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវឥន្ទ្រិយក្លៀវក្លា និងទន់របស់ពួកសត្វដទៃ ពួកបុគ្គលដទៃ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុ ដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ ឈានវិមោក្ខសមាធិសមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ ឈានវិមោក្ខសមាធិសមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាភូតំ បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ តឹសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាលីសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ វិវដ្ដកប្បេ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីសៅហ្មងផូរផង់ នឹងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ នឹងសមាបត្តិ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គុណដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីសៅហ្មង ផូរផង់ នឹងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ នឹងសមាបត្តិ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវឋានដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត រលឹកឃើញជាតិ ដែលបាននៅអាស្រ័យក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ គឺ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ៣ ជាតិខ្លះ ៤ ជាតិខ្លះ ៥ ជាតិខ្លះ ១០ ជាតិខ្លះ ២០ ជាតិខ្លះ ៣០ ជាតិខ្លះ ៤០ ជាតិខ្លះ ៥០ ជាតិខ្លះ ១០០ ជាតិខ្លះ ១.០០០ ជាតិខ្លះ ១០.០០០ ជាតិខ្លះ រលឹកឃើញបាន ច្រើន សំវដ្តកប្បខ្លះ ច្រើន វិវដ្តកប្បខ្លះ

អនេកេបិ សំវដ្ដវិវដ្ដកប្បេ អមុត្រាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិ-សំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទបាទឹ តត្រាបាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ អនេកវិ-ហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ

ច្រើនសំវដ្តវិវដ្តកប្បខ្លះថា ក្នុងកប្បឯណោះ តថាគតមានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណោះ តថាគតនោះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ បានទៅកើត ក្នុងកប្បឯណោះ ដែលទៅកើត ក្នុងកប្បនោះទៀត តថាគត មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ ទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណោះ លុះតថាគតនោះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ ទើបមកកើត ក្នុងភពនេះ ។ ព្រះតថាគតរលឹកឃើញជាតិ ដែលធ្លាប់នៅអាស្រ័យ ក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេសយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រការដែលព្រះតថាគត រលឹកឃើញជាតិ ដែលបាននៅអាស្រ័យក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ គឺ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញជាតិ ដែលធ្លាប់នៅអាស្រ័យក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេសយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាតថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះព្រះតថាគត អាស្រ័យនូវពលៈ ហើយប្ដេជ្ញាហេតុ ដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ

ព្រហ្មចរិយំ បកាសេន្តិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥមេ វត ភោន្តោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា វចីទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា មនោទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបន្នា ឥមេ វា បន ភោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នាគតា វចីសុចរិតេន សមន្នាគតា មនោសុចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នាតិ ។

គឺព្រហ្មចរិយៈ ញុំាងព្រហ្មចរិយប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគតមានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ឃើញនូវពួកសត្វដែលកំពុងច្យុត កំពុងកើត ជាសត្វថោកទាបខ្លះ ខ្ពង់ខ្ពស់ខ្លះ មានសម្បុរល្អខ្លះ មានសម្បុរអាក្រក់ខ្លះ មានគតិល្អខ្លះ មានគតិអាក្រក់ខ្លះ ជ្រាបច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅ តាមកម្មថា អើហ្ន៎ សត្វអម្បាលនេះ ដែលជាអ្នកប្រកប ដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកប ដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកប ដោយមនោទុច្ចរិត តិះដៀលពួកអរិយៈ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រកាន់កម្មជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក អើហ្ន៎ ចំណែកខាងសត្វទាំងនេះ ដែលជាអ្នកប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកប ដោយវចីសុចរិត ប្រកប ដោយមនោសុចរិត មិនតិះដៀលពួកអរិយៈ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកាន់កម្មជាសម្មាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើត ក្នុងសុគតិសួគ៌ទេវលោក ។

ននិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមា-
នុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ
ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ
យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ
តថាគតោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្ត-
មានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ
បជានាតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ
ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ
បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ
បវត្តេតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ តថាគតោ
អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ
ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

ព្រះតថាគតមានទិព្វចក្ខុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា ឃើញនូវពួកសត្វ ដែលច្យុត ដែលកើត ជាសត្វថោកទាប ខ្ពង់ខ្ពស់ មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ជ្រាបច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកម្ម ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត មានទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងហួសចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ជ្រាបច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈហើយ ផ្តេជ្ញានូវហេតុដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ព្រះតថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញា ដ៏ប្រសើរ ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

យម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទម្បិ ភិក្ខវេ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ទស តថាគតស្ស តថាគតពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតីតិ ។

[២២] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវឋានៈដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា តថាគតពល ១០ ប្រការ របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគត ប្រកបដោយពលៈទាំងឡាយ ហើយប្តេជ្ញានូវឋានៈដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញ៉ាំងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

(២២) គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ

ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ភគវា ឯតទវោច យេ តេ អានន្ទ ធម្មា តេសំ តេសំ អធិមុត្តិបទានំ អភិញ្ញា សច្ឆិកិរិយាយ សំវត្តន្តិ វិសារទោ អហំ អានន្ទ តត្ថ បដិជានាមិ តេសំ តេសំ តថា តថា ធម្មំ ទេសេតុំ យថា យថា បដិបន្នោ សន្តំ វា អត្ថីតិ ញស្សតិ អសន្តំ វា នត្ថីតិ ញស្សតិ ហីនំ វា ហីនន្តិ ញស្សតិ បណីតំ វា បណីតន្តិ ញស្សតិ សឧត្តរំ វា សឧត្តរន្តិ ញស្សតិ អនុត្តរំ វា អនុត្តរន្តិ ញស្សតិ យថា យថា វា បនេតំ ញាតេយ្យំ វា ទដ្ឋេយ្យំ(១) វា សច្ឆិករេយ្យំ(២) វា តថា តថា ញស្សតិ វា ទក្ខតិ វា សច្ឆិករិស្សតិ វាតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។

១ ឱ. ម. ញាតេយ្យំ វា ទិដ្ឋេយ្យំ វា ។ ២ ម. សច្ឆិកាតេយ្យំ វា ។

លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះអានន្ទថា ម្នាលអានន្ទ ធម៌ទាំងឡាយណា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអធិមុត្តិបទ(១) ទាំងឡាយនោះៗ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ម្នាលអានន្ទ តថាគតជាអ្នកក្លៀវក្លា ដឹងច្បាស់ ក្នុងអធិមុត្តិបទនោះៗ អាចសំដែងធម៌ដល់ពួកសត្វនោះៗ តាមដែលអ្នកប្រតិបត្តិ ហើយនឹងដឹងរបស់ដែលមានថា មាន ក្តី ដឹងរបស់ដែលមិនមាន ថាមិនមាន ក្តី ដឹងរបស់ថោកទាបថា ថោកទាប ក្តី ដឹងរបស់ឧត្តម ថា ឧត្តម ក្តី ដឹងរបស់ដែលមានរបស់ដទៃប្រសើរជាងថា មានរបស់ដទៃប្រសើរជាងក្តី ដឹងរបស់ដែលមិនមានរបស់ដទៃប្រសើរជាងថា មិនមានរបស់ដទៃប្រសើរជាងក្តី ម្យ៉ាងទៀត របស់នោះ ដែលបុគ្គលត្រូវដឹង ឬត្រូវឃើញ ឬក៏ត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយហេតុណាៗ នឹងដឹង ឬនឹងឃើញ ឬក៏នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយហេតុនោះៗ ហេតុនេះ រមែងមានជាពិតៗ ម្នាលអានន្ទ បណ្តាសេចក្តីដឹងទាំងឡាយ សេចក្តីដឹងតាមពិត ក្នុងធម៌នោះៗណាមួយ សេចក្តីដឹងតាមពិតនុ៎ះ ឈ្មោះថា មិនមានសេចក្តីដឹងដទៃ ប្រសើរជាង ។

១- ខន្ធ ៥ ១២ អាយតនៈ ធាតុ ដំណើរដោយចិត្ត (អដ្ឋកថា) ។

ឯតទានុត្តរិយំ អានន្ទ ញាណានំ យទិទំ តត្ថ តត្ថ យថាភូតញ្ញាណំ ។ ឯតស្មា ចាហំ អានន្ទ ញាណា អញ្ញំ ញាណំ ឧត្តរិតរំ វា បណីតតរំ វា នត្ថីតិ វទាមិ ។ ទសយិមានិ អានន្ទ តថាគតស្ស តថាគតពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ តថា-គតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ កតមានិ ទស ។ ឥធានន្ទ តថាគតោ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ តថាគតោ ឋានញ្ច ឋានតោ អដ្ឋានញ្ច អដ្ឋានតោ យថាភូតំ បជានាតិ ។ ឥទម្បានន្ទ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។

ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត តថាគតសំដែងថា ញាណដទៃលើសលុប ឬ ថ្លៃថ្លាជាងញាណនុ៎ះ មិនមានទេ ។ ម្នាលអានន្ទ តថា-គតពល របស់ព្រះតថាគតនេះ មាន ១០ ប្រការ ព្រោះ ព្រះតថាគត ប្រកបដោយពលៈទាំងឡាយ ហើយទើបប្តេជ្ញានូវហេតុ ដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ចុះ តថាគតពល ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រះតថាគត ក្នុងលោកនេះ ជ្រាបច្បាស់នូវហេតុ តាមហេតុផង ជ្រាបច្បាស់នូវអំពើ មិនមែនជាហេតុ តាមអំពើ មិនមែនជាហេតុផង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែលព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវហេតុ តាមហេតុផង ជ្រាបច្បាស់នូវអំពើ ដែលមិនមែនជាហេតុ តាមអំពើ ដែលមិនមែនជាហេតុផង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថា-គត ព្រោះ ព្រះតថាគត អាស្រ័យនឹងពលៈ ហើយប្តេជ្ញានូវហេតុ ដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នានំ កម្មសមាទានានំ ឋានសោ ហេតុសោ វិបាកំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ ។បេ។ ឥទម្បានន្ទ ។បេ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ សព្វត្ថគាមិនិំ បដិបទំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ ។បេ។ ឥទម្បានន្ទ ។បេ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ អនេកធាតុំ នានាធាតុំ លោកំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ ។បេ។ ឥទម្បានន្ទ ។បេ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ សត្តានំ នានាធិមុត្តិកតំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ ។បេ។ ឥទម្បានន្ទ ។បេ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ ។បេ។ ឥទម្បានន្ទ ។បេ។

ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគតជ្រាបច្បាស់នូវវិបាកនៃកុសលកម្មនិងអកុសលកម្ម ដែលសត្វបានធ្វើហើយ តាំងអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន តាមឋាន តាមហេតុ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវផ្លូវ ដែលទៅកាន់ទីទាំងពួង ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវលោក ដែលមានធាតុច្រើនយ៉ាង មានធាតុផ្សេងៗគ្នា ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវអធ្យាស្រ័យផ្សេងៗគ្នា របស់សត្វទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវឥន្ទ្រិយក្លៀវក្លានិងទន់ របស់ពួកសត្វដទៃ របស់ពួកបុគ្គលដទៃ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។បេ។

បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ ឈានវិមោក្ខសមាធិសមាបត្តីនំ សង្កិលេសំ វោទានំ វុដ្ឋានំ យថាភូតំ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ។ យម្បានន្ទ ។ បេ ។ ឥទម្បានន្ទ ។ បេ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ តថាគតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីសៅហ្មង សេចក្តីផូរផង់ និងការចេញចាកឈាន វិមោក្ខ សមាធិ និងសមាបត្តិទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីជាក់លាក់ ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត រលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលបាននៅអាស្រ័យ ក្នុងកាលមុន ជាអនេកជាតិ គឺ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលធ្លាប់នៅអាស្រ័យហើយ ក្នុងកាលមុនដ៏ច្រើន ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត ព្រះតថាគត មានចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងផុតចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ជ្រាបច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ។ ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែល ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយវិញទៀត ព្រះតថាគត បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

យម្បានន្ទ តថាគតោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥទម្បានន្ទ តថាគតស្ស តថាគតពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតិ ។ ឥមានិ ខោ អានន្ទ ទស តថាគតស្ស តថាគតពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ តថាគតោ អាសភណ្ឋានំ បដិជានាតិ បរិសាសុ សីហនាទំ នទតិ ព្រហ្មចក្កំ បវត្តេតីតិ ។

(៦៣) អត្ថិ ភិក្ខវេ ធម្មោ កាយេន បហាតព្វោ នោ វាចាយ អត្ថិ ភិក្ខវេ ធម្មោ វាចាយ បហាតព្វោ នោ កាយេន អត្ថិ ភិក្ខវេ ធម្មោ នេវ កាយេន បហាតព្វោ នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វោ ។

ម្នាលអានន្ទ ត្រង់ដែលព្រះតថាគតធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ម្នាលអានន្ទ នេះជា តថាគតពល របស់ព្រះតថាគត ព្រោះ ព្រះតថាគតអាស្រ័យនឹងពលៈហើយប្តេជ្ញានូវឋានៈដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះជា តថាគតពលរបស់ព្រះតថាគតទាំង ១០ ប្រការ ព្រោះ ព្រះតថាគតប្រកបដោយពលៈទាំងឡាយ ហើយ ប្តេជ្ញានូវឋានៈដ៏ប្រសើរ បន្លឺសីហនាទ ក្នុងពួកបរិស័ទ ញុំាងព្រហ្មចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ។

(៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយកាយ មិនមែនដោយវាចាក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយវាចា មិនមែនកាយ ក៏មាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ដែលបុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចា គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយប្រាជ្ញាក៏មាន ។

កតមោ ច ភិក្ខវេ ធម្មោ កាយេន បហាតព្វោ នោ វាចាយ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អកុសលំ អាបន្នោ ហោតិ កិញ្ចិទេវ ទេសំ កាយេន ។ តមេនំ អនុវិច្ច វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី ឯវមាហំសុ អាយស្មា ខោ អកុសលំ អាបន្នោ កិញ្ចិទេវ ទេសំ កាយេន សាធុ វតាយស្មា កាយទុច្ចរិតំ បហាយ កាយសុចរិតំ ភាវេតូតិ ។ សោ អនុវិច្ច វិញ្ញូហិ សព្រហ្មចារីហិ វុច្ចមានោ កាយទុច្ចរិតំ បហាយ កាយសុចរិតំ ភាវេតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ ធម្មោ កាយេន បហាតព្វោ នោ វាចាយ ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ ធម្មោ វាចាយ បហាតព្វោ នោ កាយេន ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អកុសលំ អាបន្នោ ហោតិ កិញ្ចិទេវ ទេសំ វាចាយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះពួកធម៌ ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយកាយ មិនបាច់វាចា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រូវទៅចំណែកនៃអាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយកាយ ។ ពួកវិញ្ញូជន ជាសព្រហ្មចារី ជៀនមើលរឿយៗ នូវភិក្ខុនោះហើយ និយាយយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុ បានត្រូវទៅចំណែកនៃអាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយកាយហើយ លោកដ៏មានអាយុ គួរលះកាយទុច្ចរិត ហើយចំរើនកាយសុចរិត ឲ្យត្រឹមត្រូវឡើង ។ កាលពួកវិញ្ញូជន ជាសព្រហ្មចារី ជៀនមើលរឿយៗ ហើយស្តីថា ភិក្ខុនោះក៏លះកាយទុច្ចរិត ហើយចំរើនកាយសុចរិតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយកាយ មិនបាច់វាចា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះពួកធម៌ ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយវាចា មិនបាច់កាយ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រូវទៅចំណែកនៃអាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយវាចា ។

តមេនំ អនុវិច្ច វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី ឯវមាហំសុ អាយស្មា ខោ អកុសលំ អាបន្នោ កញ្ចិ ទេសំ វាចាយ សាធុ វតាយស្មា វចីទុច្ចរិតំ បហាយ វចីសុចរិតំ ភាវេតូតិ ។ សោ អនុវិច្ច វិញ្ញូហិ សព្រហ្មចារីហិ វុច្ចមានោ វចីទុច្ចរិតំ បហាយ វចីសុចរិតំ ភាវេតិ ។ ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ធម្មា វាចាយ បហាតព្វា នោ កាយេន ។ កតមេ ច ភិក្ខវេ ធម្មា នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។ លោភោ ភិក្ខវេ នេវ កាយេន បហាតព្វោ នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វោ ។ ទោសោ ភិក្ខវេ...មោហោ ភិក្ខវេ... កោធោ ភិក្ខវេ... ឧបនាហោ ភិក្ខវេ... មក្ខោ ភិក្ខវេ... បឡាសោ ភិក្ខវេ... មច្ឆរិយំ ភិក្ខវេ នេវ កាយេន បហាតព្វំ នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វំ ។

ពួកវិញ្ញូជន ជាសព្រហ្មចារី ដៀនមើលរឿយៗ នូវភិក្ខុនោះ ហើយនិយាយ យ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុ បានត្រូវនូវចំណែកនៃអាបត្តិណាមួយ ជាអកុសល ដោយវាចាហើយ លោកដ៏មានអាយុ គួរលះវចីទុច្ចរិត ហើយចំរើនវចីសុចរិតឲ្យព្រមត្រូវហើយ ។ កាលពួកវិញ្ញូជន ជាសព្រហ្មចារី ដៀនមើលរឿយៗ ហើយស្តីថា ភិក្ខុនោះក៏លះវចីទុច្ចរិត ហើយចំរើនវចីសុចរិតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីលះ ដោយវាចា មិនបាច់កាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះពួកធម៌ ដែលបុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចា គប្បីលះចេញព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយប្រាជ្ញាបាន តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោភៈ បុគ្គលមិនគប្បីលះដោយកាយ មិនគប្បីលះដោយវាចាទេ គប្បីលះចេញព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសៈ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោហៈ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រោធៈ...ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបនាហៈ...ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយមក្ខៈ...ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បឡាសៈ... ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មច្ឆរិយៈ បុគ្គលមិនគប្បីលះដោយកាយ មិនគប្បីលះដោយវាចា គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែងដោយប្រាជ្ញាបាន ។

បាបិកា ភិក្ខវេ ឥស្សា នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ វាចាយ បហាតព្វា បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។ កតមា ច ភិក្ខវេ បាបិកា ឥស្សា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឥជ្ឈតិ គហបតិស្ស វា គហបតិបុត្តស្ស វា ធនេន វា ធញ្ញេន វា រជតេន វា ជាតរូបេន វា ។ អញ្ញតរស្ស ទាសស្ស វា ឧបវាសស្ស វា ឯវំ ហោតិ អហោ វតិមស្ស គហបតិស្ស វា គហបតិបុត្តស្ស វា ន ឥជ្ឈេយ្យ ធនេន វា ធញ្ញេន វា រជតេន វា ជាតរូបេន វាតិ ។ សមណោ វា បន ព្រាហ្មណោ វា លាភី ហោតិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារានំ ។ អញ្ញតរស្ស សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា ឯវំ ហោតិ អហោ វត អយមាយស្មា ន លាភី អស្ស ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារានន្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បាបិកា ឥស្សា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្សា ដ៏លាមក បុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចា គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឥស្សា ដ៏លាមក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គហបតី ឬគហបតិបុត្ត ក្នុងលោកនេះ បរិបូណ៌ ដោយទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី ។ ខ្ញុំក្តី ឬ អ្នកដែលនៅជ្រកកោនណាមួយ មានសេចក្តីច្រណែន ចំពោះគហបតិ ឬគហបតិបុត្តនោះ យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ កុំឲ្យគហបតី ឬ គហបតិបុត្តនេះ បានបរិបូណ៌ដោយទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី ដូច្នេះឡើយ ។ ចំណែកខាងសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍វិញ ដែលជាអ្នកបាននូវចីវរបិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ ។ សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍ណាមួយ មានសេចក្តីច្រណែននឹងសមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍នោះ យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ កុំឲ្យលោកដ៏មានអាយុនេះ បានចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារដូច្នេះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ឥស្សា ដ៏លាមក ។

បាបិកា ភិក្ខវេ ឥស្សា នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។ បាបិកា ភិក្ខវេ ឥច្ឆា នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។ កតមា ច ភិក្ខវេ បាបិកា ឥច្ឆា ។ ឥធ ភិក្ខវេ ឯកច្ចោ អស្សទ្ធោ សមានោ សទ្ធោតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ ទុស្សីលោ សមានោ សីលវាតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ អប្បស្សុតោ សមានោ ពហុស្សុតោតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ សង្គណិការាមោ សមានោ បវិវិត្តោតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ កុសីតោ សមានោ អារទ្ធវីរិយោតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ មុដ្ឋស្សតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥស្សា ដ៏លាមក បុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចា គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែង ដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥច្ឆា ដ៏លាមក បុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចា គប្បីលះចេញ ព្រោះឃើញជាក់ស្តែង ដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឥច្ឆា ដ៏លាមក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាបុគ្គលមិនមានសទ្ធា តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អញថាជា អ្នកមានសទ្ធា ជាបុគ្គលទ្រុស្តសីល តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អញថាជាអ្នកមានសីល ជាបុគ្គលចេះដឹងតិច តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អញថា ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ជាបុគ្គលត្រេកអរ ក្នុងការច្របូកច្របល់ ដោយគ្នា តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អញថា ជាអ្នកស្ងាត់កាយ ជាបុគ្គលខ្ជិល តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អញថា ជាអ្នកមានព្យាយាម ជាបុគ្គលភ្លេចស្មារតី

សមានោ ឧបដ្ឋិតស្សតីតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ អសមាហិតោ សមានោ សមាហិតោតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ ទុប្បញ្ញោ សមានោ បញ្ញវាតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ អខីណាសវោ សមានោ ខីណាសវោតិ មំ ជានេយ្យុន្តិ ឥច្ឆតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ បាបិកា ឥច្ឆា ។ បាបិកា ភិក្ខវេ ឥច្ឆា(១) នេវ កាយេន បហាតព្វា នោ វាចាយ បញ្ញាយ ទិស្វា ទិស្វា បហាតព្វា ។ តញ្ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុំ លោភោ អភិភុយ្យ ឥរិយតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ ឥរិយតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ លោភោ អភិភុយ្យ ឥរិយតិ ។

១ ម. ឥមេ វុច្ចន្តិ ភិក្ខវេ ធម្មា ។

តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អាត្មាថា អ្នកមានស្មារតីតាំងមាំ ជាបុគ្គលមិនបានសមាធិ តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អាត្មាថាជាអ្នកបានសមាធិ ជាបុគ្គលឥតប្រាជ្ញា តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃគប្បីស្គាល់អាត្មាថាជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ជាបុគ្គលមិនទាន់អស់អាសវៈ តែប្រាថ្នាថា អ្នកដទៃ គប្បីស្គាល់អាត្មាថាជាអ្នក អស់អាសវៈហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ឥច្ឆា ដ៏លាមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥច្ឆា ដ៏លាមក បុគ្គលមិនគប្បីលះ ដោយកាយ មិនគប្បីលះ ដោយវាចាទេ គប្បីលះបង់ព្រោះឃើញជាក់ស្តែង ដោយប្រាជ្ញាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើលោភៈគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈមិនកើតមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈ មកគ្របសង្កត់ លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។

ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ សចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុំ លោភោ នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ តថា អយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ លោភោ នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ តថា អយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ

ទោសៈមិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនមាន ហេតុដូច្នោះ ទើបឥច្ឆាដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើលោភៈមិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះទេ ទោសៈ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈ មិនមាន ដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈមិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។ ទោសៈ មិនមាន ដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ

បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ច ហោតិ តថាហិមំ
អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតីតិ ។

[៤៤] ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ចេតីសុ វិហរតិ សហជាតិយំ ។ តត្រ ខោ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវេតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាចុន្ទស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ឯតទវោច ញាណវាទំ អាវុសោ ភិក្ខុ វទមានោ ជានាមិមំ ធម្មំ បស្សាមិមំ ធម្មន្តិ ។ តញ្ចេ អាវុសោ ភិក្ខុំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន ហេតុដូច្នោះ បានជា ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោក ដ៏មានអាយុនេះបាន ។

[៤៤] សម័យមួយ ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងប្រទេស ឈ្មោះសហជាតិ ក្នុងដែនចេតី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ពាក្យ របស់ព្រះមហាចុន្ទ ដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវុសោ ។ ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុ មានថេរដីកា ដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនិយាយនូវញាណវាទថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ខ្ញុំឃើញធម៌នេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើលោភៈគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈ មិនមានដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈ គ្របសង្កត់លោក ដ៏មានអាយុនេះ ។

ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ភាវនាភណំ អាវុសោ ភិក្ខុ វទមានោ ភាវិតកាយោម្ហិ ភាវិតសីលោ ភាវិតចិត្តោ ភាវិតប្បញ្ញោតិ ។ តញ្ចេ អាវុសោ ភិក្ខុំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

ទោសៈ មិនមាន ដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន ព្រោះហេតុនោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយភាវនា-វាទថា ខ្ញុំជាអ្នកបានចំរើនកាយ បានចំរើនសីល បានចំរើនចិត្ត បានចំរើនប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើលោភៈគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈមិនមានដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ ព្រោះហេតុនោះ បានជាលោភៈគ្របសង្កត់ លោកដ៏មានអាយុនេះ ។

ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ច ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ច ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ។ ញាណវាទញ្ច អាវុសោ ភិក្ខុ វទមានោ ភាវនាវាទញ្ច ជានាមិមំ ធម្មំ បស្សាមិមំ ធម្មំ ភាវិតកាយោម្ហិ ភាវិតសីលោ ភាវិតចិត្តោ ភាវិតប្បញ្ញោតិ ។ តញ្ចេ អាវុសោ ភិក្ខុំ លោភោ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ច ហោតិ តថាហីមំ អាយស្មន្តំ លោភោ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ។

ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន ហេតុនោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុ អ្នកនិយាយនូវញាណក៏ទ និងភាវនាក៏ទ ថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញធម៌នេះ ខ្ញុំជាអ្នកបានចំរើនកាយ បានចំរើនសីល បានចំរើនចិត្ត បានចំរើនប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើលោភៈគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹង យ៉ាងនេះថា លោភៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ ហេតុនោះ បានជាលោភៈ គ្របសង្កត់លោក ដ៏មានអាយុនេះ ។

ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថា ហីមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ បុរិសោ ទលិទ្ទោ សមានោ អឌ្ឍវាទំ វទេយ្យ អធនោ សមានោ ធនវាទំ(១) វទេយ្យ អភោគវា សមានោ ភោគវាទំ(២) វទេយ្យ សោ កិស្មិញ្ចិទេវ ករណីយេ សមុប្បន្នេ ន សក្កុណេយ្យ ឧបនេតុំ ធនំ វា ធញ្ញំ វា រជតំ វា ជាតរូបំ វា តមេនំ ឯវំ ជានេយ្យុំ ទលិទ្ទោ អយមាយស្មា សមានោ អឌ្ឍវាទំ វទតិ អធនោ អយមាយស្មា សមានោ ធនវាទំ វទតិ អភោគវា អយមាយស្មា សមានោ ភោគវាទំ វទតិ ។

១ ម. ធនវា ឥតិ ។ ២ ម. អភោគោ សមានោ ភោគវា ឥតិ ។

ទោសៈមិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមានហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចបុរសកំសត់ តែអួតថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ ជាអ្នកឥតទ្រព្យ តែអួតថា អ្នកមានទ្រព្យ ជាអ្នកឥតភោគៈ តែអួតថា ជាអ្នកមានភោគៈ កាលបើមានករណីយកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យណាមួយ កើតឡើងហើយ បុរសនោះ មិនអាចប្រមូលមកនូវទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី បានឡើយ អ្នកផងត្រូវដឹងបុរសនោះ យ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកកំសត់សោះ តែអួតថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ឥតទ្រព្យសោះ តែអួតថា អ្នកមានទ្រព្យ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកឥតភោគៈសោះ តែអួតថា អ្នកមានភោគៈ ។

តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិ អយមាយស្មា កិស្មិញ្ចិទេវ ករណីយេ សមុប្បន្នេ ន សក្កោតិ ឧបសំហាតុំ ធនំ វា ធញ្ញំ វា រជតំ វា ជាតរូបំ វាតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ញាណវាទញ្ច ភិក្ខុ វទមានោ ភាវនាវាទញ្ច ជានាមិមំ ធម្មំ បស្សាមិមំ ធម្មំ ភាវិតកាយោម្ហិ ភាវិតសីលោ ភាវិតចិត្តោ ភាវិតបញ្ញោតិ តញ្ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ន អយមាយស្មា តថា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា កាលបើ កិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យណាមួយ កើតឡើងហើយ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ មិនអាច ដើម្បីប្រមូលមកនូវទ្រព្យក្តី ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី បានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុ និយាយនូវញាណក្តី នឹងភាវនាក្តីថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញធម៌នេះ ខ្ញុំជាអ្នកបានចំរើនកាយ បានចំរើនសីល បានចំរើនចិត្ត បានចំរើនប្រាជ្ញាហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើលោភៈគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក គ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។ ទោសៈមិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ មិនដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះទេ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ

បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ញាណវាទំ អាវុសោ ភិក្ខុ វទមានោ ជានាមិមំ ធម្មំ បស្សាមិមំ ធម្មន្តិ ។ តញ្ចេ អាវុសោ ភិក្ខុំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ តថា អយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោភោ អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ តថា អយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា អភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។

បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនមានហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆាដ៏លាមក គ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយនូវញាណវាទថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញធម៌នេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើលោភៈ មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះទេ ទោសៈ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះដែរ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈ មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។ ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនមានហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆាដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។

ភាវនាវាទំ អាវុសោ ភិក្ខុ វទមានោ ភាវិតកាយោម្ហិ ភាវិតសីលោ ភាវិតចិត្តោ ភាវិតបញ្ញោតិ ។ តញ្ចេ អាវុសោ ភិក្ខុំ លោភោ នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ តថា អយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោភោ នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ តថា អយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា នាភិភុយ្យ តិដ្ឋតិ ។ ញាណវាទញ្ច អាវុសោ ភិក្ខុ វទមានោ ភាវនាវាទញ្ច ជានាមិមំ ធម្មំ បស្សាមិមំ ធម្មំ ភាវិតកាយោម្ហិ ភាវិតសីលោ ភាវិតចិត្តោ ភាវិតបញ្ញោតិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយនូវភាវនាវាទថា ខ្ញុំជាអ្នកបានចំរើនកាយ បានចំរើនសីល បានចំរើនចិត្ត បានចំរើនប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើលោភៈមិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះទេ ទោសៈ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ទេ ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈមិនមានដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈ មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។ ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សាដ៏លាមក ឥច្ឆាដ៏លាមក មិនមាន ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលភិក្ខុនិយាយនូវញាណវាទ និងភាវនា-វាទថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ ឃើញធម៌នេះ ខ្ញុំជាអ្នកបានចំរើនកាយ បានចំរើនសីល បានចំរើនចិត្ត បានចំរើនប្រាជ្ញាហើយ ។

តញ្ចេ អាវុសោ ភិក្ខុំ លោភោ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ទោសោ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ នាយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ លោភោ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ។ នាយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បលាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហិមំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ បុរិសោ អឌ្ឍោ សមានោ អឌ្ឍកំ វទេយ្យ ធនវា សមានោ ធនវតំ វទេយ្យ ភោគវា សមានោ ភោគវតំ វទេយ្យ សោ កិស្មិញ្ចិទេវ ធនករណីយេ សមុប្បន្នេ សក្កុណេយ្យ ឧបនេតុំ ធនំ វា

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើលោភៈ មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះទេ ទោសៈ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ទេ ភិក្ខុនោះ អ្នកទាំងឡាយគប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈ មិនមានដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈមិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះ ។ ទោសៈ មិនមានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់ យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ ក្រោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមានហេតុដូច្នេះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះបានឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាបុរសអ្នកស្តុកស្តម្ភមែន ហើយនិយាយថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ អ្នកមានទ្រព្យមែន ហើយនិយាយថា អ្នកមានទ្រព្យ អ្នកមានភោគៈមែន ហើយនិយាយថា អ្នកមានភោគៈ កាលបើកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យណាមួយ កើតឡើងហើយ បុរសនោះ គឺអាចប្រមូលមក នូវទ្រព្យក្តី

ធញ្ញំ វា រជតំ វា ជាតរូបំ វា តមេនំ ឯវំ ជានេ-
យ្យុំ អឌ្ឍោ អយមាយស្មា សមានោ អឌ្ឍវាទំ
វទេតិ ធនវា អយមាយស្មា សមានោ ធនវាទំ
វទេតិ ភោគវា អយមាយស្មា សមានោ ភោគវាទំ
វទេតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិ អយមា-
យស្មា កិស្មិញ្ចិទេវ ធនករណីយេ សមុប្បន្នេ
សក្កោតិ ឧបនីហាតុំ ធនំ វា ធញ្ញំ វា រជតំ វា
ជាតរូបំ វាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ញាណវា-
ទញ្ចេ ភិក្ខុ វទមានោ ជានាមិមំ ធម្មំ
បស្សាមិមំ ធម្មំ ភាវិតកាយោ ហោតិ ភាវិតសីលោ
ភាវិតចិត្តោ ភាវិតបញ្ញោ ។ នញ្ចេ អាវុសោ
ភិក្ខុំ លោភោ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ទោសោ
មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ
មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា បរិយាទាយ
តិដ្ឋតិ សោ ឯវមស្ស វេទិតព្វោ តថា អយមាយស្មា
បជានាតិ យថា បជានតោ លោភោ ន ហោតិ

ស្រូវក្តី ប្រាក់ក្តី មាសក្តី អ្នកដទៃ ត្រូវដឹងបុរសនោះយ៉ាង
នេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកស្តុកស្តម្ភមែន ហើយ
និយាយថា អ្នកស្តុកស្តម្ភ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានទ្រព្យមែន
និយាយថា អ្នកមានទ្រព្យ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានភោគៈមែន
និយាយថា អ្នកមានភោគៈ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
ព្រោះថា កាលបើ កិច្ចដែលខ្លួនត្រូវធ្វើ ដោយទ្រព្យណាមួយ កើត
ឡើងហើយ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ក៏អាចប្រមូលមកនូវទ្រព្យគឺ ស្រូវក្តី
ប្រាក់ក្តី មាសក្តីបាន យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ
កាលភិក្ខុ និយាយអួតញាណក៏ទទឹងការនាក់ថា ខ្ញុំដឹងធម៌នេះ
ឃើញធម៌នេះ ខ្ញុំជាអ្នកបានចំរើនកាយ បានចំរើនសីល បានចំរើន
ចិត្ត បានចំរើនប្រាជ្ញាហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើជា
លោភៈ មិនគ្របសង្កត់ភិក្ខុនោះ ទោសៈ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ
មក្ខៈ បឡាសៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់ទេ ភិក្ខុ
នោះអ្នកទាំងឡាយគប្បីដឹងយ៉ាងនេះថា លោភៈមិនមានដល់បុគ្គលដែល
ដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនោះដែរ

តថាហំ អាយស្មន្តំ លោភោ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ។ តថា អយមាយស្មា បជានាតិ យថា បជានតោ ទោសោ ន ហោតិ មោហោ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ មច្ឆរិយំ បាបិកា ឥស្សា បាបិកា ឥច្ឆា ន ហោតិ តថាហំ អាយស្មន្តំ បាបិកា ឥច្ឆា បរិយាទាយ តិដ្ឋតីតិ ។

(៦៥) ទសយិមានិ ភិក្ខវេ កសិណាយតនានិ ។ កតមានិ ទស ។ បឋវីកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ ឧទ្ធំ អធោ តិរិយំ អទ្វយំ អប្បមាណំ អាបោកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... តេជោកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... វាយោកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... នីលកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... បីតកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... លោហិតកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... ឱទាតកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... អាកាសកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ...

ហេតុដូច្នោះ បានជាលោភៈ មិនគ្របសង្កត់លោកដ៏មានអាយុនេះបាន ។ ទោសៈ មិនមាន ដល់បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់យ៉ាងណា លោកដ៏មានអាយុនេះ ក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនោះដែរ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ មច្ឆរិយៈ ឥស្សា ដ៏លាមក ឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនមាន ហេតុដូច្នោះ បានជាឥច្ឆា ដ៏លាមក មិនគ្របសង្កត់លោក ដ៏មានអាយុនេះ ។

(៦៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈនេះ មាន ១០ ប្រការ ។ កសិណាយតនៈ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវបឋវីកសិណ ខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានគូ មិនមានប្រមាណ ១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវអាបោកសិណ ...១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវតេជោកសិណ ...១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវវាយោកសិណ ...១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវនីលកសិណ ...១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវបីតកសិណ ...១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវលោហិតកសិណ ...១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវឱទាតកសិណ...១ បុគ្គលមួយពួក ដឹងនូវអាកាសកសិណ...១

វិញ្ញាណកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ ឧទ្ធំ អធោ តិរិយំ អទ្វយំ អប្បមាណំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ទស កសិណាយតនានីតិ ។

(២៦) ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាកច្ចានោ អវន្តីសុ វិហរតិ កុររឃរេ(១) បបតេ បព្វតេ ។ អថ ខោ កាលី ឧបាសិកា កុររឃរិកា(២) យេនាយស្មា មហាកច្ចានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ កាលី ឧបាសិកា កុររឃរិកា អាយស្មន្តំ មហាកច្ចានំ ឯតទវោច វុត្តមិទំ ភន្តេ ភគវតា កុមារិបញ្ហេសុ

អត្ថស្ស បត្តិ(៣) ហទយស្ស សន្តិ(៤)
ជេត្វាន សេនំ បិយសាតរូបំ
ឯកោហ ឈាយី(៥) សុខមនុពោធឹ
តស្មា ជនេន ន ករោមិ សក្ខឹ
សក្ខី ន សម្បជ្ជតិ កេនចិ មេតិ ។

១ ម. កុរឃរេ ។ ២ ម. កុរឃរិកា ។ ៣ ទ.ម. បត្តិំ ។ ៤ ទ.ម. សន្តិំ ។
៥ ទ. ឯកោហំ ឈាយី ។ ម. ឯកាហំ ឈាយំ ។

បុគ្គលមួយពួក ដឹងវិញ្ញាណកសិណ ខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានគូ មិនមានប្រមាណ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈ មាន ១០ ប្រការនេះឯង ។

(២៦) សម័យមួយ ព្រះមហាកច្ចានៈ គង់នៅបព្វតបពិត ជិតក្រុងកុររឃរៈ ក្នុងដែនអវន្តី ។ គ្រានោះ នាងកាលីឧបាសិកា នៅក្នុងក្រុង ឈ្មោះកុររឃរៈ ចូលទៅរកព្រះមហាកច្ចានៈ ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ថ្វាយបង្គំ ព្រះកច្ចានៈ ដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះនាងកាលីឧបាសិកា នៅក្នុងក្រុង ឈ្មោះកុររឃរៈ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ទូលព្រះមហាកច្ចានៈ ដ៏មានអាយុ ដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ក្នុងកុមារីបញ្ហា(*)ថា

ការសម្រេចប្រយោជន៍ ជាសេចក្ដីស្ងប់រម្ងាប់នៃហឫទ័យតថាគត
ម្នាក់ឯង បានឈ្នះនូវកិលេសសេនា ជាទីស្រឡាញ់ ជាទី
ត្រេកអរ បានឈាន ត្រាស់ដឹងនូវព្រះនិព្វានជាសុខ ហេតុ
នោះ តថាគតមិនធ្វើសាក្សីជាមួយនឹងជនទេ សាក្សី (មិត្តភាព)
ជាមួយជនណាមួយ មិនសម្រេច ដល់តថាគតឡើយ ។

* ប្រស្នាដែលទ្រង់ដោះស្រាយនឹងពួកកុមារីជាធីតាមារ ។

ឥមស្ស នុ ខោ ភន្តេ ភគវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស កថំ វិត្ថារេន អត្ថោ ទដ្ឋព្វោតិ ។ បឋវីកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា អត្ថាភិនិព្វត្តេសុំ(១) ។ យាវតា ខោ ភគិនិ បឋវីកសិណសមាបត្តិបរមតា តទភិញ្ញាសិ ភគវា តទភិញ្ញាយ ភគវា អាទិមទ្ទស(២) អាទីនវមទ្ទស និស្សរណមទ្ទស មគ្គាមគ្គញាណទស្សនមទ្ទស តស្ស អាទិទស្សនហេតុ(៣) អាទីនវទស្សនហេតុ និស្សរណទស្សនហេតុ មគ្គាមគ្គញាណទស្សនហេតុ អត្ថស្ស បត្តិ ហទយស្ស សន្តិ វិទិតា ហោតិ ។

១ ម. អត្ថាតិ អភិនិព្វត្តេសុំ ។ ២ ម. អស្សាទមទ្ទស ។ ៣ ម. អស្សាទទស្សនហេតុ ។

បរិក្រលាកជុំវិញ សេចក្តីនៃភាសិត ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងដោយសង្ខេបនេះ យើងគប្បីយល់ដោយពិស្តារ ដូចម្តេចបាន ។ ម្នាលនាង ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ខ្លះ ចូលកាន់បឋវីកសិណ ដ៏ឧត្តម ហើយញុំាងបឋវីកសិណនោះឲ្យកើត ដោយប្រកាន់ជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលនាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ដឹងនូវការចូលកាន់បឋវីកសិណ ដ៏ឧត្តមនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានជ្រាបច្បាស់នូវការចូលកាន់បឋវីកសិណ ដ៏ឧត្តមនោះ ហើយបានឃើញខាងដើម គឺសមុទយសច្ច បានឃើញទោស គឺទុក្ខសច្ច បានឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ គឺនិរោធសច្ច បានឃើញមគ្គាមគ្គញាណទស្សនៈ គឺមគ្គសច្ច ព្រះអង្គបានជ្រាប នូវការសម្រេចប្រយោជន៍ ជាការស្ងប់នៃហឫទ័យ ព្រោះហេតុនៃការឃើញខាងដើម ព្រោះហេតុនៃការឃើញទោស ព្រោះហេតុនៃការឃើញ នូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ ព្រោះហេតុនៃការឃើញ នូវមគ្គាមគ្គញាណ ។

អាបោកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... តេជោកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... វាយោកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... នីលកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... បីតកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... លោហិតកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... ឱទាតកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... អាកាសកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ... វិញ្ញាណកសិណសមាបត្តិបរមា ខោ ភគិនិ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា អត្ថាភិនិព្វត្តេសុំ ។ យាវតា ខោ ភគិនិ វិញ្ញាណកសិណសមាបត្តិបរមតា តទភិញ្ញាសិ ភគវា តទភិញ្ញាយ ភគវា អាទិមទ្ទស អាទីនវមទ្ទស និស្សរណមទ្ទស មគ្គាមគ្គញាណទស្សនមទ្ទស តស្ស អាទិទស្សនហេតុ អាទីនវទស្សនហេតុ និស្សរណទស្សនហេតុ មគ្គាមគ្គញាណទស្សនហេតុ អត្ថស្ស បត្តិ ហទយស្ស សន្តិ វិទិតា ហោតិ ។ ឥតិ ខោ ភគិនិ យម្បិ វុត្តំ ភគវតា កុមារីបញ្ហេសុ

ម្នាលនាង... ចូលកាន់អាបោកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង...ចូលកាន់តេជោកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង...ចូលកាន់វាយោកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង...ចូលកាន់នីលកសិណដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង ... ចូលកាន់បីតកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់លោហិតកសិណដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់ឱទាតកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង... ចូលកាន់អាកាសកសិណ ដ៏ឧត្តម ម្នាលនាង ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ខ្លះ ចូលកាន់វិញ្ញាណកសិណ ដ៏ឧត្តម ហើយញ៉ាំងវិញ្ញាណកសិណ (នោះ) ឲ្យកើត ដោយប្រកាន់ថាជាប្រយោជន៍ ។ ម្នាលនាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានជ្រាបច្បាស់នូវការចូលកាន់វិញ្ញាណកសិណ ដ៏ឧត្តមនោះ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានជ្រាបច្បាស់នូវការចូលកាន់វិញ្ញាណកសិណ ដ៏ឧត្តមនោះហើយ បានឃើញខាងដើម បានឃើញទោស បានឃើញធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ បានឃើញមគ្គាមគ្គញាណទស្សនៈ ព្រះអង្គជ្រាប នូវការបានសម្រេចប្រយោជន៍ ជាការស្ងប់ហឫទ័យ ព្រោះហេតុនៃការឃើញខាងដើម ព្រោះហេតុនៃការឃើញទោស ព្រោះហេតុនៃការឃើញធម៌ជាគ្រឿងរលាស់ ព្រោះហេតុនៃការឃើញមគ្គាមគ្គញាណ ។ ម្នាលនាង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ពាក្យណា ក្នុងកុមារីបញ្ហាទាំងឡាយថា

អត្ថស្ស បត្តិ ហទយស្ស សន្តិ
ជេត្វាន សេនំ បិយសាតរូបំ
ឯកោហំ ឈាយំ សុខមនុពោធិំ
តស្មា ជនេន ន ករោមិ សក្ខឹ
សក្ខី ន សម្បជ្ជតិ កេនចិ មេតិ ។

ឥមស្ស ខោ ភគិនិ ភគវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន អត្ថោ ទដ្ឋព្វោតិ ។

(២៧) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ សម្ពហុលា ភិក្ខូ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ បវិសិំសុ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ អតិប្បគោ ខោ តាវ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ ចរិតុំ យន្នូន មយំ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមេយ្យាមាតិ ។

ការសម្រេចប្រយោជន៍ ជាសេចក្តីស្ងប់ នៃ
ហឫទ័យតថាគតម្នាក់ឯង បានឈ្នះនូវកិលេស-
សេនា ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីត្រេកអរ បាន
ឈាន ត្រាស់ដឹងនូវព្រះនិព្វាន ជាសុខ ហេតុ
នោះ តថាគត មិនធ្វើសាក្សី ដោយសារជនទេ
សាក្សី ដោយសារជន (ណាមួយ) មិនសម្រេច
ដល់តថាគតឡើយ ។

ម្នាលនាង សេចក្តីនៃភាសិត ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែង ដោយសង្ខេបនេះឯង យើងគប្បីដឹង ដោយពិស្តារយ៉ាងនេះ ។

(២៧) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យហើយ ចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ការត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី នៅព្រឹកពេក បើដូច្នោះគួរយើងចូលទៅឯអារាមនៃពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយសិនចុះ ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា តេហិ អញ្ញតិត្ថិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធឹ សម្មោទឹសុ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ តេ ភិក្ខូ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯតទវោចុំ សមណោ អាវុសោ គោតមោ សាវកានំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេតិ ឯថ តុម្ហេ ភិក្ខវេ សព្វំ ធម្មំ អភិជានាថ សព្វំ ធម្មំ អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ វិហរថាតិ ។ មយម្បិ ខោ អាវុសោ សាវកានំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេម ឯថ តុម្ហេ អាវុសោ សព្វំ ធម្មំ អភិជានាថ សព្វំ ធម្មំ អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ វិហរថាតិ ។ ឥធ នោ អាវុសោ កោ វិសេសោ កោ អធិប្បាយសោ (១) កឹ នានាករណំ សមណស្ស វា គោតមស្ស អម្ហាកំ វា យទិទំ ធម្មទេសនាយ វា ធម្មទេសនំ អនុសាសនិយា វា អនុសាសនិន្តិ ។

១ ឱ. ម. អធិប្បាយោ សោ ។

លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ចូលទៅឯអារាម របស់បរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ ជាមួយនឹងបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ នឹងពាក្យដែលគួររលឹករួចហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ គង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ពួកបរិព្វាជក អន្យតិរ្ថិយទាំងនោះ ពោលនិយាយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សមណគោតមតែងសំដែងធម៌ដល់សាវកទាំងឡាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមកនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយៗ នូវធម៌ទាំងពួង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពួកយើងក៏សំដែងធម៌ដល់ពួកសាវកយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចូលមកនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយៗ នូវធម៌ទាំងពួង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចម្តេច ធម្មទេសនា ជាមួយនឹងធម្មទេសនាក្តី ពាក្យប្រៀនប្រដៅ ជាមួយនឹងពាក្យប្រៀនប្រដៅក្តី របស់សមណគោតម នឹងរបស់យើងនេះ កើតមានសេចក្តីប្លែកគ្នា ដូចម្តេច មានអធិប្បាយ ដូចម្តេច មានដំណើរផ្សេងៗ គ្នាដូចម្តេច ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ភាសិតំ នេវ អភិនន្ទឹសុ នប្បដិក្កោសឹសុ អនភិនន្ទិត្វា អប្បដិក្កោសិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមឹសុ ភគវតោ សន្តិកេ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថំ អាជានិស្សាមាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ ឥធ មយំ ភន្តេ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ បាវិសិម្ហា ។ តេសំ នោ ភន្តេ អម្ហាកំ ឯតទហោសិ អតិប្បគោ ខោ តាវ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ ចរិតុំ យន្នូន មយំ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមេយ្យាមាតិ ។

លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏មិនត្រេកអរ មិនទទឹងទាស់នឹងភាសិតរបស់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះ លុះមិនត្រេកអរ មិនទទឹងទាស់ហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ដោយគិតថា យើងទាំងឡាយ នឹងយល់សេចក្តីនៃភាសិតនុ៎ះ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគបុះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាជាខាងក្រោយភត្តហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីឯណោះ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ការត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី នៅព្រឹកពេកនៅឡើយ បើដូច្នោះគួរតែយើងឈៀងចូលទៅឯអារាមរបស់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយសិនបុះ ។

អថខោ មយំ ភន្តេ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមិម្ហា ឧបសង្កមិត្វា តេហិ អញ្ញតិត្ថិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិំ សម្មោទិម្ហា សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិម្ហា ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ ភន្តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា អម្ហេ ឯតទវោចុំ សមណោ អាវុសោ គោតមោ សាវកានំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេតិ ឯថ តុម្ហេ ភិក្ខវេ សព្វំ ធម្មំ អភិជានថ សព្វំ ធម្មំ អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ វិហរថាតិ ។ មយម្បិ ខោ អាវុសោ សាវកានំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេម ឯថ តុម្ហេ អាវុសោ សព្វំ ធម្មំ អភិជានថ សព្វំ ធម្មំ អភិញ្ញាយ អភិញ្ញាយ វិហរថាតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លំដាប់នោះ ពួកយើងខ្ញុំ ក៏បានចូលទៅកាន់អារាមរបស់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ លុះចូលដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ ជាមួយនឹងពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ នឹងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះពួកយើងខ្ញុំ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ បាននិយាយពាក្យនុ៎ះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សមណគោតម តែងសំដែងធម៌ដល់ពួកសាវកយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចូលមកនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយៗ នូវធម៌ទាំងពួង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពួកយើង ក៏សំដែងធម៌ដល់ពួកសាវក បែបនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចូលមកនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងពួង អ្នកទាំងឡាយ ចូរត្រាស់ដឹងរឿយៗ នូវធម៌ទាំងពួងដែរ ។

ឥធ នោ អាវុសោ កោ វិសេសោ កោ អធិប្បយាសោ កឹ នានាករណំ សមណស្ស វា គោតមស្ស អម្ហាកំ វា យទិទំ ធម្មទេសនាយ វា ធម្មទេសនំ អនុសាសនិយា វា អនុសាសនិន្តិ ។ អថខោ មយំ ភន្តេ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ភាសិតំ នេវ អភិនន្ទិម្ហា នប្បដិក្កោសិម្ហា អនភិនន្ទិត្វា អប្បដិក្កោសិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កមិម្ហា ភគវតោ សន្តិកេ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថំ អាជានិស្សាមាតិ ។ ឯវំវាទិនោ ភិក្ខវេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវមស្សុ វចនីយា ឯកោ អាវុសោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណំ ទ្វេ បញ្ហា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានិ តយោ បញ្ហា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានិ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានិ បញ្ច បញ្ហា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានិ ឆ បញ្ហា ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានិ

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចម្តេច ធម្មទេសនាជាមួយនឹងធម្មទេសនាក្តី ពាក្យប្រដៅជាមួយនឹងពាក្យប្រដៅក្តី របស់សមណគោតម នឹងរបស់យើងនេះ កើតមានសេចក្តីប្លែកគ្នាដូចម្តេច មានអធិប្បាយដូចម្តេច មានដំណើរផ្សេងគ្នាដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ ពួកយើងខ្ញុំ មិនត្រេកអរ មិនតវ៉ានឹងភាសិត របស់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយទាំងនោះទេ លុះមិនត្រេកអរ មិនតវ៉ានឹងភាសិតហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅដោយគិតថា ពួកយើងនឹងយល់សេចក្តីនៃភាសិតនុ៎ះ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរនិយាយយ៉ាងនេះ នឹងពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ ដែលមានវាទៈ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចុះបញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ បញ្ហា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ បញ្ហា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ បញ្ហា ៦ ឧទ្ទេស ៦ វេយ្យាករណ៍ ៦

សត្ត បញ្ហា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានិ អដ្ឋ បញ្ហា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានិ នវ បញ្ហា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានិ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ។ ឯវំ បុដ្ឋា ភិក្ខវេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា នេវ សម្បាយិស្សន្តិ ឧត្តរិញ្ច(១) វិឃាតំ អាបជ្ជិស្សន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ យថាតំ ភិក្ខវេ អវិសយស្មឹ នាហំ តំ ភិក្ខវេ បស្សាមិ សទេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ យោ ឥមេសំ បញ្ហានំ វេយ្យាករណេន ចិត្តំ អារាធេយ្យ អញ្ញត្រ តថាគតេន វា តថាគតសាវកេន វា ឥតោ វា បន សុត្វា ។ ឯកោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណន្តិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

១ ឱ. ន ចេវ សម្បាយិស្សន្តិ ឧត្តរិញ្ច ។ ម. ន ចេវ សំបាយិស្សន្តិ ឧត្តរឹ ច ។

បញ្ហា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧ បញ្ហា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨ បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ (តើដូចម្តេច) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអ្នកទាំងឡាយ សួរយ៉ាងនេះហើយ ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយ ក៏ឆ្លើយមិនរួច ទាំងបានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ថែមទៀតផង ។ ដំណើរនោះព្រោះអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា មិនមែនជាវិស័យរបស់ពួកនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្ស ជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស តថាគត មិនដែលឃើញអ្នកណាមួយ អាចញុំាងចិត្តឲ្យត្រេកអរ ដោយការឆ្លើយនូវបញ្ហាទាំងនេះ បានឡើយ លើកលែងតែព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ឬក៏អ្នកបានស្តាប់អំពីសំណាក់ព្រះតថាគតនេះចេញ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

ឯកធម្មេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សម្មា និព្វិន្ទមានោ សម្មា វិរជ្ជមានោ សម្មា វិមុច្ចមានោ សម្មា បរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច[1] ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមស្មឹ ឯកធម្មេ ។ សព្វេ សត្តា អាហារដ្ឋិតិកា ។ ឥមស្មឹ ខោ ភិក្ខវេ ឯកធម្មេ ភិក្ខុ សម្មា និព្វិន្ទមានោ សម្មា វិរជ្ជមានោ សម្មា វិមុច្ចមានោ សម្មា បរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ឯកោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណន្តិ ឥតិ យំ តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វេ បញ្ហា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វីសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មា និព្វិន្ទមានោ សម្មា វិរជ្ជមានោ សម្មា វិមុច្ចមានោ សម្មា បរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ទ្វីសុ ។

១ ម. សម្មទត្ថំ អភិសមេច្ច ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌មួយ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌មួយតើអ្វី ។ សត្វទាំងពួង រស់នៅដោយសារអាហារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌មួយនេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ដែលតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនោះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃក្នុងធម៌ ២ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ២ តើអ្វី ។

នាមេ ច រូបេ ច ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ ទ្វីសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តំ អភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ទ្វេ បញ្ហា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តយោ បញ្ហា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តីសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តំ អភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ តីសុ ។ តីសុ វេទនាសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ តីសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តំ អភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

គឺនាម ១ រូប ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ២ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគត ពោលហើយ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យ ហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៣ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៣ គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺវេទនាទាំង ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃឃើញ នូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៣ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

តយោ បញ្ហា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ចតូសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ចតូសុ ។ ចតូសុ អាហារេសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ ចតូសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បញ្ច បញ្ហា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៤ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៤ គឺអ្វី ។ គឺអាហារទាំង ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៤ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យ ដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

បញ្ចសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ បញ្ចសុ ។ បញ្ចសុ ឧបាទានក្ខន្ធេសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ បញ្ច បញ្ហា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឆ បញ្ហា ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឆសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹង នូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៥ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៥ តើអ្វីខ្លះ ។ គឺឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៥ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ៦ ឧទ្ទេស ៦ វេយ្យាករណ៍ ៦ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យ ដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹង នូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៦ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

កតមេសុ ឆសុ ។ ឆសុ អជ្ឈត្តិកេសុ អាយតនេសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ ឆសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ឆ បញ្ហា ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ សត្ត បញ្ហា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ សត្តសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ សត្តសុ ។ សត្តសុ វិញ្ញាណដ្ឋិតីសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ សត្តសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

ធម៌ ៦ គឺអ្វី ។ គឺអាយតនៈខាងក្នុងទាំង ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹង នូវប្រយោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៦ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណាដែលតថាគត ពោលថា បញ្ហា ៦ ឧទ្ទេស ៦ វេយ្យាករណ៍ ៦ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះតថាគត ពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៧ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៧ គឺអ្វី ។ វិញ្ញាណដ្ឋិតិទាំង ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃក្នុងធម៌ទាំង ៧ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

សត្ត បញ្ហា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ អដ្ឋ បញ្ហា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ អដ្ឋសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ អដ្ឋសុ ។ អដ្ឋសុ លោកធម្មេសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ អដ្ឋសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ អដ្ឋ បញ្ហា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ នវ បញ្ហា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៨ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៨ តើអ្វី ។ គឺលោកធម៌ទាំង ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៨ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

ចតូសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ចតូសុ ។ ចតូសុ សត្តាហារេសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ ចតូសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទសសុ ភិក្ខវេ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៤ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌៤ តើអ្វី ។ គឺសត្តាហារៈទាំង៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង៤ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា៤ ឧទ្ទេស៤ វេយ្យាករណ៍៤ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យថា បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នេះនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ចុះពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ១០ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

កតមេសុ ទសសុ ។ ទសសុ អកុសលកម្មបថេសុ ។ ឥមេសុ ខោ ភិក្ខវេ ទសសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

(៦៨) ឯកំ សមយំ ភគវា កជង្គលាយំ វិហរតិ វេឡុវនេ ។ អថខោ សម្ពហុលា កជង្គលា(១) ឧបាសកា យេន កជង្គលា(២) ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា កជង្គលំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ កជង្គលា ឧបាសកា កជង្គលំ(៣) ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ វុត្តមិទំ អយ្យេ ភគវតា មហាបញ្ហេសុ ឯកោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ

១ ម. កជង្គលកា ។ ២ ម. កជង្គលិកា ។ ៣ ម. កជង្គលិកំ ។

ធម៌ទាំង ១០ គឺអ្វី ។ គឺ អកុសលកម្មបថទាំង ១០ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ១០ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលថា បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

(៦៨) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវេឡុវន ទៀបក្រុងកជង្គលា ។ គ្រានោះ ពួកកជង្គលឧបាសក (ឧបាសកអ្នកនៅក្នុងក្រុងកជង្គលា) ជាច្រើនគ្នា បានចូលទៅរកកជង្គលាភិក្ខុនី (ភិក្ខុនីនៅក្នុងក្រុងកជង្គលា) លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំកជង្គលាភិក្ខុនីហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកកជង្គលឧបាសក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ពោលទៅនឹងកជង្គលាភិក្ខុនីថា បពិត្រនាងម្ចាស់ ពាក្យដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ ក្នុងមហាបញ្ហាថា បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១

ឯកំ វេយ្យាករណំ ទ្វេ បញ្ហា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានិ តយោ បញ្ហា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានិ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានិ បញ្ច បញ្ហា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានិ ឆ បញ្ហា ឆ ឧទ្ទេសា ឆ វេយ្យាករណានិ សត្ត បញ្ហា សត្ត ឧទ្ទេសា សត្ត វេយ្យាករណានិ អដ្ឋ បញ្ហា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានិ នវ បញ្ហា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានិ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ។ ឥមស្ស នុ ខោ អយ្យេ ភគវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស កថំ វិត្ថារេន អត្ថោ ទដ្ឋព្វោតិ ។ ន ខោ បនេតំ អាវុសោ ភគវតោ សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ នបិ មនោភាវនីយានំ ភិក្ខូនំ សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិគ្គហិតំ

វេយ្យាករណ៍ ១ បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ បញ្ហា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ បញ្ហា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ បញ្ហា ៦ ឧទ្ទេស ៦ វេយ្យាករណ៍ ៦ បញ្ហា ៧ ឧទ្ទេស ៧ វេយ្យាករណ៍ ៧ បញ្ហា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨ បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ។ បពិត្រនាងម្ចាស់ សេចក្ដីនៃពាក្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែង ដោយបំប្រួញនេះ តើគួរយល់ ដោយពិស្ដារ ដូចម្ដេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យនុ៎ះ អាត្មា មិនបានស្ដាប់ ក្នុងទីចំពោះព្រះភក្ត្រ មិនបានទទួលក្រាប់ ក្នុងទីចំពោះ ព្រះភក្ត្រ នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគទេ ទាំងមិនបានស្ដាប់ ក្នុងទីចំពោះ មុខ មិនបានទទួលក្រាប់ ក្នុងទីចំពោះមុខ ពួកភិក្ខុ អ្នកអប់រំចិត្តទេ

អបិច យថាមេត្ថ ញាយតិ តំ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ កជង្គលា ឧបាសិកា កជង្គលាយ ភិក្ខុនិយា បច្ចស្សោសុំ ។ កជង្គលា ភិក្ខុនី ឯតទវោច ឯកោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណន្តិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភគវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឯកធម្មេ អាវុសោ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមស្មឹ ឯកធម្មេ ។ សព្វេ សត្តា អាហារដ្ឋិតិកា ។ ឥមស្មឹ ខោ អាវុសោ ឯកធម្មេ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។

ប៉ុន្តែពាក្យនុ៎ះ សព្វាយល់យ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវពាក្យនុ៎ះ ឲ្យប្រពៃចុះ អាត្មានឹងសំដែងប្រាប់ ។ ពួកកជង្គលឧបាសក ក៏បានទទួលពាក្យ នៃកជង្គលាភិក្ខុនីថា ករុណា នាងម្ចាស់ ។ កជង្គលាភិក្ខុនីបាននិយាយដូច្នេះថា ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងថា បញ្ហា១ ឧទ្ទេស១ វេយ្យាករណ៍១ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ១ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ១ គឺអ្វី ។ គឺសត្វទាំងពួង រស់ដោយសារអាហារ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌មួយនេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។

ឯកោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណន្តិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វេ បញ្ហា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទ្វីសុ អាវុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ច-មានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ទ្វីសុ ។ នាមេ ច រូបេ ច ។ ឥមេសុ ខោ អាវុសោ ទ្វីសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្វិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្តាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ទ្វេ បញ្ហា ទ្វេ ឧទ្ទេសា ទ្វេ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ២ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ២ គឺអ្វី ។ គឺនាម ១ រូប ១ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ២ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះមានព្រះភាគសំដែងថា បញ្ហា ២ ឧទ្ទេស ២ វេយ្យាករណ៍ ២ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះមានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

តយោ បញ្ហា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភគវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តីសុ អាវុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្ពិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ តីសុ ។ តីសុ វេទនាសុ ។ ឥមេសុ ខោ អាវុសោ តីសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មា-និព្ពិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ តយោ បញ្ហា តយោ ឧទ្ទេសា តីណិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ភគវតា ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភគវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា ៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៣ ជាអ្នកធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៣ គឺអ្វី ។ គឺវេទនាទាំង ៣ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រ-យោជន៍ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៣ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា៣ ឧទ្ទេស ៣ វេយ្យាករណ៍ ៣ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងថា បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។

ចតូសុ អាវុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភាវិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ចតូសុ ។ ចតូសុ សតិប្បដ្ឋានេសុ ។ ឥមេសុ ខោ អាវុសោ ចតូសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភាវិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ចត្តារោ បញ្ហា ចត្តារោ ឧទ្ទេសា ចត្តារិ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យំ វុត្តំ ភគវតា ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បញ្ច បញ្ហា បញ្ច ឧទ្ទេសា បញ្ច វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភគវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បញ្ចសុ អាវុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភាវិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ បញ្ចសុ ។ បញ្ចសុ ឥន្ទ្រិយេសុ ... កតមេសុ ឆសុ ។ ឆសុ និស្សរណីយាសុ ធាតូសុ ... កតមេសុ សត្តសុ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តចំរើនល្អ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៤ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៤ គឺអ្វី ។ គឺសតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តចំរើនល្អ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៤ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា ៤ ឧទ្ទេស ៤ វេយ្យាករណ៍ ៤ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា ៥ ឧទ្ទេស ៥ វេយ្យាករណ៍ ៥ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តបានចំរើនល្អ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៥ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៥ គឺអ្វី ។ គឺឥន្ទ្រិយទាំង ៥ ... ធម៌ ៦ គឺអ្វី ។ គឺនិស្សរណីយធាតុទាំង ៦ ... ធម៌ ៧ គឺអ្វី ។

សត្តសុ ពោជ្ឈង្គេសុ ... កតមេសុ អដ្ឋសុ ។ អដ្ឋសុ អរិយេសុ អដ្ឋង្គិកេសុ មគ្គេសុ ។ ឥមេសុ ខោ អាវុសោ អដ្ឋសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភាវិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ អដ្ឋ បញ្ហា អដ្ឋ ឧទ្ទេសា អដ្ឋ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ នវ បញ្ហា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ នវសុ អាវុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្ពិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មត្ថាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ នវសុ ។ នវសុ សត្តាវាសេសុ ។ ឥមេសុ ខោ អាវុសោ នវសុ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មានិព្ពិន្ទមានោ សម្មាវិរជ្ជមានោ សម្មាវិមុច្ចមានោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី

គឺពោជ្ឈង្គតាំង ៧ ... ធម៌ ៨ គឺអ្វី ។ គឺអដ្ឋង្គិកមគ្គដ៏ប្រសើរតាំង ៨ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តចំរើនល្អ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌តាំង ៨ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា ៨ ឧទ្ទេស ៨ វេយ្យាករណ៍ ៨ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះមានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះមានព្រះភាគ សំដែងថា បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ៩ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ៩ គឺអ្វី ។ គឺសត្តាវាសៈតាំង ៩ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើ ភិក្ខុនឿយណាយ ដោយប្រពៃ ធុញទ្រាន់ ដោយប្រពៃ រួចស្រឡះ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ

សម្មាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ នវ បញ្ហា នវ ឧទ្ទេសា នវ វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ភគវតា ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ ភគវតា កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ទសសុ អាវុសោ ធម្មេសុ ភិក្ខុ សម្មាសុភាវិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ កតមេសុ ទសសុ ។ ទសសុ កុសលកម្មបថេសុ ។ ឥមេសុ ខោ អាវុសោ ទសសុ ធម្មេសុ សម្មាសុភាវិតចិត្តោ សម្មាបរិយន្តទស្សាវី សម្មាភិសមេច្ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ ទុក្ខស្សន្តករោ ហោតិ ។ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ភគវតា ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ៩ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងថា បញ្ហា ៩ ឧទ្ទេស ៩ វេយ្យាករណ៍ ៩ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងថា បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នេះនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តបានចំរើនល្អដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ ១០ រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ធម៌ ១០ តើអ្វី ។ គឺកុសលកម្មបថទាំង ១០ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានចិត្តចំរើនល្អ ដោយប្រពៃ ឃើញនូវទីបំផុត ដោយប្រពៃ ត្រាស់ដឹងនូវប្រយោជន៍ ដោយប្រពៃ ក្នុងធម៌ទាំង ១០ នេះឯង រមែងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នបាន ។ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងថា បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

ឥតិ ខោ អាវុសោ យន្តំ វុត្តំ ភគវតា(១) មហាបញ្ហេសុ ឯកោ បញ្ហោ ឯកោ ឧទ្ទេសោ ឯកំ វេយ្យាករណំ ។ បេ ។ ទស បញ្ហា ទស ឧទ្ទេសា ទស វេយ្យាករណានីតិ ឥតិ ឥមស្ស ខោ អហំ អាវុសោ ភគវតា សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន អត្ថំ អាជានាមិ ។ អាកង្ខមានា ច បន តុម្ហេ អាវុសោ ភគវន្តំយេវ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ បដិបុច្ឆេយ្យាថ (២) យថា នោ ភគវា ព្យាករោតិ តថា នំ ធារេយ្យាថាតិ ។ ឯវំ អយ្យេតិ ខោ កជង្គលា ឧបាសកា កជង្គលាយ ភិក្ខុនិយា ភាសិតំ អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា កជង្គលំ ភិក្ខុនឹ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។

១ ម. ឯកុត្តរ សង្ខិត្តេន ភាសិតស្ស ឯវំ វិត្ថារេន ។ ២ ឱ. ម. បដិបុច្ឆេយ្យាថ ។ ៣ ម. យថា វោ នំ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងហើយ ក្នុងមហាបញ្ហាថា បញ្ហា ១ ឧទ្ទេស ១ វេយ្យាករណ៍ ១ ។ បេ ។ បញ្ហា ១០ ឧទ្ទេស ១០ វេយ្យាករណ៍ ១០ ដូច្នេះនោះ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែង ដោយសង្ខេបនេះ ខ្ញុំយល់សេចក្តី ដោយពិស្តារយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ប្រសិនណាបើ អ្នកទាំងឡាយ ប្រាថ្នា (ចង់ដឹងច្បាស់) គប្បីចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយទូលសួរបញ្ជាក់សេចក្តីនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ដោះស្រាយសេចក្តីនោះ យ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវសេចក្តីនោះ យ៉ាងនោះចុះ ។ ពួកកជង្គលឧបាសក ក៏ត្រេកអរអនុមោទនា នូវភាសិតរបស់កជង្គលាភិក្ខុនីថា ករុណាណាស់ម្ចាស់ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំកជង្គលាភិក្ខុនី ធ្វើប្រទក្សិណ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកកជង្គលឧបាសក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ

ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ កាជង្គលា ឧបាសកា យាវតកោ អហោសិ កាជង្គលាយ ភិក្ខុនិយា សទ្ធឹ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ ភគវតោ អារោចេសុំ ។ សាធុ សាធុ គហបតយោ បណ្ឌិតា គហបតយោ កាជង្គលា ភិក្ខុនី មហាបញ្ញា គហបតយោ កាជង្គលា ភិក្ខុនី សចេបិ តុម្ហេ គហបតយោ មំ ឧបសង្កមិត្វា ឯតមត្ថំ បុច្ឆេយ្យាថ អហម្បិ ចេតំ ឯវមេវ ព្យាករេយ្យំ យថាតំ[១] កាជង្គលាយ ភិក្ខុនិយា ព្យាកតំ ។ ឯសោ ចេវ តស្ស អត្ថោ ឯវញ្ច នំ ធារេយ្យាថាតិ ។

(៦៨) យាវតា ភិក្ខវេ កាសិកោសលា យាវតា រញ្ញោ បសេនទិស្ស កោសលស្ស វិជិតំ[២] រាជា តត្ថ បសេនទិ កោសលោ អគ្គមក្ខាយតិ ។

១ ម. យថាហំ ។ ២ ម. វិជិតេ ។

ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ តាមចំនួនពាក្យ ដែលខ្លួនបានសំណេះសំណាល ជាមួយនឹងកជង្គលាភិក្ខុនី ដោយសព្វគ្រប់ ។ (ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា) ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ ល្អហើយ ល្អហើយ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ កជង្គលាភិក្ខុនី ជាអ្នកប្រាជ្ញ ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ កជង្គលាភិក្ខុនី ជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាច្រើនមែន ម្នាលគហបតីទាំងឡាយ ប្រសិនបើ អ្នកទាំងឡាយ ចូលមករកតថាគត ហើយសួរនូវសេចក្តីនុ៎ះ តថាគតក៏ដោះស្រាយសេចក្តីនោះ យ៉ាងនោះ ដូចជាកជង្គលាភិក្ខុនី ដែលដោះស្រាយដែរ ។ នុ៎ះជាសេចក្តីនៃបញ្ហានោះ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវចាំទុកនូវសេចក្តីនោះ យ៉ាងនេះចុះ ។

(៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដែនអ្នកនៅ ក្នុងកាសីជនបទ នឹងកោសលជនបទ កំណត់ត្រឹមណា ដែនរបស់ស្តេចបសេនទិ-កោសល កំណត់ត្រឹមណា ស្តេចបសេនទិកោសល ប្រាកដថា ជាអ្នកប្រសើរ ក្នុងដែននោះ (កំណត់ត្រឹមណានុ៎ះ) ។

រញ្ញោបិ ខោ ភិក្ខវេ បសេនទិស្ស កោសលស្ស អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មិំបិ និព្វិន្ទតិ តស្មិំ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មិំ យាវតា ភិក្ខវេ ចន្ទិមសុរិយា បរិហរន្តិ ទិសា ភន្តិ វិរោចមានា តាវ សហស្សធាលោកោ តស្មិំ សហស្សធាលោកេ សហស្សំ ចន្ទានំ សហស្សំ សុរិយានំ សហស្សំ សិនេរុបព្វតរាជានំ សហស្សំ ជម្ពុទីបានំ សហស្សំ អបរគោយានានំ(១) សហស្សំ ឧត្តរកុរូនំ សហស្សំ បុព្វវិទេហានំ ចត្តារិ មហា-សមុទ្ទសហស្សានិ ចត្តារិ មហារាជសហស្សានិ សហស្សំ ចាតុម្មហារាជិកានំ សហស្សំ តាវតឹសានំ សហស្សំ យាមានំ សហស្សំ តុសិតានំ សហស្សំ និម្មានរតីនំ សហស្សំ បរនិម្មិតវសវត្តីនំ សហស្សំ ព្រហ្មលោកានំ យាវតា ភិក្ខវេ សហស្សីលោកធាតុ

---
១ ម. អបរគោយានំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែស្តេចបសេនទិកោសល តែងមានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលបើឃើញ យ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងការឋិតនៅក្នុងឧក្កដ្ឋសម្បត្តិនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងការឋិតនៅក្នុងឧក្កដ្ឋសម្បត្តិនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងការជាប់ទងជាស្តេចក្នុងផែនកោសល ដ៏ប្រសើរ ដោយឧក្កដ្ឋសម្បត្តិឡើយ ចាំបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យទាំងឡាយ គោចរទៅត្រឹមណា ទិសទាំងឡាយ ក៏ភ្លឺរុងរឿងកំណត់ត្រឹមនោះ លោកធាតុត្រឹមមួយពាន់ ក្នុងលោកមួយពាន់នោះ មានព្រះចន្ទមួយពាន់ ព្រះអាទិត្យមួយពាន់ ស្តេចភ្នំសិនេរុមួយពាន់ ជម្ពូទ្វីបមួយពាន់ អបរគោយានទ្វីបមួយពាន់ ឧត្តរកុរុទ្វីបមួយពាន់ បុព្វវិទេហទ្វីបមួយពាន់ មហាសមុទ្រ ៤ ពាន់ មហារាជ ៤ ពាន់ ចា-តុម្មហារាជិកៈមួយពាន់ តាវត្តិង្សមួយពាន់ យាមៈមួយពាន់ តុសិតមួយពាន់ និម្មានរតីមួយពាន់ បរនិម្មិតវសវត្តីមួយពាន់ ព្រហ្មលោកមួយពាន់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោកធាតុមួយពាន់ កំណត់ត្រឹមណា

មហាព្រហ្មា តត្ថ អគ្គមក្ខាយតិ ។ មហាព្រហ្មុនោបិ ខោ ភិក្ខវេ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មឹបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ ហោតិ សោ ភិក្ខវេ សមយោ យំ អយំ លោកោ សំវដ្ដតិ សំវដ្ដមានេ ភិក្ខវេ លោកេ យេភុយ្យេន សត្តា អាភស្សរសំវដ្ដនិកា ភវន្តិ ។ តេ តត្ថ ហោន្តិ មនោមយា បីតិភក្ខា សយំបភា អន្តលិក្ខចរា សុភដ្ឋាយិនោ ចិរំ ទីឃមទ្ធានំ តិដ្ឋន្តិ ។ សំវដ្ដមានេ ភិក្ខវេ លោកេ អាភស្សរា ទេវា អគ្គមក្ខាយន្តិ ។ អាភស្សរានំបិ ខោ ភិក្ខវេ ទេវានំ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។

មហាព្រហ្ម ប្រាកដថាជាអ្នកប្រសើរ ក្នុងលោកធាតុមួយពាន់នោះ កំណត់ត្រឹមណោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ មហាព្រហ្ម គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងការឋិតនៅក្នុងសម្បត្តិនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងការឋិតនៅក្នុងសម្បត្តិនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងភាពនៃខ្លួនជាអ្នកប្រសើរឡើយ ចាំបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានសម័យ ដែលលោកនេះកំពុងវិនាស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលលោកកំពុងវិនាស ពួកសត្វជាច្រើន រមែងទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោកជាន់អាភស្សរៈ ។ ពួកសត្វក្នុងជាន់អាភស្សរៈនោះ កើតដោយឈានចិត្ត មានបីតិជាអាហារ មានពន្លឺខ្លួនឯង ចរទៅក្នុងអាកាស ឋិតនៅក្នុងវិមានដ៏ល្អ ឋិតនៅអស់កាលដ៏យូរអង្វែង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលលោកកំពុងវិនាស ពួកទេវតាជាន់អាភស្សរៈ រមែងប្រសើរជាងគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកទេវតាជាន់អាភស្សរៈ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។

យំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មឹបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ ទសយិមានិ ភិក្ខវេ កសិណាយតនានិ ។ កតមានិ ទស ។ បឋវីកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ ឧទ្ធំ អធោ តិរិយំ អទ្វយំ អប្បមាណំ ។ អាបោកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... តេជោកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... វាយោកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... នីលកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... បីតកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... លោហិតកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... ឱទាតកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... អាកាសកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ... វិញ្ញាណកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ ឧទ្ធំ អធោ តិរិយំ អទ្វយំ អប្បមាណំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងការឋិតនៅក្នុងសម្បត្តិនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងការឋិតនៅក្នុងសម្បត្តិនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងភាពនៃខ្លួនជាអ្នកប្រសើរ នឹងចាំបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈមាន ១០ យ៉ាងនេះ ។ កសិណាយតនៈ ១០ យ៉ាងតើ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវបឋវីកសិណ ទាំងខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានចំណែកពីរ រកប្រមាណមិនបាន ។ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវអាបោកសិណ ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវតេជោកសិណ ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវវាយោកសិណ ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវនីលកសិណ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវបីតកសិណ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវលោហិតកសិណ...បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវឱទាតកសិណ ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវអាកាសកសិណ ... បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវវិញ្ញាណកសិណ ទាំងខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានចំណែកពីរ រកប្រមាណមិនបាន ។

ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ទស កសិណាយតនានិ ។ ឯតទគ្គំ ភិក្ខវេ ឥមេសំ ទសន្នំ កសិណាយតនានំ យទិទំ វិញ្ញាណកសិណមេកោ សញ្ជានាតិ ឧទ្ធំ អធោ តិរិយំ អទ្វយំ អប្បមាណំ ។ ឯវំសញ្ញិនោបិ ខោ ភិក្ខវេ សន្តិ សត្តា ឯវំសញ្ញីនំបិ ខោ ភិក្ខវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មឹបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ អដ្ឋិមានិ ភិក្ខវេ អភិភាយតនានិ ។ កតមានិ អដ្ឋ ។ អជ្ឈត្តំ រូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ បឋមំ អភិភាយតនំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កសិណាយតនៈ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាកសិណាយតនៈទាំង ១០ នេះ កសិណាយតនៈដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់ច្បាស់នូវវិញ្ញាណកសិណ ទាំងខាងលើ ខាងក្រោម ទទឹង មិនមានចំណែកពីរ ប្រមាណមិនបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ តែងមានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកសត្វដែលមានសញ្ញាយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក អ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងវិញ្ញាណកសិណនោះ កាលនឿយណាយក្នុងវិញ្ញាណកសិណនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ ចាំបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អភិភាយតនៈ (ហេតុជាគ្រឿងគ្របសង្កត់នូវបច្ចនីកធម៌) នេះមាន ៨ យ៉ាង ។ អភិភាយតនៈ ៨ យ៉ាងតើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គលពួកមួយ មានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់រូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នេះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ១ ។

អជ្ឈត្តំ រូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ ទុតិយំ អភិភាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ តតិយំ អភិភាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ ចតុត្ថំ អភិភាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ នីលានិ នីលវណ្ណានិ នីលនិទស្សនានិ នីលនិភាសានិ ។ សេយ្យថាបិ នាម ឧម្មារបុប្ផំ(១) នីលំ នីលវណ្ណំ នីលនិទស្សនំ នីលនិភាសំ

១ ម. ឧ. ឧម្មាបុប្ផំ ។

បុគ្គលពួកមួយ មានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះហើយ មានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នេះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ២ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសំគាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ដូច្នេះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៣ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ហើយឃើញនូវរូបខាងក្រៅ មានប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់ នូវរូបទាំងនោះហើយ មានសេចក្តីសំគាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ដូច្នេះ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៤ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបខៀវ មានសម្បុរខៀវ ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរខៀវ មានពន្លឺខៀវ ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាត្រកៀតខៀវ មានពណ៌ខៀវ ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ខៀវ មានពន្លឺខៀវ

សេយ្យថា វា បន តំ វត្ថំ ពារាណសេយ្យកំ
ឧភតោភាគវិមដ្ឋំ នីលំ នីលវណ្ណំ នីលនិទស្សនំ
នីលនិភាសំ ឯវមេវំ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ
ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ នីលានិ នីលវណ្ណានិ
នីលនិទស្សនានិ នីលនិភាសានិ តានិ អភិភុយ្យ
ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ បញ្ចមំ
អភិភាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា
រូបានិ បស្សតិ បីតានិ បីតវណ្ណានិ បីតនិទស្សនានិ
បីតនិភាសានិ ។ សេយ្យថាបិ នាម កណ្ណិការបុប្ផំ
បីតំ បីតវណ្ណំ បីតនិទស្សនំ បីតនិភាសំ សេយ្យថា
វា បន តំ វត្ថំ ពារាណសេយ្យកំ ឧភតោភាគវិមដ្ឋំ
បីតំ បីតវណ្ណំ បីតនិទស្សនំ បីតនិភាសំ

ពុំនោះសោត រូបនោះ ប្រៀបដូចជាសំពត់ កើតក្នុងក្រុងពារាណសី
មានសាច់មដ្ឋ ទាំងពីរខាង ហៅថា សំពត់ខៀវ មានពណ៌ខៀវ
ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ខៀវ មានពន្លឺខៀវ យ៉ាង
ណាមិញ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្ដីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង
ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបខៀវ មានសម្បុរខៀវ ជាទី
ចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរខៀវ មានពន្លឺខៀវ គ្របសង្កត់នូវរូប
ទាំងនោះ ហើយមានសេចក្ដីសំគាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មា
អញឃើញដូច្នេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៥ ។ បុគ្គល
ពួកមួយ មិនមានសេចក្ដីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាង
ក្រៅ ដែលជារូបលឿង មានសម្បុរលឿង ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា
នេះមានសម្បុរលឿង មានពន្លឺលឿង ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាកណ្ណិការ
លឿង មានពណ៌លឿង ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌លឿង
មានពន្លឺលឿង ពុំនោះសោត រូបនោះប្រៀបដូចជាសំពត់ កើត
ក្នុងក្រុងពារាណសី មានសាច់មដ្ឋទាំងពីរខាងហៅថា សំពត់លឿង ជាទី
ចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌លឿង មានពន្លឺលឿង យ៉ាងណាមិញ

ឯវមេវ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បីតានិ បីតវណ្ណានិ បីតនិទស្សនានិ បីតនិភាសានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ ឆដ្ឋំ អភិភាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ លោហិតកានិ លោហិតវណ្ណានិ លោហិតនិទស្សនានិ លោហិតនិភាសានិ ។ សេយ្យថាបិ នាម ពន្ធុជីវកបុប្ផំ(១) លោហិតកំ លោហិតវណ្ណំ លោហិតនិទស្សនំ លោហិតនិភាសំ សេយ្យថា វា បន តំ វត្ថំ ពារាណសេយ្យកំ ឧភតោភាគវិមដ្ឋំ លោហិតកំ លោហិតវណ្ណំ លោហិតនិទស្សនំ លោហិតនិភាសំ ឯវមេវ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ លោហិតកានិ លោហិតវណ្ណានិ លោហិតនិទស្សនានិ លោហិតនិភាសានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ

១ ឱ. ម. ពន្ធុជីវកបុប្ផំ ។

បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្ដីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបលឿង មានសម្បុរលឿង ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរលឿង មានពន្លឺលឿង គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្ដីសំគាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ដូច្នេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៦ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្ដីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបក្រហម មានសម្បុរក្រហម ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរក្រហម មានពន្លឺក្រហម ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាល្បារក្រហម មានពណ៌ក្រហម ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ក្រហម មានពន្លឺក្រហម ពុំនោះសោត រូបនោះ ប្រៀបដូចសំពត់ កើតក្នុងក្រុងពារាណសី មានសាច់មដ្ឋ ទាំងពីរខាង ដែលជាសំពត់ក្រហម មានពណ៌ក្រហមជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ក្រហម មានពន្លឺក្រហម យ៉ាងណាមិញ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្ដីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបក្រហម មានសម្បុរក្រហម ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរក្រហម មានពន្លឺក្រហម គ្របសង្កត់ នូវរូបទាំងនោះហើយ មានសេចក្ដីសំគាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៧ ។

សត្តមំ អភិភាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ ឱទាតានិ ឱទាតវណ្ណានិ ឱទាតនិទស្សនានិ ឱទាតនិភាសានិ ។ សេយ្យថាបិ នាម ឱសធិតារកា ឱទាតា ឱទាតវណ្ណា ឱទាតនិទស្សនា ឱទាតនិភាសា សេយ្យថា វា បន តំ វត្ថំ ពារាណសេយ្យកំ ឧភតោភាគវិមដ្ឋំ ឱទាតំ ឱទាតវណ្ណំ ឱទាតនិទស្សនំ ឱទាតនិភាសំ ឯវមេវំ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ ឱទាតានិ ឱទាតវណ្ណានិ ឱទាតនិទស្សនានិ ឱទាតនិភាសានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ឥទំ អដ្ឋមំ អភិភាយតនំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ អដ្ឋ អភិភាយតនានិ ។ ឯតទគ្គំ ភិក្ខវេ ឯតេសំ អដ្ឋន្នំ អភិភាយតនានំ យទិទំ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ឯកោ ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ ឱទាតានិ ឱទាតវណ្ណានិ

បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់ នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបស មានសម្បុរស ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរស មានពន្លឺស ។ ប្រៀបដូចជាផ្កាយព្រឹក ស មានពណ៌ស ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ស មានពន្លឺស ពុំនោះសោត រូបនោះប្រៀបដូចជាសំពត់ កើតក្នុងក្រុងពារាណសី មានសាច់មដ្ឋទាំងពីរខាង ដែលជាសំពត់ស មានពណ៌ស ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានពណ៌ស មានពន្លឺស យ៉ាងណាមិញ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបស មានសម្បុរស ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរស មានពន្លឺស គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ នេះជាអភិភាយតនៈទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អភិភាយតនៈមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាអភិភាយតនៈទាំង ៨ នេះ អភិភាយតនៈដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ដែលជារូបស មានសម្បុរស

ឱទាតនិទស្សនានិ ឱទាតនិភាសានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី ហោតិ ។ ឯវំសញ្ញិនោបិ ខោ ភិក្ខវេ សន្តិ សត្តា ឯវំសញ្ញិនោបិ ខោ ភិក្ខវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មឹបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ ចតស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ បដិបទា ។ កតមា ចតស្សោ ។ ទុក្ខា បដិបទា ទន្ធាភិញ្ញា ទុក្ខា បដិបទា ខិប្បាភិញ្ញា សុខា បដិបទា ទន្ធាភិញ្ញា សុខា បដិបទា ខិប្បាភិញ្ញា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ចតស្សោ បដិបទា ។

ជាទីចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានសម្បុរស មានពន្លឺស គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្ដីសំគាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វតែងមានសេចក្ដីសំគាល់យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ពួកសត្វដែលមានសញ្ញាយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងអគ្គភាព នៃពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងអគ្គភាព នៃពួកសត្វនោះ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ ចំង ចាំពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីប្រតិបត្តិនេះ មាន ៤ យ៉ាង ។ សេចក្ដីប្រតិបត្តិ ៤ យ៉ាងតើ ដូចម្ដេចខ្លះ ។ គឺសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក ទាំងត្រាស់ដឹងបាន ដោយយឺតយូរ ១ សេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក តែត្រាស់ដឹងបាន ដោយឆាប់រហ័ស ១ សេចក្ដីប្រតិបត្តិស្រួល តែត្រាស់ដឹងបាន ដោយយឺតយូរ ១ សេចក្ដីប្រតិបត្តិស្រួល ទាំងត្រាស់ដឹងបាន ដោយឆាប់រហ័ស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីប្រតិបត្តិមាន ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

ឯតទគ្គំ ភិក្ខវេ ឥមាសំ ចតុន្នំ បដិបទានំ យទិទំ សុខា បដិបទា ខិប្បាភិញ្ញា ។ ឯវំ បដិបន្នាបិ ខោ ភិក្ខវេ សន្តិ សត្តា ឯវំ បដិបន្នានំបិ ខោ ភិក្ខវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មឹបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ ចតស្សោ ឥមា ភិក្ខវេ សញ្ញា ។ កតមា ចតស្សោ ។ បរិត្តមេកោ សញ្ញានាតិ មហគ្គតមេកោ សញ្ញានាតិ អប្បមាណមេកោ សញ្ញានាតិ នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនមេកោ សញ្ញានាតិ ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ចតស្សោ សញ្ញា ។ ឯតទគ្គំ ភិក្ខវេ ឥមាសំ ចតុន្នំ សញ្ញានំ យទិទំ នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនមេកោ សញ្ញានាតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាសេចក្តីប្រតិបត្តិទាំង ៤ យ៉ាងនេះ សេចក្តីប្រតិបត្តិ ដ៏ប្រសើរបំផុត បានដល់សេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល ទាំងត្រាស់ដឹងបាន ដោយឆាប់រហ័ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ តែងមានសេចក្តីប្រតិបត្តិយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកសត្វដែលមានសេចក្តីប្រតិបត្តិយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងអគ្គភាពនៃពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងអគ្គភាពនៃពួកសត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរក្នុងរបស់ ដ៏ប្រសើរ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញានេះមាន ៤ យ៉ាង ។ សញ្ញា ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់នូវបរិត្តារម្មណ៍គឺកាមាវចរ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់នូវមហគ្គតារម្មណ៍គឺរូបាវចរ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់នូវអប្បមាណារម្មណ៍ គឺលោកុត្តរ បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈថា វត្ថុតិចតួចមិនមាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាមាន ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាសញ្ញាទាំង ៤ យ៉ាងនេះ សញ្ញា ដ៏ប្រសើរបំផុត បានដល់បុគ្គលពួកមួយ ស្គាល់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈថា វត្ថុតិចតួច មិនមាន ដូច្នេះ ។

ឯវំសញ្ញិនោបិ ខោ ភិក្ខវេ សន្តិ សត្តា ឯវំសញ្ញីនំបិ ខោ ភិក្ខវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មិំបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ ឯតទគ្គំ ភិក្ខវេ ពាហិរកានំ ទិដ្ឋិគតានំ យទិទំ នោ ចស្សំ នោ ច មេ សិយា ន ភវិស្សាមិ ន មេ ភវិស្សតីតិ ។ ឯវំទិដ្ឋិនោ ភិក្ខវេ ឯតំ បាដិកង្ខំ យា ចាយំ តស្ស(១) ភវេ អប្បដិកុល្យតា សា ចស្ស ន ភវិស្សតិ យា ចាយំ តស្ស ភវនិរោធេ បដិកុល្យតា សា ចស្ស ន ភវិស្សតីតិ ។

---

១ ម. ឧ. តស្សាំ ចាយំ ឥទ្ធិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វតែងមានសញ្ញាយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ពួកសត្វដែលមានសញ្ញាយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងអគ្គភាព នៃពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងអគ្គភាពនៃពួកសត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ ចាំបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាទិដ្ឋិ (សេចក្តីយល់) ទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅខាងក្រៅសាសនា សេចក្តីយល់ដ៏លើសបំផុត បានដល់សេចក្តីយល់ថា បើអាត្មាអញ មិនមានក្នុងអតីតទេ អត្តភាពរបស់អាត្មាអញនេះ ក៏មិនមានក្នុងបច្ចុប្បន្នដែរ បើអាត្មាអញនឹងមិនមានក្នុងអនាគតទេ គ្រឿងកង្វល់បន្តិចបន្តួច ក៏មិនមានដល់អាត្មាអញដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ តែងកើតប្រាកដ ដល់បុគ្គលអ្នកមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា ការមិនខ្ពើមរអើមក្នុងភពណា របស់បុគ្គលនោះ ការមិនខ្ពើមរអើមនោះ នឹងមិនមានដល់បុគ្គលនោះផង ការខ្ពើមរអើម ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងរលត់ភពណា របស់បុគ្គលនោះ ការខ្ពើមរអើមនោះនឹងមិនមាន ដល់បុគ្គលនោះផង ។

ឯវំទិដ្ឋិនោបិ ខោ ភិក្ខវេ សន្តិ សត្តា ឯវំទិដ្ឋីនំបិ ខោ ភិក្ខវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។ ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មឹបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ សន្តិ ភិក្ខវេ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា បរមយក្ខវិសុទ្ធឹ(១) បញ្ញបេន្តិ ។ ឯតទគ្គំ ភិក្ខវេ បរមយក្ខវិសុទ្ធឹ បញ្ញបេន្តានំ យទិទំ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ តេ តទភិញ្ញាយ តស្ស សច្ឆិកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេន្តិ ។ ឯវំវាទិនោបិ ខោ ភិក្ខវេ សន្តិ សត្តា ឯវំវាទីនំបិ ខោ ភិក្ខវេ សត្តានំ អត្ថេវ អញ្ញថត្តំ អត្ថិ វិបរិណាមោ ។

១ បរមត្ថសុទ្ធឹ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វ តែងមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ពួកសត្វដែលមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះ ក៏គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក អ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះហើយ រមែងនឿយណាយ ក្នុងពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងពួកសត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានសមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ រមែងបញ្ញត្តនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ក្នុងសត្វដ៏ឧត្តម(១) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាពួកសមណព្រាហ្មណ៍ កាលបញ្ញត្តនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ក្នុងពួកសត្វដ៏ឧត្តម ការបញ្ញត្តិដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់បុគ្គល ដែលកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង ហើយបានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ ។ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ដឹងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនោះហើយ ក៏សំដែងធម៌ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វទុកជាមានវាទៈយ៉ាងនេះហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែពួកសត្វដែលមានវាទៈយ៉ាងនេះ គង់មានសភាពក្លាយទៅ ប្រែប្រួលទៅ ។

១ ជាឈ្មោះ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ។

ឯវំ បស្សំ ភិក្ខវេ សុតវា អរិយសាវកោ តស្មឹបិ និព្វិន្ទតិ តស្មឹ និព្វិន្ទន្តោ អគ្គេ វិរជ្ជតិ បគេវ ហីនស្មឹ ។ សន្តិ ភិក្ខវេ ឯកេ សមណព្រាហ្មណា បរមទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ បញ្ញបេន្តិ ។ ឯតទគ្គំ ភិក្ខវេ បរមទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ បញ្ញបេន្តានំ យទិទំ ឆន្នំ ផស្សាយតនានំ សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច អស្សាទញ្ច អាទីនវញ្ច និស្សរណញ្ច យថាភូតំ វិទិត្វា អនុបាទាវិមោក្ខោ ឯវំវាទី ខោ មំ ភិក្ខវេ ឯវមក្ខាយី ឯកេ សមណព្រាហ្មណា អសតា តុច្ឆា មុសា អភូតេន(១) អព្ភាចិក្ខន្តិ ន សមណោ គោតមោ កាមានំ បរិញ្ញំ បញ្ញបេតិ ន រូបានំ បរិញ្ញំ បញ្ញបេតិ ន វេទនានំ បរិញ្ញំ បញ្ញបេតីតិ កាមានញ្ចាហំ ភិក្ខវេ បរិញ្ញំ បញ្ញបេមិ

១ ម. អភូតា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវកអ្នកចេះដឹង កាលឃើញយ៉ាងនេះ រមែងនឿយណាយ ក្នុងពួកសត្វនោះ កាលនឿយណាយ ក្នុងពួកសត្វនោះហើយ រមែងមិនត្រេកអរ ក្នុងរបស់ដ៏ប្រសើរ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ក្នុងរបស់ដ៏ថោកថយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានសមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ តែងបញ្ញត្តនូវព្រះនិព្វានដ៏ឧត្តម ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាពួកសមណព្រាហ្មណ៍ កាលបញ្ញត្តនូវនិព្វានដ៏ឧត្តម ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ការបញ្ញត្តិដ៏ប្រសើរនុ៎ះ បានដល់ការរួចស្រឡះ ដោយមិនប្រកាន់ ព្រោះដឹងតាមពិតនូវការកើតឡើងផង នូវការរលត់ទៅផង នូវអានិសង្សផង នូវទោសផង នូវការរលាស់ចេញផងនៃផស្សាយតនៈទាំង ៦ មានសមណព្រាហ្មណ៍ពួកមួយ តែងនិយាយបង្អាប់តថាគត ដែលពោលយ៉ាងនេះប្រាប់យ៉ាងនេះ ដោយពាក្យមិនទៀងទាត់ មិនពិត ជាពាក្យកុហកថា សមណគោតម មិនបញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹងពួកកាមផង មិនបញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹងនូវពួករូបផង មិនបញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹងពួកវេទនាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតបញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹង(១)

១ អដ្ឋកថាថា កំណត់នូវកាមទាំងឡាយបាន ដោយបឋមជ្ឈាន ។

រូបានញ្ច បរិញ្ញំ បញ្ញបេមិ វេទនានញ្ច បរិញ្ញំ បញ្ញបេមិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និច្ឆាតោ និព្វុតោ សីតិភូតោ អនុបាទា បរិនិព្វានំ បញ្ញបេមីតិ ។

[៣០] ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧយ្យោធិកាយ និវត្តោ ហោតិ ជិតសង្គាមោ(១) លទ្ធាធិប្បាយោ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ យេនារាមោ តេន បាយាសិ យាវតិកា យានស្ស ភូមិ យានេន គន្ត្វា យានា បច្ចោរោហិត្វា បត្តិកោវ អារាមំ បាវិសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ អព្ភោកាសេ ចង្កមន្តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

១ ម. យ. វិជិតសង្គាមោ ។

នូវកាមទាំងឡាយផង បញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹង(១) នូវរូបទាំងឡាយផង បញ្ញត្តនូវការកំណត់ដឹង(២)នូវវេទនាទាំងឡាយផង តថាគតមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន មានទុក្ខរលត់ហើយ មានត្រជាក់កើតហើយ រមែងបញ្ញត្តនូវបរិនិព្វាន ដោយមិនមានសេចក្តីប្រកាន់ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដូច្នេះ ។

[៣០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ត្រឡប់មកពីច្បាំង ទ្រង់បានឈ្នះសង្គ្រាមហើយ ទ្រង់បានតាមព្រះរាជបំណងហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ស្តេចទៅកាន់អារាម ទ្រង់ស្តេចទៅដោយព្រះរាជយាន កំណត់ត្រឹមទី ដែលរថយានទៅបាន រួចស្តេចទ្រង់ចុះអំពីព្រះរាជយាន ទ្រង់ស្តេចទៅ ដោយព្រះបាទទទេ ចូលទៅកាន់អារាម ។ សម័យនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាច្រើនរូប កំពុងចង្ក្រម ក្នុងទីវាល ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ក៏ចូលទៅរក ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ

១ កំណត់នូវរូបទាំងឡាយបាន ដោយប្រាជ្ញាទាំងឡាយ ។ ២ កំណត់នូវវេទនា ដោយអនុបាទាតិប្បាន ។

តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កហំ នុ ខោ ភន្តេ ភគវា ឯតរហិ វិហរតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ទស្សនកាមា ហិ មយំ ភន្តេ(១) ភគវន្តំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។ ឯសោ មហារាជ វិហារោ សំវុតទ្វារោ តេន អប្បសទ្ទោ ឧបសង្កមិត្វា អតរមានោ អាឡិន្ទំ បវិសិត្វា ឧក្កាសិត្វា អគ្គឡំ អាកោដេហិ វិវរិស្សតិ តេ ភគវា ទ្វារន្តិ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ យេន សោ វិហារោ សំវុតទ្វារោ តេន អប្បសទ្ទោ ឧបសង្កមិត្វា អតរមានោ អាឡិន្ទំ បវិសិត្វា ឧក្កាសិត្វា អគ្គឡំ អាកោដេសិ ។ វិវរិ ភគវា ទ្វារំ ។ អថខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ វិហារំ បវិសិត្វា ភគវតោ បាទេសុ សិរសា និបតិត្វា ភគវតោ បាទានិ(២) មុខេន ច បរិចុម្ពតិ បាណីហិ ច បរិសម្ពាហតិ នាមញ្ច សាវេតិ

១ ម. ឧទ្ទេស [illegible] ទិស្សតិ ។ ២ [illegible] ។

បានសួរភិក្ខុទាំងនោះដូច្នេះថា បពិត្រព្រះករុណាទាំងឡាយដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ស្ដេចគង់នៅក្នុងទីណា បពិត្រព្រះករុណាទាំងឡាយដ៏ចំរើន ដ្បិតយើងខ្ញុំមានប្រាថ្នា ចង់គាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ បពិត្រមហារាជ វិហារនុ៎ះ មានទ្វារបិទហើយ សូមព្រះអង្គមានព្រះសូរសៀងតិច ស្ដេចចូលទៅតាមទ្វារនោះកុំរួសរាន់ពេក ចូលទៅកាន់របៀងសឹមក្រែហមហើយគោះសន្ទះទ្វារ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងទ្រង់បើកទ្វារថ្វាយព្រះអង្គ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់មានព្រះសូរសៀងតិចហើយ ចូលទៅកាន់វិហារដែលមានទ្វារបិទហើយ មិនបានរួសរាន់ ហើយទ្រង់ចូលទៅកាន់របៀង ហើយក្រែហម គោះសន្ទះទ្វារ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់បើកទ្វារ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ស្ដេចចូលទៅកាន់វិហារ ក្រាបចុះទៀបព្រះបាទទាំងគូនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយព្រះសិរ្ស ហើយថើបព្រះបាទទាំងគូ នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយព្រះមុខផង ទ្រង់ច្របាច់ ដោយព្រះហស្តផង ទ្រង់ក្រាបទូលឲ្យជ្រាបព្រះនាមផងថា

កថាហំ ភន្តេ បសេនទិ កោសលោ កថាហំ ភន្តេ បសេនទិ កោសលោតិ ។ កម្បន ត្វំ មហារាជ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ឥមស្មឹ សរីរេ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោសិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេសីតិ ។ កតញ្ញុតំ ខោ អហំ ភន្តេ កតវេទិតំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ ភគវា ហិ ភន្តេ ពហុជនហិតាយ បដិបន្នោ ពហុជនសុខាយ ពហុជនហិតាយ អរិយេ ញាយេ(១) បតិដ្ឋាបិតា យទិទំ កល្យាណធម្មតាយ កុសលធម្មតាយ ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា ពហុជនហិតាយ បដិបន្នោ ពហុជនសុខាយ ពហុជនហិតាយ អរិយេ ញាយេ បតិដ្ឋាបិតា យទិទំ កល្យាណធម្មតាយ កុសលធម្មតាយ

១ ឱ. ម. ពហុតោ ជនស្ស អរិយេ ញាយេ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គជាស្តេចឈ្មោះបសេនទិកោសល បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គជាស្តេច ឈ្មោះបសេនទិកោសល ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គពិចារណាឃើញ នូវអំណាចប្រយោជន៍ ដូចម្តេច ទើបធ្វើសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង ព្រមទាំងសំដែងនូវកិរិយាកប់ការ ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះសរីរៈនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវកតញ្ញូកតវេទិតា ទើបធ្វើសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាកប់ការ ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដ្បិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ព្រះអង្គទ្រង់តាំងទុក នូវអរិយញ្ញាណទាំងឡាយ(១) គឺកល្យាណធម៌ និងកុសលធម៌ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ព្រះអង្គទ្រង់តាំងទុក នូវអរិយញ្ញាណទាំងឡាយ គឺកល្យាណធម៌ និងកុសលធម៌ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដោយអំណាចនៃប្រយោជន៍ណា

១ អដ្ឋកថាថា មគ្គប្រកបដោយវិបស្សនា ។

ឥទម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា សីលវា វុឌ្ឍសីលោ អរិយសីលោ កុសលសីលោ កុសលសីលេន សមន្នាគតោ ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា សីលវា វុឌ្ឍសីលោ អរិយសីលោ កុសលសីលោ កុសលសីលេន សមន្នាគតោ ឥទម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា ទីឃរត្តំ អារញ្ញកោ អរញ្ញវនបត្ថានិ បន្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាចនៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើសេចក្ដីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាកប់ការ ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គមានសីល មានសីលចំរើនហើយ មានសីលដ៏ប្រសើរ មានកុសលសីល (សីលល្អ) ប្រកបដោយកុសលសីល (១) ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានសីល មានសីលចំរើនហើយ មានសីលដ៏ប្រសើរ មានកុសលសីល ប្រកបដោយកុសលសីល ដោយអំណាចនៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញ នូវអំណាចនៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្ដីគោរពដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាកប់ការ ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងព្រៃ ទ្រង់គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលតាំងនៅក្នុងព្រៃធំនិងព្រៃឆ្ងាយ អស់កាលយូរ ។

---
១ អដ្ឋកថាថា សីលមិនមានទោស ។

យម្បិ ភន្តេ ភគវា ជ័យវត្តំ អារញ្ញកោ អរញ្ញវនបត្ថានិ បន្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវតិ ឥទម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា សន្តុដ្ឋោ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា សន្តុដ្ឋោ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន ឥទម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅ ក្នុងព្រៃ ទ្រង់គប់រកសេនាសនៈជាស្ងាត់ ដែលតាំងនៅ ក្នុងព្រៃជិតនឹងព្រៃឆ្ងាយ អស់កាលយូរ ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាកប់គាន ប្រកបដោយមេត្តាមានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង សំដែងកិរិយាកប់គាន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគួរទទួលនូវគ្រឿងបូជា ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវទាន ដែលគេតាក់តែងដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន

អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ឥទម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា យាយំ កថា អភិសល្លេខិកា ចេតោវិវរណសប្បាយា(១) សេយ្យថីទំ អប្បិច្ឆកថា សន្តុដ្ឋិកថា បវិវេកកថា អសំសគ្គកថា វីរិយារម្ភកថា សីលកថា សមាធិកថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញាណទស្សនកថា ឯវរូបាយ(២) កថាយ និកាមលាភី អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា យាយំ កថា អភិសល្លេខិកា ចេតោវិវរណសប្បាយា សេយ្យថីទំ អប្បិច្ឆកថា ។បេ។

១ ម· ឆ. វិវណសប្បាយា ។ ២ ម. ឯវរូបាយ ។

នូវផលអញ្ជលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវទាន ដែលគេតាក់តែងដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរផលអញ្ជលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ដោយអំណាចនៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្ដីគោរពដ៏ក្រៃលែង សំដែងកិរិយាកប់គាន ប្រកបដោយមេត្តាមានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវកថាមានសភាពយ៉ាងនេះ ដែលជាកថាជួរផង់ដ៏ក្រៃលែង ជាទីសប្បាយនៃការគ្រាប់ទៅនៃចិត្ត គឺអប្បិច្ឆកថា សន្តុដ្ឋិកថា បវិវេកកថា អសំសគ្គកថា វិរិយារម្ភកថា សីលកថា សមាធិកថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញាណទស្សនកថា ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយនូវកថាមានសភាពយ៉ាងនេះ ដែលជាកថាជួរផង់ដ៏ក្រៃលែង ជាទីសប្បាយនៃការគ្រាប់ទៅនៃចិត្ត គឺអប្បិច្ឆកថា ។បេ។

វិមុត្តិញាណទស្សនកថា ឯវរូបាយ កថាយ និកាមលាភី អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ឥមម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្ម-សុខវិហារានំ និកាមលាភី អកិច្ឆលាភី អកសិ-រលាភី ឥមម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ

វិមុត្តិញាណទស្សនកថា ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាកប់កាន់ ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវឈានទាំង ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយនូវឈានទាំង ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាកប់កាន់ ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាព យ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គរលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលព្រះអង្គ ធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន ជាច្រើនជាតិ

សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ តឹសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាឡីសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ វិវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ សំវដ្ដវិវដ្ដកប្បេ អមុត្រាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទបាទឹ តត្រាបាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ(១) ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ។

(១) ម· ឥធូបបន្នោតិ ។

នឹងរលឹកឃើញបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ៣ ជាតិខ្លះ ៤ ជាតិខ្លះ ៥ ជាតិខ្លះ ១០ ជាតិខ្លះ ២០ ជាតិខ្លះ ៣០ ជាតិខ្លះ ៤០ ជាតិខ្លះ ៥០ ជាតិខ្លះ ១០០ ជាតិខ្លះ ១០០០ ជាតិខ្លះ ១ សែនជាតិខ្លះ រលឹកឃើញបាន ច្រើនសំវដ្ដកប្បខ្លះ ច្រើនវិវដ្ដកប្បខ្លះ ច្រើនសំវដ្ដវិវដ្ដកប្បខ្លះ ដូច្នេះថា អាត្មាអញនៅក្នុងភពឯណោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណេះ លុះអាត្មាអញនោះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ បានទៅកើតក្នុងភពឯណោះ ដែលទៅកើតក្នុងភពនោះមានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បានទទួលសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណេះ លុះអាត្មាអញនោះ ច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ មកកើតក្នុងភពនេះ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គរលឹកឃើញជាតិ ដែលព្រះអង្គធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុនបានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ ។

យម្បិ ភន្តេ ភគវា អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ឥមម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥមេ វត ភោន្តោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា វចីទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា មនោទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបន្នា

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់រលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលព្រះអង្គធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុនជាច្រើនជាតិ គឺរលឹកឃើញបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវជាតិ ដែលព្រះអង្គធ្លាប់អាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន បានច្រើនជាតិ ព្រមទាំងអាការ ទាំងឧទ្ទេសដូច្នេះ ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សំដែងកិរិយាកប់គាន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានចក្ខុទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុត ដែលចាប់បដិសន្ធិ ជាសត្វថោកទាបនិងឧត្តម មានសម្បុរល្អ និងសម្បុរអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិនិងទុគ្គតិ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោលទៅតាមកម្មថា អើហ្ន៎ សត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិតិះដៀលពួកអរិយបុគ្គល ប្រកាន់នូវកម្មជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក

ឥមេ វត ភោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នាគតា វចីសុចរិតេន សមន្នាគតា មនោសុចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នាតិ ។ ឥតិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន ។ បេ ។ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥមម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។

អើហ្ន៎ ពពួកសត្វទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកបដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត ជាសម្មាទិដ្ឋិ មិនតិះដៀលពួកអរិយបុគ្គល ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវកម្មជាសម្មាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិ សួគ៌ទេវលោក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានចក្ខុទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់នូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ទ្រង់ឃើញនូវសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុត ដែលចាប់បដិសន្ធិ ជាសត្វថោកទាប និងឧត្តម មានសម្បុរល្អ និងសម្បុរអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិ និងទុគ្គតិ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ដោយប្រការដូច្នេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានចក្ខុទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។បេ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ដោយអំណាច នៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញនូវអំណាច នៃប្រយោជន៍នេះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាគប់គាន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាព យ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

បុន ចបរំ ភន្តេ ភគវា អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ យម្បិ ភន្តេ ភគវា អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ។បេ។ សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឥមម្បិ ខោ អហំ ភន្តេ អត្ថវសំ សម្បស្សមានោ ភគវតិ ឯវរូបំ បរមនិបច្ចការំ ករោមិ មេត្តូបហារំ ឧបទំសេមិ ។ ហន្ទ ច ទានិ មយំ ភន្តេ គច្ឆាម ពហុកិច្ចា មយំ ពហុករណីយាតិ ។ យស្សទានិ ត្វំ មហារាជ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថ ខោ រាជា បសេនទិ កោសលោ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមីតិ ។

មហាវគ្គោ តតិយោ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេច នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញា ដ៏ឧត្តម ដោយព្រះអង្គឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេច នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។បេ។ ដោយអំណាចនៃប្រយោជន៍ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គពិចារណាឃើញអំណាចនៃប្រយោជន៍នោះឯង ទើបធ្វើនូវសេចក្តីគោរពដ៏ក្រៃលែង សំដែងនូវកិរិយាគប់គន ប្រកបដោយមេត្តា មានសភាពយ៉ាងនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ណ្ហើយប៉ុណ្ណឹងចុះ យើងខ្ញុំព្រះអង្គនឹងទៅឥឡូវនេះ (ព្រោះថា) យើងខ្ញុំព្រះអង្គមានកិច្ចច្រើន មានការងារច្រើន ។ បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គ សំគាល់នូវកាលគួរនឹងស្តេចយាងទៅ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទបសេនទិកោសល ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយ ចៀសចេញទៅ ។

ចប់ មហាវគ្គទី ៣ ។

តស្សុទ្ទានំ

សីហាធិមុត្តិកាយេ
ចុន្ទោ(១) កសិណេន ច
កាលី ច ទ្វេ មហាបញ្ញា
កោសលេហិ អបរេ ទ្វេតិ(២) ។

១ ម. ច. ចុន្ទេន ។ ២ ឱ.ម. បរេ ទុវេតិ ។

ឧទ្ទាននៃមហាវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសីហៈ ១ អធិមុត្តិបទ ១ អំពីធម៌ដែលក្រៅ
លំអោយកាយ ១ ព្រះចុន្ទត្ថេរ ១ កសិណាយតនៈ ១
ទាសិកាឈ្មោះកាលី ១ មហាបញ្ញាពីរលើក ព្រះបាទ
បសេនទិកោសលពីរលើក ផងទៀត ។

(៣១) អថខោ អាយស្មា ឧបាលិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ឧបាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច កតិ នុ ខោ ភន្តេ អត្ថវសេ បដិច្ច តថាគតេន សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិដ្ឋន្តិ ។ ទស ខោ ឧបាលិ អត្ថវសេ បដិច្ច តថាគតេន សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិដ្ឋំ ។ កតមេ ទស ។ សង្ឃសុដ្ឋុតាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ បុគ្គលានំ និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខូនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃាតាយ អប្បសន្នានំ បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ

(៣១) គ្រានោះ ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះតថាគត ទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទ សំដែងឡើងនូវបាតិមោក្ខ ដល់សាវកទាំងឡាយ តើព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ តថាគត បញ្ញត្តសិក្ខាបទ សំដែងឡើងនូវបាតិមោក្ខ ដល់សាវកទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង ។ ប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺដើម្បីសេចក្តីល្អនៃសង្ឃ ១ ដើម្បីនៅសប្បាយនៃសង្ឃ ១ ដើម្បីសង្កត់សង្កិននូវបុគ្គលទាំងឡាយដែលទ្រុស្តសីល ១ ដើម្បីនៅជាសុខស្រួលនៃភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីរាំងនូវអាសវធម៌ទាំងឡាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីកំចាត់បង់នូវអាសវធម៌ទាំងឡាយ ក្នុងបរលោក ១ ដើម្បីញុំាងបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលមិនជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីញុំាងបុគ្គលទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១

សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ។ ឥមេ ខោ ឧបាលិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច តថាគតេន សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ បាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិដ្ឋន្តិ ។ កតិ នុ ខោ ភន្តេ បាតិមោក្ខដ្ឋបនានីតិ ។ ទស ខោ ឧបាលិ បាតិមោក្ខដ្ឋបនា ។ កតមេ ទស ។ បារាជិកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិន្នោ ហោតិ បារាជិកកថា វិប្បកតា ហោតិ អនុបសម្បន្នោ តស្សំ បរិសាយំ និសិន្នោ ហោតិ អនុបសម្បន្នកថា វិប្បកតា ហោតិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិន្នោ ហោតិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកកថា វិប្បកតា ហោតិ បណ្ឌកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិន្នោ ហោតិ បណ្ឌកកថា វិប្បកតា ហោតិ ភិក្ខុនីទូសកោ តស្សំ បរិសាយំ និសិន្នោ ហោតិ ភិក្ខុនីទូសកកថា វិប្បកតា ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ឧបាលិ ទស បាតិមោក្ខដ្ឋបនាតិ ។

ដើម្បីតាំងនៅយូរនៃព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ១ ។ ម្នាលឧបាលិ តថាគត បញ្ញត្តសិក្ខាបទ សំដែងឡើងនូវបាតិមោក្ខ ដល់សាវកទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការបញ្ឈប់បាតិមោក្ខ កើតមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ ការបញ្ឈប់បាតិមោក្ខមាន ១០ យ៉ាង ។ ការបញ្ឈប់បាតិមោក្ខ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុត្រូវបារាជិកអង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នាអំពីភិក្ខុត្រូវបារាជិក ដែលសង្ឃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ១ អនុបសម្បន្ន អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នាអំពីអនុបសម្បន្ន ដែលសង្ឃធ្វើ មិនទាន់ស្រេច ១ ភិក្ខុលាលាសិក្ខា អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នា អំពីភិក្ខុអ្នកលាលាសិក្ខា ដែលសង្ឃធ្វើមិនទាន់ស្រេច១ បណ្ឌកៈ អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ១ ពាក្យពណ៌នាអំពីបណ្ឌកៈ ដែលសង្ឃធ្វើ មិនទាន់ស្រេច ១ ភិក្ខុអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនី អង្គុយក្នុងបរិស័ទនោះ ១ ពាក្យពណ៌នាអំពីភិក្ខុអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនី ដែលសង្ឃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ១ ។ ម្នាលឧបាលិ ការបញ្ឈប់បាតិមោក្ខ មានប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

(៣៦) កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ឧព្វាហិកាយ សម្មន្និតព្វោតិ ។ ទសហិ ខោ ឧបាលិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ឧព្វាហិកាយ សម្មន្និតព្វោ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ អាចារគោចរសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ឧភយានិ ខោ បនស្ស បាតិមោក្ខានិ វិត្ថារេន ស្វាគតានិ ហោន្តិ សុវិភត្តានិ សុប្បវត្តានិ(១)

១ ឧ. ច. សុប្បវត្តីនិ ។

(៣៦) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបគួរសន្មតដោយឧព្វាហិកាកម្ម(១)បាន ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង ទើបគួរសន្មតដោយឧព្វាហិកាកម្មបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីលសង្រួមហើយ ដោយការសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយសូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ពហុស្សុតទ្រទ្រង់នូវសុតៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកនូវសុតៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទកណ្តាល លំអបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះ ក៏បានស្តាប់ច្រើន បានចាំទុក បានសន្សំទុក ដោយវាចា (ស្ទាត់ជំនាញ) ពិចារណាក្នុងចិត្ត ចេះដឹងល្អដោយទិដ្ឋិ ១ មិនតែប៉ុណ្ណោះទេ ទើបឯបាតិមោក្ខ ទាំងពីរយ៉ាង ក៏ភិក្ខុនោះ ចាំបានដោយពិស្តារ ចេះចែកវែកញែកបាន ដោយស្រួល ចេះស្ទាត់ រត់មាត់

១ បានពោលទុកក្នុងសមថក្ខន្ធកៈរួចហើយ ។

សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ជនសោ វិនយេ ខោ បន ថិរោ ហោតិ អសំហិរោ បដិពលោ ហោតិ ឧភោ អត្តប្បច្ចត្ថិកេ សញ្ញាបេតុំ(១) និជ្ឈាបេតុំ បេក្ខាតុំ(២) បសាទេតុំ អធិករណសមុប្បាទវូបសមកុសលោ ហោតិ អធិករណំ ជានាតិ អធិករណសមុទយំ ជានាតិ អធិករណនិរោធំ ជានាតិ អធិករណនិរោធគាមិនីបដិបទំ ជានាតិ ។ ឥមេហិ ខោ ឧបាលិ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ឧព្វាហិកាយ សម្មន្និតព្វោតិ ។

(៣៣) កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន ភិក្ខុនា ឧបសម្បាទេតព្វន្តិ ។ ទសហិ ខោ ឧបាលិ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន ភិក្ខុនា ឧបសម្បាទេតព្វំ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ អាចារគោចរសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី

១ ម. ឯត្ថន្តរេ បញ្ញាបេតុន្តិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. បេក្ខេតុំ ។

វិនិច្ឆ័យបានដោយល្អ តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ជនៈ១ ជាអ្នកខ្ជាប់ខ្ជួនផង ទើបសេពក្នុងវិន័យ ១ ជាអ្នកអង់អាច ដើម្បីធ្វើបុគ្គលទាំងពីរដែលជាសត្រូវនឹងគ្នាឲ្យដឹងច្បាស់ ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិចារណា ឲ្យឃើញ ឲ្យជ្រះថ្លាបាន១ អ្នកឈ្លាស ក្នុងការរម្ងាប់អធិករណ៍ ដែលកើតឡើងហើយ១ អ្នកស្គាល់អធិករណ៍១ ស្គាល់ហេតុដែលកើតអធិករណ៍១ ស្គាល់ធម៌សំរាប់រម្ងាប់អធិករណ៍១ ស្គាល់បដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ធម៌ សំរាប់រលត់អធិករណ៍១ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរសន្មត ដោយឧព្វាហិកាកម្មវាចាបាន ។

(៣៣) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុប្រកប ដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបគួរញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យឧបសម្បទាបាន ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង គួរញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យឧបសម្បទាបាន ។ ប្រកបដោយធម៌១០យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីលសង្រួមហើយ ដោយការសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនឹងគោចរៈ ឃើញភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច

សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសាន-កល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសា-នុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា បាតិមោក្ខំ ខោ បនស្ស វិត្ថារេន ស្វាគតំ ហោតិ សុវិភត្តំ សុប្បវត្តំ សុវិនិច្ឆិតំ សុត្តសោ អនុព្យញ្ជនសោ បដិពលោ ហោតិ គិលានំ ឧបដ្ឋាតុំ វា ឧបដ្ឋាបេតុំ វា បដិពលោ ហោតិ អនភិរតំ វូបកាសេតុំ វា វូបកា-សាបេតុំ វា បដិពលោ ហោតិ ឧប្បន្នំ កុក្កុច្ចំ ធម្មតោ វិនោទេតុំ បដិពលោ ហោតិ ឧប្បន្នំ ទិដ្ឋិគតំ ធម្មតោ វិវេចេតុំ បដិពលោ ហោតិ អធិសីលេ សមា-ទបេតុំ បដិពលោ ហោតិ អធិចិត្តេ សមាទបេតុំ

សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធ-វចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកនូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទកណ្តាល លំអបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះក៏បានស្តាប់ច្រើន បានចាំទុក បានសន្សំទុកដោយវាចា (ស្ទាត់ជំនាញ) ដាក់ចូលក្នុងចិត្ត ចេះដឹងល្អ ដោយទិដ្ឋិ ១ មិនតែប៉ុណ្ណោះទេ បាតិ-មោក្ខ ក៏ភិក្ខុនោះចាំបាន ដោយពិស្តារ ចេះចែកវែកបានស្រួល ចេះស្ទាត់រត់មាត់ វិនិច្ឆ័យបានដោយល្អ តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ជនៈ ១ អ្នកអាច ដើម្បីបំរើ ឬ ឲ្យគេបំរើនូវអ្នកជម្ងឺ ១ អ្នកអាច ដើម្បីរម្ងាប់ឬឲ្យគេរម្ងាប់សេចក្តីអផ្សុក ១ អ្នកអាច ដើម្បីបន្ទោបង់សេចក្តីសង្ស័យ ដែលកើតហើយដោយធម៌ ១ អ្នកអាច ដើម្បីកំចាត់បង់ទិដ្ឋិដែលកើតហើយដោយធម៌ ១ អ្នកអាចដើម្បីញុំាងបុគ្គលឲ្យសមាទានក្នុងអធិសីល ១ អ្នកអាចដើម្បីញុំាងបុគ្គលឲ្យសមាទានក្នុងអធិចិត្ត ១

បដិពលោ ហោតិ អធិបញ្ញាយ សមាទបេតុំ ។ ឥមេហិ ខោ ឧបាលិ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន ភិក្ខុនា ឧបសម្បាទេតព្វំ ។

[៣៤] កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន ភិក្ខុនា និស្សយោ ទាតព្វោតិ ។ បេ ។ សាមណេរោ ឧបដ្ឋាបេតព្វោតិ ។ ទសហិ ខោ ឧបាលិ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន ភិក្ខុនា សាមណេរោ ឧបដ្ឋាបេតព្វោ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ។ បាតិមោក្ខំ ខោ បនស្ស វិត្ថារេន ស្វាគតំ ហោតិ សុវិភត្តំ សុប្បវត្តំ សុវិនិច្ឆិតំ សុត្តសោ អនុព្យញ្ជនសោ បដិពលោ ហោតិ គិលានំ ឧបដ្ឋាតុំ វា ឧបដ្ឋាបេតុំ វា បដិពលោ ហោតិ អនភិរតិំ វូបកាសេតុំ វា វូបកាសាបេតុំ វា

អ្នកអង់អាច ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យសមាទាន ក្នុងអធិបញ្ញា ១ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរញ៉ាំងកុលបុត្រឲ្យឧបសម្បទាបាន ។

(៣៤) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបគួរឲ្យនិស្ស័យបាន ។ បេ ។ គួរឲ្យសាមណេរបំរើបាន ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង គួរឲ្យសាមណេរបំរើបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ១០យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ពហុស្សូត ។ បេ ។ ចេះដឹងល្អដោយទិដ្ឋិ ១ មិនតែប៉ុណ្ណោះទៀត បាតិមោក្ខ ក៏ភិក្ខុនោះចាំបាន ដោយពិស្ដារ ចេះវែកញែកបានដោយស្រួល ចាំស្ទាត់រត់មាត់ វិនិច្ឆ័យបានដោយស្រួល តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ជនៈ ១ អ្នកអង់អាច ដើម្បីបំរើ ឬឲ្យគេបំរើនូវអ្នកជម្ងឺ ១ អ្នកអង់អាច ដើម្បីរម្ងាប់ ឬប្រើគេឲ្យរម្ងាប់ នូវសេចក្ដីអផ្សុក ១

អនុសាសនី សុវចោ ហោតិ ភិក្ខុ សោវ-
ចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ
បទក្ខិណគ្គាហី អនុសាសនិំ ថេរាបិ នំ ភិក្ខូ
វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ មជ្ឈិមាបិ ភិក្ខូ...
នវាបិ ភិក្ខូ វត្តព្វំ អនុសាសិតព្វំ មញ្ញន្តិ ។
តស្ស ថេរានុកម្បិតស្ស មជ្ឈិមានុកម្បិតស្ស
នវានុកម្បិតស្ស វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ
ធម្មេសុ នោ បរិហានិ អយម្បិ ធម្មោ នាថ-
ករណោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ
តានិ សព្រហ្មចារីនំ ឧច្ចាវចានិ កឹករណីយានិ
តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រុបាយាយ
វីមំសាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។

ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី តែងសំគាល់នូវភិក្ខុនោះ ជាបុគ្គលគួរស្តី គួរ
ប្រៀនប្រដៅ ពួកភិក្ខុជាកណ្តាលក្តី ... ពួកភិក្ខុថ្មីក្តី តែងសំគាល់នូវ
ភិក្ខុនោះ ជាបុគ្គលគួរស្តី គួរប្រៀនប្រដៅ ដោយគិតថា ទុកំ ភិក្ខុ
នេះជាអ្នកប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យប្រដៅងាយ
ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយផ្ទុកផ្ដិតដែរ ។
កាលភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុជាថេរៈអនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុជាកណ្តាល
អនុគ្រោះហើយ ដែលភិក្ខុថ្មីអនុគ្រោះហើយ រមែងមានសេចក្តីចំរើន
ប្រាកដ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយតែម្យ៉ាង មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យ
ឡើយ នេះឯង ជានាថករណធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយទៀត កំរើណា ជំនួសខ្ពស់ទាប ដែលពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល
ត្រូវសូត្រគ្នា ហើយរើបរើ ភិក្ខុជាអ្នកឆ្លាសវៃ មិនខ្ជិល
ច្រអូស ក្នុងអំពើនោះ ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងពិចារណា
ដោយឧបាយ ក្នុងអំពើនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែងបាន ។

អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ។ តេ ឥមេហិ ទសហិ វត្ថូហិ អវកស្សន្តិ បវកស្សន្តិ(១) អាវេនិកកម្មានិ(២) ករោន្តិ អាវេនិកបាតិមោក្ខំ(៣) ឧទ្ទិសន្តិ ។ ឯត្តាវតា ខោ ឧបាលិ សង្ឃោ ភិន្នោ ហោតីតិ ។

(៣៦) សង្ឃសាមគ្គី សង្ឃសាមគ្គីតិ ភន្តេ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ សង្ឃោ សមគ្គោ ហោតីតិ ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខូ អធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេន្តិ ធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេន្តិ អវិនយំ អវិនយោតិ ទីបេន្តិ វិនយំ វិនយោតិ ទីបេន្តិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ

១ ម. អវកស្សន្តិ ។ ម. ឧបកស្សន្តិ ។ ២ ម. ឆ. អាវេនិកម្មានិ ។ ៣ ម. ឆ. អាវេនិបាតិមោក្ខំ ។

សំដែងនូវវត្ថុ ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ថាជាវត្ថុដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវវត្ថុ ដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ថាជាវត្ថុដែលតថាគត មិនបានសន្សំវិញ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្តហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគតបានបញ្ញត្ត ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្តហើយ ១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ឯកទាំបន្ទុំធ្វើនូវសង្ឃកម្មផ្សេងគ្នា សំដែងនូវបាតិមោក្ខ ផ្សេងគ្នា ដោយវត្ថុ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃបែកគ្នា ដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯង ។

(៣៦) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែលហៅថា សេចក្ដីព្រមព្រៀងនៃសង្ឃ ៗ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា តើដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងនូវសភាពមិនមែនធម៌ថា មិនមែនធម៌ ១ សំដែងនូវធម៌ថាជាធម៌ ១ សំដែងនូវសភាពមិនមែនជាវិន័យថា មិនមែនជាវិន័យ ១ សំដែងនូវវិន័យថាជាវិន័យ ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគតមិនបានសំដែង មិនបានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យដែលតថាគតមិនបានសំដែងមិនបានពោលហើយ ១

ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ។ តេ ឥមេហិ ទសហិ វត្ថូហិ ន អវកស្សន្តិ ន អបកស្សន្តិ ន អាវេណិកកម្មានិ ករោន្តិ ន អាវេណិកបាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសន្តិ ។ ឯត្តាវតា ខោ ឧបាលិ សង្ឃោ សមគ្គោ ហោតីតិ ។

(៣៧) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច សង្ឃភេទោ សង្ឃភេទោតិ ភន្តេ វុច្ចតិ

សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសំដែង បានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគតបានសំដែង បានពោលហើយ ១ សំដែងនូវវត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ថាជាវត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវវត្តដែលតថាគត បានសន្សំហើយ ថាជាវត្ត ដែលតថាគត បានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្ត១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនដឹកនាំ មិនបន្ទំ មិនធ្វើនូវសង្ឃកម្មផ្សេងគ្នា មិនសំដែងនូវបាតិមោក្ខផ្សេងគ្នា ដោយវត្ថុ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលឧបាលិ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯង ។

(៣៧) គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែលហៅថា ការបែកសង្ឃ ។

កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ សង្ឃោ ភិន្នោ ហោតីតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខូ អធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេន្តិ ធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេន្តិ អវិនយំ វិនយោតិ ទីបេន្តិ វិនយំ អវិនយោតិ ទីបេន្តិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ។ តេ ឥមេហិ ទសហិ វត្ថូហិ អវកស្សន្តិ អបកស្សន្តិ អាវេណិកម្មានិ ករោន្តិ អាវេណិបាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសន្តិ ។ ឯត្តាវតា ខោ អានន្ទ សង្ឃោ ភិន្នោ ហោតីតិ ។

១៦៣

បឋមបណ្ណាសក ឧបាលិវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃបែកគ្នា តើដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងនូវសភាពមិនមែនធម៌ថាជាធម៌ ១ សំដែងនូវធម៌ថា មិនមែនជាធម៌ ១ សំដែងនូវសភាពមិនមែនវិន័យថាជាវិន័យ ១ សំដែងនូវវិន័យថាមិនមែនជាវិន័យ ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យដែលតថាគត មិនបានសំដែង មិនបានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យដែលតថាគត បានសំដែង បានពោលហើយ ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យដែលតថាគត បានសំដែងបានពោលហើយថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគតមិនបានសំដែង មិនបានពោលវិញ ១ សំដែងនូវវត្តដែលតថាគតមិនបានសន្សំហើយថាជាវត្ត ដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវវត្តដែលតថាគតបានសន្សំហើយថាជាវត្ត ដែលតថាគត មិនបានសន្សំវិញ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទដែលតថាគតបានបញ្ញត្តហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគតបានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តវិញ ១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ដឹកនាំបក្ខ ធ្វើនូវសង្ឃកម្មផ្សេងគ្នា សំដែងនូវបាតិមោក្ខផ្សេងគ្នា ដោយវត្ថុ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ សង្ឃបែកគ្នា ដោយហេតុប៉ុណ្ណេះឯង ។

[៣៨] សមគ្គំ បន ភន្តេ សង្ឃំ ភេត្វា កិំ សោ បសវតីតិ ។ កប្បដ្ឋិយំ(១) អានន្ទ កិព្វិសំ បសវតីតិ ។ កិំ បន ភន្តេ កប្បដ្ឋិយំ កិព្វិសន្តិ ។ កប្បំ អានន្ទ និរយម្ហិ បច្ចតីតិ ។

អាបាយិកោ នេរយិកោ កប្បដ្ឋោ សង្ឃភេទកោ
វគ្គរតោ អធម្មដ្ឋោ យោគក្ខេមតោ ធំសតិ(២)
សង្ឃំ សមគ្គំ ភេត្វាន កប្បំ និរយម្ហិ បច្ចតីតិ ។

[៣៩] សង្ឃសាមគ្គី សង្ឃសាមគ្គីតិ ភន្តេ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ សង្ឃោ សមគ្គោ ហោតីតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខូ អធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេន្តិ ធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេន្តិ អវិនយំ អវិនយោតិ ទីបេន្តិ វិនយំ វិនយោតិ ទីបេន្តិ

១ ម. កប្បដ្ឋិកំ ។ ២ ម. យោគក្ខេមា បធំសតិ ។

(៣៨) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុបំបែកសង្ឃ ដែលព្រមព្រៀងគ្នានោះ តើខ្លួនទទួលនូវផលដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះ រមែងទទួលផលដ៏អាក្រក់ តាំងនៅអស់មួយកប្ប(១) ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ផលដ៏អាក្រក់ តាំងនៅអស់មួយកប្ប តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះ ឆេះនៅក្នុងនរក អស់មួយកប្ប ។

ភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ ត្រេកអរក្នុងពួក មិនតាំងនៅក្នុងធម៌
ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកើតក្នុងនរក តាំងនៅ អស់មួយកប្ប
រមែងឃ្លាតចាកធម៌ ជាគ្រឿងក្សេមចាកយោគៈ ភិក្ខុបំបែកសង្ឃ
ដែលព្រមព្រៀងគ្នា រមែងឆេះនៅក្នុងនរក អស់មួយកប្ប ។

(៣៩) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដែលហៅថា សេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នានៃសង្ឃ ៗ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា តើដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលអានន្ទ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងនូវសភាពមិនមែនធម៌ថា មិនមែនធម៌១ សំដែងនូវធម៌ថាជាធម៌១ សំដែងនូវសភាពមិនមែនជាវិន័យថា មិនមែនជាវិន័យ១ សំដែងនូវវិន័យថាជាវិន័យ១

១ អស់១អាយុកប្បក្នុងនរក (អដ្ឋកថា) ។

អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេន អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ។ តេ ឥមេហិ ទសហិ វត្ថូហិ ន អវកស្សន្តិ ន អបកស្សន្តិ ន អាវេនិកម្មានិ ករោន្តិ ន អាវេនិបាតិមោក្ខំ ឧទ្ទិសន្តិ ។ ឯត្តាវតា ខោ អានន្ទ សង្ឃោ សមគ្គោ ហោតីតិ ។

[៤០] កិំ បន ភន្តេ សង្ឃំ សមគ្គំ កត្វា កិំ សោ បសវតីតិ ។ ព្រហ្មំ អានន្ទ បុញ្ញំ បសវតីតិ ។

សំដែងនូវធម្មវិន័យដែលតថាគត មិនបានសំដែង មិនបានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគត មិនបានសំដែង មិនបានពោលហើយ ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសំដែង បានពោលហើយថាជាធម្មវិន័យដែលតថាគត បានសំដែង បានពោលហើយ ១ សំដែងនូវវត្ត ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយថាជាវត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវវត្ត ដែលតថាគត បានសន្សំហើយថាជាវត្តដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្តហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលព្រះតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទដែលតថាគតបានបញ្ញត្ត ១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនដកនាំ មិនបង្វែ មិនធ្វើសង្ឃកម្មផ្សេងគ្នា មិនសំដែងបាតិមោក្ខផ្សេងគ្នា ដោយវត្ថុ ១០ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។

(៤០) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុអ្នកសម្រួបសម្រួមសង្ឃដែលបែកគ្នាហើយ ឲ្យបានព្រមព្រៀងគ្នាវិញនោះ តើទទួលផលដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះ រមែងទទួលនូវបុណ្យដ៏ប្រសើរ ។

តំ បន កន្តំ ព្រហ្មំ បុញ្ញំ ។ កប្បំ អាចន្ទ សគ្គម្ហិ មោទតីតិ ។

សុខា សង្ឃស្ស សាមគ្គី សមគ្គានញ្ចនុគ្គហោ

សមគ្គរតោ ធម្មដ្ឋោ យោគក្ខេមា ន ធំសតិ

សង្ឃំ សមគ្គំ កត្វាន កប្បំ សគ្គម្ហិ មោទតីតិ ។

ឧបាលិវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តស្សុទ្ទានំ

ឧបាលិ ចេ(១) ឧត្តរោ ឧបសម្បទនិស្សយេ ច(២) ច

សាមណេរោ ច ទ្វេ ភេទា អាចេង្ហា អបរេ ទ្វេតិ(៣) ។

១. ឧបាលិផ្លុចរំ ។ ២. ម. ឧបឆា ។ ៣. ម. ឧបសម្បទនិស្សយោ ។ ៣. ម. ឧតរ ទុវេតិ ។

បង្កើតព្រះអង្គឱ្យចំរើន បុណ្យដ៏ប្រសើរ កើតឡើងហើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះរមែងបានរីករាយ ក្នុងឋានសួគ៌ អស់មួយកប្ប ។

សេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នានៃសង្ឃ រមែងនាំមក នូវសេចក្តីសុខ

ភិក្ខុអនុគ្រោះពួកភិក្ខុ ដែលព្រមព្រៀងគ្នាផង អ្នកត្រេកអរ

ក្នុងការព្រមព្រៀងគ្នាផង តាំងនៅក្នុងធម៌ផង រមែងមិនឃ្លាត

ចាកធម៌ជាគ្រឿងក្សេមចាកយោគៈ ភិក្ខុអ្នកសង្រួបសង្រួមសង្ឃ

ឲ្យព្រមព្រៀងគ្នា រមែងរីករាយ ក្នុងឋានសួគ៌ អស់មួយកប្ប ។

ចប់ ឧបាលិវគ្គ ទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃឧបាលិវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីព្រះឧបាលិ ១ ឧត្តរាហិកកម្មវាចា ១ ភិក្ខុឡើង ឧបសម្បទាដល់កុលបុត្រ ១ ភិក្ខុឲ្យនិស្ស័យ ១ ភិក្ខុឲ្យសាមណេរបំរើ ១ សង្ឃភេទ ៦ លើក សង្ឃភេទ ៦ លើក ដទៃទៀត ដែលព្រះឧបាលិទូលព្រះអានន្ទ ទូលសួរ ។

[៦១] អថខោ អាយស្មា ឧបាលិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ឧបាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន សង្ឃេ ភណ្ឌនកលហវិគ្គហវិវាទា ឧប្បជ្ជន្តិ ភិក្ខូ(១) ន ច ផាសុ វិហរន្តីតិ ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខូ អធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេន្តិ ធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេន្តិ អវិនយំ វិនយោតិ ទីបេន្តិ វិនយំ អវិនយោតិ ទីបេន្តិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ

១ ឱ. ម. ភិក្ខូ ចសេត្ថ នត្ថិ ។

(៦១) គ្រានោះ ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន អ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យសេចក្តីបង្កហេតុ ជម្លោះ សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ វិវាទគ្នា កើតឡើងក្នុងសង្ឃ ពួកភិក្ខុក៏នៅមិនសប្បាយ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងនូវសភាពមិនមែនធម៌ ថាជាធម៌ ១ សំដែងនូវធម៌ថាមិនមែនជាធម៌ ១ សំដែងនូវសភាព មិនមែនជាវិន័យ ថាជាវិន័យ ១ សំដែងនូវវិន័យថា មិនមែនជាវិន័យ ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត មិនបានសំដែង មិនបានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសំដែង បានពោលហើយ ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគតបានសំដែង បានពោលហើយ ថាជាធម្មវិន័យដែលតថាគត មិនបានសំដែង មិនបានពោលវិញ ១ សំដែងនូវវត្ត ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ថាជាវត្ត ដែលតថាគត បានសន្សំហើយ ១

អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ អបញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន អបញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ ។ អយំ ខោ ឧបាលិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ យេន សង្ឃេ ភណ្ឌនកលហវិគ្គហវិវាទា ឧប្បជ្ជន្តិ ភិក្ខូ ន ផាសុ វិហរន្តីតិ ។

(៦២) កតិ នុ ខោ ភន្តេ វិវាទមូលានីតិ ។ ទស ខោ ឧបាលិ វិវាទមូលានិ ។ កតមានិ ទស ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខូ អធម្មំ ធម្មោតិ ទីបេន្តិ ធម្មំ អធម្មោតិ ទីបេន្តិ អវិនយំ វិនយោតិ ទីបេន្តិ វិនយំ អវិនយោតិ ទីបេន្តិ អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេន ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេន្តិ

សំដែងនូវវត្ត ដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ថាជាវត្តដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគតមិនបានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីបង្កហេតុ ជម្លោះ សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ វិវាទគ្នា កើតឡើង ក្នុងសង្ឃ ពួកភិក្ខុក៏នៅមិនសប្បាយ ។

(៦២) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មូលហេតុនៃវិវាទមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ មូលហេតុនៃវិវាទមាន ១០យ៉ាង ។ មូលហេតុនៃវិវាទ ១០ យ៉ាងតើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងនូវសភាពមិនមែនធម៌ ថាជាធម៌១ សំដែងនូវធម៌ថា មិនមែនជាធម៌ ១ សំដែងនូវសភាពមិនមែនវិន័យថាជាវិន័យ១ សំដែងនូវវិន័យថាមិនមែនជាវិន័យ១ សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគតមិនបានសំដែង មិនបានពោល ហើយថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសំដែង បានពោលហើយ ១

ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេន អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អនាចិណ្ណំ តថាគតេន អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អាចិណ្ណំ តថាគតេន អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ អបញ្ញត្តំ តថាគតេន បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ បញ្ញត្តំ តថាគតេន អបញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ ទីបេតិ ។ ឥមានិ ខោ ឧបាលិ ទស វិវាទមូលានីតិ ។

[៤៣] កតិ នុ ខោ ភន្តេ វិវាទមូលានីតិ ។ ទស ខោ ឧបាលិ វិវាទមូលានិ ។ កតមានិ ទស ។ ឥធុបាលិ ភិក្ខុ អនាបត្តឹ អាបត្តីតិ ទីបេតិ អាបត្តឹ អនាបត្តីតិ ទីបេតិ លហុកំ អាបត្តឹ គរុកាបត្តីតិ ទីបេតិ គរុកំ អាបត្តឹ លហុកាបត្តីតិ ទីបេតិ ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អទុដ្ឋុល្លាបត្តីតិ ទីបេតិ អទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ ទុដ្ឋុល្លាបត្តីតិ ទីបេតិ

សំដែងនូវធម្មវិន័យ ដែលតថាគត បានសំដែង បានពោលហើយថាជាធម្មវិន័យ ដែលតថាគត មិនបានសំដែង មិនបានពោលវិញ ១ សំដែងនូវវត្ត ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយថាជាវត្ត ដែលតថាគតបានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវវត្ត ដែលតថាគត បានសន្សំហើយថាជាវត្ត ដែលតថាគត មិនបានសន្សំហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្ត ហើយថាជាសិក្ខាបទ ដែលតថាគតបានបញ្ញត្តហើយ ១ សំដែងនូវសិក្ខាបទ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ថាជាសិក្ខាបទដែលតថាគត មិនបានបញ្ញត្តហើយ ១ ។ ម្នាលឧបាលិ មូលហេតុនៃវិវាទ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[៤៣] បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មូលហេតុនៃវិវាទ តើមានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ម្នាលឧបាលិ មូលហេតុនៃវិវាទមាន ១០ យ៉ាង ។ មូលហេតុនៃវិវាទ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលឧបាលិ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សំដែងនូវអនាបត្តិ ថាជា អាបត្តិ ១ សំដែងនូវអាបត្តិ ថាជា អនាបត្តិ ១ សំដែងនូវលហុកាបត្តិ ថាជា គរុកាបត្តិ ១ សំដែងនូវគរុកាបត្តិ ថាជា លហុកាបត្តិ ១ សំដែងនូវទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ថាជា អទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ១ សំដែងនូវអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ថាជា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ១

សាវសេសំ អាបត្តឹ អនាវសេសា អាបត្តីតិ(១) ទីបេន្តិ អនាវសេសំ អាបត្តឹ សាវសេសាបត្តីតិ ទីបេន្តិ សប្បដិកម្មំ អាបត្តឹ អប្បដិកម្មាបត្តីតិ ទីបេន្តិ អប្បដិកម្មំ អាបត្តឹ សប្បដិកម្មាបត្តីតិ ទីបេន្តិ ។ ឥមានិ ខោ អានន្ទ ទស វិវាទមូលានីតិ ។

(៩៩) ឯកំ សមយំ ភគវា កុសិនារាយំ វិហរតិ ពលិហរណេ វនសណ្ឌេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច ចោទកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ បច្ចវេក្ខិត្វា បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ ឧបដ្ឋាបេត្វា បរោ ចោទេតព្វោ ។

១ ម. ឱ. អនវសេសាបត្តីតិ ។

សំដែងនូវសាវសេសាបត្តិ(១) ថាជា អនាវសេសាបត្តិ(២) ១ សំដែងនូវអនាវសេសាបត្តិ ថាជា សាវសេសាបត្តិ ១ សំដែងសប្បដិកម្មាបត្តិ (៣) គឺអាបត្តិដែលកែបាន ថាជា អប្បដិកម្មាបត្តិ(៤) គឺអាបត្តិកែមិនបាន ១ សំដែងនូវអប្បដិកម្មាបត្តិ ថាជា សប្បដិកម្មាបត្តិ ១ ។ ម្នាលអានន្ទ មូលហេតុនៃវិវាទ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

(៩៩) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងដងព្រៃ ជាទីនាំទៅនូវពលិកម្ម (ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ទេវតា) ទៀបក្រុងកុសិនារា ។ ក្នុងទីនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយដូច្នេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្ដាប់ព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាធម៌ ៥ ប្រការ ចំពោះខ្លួនឯងសិន ត្រូវតាំងធម៌ ៥ ប្រការទុកក្នុងខ្លួន ទើបសឹមចោទភិក្ខុដទៃ ។

១-៣ សំដៅយកអាបត្តិ ៦ កង គឺ សង្ឃាទិសេស ១ ថុល្លច្ច័យ ១ បាចិត្តិយ ១ បាដិ-ទេសនីយ ១ ទុក្កដ ១ ទុព្ភាសិត ១ ។ ២-៤ សំដៅយកបារាជិកាបត្តិ ១ ។

កតមេ បញ្ច ធម្មា អជ្ឈត្តំ បច្ចវេក្ខិតព្វា ។ ចោទកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឯវំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ នុ ខោម្ហិ បរិសុទ្ធេនម្ហិ កាយសមាចារេន សមន្នាគតោ អច្ឆិទ្ទេន អប្បដិមំសេន សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ ។ នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ ហោតិ បរិសុទ្ធេន កាយសមាចារេន សមន្នាគតោ អច្ឆិទ្ទេន អប្បដិមំសេន តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥង្ឃ តាវ អាយស្មា កាយិកំ សិក្ខស្សូតិ ឥតិស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ចោទកេន ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឯវំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ បរិសុទ្ធវចីសមាចារោ នុ ខោម្ហិ បរិសុទ្ធេនម្ហិ វចីសមាចារេន សមន្នាគតោ អច្ឆិទ្ទេន អប្បដិមំសេន សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ ។

ធម៌ ៥ ប្រការ តើដូចម្តេច ដែលភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវពិចារណាចំពោះខ្លួនឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមានកាយសមាចារ បរិសុទ្ធឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកប្រកបដោយកាយសមាចារ ដ៏បរិសុទ្ធ មិនធ្លុះធ្លាយ មិនមានទំនង គួរឲ្យគេចាប់ថ្នាក់បាន ធម៌នុ៎ះមានគ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញឬ មិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមានកាយសមាចារ មិនបរិសុទ្ធ តែជាអ្នកប្រកបដោយកាយសមាចារបរិសុទ្ធ មិនធ្លុះធ្លាយ មិនមានទំនងគួរឲ្យគេចាប់ថ្នាក់បាន ភិក្ខុនោះឯងគង់មានអ្នកផងនិស្តីដាស់តឿនថា នែលោកដ៏មានអាយុ លោកសិក្សានូវសមាចារផ្លូវកាយជាមុនសិន ភិក្ខុនោះគង់មានអ្នកផងនិស្តីដាស់តឿន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមានវចីសមាចារ បរិសុទ្ធឬហ្ន៎ អាត្មាអញប្រកបដោយវចីសមាចារបរិសុទ្ធ មិនធ្លុះធ្លាយមិនមានទំនងគួរឲ្យគេចាប់ថ្នាក់បាន ធម៌នុ៎ះមានគ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញ ឬមិនមានទេ ។

នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ ហោតិ បរិសុទ្ធេន កាយសមាចារេន សមន្នាគតោ អច្ឆិទ្ទេន អប្បដិមំសេន តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥង្ឃ តាវ អាយស្មា កាយិកំ សិក្ខស្សូតិ ឥតិស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ចោទកេន ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឯវំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ មេត្តំ នុ ខោ(១) មេ ចិត្តំ បច្ចុបដ្ឋិតំ សព្រហ្មចារីសុ អនាឃាតំ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ ។ នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ មេត្តចិត្តំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្រហ្មចារីសុ អនាឃាតំ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥង្ឃ តាវ អាយស្មា សព្រហ្មចារីសុ មេត្តចិត្តំ ឧបដ្ឋបេហីតិ ឥតិស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ចោទកេន ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឯវំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ ពហុស្សុតោ នុ ខោម្ហិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ មេតិ នត្ថិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមានកាយសមាចារ មិនបរិសុទ្ធទេ តែជាអ្នកប្រកបដោយកាយសមាចារ បរិសុទ្ធ មិនធ្លុះធ្លាយ មិនមានទំនងនឹងត្រូវគេចាប់ជាក់បាន ភិក្ខុនោះតែងមានអ្នកផងស្តីដាស់តឿនថា នែលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោកសិក្សា នូវសមាចារផ្លូវកាយជាមុនសិន ភិក្ខុនោះ តែងមានអ្នកផងស្តីដាស់តឿន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាយ៉ាងនេះថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញមានមេត្តាតាំងនៅមិនមានអាឃាត ក្នុងសព្រហ្មចារីបុគ្គលទេឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានគ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញ ឬមិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនតាំងមេត្តាចិត្ត ដែលមិនមានអាឃាត ក្នុងសព្រហ្មចារីបុគ្គលទេ ភិក្ខុនោះ តែងមានអ្នកផងស្តីដាស់តឿនថា នែលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោកតាំងមេត្តាចិត្ត (ឡើង) ក្នុងសព្រហ្មចារីបុគ្គលចុះ ភិក្ខុនោះ តែងមានអ្នកផងស្តីដាស់តឿន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញជាពហុស្សូត ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់មកហើយ សន្សំនូវពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួន បានស្តាប់ហើយឬហ្ន៎

យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស មេ ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ ។ នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា ន ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥង្ឃ តាវ អាយស្មា អាគមំ បរិយាបុណស្សូតិ ឥតិស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ចោទកេន ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន

ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទកណ្តាល លំអបទខាងចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ដែលអាត្មាអញនោះ បានស្តាប់ច្រើន បានទ្រទ្រង់ បានសន្សំដោយពាក្យ បានពិចារណាមុនទុកក្នុងចិត្ត បានយល់ត្រឹមត្រូវដោយទិដ្ឋិ ធម៌នុ៎ះមានគ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញ ឬមិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនមែនជាពហុស្សូត ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវសុតៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកនូវសុតៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយសោះទេ បើធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទកណ្តាល លំអបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្ថ ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះជាអ្នកមិនបានស្តាប់ច្រើន ទ្រទ្រង់សន្សំដោយពាក្យ ពិចារណាមុនទុកក្នុងចិត្ត យល់ត្រឹមត្រូវដោយទិដ្ឋិទេ ភិក្ខុនោះឯង គង់មានអ្នកដទៃស្តីដាស់តឿនថា នែលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោករៀននិកាយសិនទៅ ភិក្ខុនោះ គង់មានអ្នកដទៃ ស្តីដាស់តឿន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុអ្នកចោទមានបំណងនឹងចោទភិក្ខុដទៃ

ឯវំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ ឧភយានិ ខោ មេ បាតិ-
មោក្ខានិ វិត្ថារេន ស្វាគតានិ ហោន្តិ សុវិភត្តានិ
សុប្បវត្តីនិ សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ជនសោ
សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ ។
នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧភយានិ បាតិមោក្ខានិ
វិត្ថារេន ស្វាគតានិ ហោន្តិ សុវិភត្តានិ សុប្បវត្តីនិ
សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ជនសោ ឥទម្បនា-
យស្មា កត្ថ វុត្តំ ភគវតាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ ន
សម្បាយតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឥង្ឃ តាវ
អាយស្មា វិនយំ សិក្ខស្សូតិ ឥតិស្ស ភវន្តិ
វត្តារោ ។ ឥមេ បញ្ច ធម្មា អជ្ឈត្តំ បច្ចវេក្ខិតព្វា ។
កតមេ បញ្ច ធម្មា អជ្ឈត្តំ ឧបដ្ឋាបេតព្វា ។
កាលេន វក្ខាមិ នោ អកាលេន ភូតេន វក្ខាមិ
នោ អភូតេន សណ្ហេន វក្ខាមិ នោ ផរុសេន

ត្រូវពិចារណាថា បាតិមោក្ខទាំងពីរ អាត្មាអញរៀនចាំ ដោយពិស្តារ
ចែករចនាបានដោយប្រពៃ ចាំស្ទាត់រត់មាត់ កាត់សេចក្តីបានដោយល្អ
តាមសូត្រនិងខន្ធកៈនិងបរិវារៈ តាមអនុព្យញ្ជនៈដែរឬ ធម៌នុ៎ះ មាន
គ្រប់គ្រាន់ដល់អាត្មាអញ ឬមិនមានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បើបាតិមោក្ខទាំងពីរ ភិក្ខុមិនបានរៀនចាំដោយពិស្តារ ចែករចនាដោយ
ប្រពៃ ចាំស្ទាត់ រត់មាត់ កាត់សេចក្តីដោយល្អ តាមសូត្រ តាម
អនុព្យញ្ជនៈទេ ភិក្ខុនោះឯង បើមានគេសួរថា ម្នាលលោកដ៏មាន
អាយុ ចុះសិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងក្នុងទីណា មុខ
ជាទីនឹងឆ្លើយប្រាប់ទៅវិញមិនរួច ភិក្ខុនោះឯង គង់មានអ្នកផងស្តីដាស់
តឿនថា នែលោកដ៏មានអាយុ ចូរលោករៀនសូត្រវិន័យសិនទៅ
ភិក្ខុនោះ គង់មានអ្នកផងស្តីដាស់តឿន ១ ។ ធម៌ ៥ ប្រការនេះ ភិក្ខុ
ត្រូវពិចារណាចំពោះខ្លួន ។ ធម៌ ៥ ប្រការ តើដូចម្តេច ដែលភិក្ខុអ្នក
ចោទត្រូវតាំងទុកក្នុងខ្លួន ។ អាត្មាអញនិយាយត្រូវតាមកាល មិននិយាយ
ខុសកាល ១ អាត្មាអញនិយាយពាក្យពិត មិននិយាយពាក្យមិន
ពិត ១ អាត្មាអញនិយាយពាក្យផ្អែមល្ហែម មិននិយាយពាក្យអាក្រក់ ១

អត្ថសញ្ហិតេន វក្ខាមិ នោ អនត្ថសញ្ហិតេន មេត្តចិត្តោ វក្ខាមិ នោ ទោសន្តរោតិ ។ ឥមេ បញ្ច ធម្មា អជ្ឈត្តំ ឧបដ្ឋាបេតព្វា ។ ចោទកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា បរំ ចោទេតុកាមេន ឥមេ បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ បច្ចវេក្ខិត្វា ឥមេ បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ ឧបដ្ឋាបេត្វា បរោ ចោទេតព្វោតិ ។

[៤៥] ទសយិមេ ភិក្ខវេ អាទីនវា រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ កតមេ ទស ។ ឥធ ភិក្ខវេ រាជា មហេសិយា សទ្ធឹ និសិន្នោ ហោតិ តត្រ ភិក្ខុ បវិសតិ មហេសី វា ភិក្ខុំ(១) ទិស្វា សិតំ បាតុករោតិ ភិក្ខុ វា មហេសឹ ទិស្វា សិតំ បាតុករោតិ តត្ថ រញ្ញោ ឯវំ ហោតិ អទ្ធា ឥមេសំ កតំ វា ករិស្សន្តិ វាតិ ។ អយំ ភិក្ខវេ បឋមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។

១ ឱ. ម. មហេសី វា ភិក្ខុំ ។

អាត្មាអញនិយាយពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិននិយាយពាក្យដែលឥតប្រយោជន៍ ១ អាត្មាអញតាំងមេត្តាចិត្ត ហើយសឹមនិយាយ មិននិយាយទាំងទោសចិត្ត ១ ។ ធម៌ ៥ ប្រការនេះឯង ដែលភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវតាំងទុកក្នុងខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចោទ មានបំណងដើម្បីចោទភិក្ខុដទៃ ត្រូវពិចារណាធម៌ ៥ ប្រការនេះចំពោះខ្លួន ហើយត្រូវតាំងធម៌ ៥ ប្រការនេះ ទុកក្នុងខ្លួន រួចសឹមចោទភិក្ខុដទៃ ។

[៤៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ១០ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ទោស ១០ យ៉ាងតើ ដូចម្ដេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាក្នុងលោកនេះ កំពុងគង់នៅជាមួយនឹងមហេសី បើភិក្ខុចូលទៅក្នុងទីនោះ មហេសីបានឃើញភិក្ខុនោះ រមែងធ្វើនូវញញឹមឲ្យប្រាកដខ្លះ ភិក្ខុឃើញមហេសីហើយធ្វើនូវញញឹមឲ្យប្រាកដខ្លះ ព្រះរាជារមែងរង្កៀសក្នុងរឿងនោះយ៉ាងនេះថា ការគន្លងនូវមេថុននៃអ្នកទាំងពីរនេះបានធ្វើហើយ ឬជានឹងធ្វើនូវការគន្លងនូវមេថុនមិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ១ ក្នុងការចូលទៅក្នុងរាជបុរី ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រាជា ពហុកិច្ចោ ពហុករណីយោ អញ្ញតរំ ឥត្ថឹ គន្ត្វា ន សរតិ សា តេន គព្ភំ គណ្ហាតិ តត្ថ រញ្ញោ ឯវំ ហោតិ ន ខោ ឥធ អញ្ញោ កោចិ បវិសតិ អញ្ញត្រ បព្វជិតេន សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខវេ ឆដ្ឋោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រញ្ញោ អន្តេបុរេ អញ្ញតរំ រតនំ នស្សតិ តត្ថ រញ្ញោ ឯវំ ហោតិ ន ខោ ឥធ អញ្ញោ កោចិ បវិសតិ អញ្ញត្រ បព្វជិតេន សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខវេ សត្តមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រញ្ញោ អន្តេបុរេ អព្ភន្តរា គុយ្ហមន្តា ពហិទ្ធា សម្ភេទំ គច្ឆន្តិ តត្ថ រញ្ញោ ឯវំ ហោតិ ន ខោ ឥធ អញ្ញោ កោចិ បវិសតិ អញ្ញត្រ បព្វជិតេន សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខវេ អដ្ឋមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជា ជាបុគ្គលមានកិច្ចច្រើន មានការងារច្រើន ទ្រង់ស្តេចទៅប្រាសប្រាណស្ត្រីណាមួយ ហើយក៏ភ្លេចទៅ ឯស្ត្រីនោះ ក៏មានគភ៌ ដោយព្រះរាជានោះ ព្រះរាជារមែងរង្កៀសក្នុងរឿងនោះ យ៉ាងនេះថា បុគ្គលមួយដទៃ មិនដែលចូលទៅក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ចំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៦ ក្នុងការចូលទៅកាន់ក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កែវណាមួយ ក្នុងរាជ-បុរីបាត់ទៅ ព្រះរាជារមែងរង្កៀសក្នុងរឿងនោះ យ៉ាងនេះថា បុគ្គលមួយដទៃ មិនដែលចូលទៅក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ចំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៧ ក្នុងការចូលទៅកាន់ក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត រឿងកំបាំងទាំងឡាយ ដែលព្រះរាជា ត្រូវបិទបាំងទុកខាងក្នុង មាននៅខាងក្នុងបុរីរបស់ព្រះរាជា ត្រូវបែកធ្លាយទៅខាងក្រៅ ព្រះរាជាទ្រង់រង្កៀសក្នុងរឿងនោះយ៉ាងនេះថា បុគ្គលមួយដទៃ មិនដែលចូលទៅក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ចំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៨ ក្នុងការចូលទៅកាន់ក្នុងរាជបុរី ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រញ្ញោ អន្តេបុរេ បិតា វា បុត្តំ បត្ថេតិ បុត្តោ វា បិតរំ បត្ថេតិ តេសំ ឯវំ ហោតិ ន ខោ ឥទំ អញ្ញោ កោចិ បវិសតិ អញ្ញត្រ បព្វជិតេន សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ចមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្ប-វេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រាជា នីចដ្ឋានិយំ ឧច្ចេ ឋានេ ឋបេតិ យេសន្តំ អមនាបំ តេសំ ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន សំសដ្ឋោ សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខវេ ឆដ្ឋោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រាជា ឧច្ចដ្ឋានិយំ នីចេ ឋានេ ឋបេតិ យេ-សន្តំ អមនាបំ តេសំ ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន សំសដ្ឋោ សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជបិតា ដែលនឹងប្រាថ្នា (ដើម្បីសម្លាប់) ព្រះរាជបុត្រ ខាងក្នុងរាជបុរី ឬថា ព្រះរាជបុត្រ ប្រាថ្នា (ដើម្បីសម្លាប់) ព្រះរាជបិតា ព្រះរាជបិតានឹងព្រះរាជបុត្រ ទ្រង់រង្កៀសយ៉ាងនេះថា បុគ្គលនីមួយដទៃ មិនដែលចូលទៅក្នុងទីនេះទេ លើកលែងតែបព្វជិតចេញ ចំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៥ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ស្ដេចទ្រង់តាំងមន្ត្រីដែលតាំងនៅក្នុងដំណែងទាប ឲ្យឡើងកាន់ដំណែងខ្ពស់ ការតាំងនោះ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់ជនទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះ រមែងរង្កៀសយ៉ាងនេះថា ស្ដេចតែងនៅច្រឡូកច្រឡំដោយបព្វជិត ចំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៦ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជាទ្រង់បន្ទយមន្ត្រី ដែលតាំងនៅក្នុងដំណែងខ្ពស់ ឲ្យថយចុះក្នុងដំណែងទាបវិញ ការតាំងនោះមិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះ រមែងរង្កៀសយ៉ាងនេះថា ព្រះរាជាតែងនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយបព្វជិត ចំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។

អយំ ខោ ភិក្ខវេ សត្តមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រាជា អកាលេ សេនំ ឧយ្យោជេតិ យេសន្តំ អមនាបំ តេសំ ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន សំសដ្ឋោ សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខវេ អដ្ឋមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រាជា កាលេ សេនំ ឧយ្យោជេត្វា អន្តរាមគ្គតោ និវត្តាបេសិ(១) យេសន្តំ អមនាបំ តេសំ ឯវំ ហោតិ រាជា ខោ បព្វជិតេន សំសដ្ឋោ សិយា នុ ខោ បព្វជិតស្ស កម្មន្តិ ។ អយំ ភិក្ខវេ នវមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ រញ្ញោ អន្តេបុរំ ហត្ថិសម្មទ្ទំ អស្សសម្មទ្ទំ រថសម្មទ្ទំ(២) រជនីយានិ រូបសទ្ទគន្ធរសផោដ្ឋព្វានិ យានិ ន បព្វជិតស្សារុប្បានិ(៣) ។

១ ឧ. និវត្តាបេតិ ។ ២ ឧ. ម. ហត្ថិសម្មទ្ទំ អស្សសម្មទ្ទំ រថសម្មទ្ទំ ។ ៣ ម. បព្វជិតស្ស សារុប្បានិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៧ ក្នុងការចូលទៅកាន់ក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជា ទ្រង់បញ្ជូនកងទ័ពទៅក្នុងកាលមិនគួរ ការបញ្ជូនកងទ័ពទៅនោះ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះ រមែងរង្កៀសយ៉ាងនេះថា ព្រះរាជាទៅប្រឡូកប្រឡំដោយបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៨ ក្នុងការចូលទៅ កាន់ក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះរាជាបញ្ជូនកងទ័ពទៅក្នុងកាលគួរ ហើយត្រឡប់មកវិញ ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ការឲ្យត្រឡប់មកវិញនោះ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់ជនទាំងឡាយណា ជនទាំងឡាយនោះរមែងរង្កៀសយ៉ាងនេះថា ព្រះរាជាទៅប្រឡូកប្រឡំ ដោយបព្វជិត ទំនងជាកម្មរបស់បព្វជិតទេដឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៩ ក្នុងការចូលទៅក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ខាងក្នុងរាជបុរី តែងចង្អៀត ដោយដំរី ចង្អៀត ដោយសេះ ចង្អៀត ដោយរថ ទាំងរូប សំឡេង ក្លិន រស ផោដ្ឋព្វៈ ជាហេតុនៃសេចក្តីត្រេកអរ សុទ្ធតែជារបស់មិនសមគួរ ដល់បព្វជិតទេ ។

អយំ ភិក្ខវេ ទសមោ អាទីនវោ រាជន្តេបុរប្បវេសនេ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស អាទីនវា រាជន្តេបុរប្បវេសនេតិ ។

(៤៦) ឯកំ សមយំ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ អថ ខោ សម្ពហុលា សក្កា ឧបាសកា តទហុបោសថេ យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នេ ខោ សក្កេ ឧបាសកេ ភគវា ឯតទវោច អបិ នុ តុម្ហេ សក្កា អដ្ឋង្គសមន្នាគតំ ឧបោសថំ ឧបវសថាតិ ។ អប្បេកទា មយំ ភន្តេ អដ្ឋង្គសមន្នាគតំ ឧបោសថំ ឧបវសាម អប្បេកទា ន ឧបវសាមាតិ ។ តេសំ វោ សក្កា អលាភា តេសំ ទុល្លទ្ធំ យេ តុម្ហេ ឯវំ សោកសភយេ(១) ជីវិតេ មរណសភយេ ជីវិតេ អប្បេកទា អដ្ឋង្គសមន្នាគតំ ឧបោសថំ ឧបវសថ អប្បេកទា ន ឧបវសថ ។

១ សោកភយេតិ [illegible] បាឋោ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ១០ ក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ១០ យ៉ាងនេះឯង រមែងមានក្នុងការចូលទៅខាងក្នុងរាជបុរី ។

(៤៦) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោធារាម ទៀបក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ពួកសក្យឧបាសកជាច្រើន បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងថ្ងៃឧបោសថនោះ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកសក្យឧបាសក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានត្រាស់សួរថា ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ បានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដែរឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ជួនកាល យើងខ្ញុំទាំងឡាយ បានរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ជួនកាល យើងខ្ញុំទាំងឡាយ មិនបានរក្សា ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយនោះពេញជាឥតលាភហើយ ការបានខ្លួនអត្តភាពជាមនុស្ស អ្នកទាំងឡាយនោះបានដោយក្រ ព្រោះថាអ្នកទាំងឡាយ ជួនកាលក៏បានរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ជួនកាលក៏មិនបានរក្សា ក្នុងជីវិតប្រកបដោយសោកនិងភ័យក្នុងជីវិត ប្រកបដោយមរណៈនិងភ័យយ៉ាងនេះ ។

តំ កឹ មញ្ញថ សក្កា ។ ឥធ បុរិសោ យេន[២] កម្មដ្ឋានេន អនាបជ្ជ អកុសលំ ទិវសំ អឌ្ឍកហាបណំ និព្វិសេយ្យ ទក្ខោ បុរិសោ ឧដ្ឋានសម្បន្នោតិ អលំ វចនាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញថ សក្កា ។ ឥធ បុរិសោ យេន កម្មដ្ឋានេន អនាបជ្ជ អកុសលំ ទិវសំ កហាបណំ និព្វិសេយ្យ ទក្ខោ បុរិសោ ឧដ្ឋានសម្បន្នោតិ អលំ វចនាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កឹ មញ្ញថ សក្កា ។ ឥធ បុរិសោ យេន កម្មដ្ឋានេន អនាបជ្ជ អកុសលំ ទិវសំ ទ្វេ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ តយោ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ ចត្តារោ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ បញ្ច កហាបណេ និព្វិសេយ្យ ឆ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ សត្ត កហាបណេ និព្វិសេយ្យ អដ្ឋ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ

២ ម. យេន កេនចិ អត្ថិ ។

ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់ហេតុនោះ ដូចម្តេច ។ បុរសក្នុងលោកនេះ ក្នុង ១ ថ្ងៃ រកបានកន្លះកហាបណៈ ដោយហេតុនៃការងារណាមួយ ដែលមិនប៉ះពាល់អកុសលកម្ម គេគួរហៅថា បុរសអ្នកឈ្លាស បរិបូណ៌ដោយសេចក្តីព្យាយាមដ៏ថ្លៃ ។ ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់ហេតុនោះដូចម្តេច ។ បុរសក្នុងលោកនេះ ក្នុង ១ ថ្ងៃ រកបាន ១ កហាបណៈ ដោយហេតុនៃការងារណាមួយ ដែលមិនប៉ះពាល់អកុសលកម្ម គេគួរហៅថា បុរសអ្នកឈ្លាស បរិបូណ៌ដោយសេចក្តីព្យាយាមដ៏ថ្លៃ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់នូវហេតុដូចម្តេច ។ បុរសក្នុងលោកនេះ ក្នុង ១ ថ្ងៃរកបាន ២ កហាបណៈ ដោយហេតុនៃការងារណាមួយ ដែលមិនប៉ះពាល់អកុសលកម្ម រកបាន ៣ កហាបណៈ រកបាន ៤ កហាបណៈ រកបាន ៥ កហាបណៈ រកបាន ៦ កហាបណៈ រកបាន ៧ កហាបណៈ រកបាន ៨ កហាបណៈ

នវ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ ទស កហាបណេ និព្វិសេយ្យ វីសំ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ តឹសំ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ ចត្តាលីសំ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ បញ្ញាសំ កហាបណេ និព្វិសេយ្យ កហាបណសតំ និព្វិសេយ្យ ទក្ខោ បុរិសោ ឧដ្ឋានសម្បន្នោតិ អលំ វចនាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កិំ មញ្ញថ សក្កា ។ អបិ នុ ខោ សោ បុរិសោ និព្វិស(១) កហាបណសតំ កហាបណសហស្សំ និព្វិសមានោ លទ្ធំ លទ្ធំ និក្ខិបន្តោ(២) វស្សសតជីវី មហន្តំ ភោគក្ខន្ធំ អធិគច្ឆេយ្យាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ តំ កិំ មញ្ញថ សក្កា ។ អបិ នុ ខោ សោ បុរិសោ ភោគហេតុកំ ភោគនិទានំ ភោគាធិករណំ ឯកំ វា រត្តិំ ឯកំ វា ទិវសំ ឧបឌ្ឍំ វា រត្តិំ ឧបឌ្ឍំ វា ទិវសំ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហរេយ្យាតិ ។

១ ឱ. ម. អបិ នុ សោ បុរិសោ និព្វិស និព្វិសតិ អត្ថិ ។ ២ ឱ. ម. និក្ខិបេយ្យ វស្សសតាយុកោ ចាយ វស្សជីវី ។

រកបាន ៩ កហាបណៈ រកបាន ១០ កហាបណៈ រកបាន ២០ កហាបណៈ រកបាន ៣០ កហាបណៈ រកបាន ៤០ កហាបណៈ រកបាន ៥០ កហាបណៈ រកបាន ១០០ កហាបណៈ តើគួរហៅថា បុរសអ្នកឈ្លាស បរិបូណ៌ដោយសេចក្តីព្យាយាមដែរឬទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់ហេតុនោះ ដូចម្តេច ។ បុរសនោះ កាលរកបាន ១០០ កហាបណៈ ១.០០០ កហាបណៈ ក្នុងមួយថ្ងៃ ទុកដាក់នូវកហាបណៈ ដែលខ្លួនរកបានហើយ ៗ រស់នៅបាន ១០០ ឆ្នាំ គប្បីបាននូវគំនរនៃភោគៈដ៏ច្រើនដែរឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សំគាល់នូវហេតុនោះ ដូចម្តេច ។ បុរសនោះ គប្បីបានទទួលនូវសុខយ៉ាងឯក រស់រាត្រីមួយ ឬមួយថ្ងៃ រស់កន្លះរាត្រី ឬ កន្លះថ្ងៃ ដែលមានភោគៈជាហេតុ មានភោគៈជាគ្រឿងប្រគល់ឲ្យ មានភោគៈជាអធិករណ៍ ដែរឬទេ ។

នោ ហេតំ ភន្តេ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ កាមា ហិ ភន្តេ អនិច្ចា តុច្ឆា មុសា មោសធម្មាតិ ។ ឥធ បន វោ សក្កា មម សាវកោ ទស វស្សានិ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបជ្ជមានោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្សសហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហរេយ្យ ។ សោ ច ខ្វស្ស សកទាគាមី វា អនាគាមី វា អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋន្តុ សក្កា ទស វស្សានិ ឥធ មម សាវកោ នវ វស្សានិ អដ្ឋ វស្សានិ សត្ត វស្សានិ ឆ វស្សានិ បញ្ច វស្សានិ ចត្តារិ វស្សានិ តីណិ វស្សានិ ទ្វេ វស្សានិ ឯកំ វស្សំ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ យថា បដិបជ្ជមានោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្សសហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហរេយ្យ ។

ហេតុនុ៎ះ មិនមែនទេ ព្រះអង្គ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រោះថា កាមទាំងឡាយមិនទៀង ទទេ មិនពិត វិនាសទៅជាធម្មតា ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ ចំណែកខាងសាវ័ករបស់តថាគត ក្នុងសាសនានេះជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់ ១០ ឆ្នាំគប្បីទទួលសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។ សាវ័ករបស់តថាគត នោះបានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បានដល់សោតាបត្តិផលប្រាកដខ្លះ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ ១០ ឆ្នាំលើកទុកចុះ សាវ័ករបស់តថាគតក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់ ៩ ឆ្នាំ ៨ ឆ្នាំ ៧ ឆ្នាំ ៦ ឆ្នាំ ៥ ឆ្នាំ ៤ ឆ្នាំ ៣ ឆ្នាំ ២ ឆ្នាំ ១ ឆ្នាំ គប្បីទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។

សោ ច ខ្វស្ស សកទាគាមី វា អនាគាមី វា អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋន្តុ សក្កា ឯកំ វស្សំ ឥធ មម សាវកោ ទស មាសេ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបជ្ជមានោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្សសហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហរេយ្យ ។ សោ ច ខ្វស្ស សកទាគាមី វា អនាគាមី វា អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋន្តុ សក្កា ទស មាសា ឥធ មម សាវកោ នវ មាសេ អដ្ឋ មាសេ សត្ត មាសេ ឆ មាសេ បញ្ច មាសេ ចត្តារោ មាសេ តយោ មាសេ ទ្វេ មាសេ ឯកមាសំ អឌ្ឍមាសំ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបជ្ជមានោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្ស-សហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហរេយ្យ ។

សាវករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បានដល់សោតាបត្តិផលខ្លះ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ ១ ឆ្នាំលើកទុកចុះ សាវករបស់តថាគត ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្ដីប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់ត្រឹមតែ ១០ ខែ ក៏គប្បីទទួលនូវសេចក្ដីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។ សាវករបស់តថា-គតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បានដល់សោតាបត្តិផលខ្លះ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ ១០ ខែលើកទុកចុះ សាវករបស់តថាគត ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្ដីប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់ ៩ ខែ ៨ ខែ ៧ ខែ ៦ ខែ ៥ ខែ ៤ ខែ ៣ ខែ ២ ខែ ១ ខែ កន្លះខែ ក៏គប្បីបានទទួលនូវសេចក្ដីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។

សោ ច ខ្វស្ស សកទាគាមី វា អនាគាមី វា អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋន្តុ សក្កា អឌ្ឍមាសោ ឥធ មម សាវកោ ទស រត្តិន្ទិវេ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបជ្ជមានោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្សសហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហរេយ្យ ។ សោ ច ខ្វស្ស សកទាគាមី វា អនាគាមី វា អបណ្ណកំ វា សោតាបន្នោ ។ តិដ្ឋន្តុ សក្កា ទស រត្តិន្ទិវា ឥធ មម សាវកោ នវ រត្តិន្ទិវេ អដ្ឋ រត្តិន្ទិវេ សត្ត រត្តិន្ទិវេ ឆ រត្តិន្ទិវេ បញ្ច រត្តិន្ទិវេ ចត្តារោ រត្តិន្ទិវេ តយោ រត្តិន្ទិវេ ទ្វេ រត្តិន្ទិវេ ឯកំរត្តិន្ទិវំ អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហរន្តោ យថា មយានុសិដ្ឋំ តថា បដិបជ្ជមានោ សតំបិ វស្សានិ សតំបិ វស្សសតានិ សតំបិ វស្ស-សហស្សានិ ឯកន្តសុខប្បដិសំវេទី វិហរេយ្យ ។

សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនាគាមីខ្លះ បានដល់សោតាបត្តិផលប្រាកដខ្លះ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ កន្លះខែលើកទុកចុះ សាវ័ករបស់តថាគត ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់យប់នឹងថ្ងៃ ១០ គឺគប្បីបានទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។ សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកទាគាមីខ្លះ អនា-គាមីខ្លះ បានដល់សោតាបត្តិផលប្រាកដខ្លះ ។ ម្នាលសក្យៈទាំងឡាយ យប់នឹងថ្ងៃ ១០ លើកទុកចុះ សាវ័ករបស់តថាគតក្នុងសាសនានេះជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលតថាគត ប្រៀនប្រដៅហើយ អស់យប់នឹងថ្ងៃ ៩ យប់នឹងថ្ងៃ ៨ យប់នឹងថ្ងៃ ៧ យប់នឹងថ្ងៃ ៦ យប់នឹងថ្ងៃ ៥ យប់នឹងថ្ងៃ ៤ យប់នឹងថ្ងៃ ៣ យប់នឹងថ្ងៃ ២ យប់នឹងថ្ងៃ ១ គឺគប្បីបានទទួលនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងឯក អស់ ១០០ ឆ្នាំ ក៏មាន ១០.០០០ (១ម៉ឺន) ឆ្នាំ ក៏មាន ១០០.០០០ (១សែន) ឆ្នាំ ក៏មាន ។

សោ ច ខ្វស្ស សកាមកាមី ច អកាមកាមី ច អបណ្ណកំ ច សោតាបន្នោ ។ តេសំ វោ សក្កា អលាភា តេសំ ទុល្លទ្ធំ យេ តុម្ហេ ឯវំ សោកសភយេ ជីវិតេ មរណសភយេ ជីវិតេ អប្បមត្តា អដ្ឋង្គសមន្នាគតំ ឧបោសថំ ឧបវសថ អប្បមត្តា ន ឧបវសថាតិ ។ ឯតេ មយំ ភន្តេ អជ្ជតគ្គេ អដ្ឋង្គសមន្នាគតំ ឧបោសថំ ឧបវសិស្សាមាតិ ។

(៤៧) ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ អថខោ មហាលិ លិច្ឆវី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ មហាលិ លិច្ឆវី ភគវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។

សាវ័ករបស់តថាគតនោះ បានជាសកាមកាមីខ្លះ អកាមកាមីខ្លះ បានដល់សោតាបត្តិផលខ្លះ ។ ម្នាលសក្កៈទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចំផាឥតលាភហើយ ការបានខ្លួនអត្តភាពជាមនុស្ស អ្នកទាំងឡាយនោះ បានដោយកម្រ ព្រោះថា អ្នកទាំងឡាយ ជួនកាល បានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ជួនកាល មិនបានរក្សា ក្នុងជីវិតប្រកបដោយសោកនិងភ័យ ក្នុងជីវិតប្រកបដោយមរណៈនិងភ័យយ៉ាងនេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងទាំងឡាយនេះ នឹងរក្សានូវឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះ តរៀងទៅ ។

(៤៧) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា ក្នុងមហាវន ជិតក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះ លិច្ឆវី ឈ្មោះមហាលិ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះលិច្ឆវី ឈ្មោះមហាលិ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះអ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ។

លោភោ ខោ មហាលិ ហេតុ លោភោ បច្ចយោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា ទោសោ ខោ មហាលិ ហេតុ ទោសោ បច្ចយោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា មោហោ ខោ មហាលិ ហេតុ មោហោ បច្ចយោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា អយោនិសោ មនសិការោ ខោ មហាលិ ហេតុ អយោនិសោ មនសិការោ បច្ចយោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា មិច្ឆាបណិហិតំ ខោ មហាលិ ចិត្តំ ហេតុ មិច្ឆាបណិហិតំ ចិត្តំ បច្ចយោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា ។ អយំ ខោ មហាលិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ បាបស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ បាបស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។

ម្នាលមហាលិ លោភៈជាហេតុ លោភៈជាបច្ច័យនៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាលមហាលិ ទោសៈជាហេតុ ទោសៈជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាលមហាលិ មោហៈជាហេតុ មោហៈជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាលមហាលិ អយោនិសោមនសិការៈ (ការមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយ) ជាហេតុ អយោនិសោមនសិការៈជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ម្នាលមហាលិ ចិត្តដែលបុគ្គលដំកល់ខុស ជាហេតុ ចិត្តដែលបុគ្គលដំកល់ខុស ជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ។ ម្នាលមហាលិ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏លាមក នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏លាមក ។

កោ បន ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ អលោភោ ខោ មហាលិ ហេតុ អលោភោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា អទោសោ ខោ មហាលិ ហេតុ អទោសោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា អមោហោ ខោ មហាលិ ហេតុ អមោហោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា យោនិសោ មនសិការោ ខោ មហាលិ ហេតុ យោនិសោ មនសិការោ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា សម្មាបណិហិតំ ខោ មហាលិ ចិត្តំ ហេតុ សម្មាបណិហិតំ ចិត្តំ បច្ចយោ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះអ្វីជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ។ ម្នាលមហាលិ អលោភៈ (ការមិនលោភ) ជាហេតុ អលោភៈជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅនៃកម្មដ៏ល្អ ម្នាលមហាលិ អទោសៈ (ការមិនប្រទូស្ត) ជាហេតុ អទោសៈ ជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ម្នាលមហាលិ អមោហៈ (ការមិនវង្វេង) ជាហេតុ អមោហៈ ជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ម្នាលមហាលិ យោនិសោមនសិការៈ (ការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយ) ជាហេតុ យោនិសោមនសិការៈ ជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ចិត្តដែលបុគ្គលដំកល់ត្រូវ ជាហេតុ ចិត្តដែលបុគ្គលដំកល់ត្រូវ ជាបច្ច័យ

កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយា ។ អយំ ខោ មហាលិ ហេតុ អយំ បច្ចយោ កល្យាណស្ស កម្មស្ស កិរិយាយ កល្យាណស្ស កម្មស្ស បវត្តិយាតិ ។ ទស ចេ មហាលិ ធម្មា លោកេ ន សំវិជ្ជេយ្យុំ នយិទំ បញ្ញាយេថ អធម្មចរិយាវិសមចរិយាតិ វា ធម្មចរិយាសមចរិយាតិ វា ។ យស្មា ច ខោ មហាលិ ទស ធម្មា លោកេ សំវិជ្ជន្តិ តស្មា បញ្ញាយតិ អធម្មចរិយាវិសមចរិយាតិ វា ធម្មចរិយាសមចរិយាតិ វាតិ ។

(៤៨) ទសយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វា ។ កតមេ ទស ។ វេវណ្ណិយម្ហិ អជ្ឈុបគតោតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ បរប្បដិពទ្ធា មេ ជីវិកាតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ អញ្ញោ មេ អាកប្បោ ករណីយោតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ

នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ។ ម្នាលមហាលិ នេះជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ នៃកិរិយាធ្វើនូវកម្មដ៏ល្អ នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តទៅ នៃកម្មដ៏ល្អ ។ ម្នាលមហាលិ បើធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ មិនគប្បីមានក្នុងលោកទេ ពាក្យថា អធម្មចរិយាវិសមចរិយាក្តី [១]ពាក្យថា ធម្មចរិយាសមចរិយាក្តី[២] ក៏មិនគប្បីប្រាកដ ក្នុងលោកនេះដែរ ។ ម្នាលមហាលិ ព្រោះតែធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ មានប្រាកដក្នុងលោក ហេតុនោះបានជាពាក្យថា អធម្មចរិយាវិសមចរិយាក្តី ធម្មចរិយាសមចរិយាក្តី ទើបមានប្រាកដ ។

(៤៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយៗ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺបព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗ ថា អាត្មាអញកាន់យកនូវភេទដ៏ប្លែក អំពីភេទរបស់គ្រហស្ថ ១ បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយៗ ថា ការប្រព្រឹត្តចិញ្ចឹមជីវិត របស់អាត្មាអញប្រព្រឹត្តជាប់ ដោយបុគ្គលដទៃ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗ ថា អាកប្បកិរិយាដទៃអំពីគ្រហស្ថ អាត្មាអញគួរធ្វើ ១

---

១ កិរិយាប្រព្រឹត្តិខុសស្មើ បានដល់ការមិនប្រព្រឹត្តិធម៌ដោយអំណាចអកុសលកម្មបថ ។
២ កិរិយាប្រព្រឹត្តិស្មើ បានដល់ការប្រព្រឹត្តិធម៌ដោយអំណាចកុសលកម្មបថ ។ អដ្ឋកថា ។

កច្ចិ នុ ខោ មេ អត្តា សីលតោ ន ឧបវទតីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ កច្ចិ នុ ខោ មំ អនុវិច្ច វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី សីលតោ ន ឧបវទន្តីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ សព្វេហិ មេ បិយេហិ មនាបេហិ នានាភាវោ វិនាភាវោតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ កម្មស្សកោម្ហិ កម្មទាយាទោ កម្មយោនិ កម្មពន្ធុ កម្មប្បដិ-សរណោ យំ កម្មំ ករិស្សាមិ កល្យាណំ វា បាបកំ វា តស្ស ទាយាទោ ភវិស្សាមីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ កថម្ភូតស្ស មេ រត្តិន្ទិវា វីតិបតន្តីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ កច្ចិ នុ ខោហំ សុញ្ញាគារេ អភិរមាមីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ អត្ថិ នុ ខោ មេ ឧត្តរិមនុស្សធម្មា អលមរិយញាណទស្សនវិសេសោ

១៨៩

បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗថា អាត្មាអញមិនតិះដៀលខ្លួនឯង ដោយសីលធម៌បានទេឬ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗថា ពួកសព្រហ្មចារីជាវិញ្ញូជន គយគន់មើលហើយ មិនតិះដៀលអាត្មាអញ ដោយសីលធម៌បានទេឬ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗថា ការព្រាត់ប្រាសនិរាសចាកសត្វនិងសង្ខារទាំងអស់ ដែលជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត នៃអាត្មាអញតែងមានជាធម្មតា ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗថា អាត្មាអញមានកម្មជារបស់ខ្លួន មានកម្មជាទាយាទ មានកម្មជាកំណើត មានកម្មជាផៅពង្ស មានកម្មជាគ្រឿងរលឹកឃើញ អាត្មាអញនឹងធ្វើនូវកម្មណា ល្អ ឬអាក្រក់ អាត្មាអញនឹងបានជាអ្នកទទួលយកនូវផល នៃកម្មនោះពុំខានឡើយ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗ ថា យប់នឹងថ្ងៃទាំងឡាយ ចេះតែកន្លងទៅៗ តើអាត្មាអញ បានធ្វើដូចម្ដេចខ្លះហើយ ១ បព្វជិត គប្បីពិចា-រណារឿយៗ ថា សព្វថ្ងៃនេះ អាត្មាអញមានសេចក្ដីអភិរម្យ ត្រេកអរក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ខ្លះដែរ ឬទេ ១ បព្វជិត គប្បីពិចារណារឿយៗ ថា ឧត្តរិ-មនុស្សធម៌ គឺ ធម៌ជារបស់មនុស្ស ដ៏ប្រសើរក្រៃលែង មានដល់អាត្មាអញដែរឬ ធម៌ដ៏វិសេស ដែលគួរនឹងឃើញ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ

អធិគតោ យេនាហំ បច្ឆិមេ កាលេ សព្រហ្មចារីហិ បុដ្ឋោ ន មង្កុ ភវិស្សាមីតិ បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស ធម្មា បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វាតិ ។

(៤៩) ទសយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា បព្វជិតេន អភិណ្ហំ បច្ចវេក្ខិតព្វា សរីរដ្ឋា ។ កតមេ ទស ។ សីតំ ឧណ្ហំ ជិឃច្ឆា បិបាសា ឧច្ចារោ បស្សាវោ កាយសំវរោ វចីសំវរោ អាជីវសំវរោ បោនោព្ភវិកោ ភវសង្ខារោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស ធម្មា សរីរដ្ឋាតិ ។

(៥០) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា(១) ។

១ ម. យ. វិតុទន្តា វិហរន្តិ ។

អាត្មាអញបានត្រាស់ដឹងហើយឬ អាត្មាអញនោះសព្រហ្មចារីទាំងឡាយសួរក្នុងកាលជាទីបំផុត (មរណសម័យ) នឹងមិនអៀនខ្មាសឬ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយៗ ។

(៤៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ដែលជាប់នៅក្នុងសរីរៈ ១០ យ៉ាងនេះ បព្វជិតគប្បីពិចារណារឿយ ៗ ។ ធម៌ ១០ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺត្រជាក់ ១ ក្តៅ ១ សេចក្តីឃ្លាន ១ ស្រេក ១ ឧច្ចារៈ ១ បស្សាវៈ ១ សង្រួមកាយ ១ សង្រួមវាចា ១ សង្រួមក្នុងការចិញ្ចឹមជីវិត ១ ភវសង្ខារ ដែលនាំសត្វឲ្យកើត ក្នុងភពទៀត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ដែលជាប់នៅក្នុងសរីរៈ ។

(៥០) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុច្រើនរូប ត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយភត្តហើយ អង្គុយប្រជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា កើតមានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ឈ្លោះប្រកែក និយាយចាក់ដោតគ្នា ដោយលំពែងគឺមាត់ ។

អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ឧបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កាយ-នុត្ថ ភិក្ខវេ ឯតរហិ កថាយ សន្និសិន្នា(១) កា ច បន វោ អន្តរាកថា វិប្បកតាតិ ។ ឥធ មយំ ភន្តេ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា ភណ្ឌន-ជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា វិហរាមាតិ ។ ន ខោ បនេតំ ភិក្ខវេ តុម្ហាកំ បតិរូបំ កុលបុត្តានំ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតានំ យំ តុម្ហេ ភណ្ឌ-នជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា វិហរេយ្យាថ ។ ទសយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា សារណីយា បិយករណា គរុករណា សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តន្តិ ។

១ ម. កិន្នុត្ថ សន្និបតិតាតិ បាឋោ អត្ថិ ។

គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញចាកទីពួនសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ហ-សម័យ ក៏ចូលទៅកាន់ឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ ក៏ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាញ់មិញនេះ អ្នកទាំងឡាយ អង្គុយប្រជុំគ្នាដោយកថាដូចម្ដេច ចុះអន្តរកថាដូចម្ដេច ដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើមិនទាន់ដាច់ស្រេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីនេះ យើងខ្ញុំទាំងឡាយ ត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយភត្ត ហើយអង្គុយប្រជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ក៏កើតមានសេចក្ដីប្រកួតប្រកាន់ ឈ្លោះប្រកែក និយាយចាក់ដោតគ្នា ដោយលំពែងគឺមាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មានសេចក្ដីប្រកួតប្រកាន់ ឈ្លោះប្រកែក និយាយចាក់ដោតគ្នា ដោយលំ-ពែងគឺមាត់ ព្រោះហេតុណា ហេតុនុ៎ះ មិនសមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ជាកុលបុត្ត អ្នកមានសទ្ធាចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសសោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើឲ្យសេចក្ដីស្រឡាញ់ ធ្វើឲ្យសេចក្ដីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្ដីព្រមព្រៀង ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។

កតមេ ទស ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ អាចារគោចរសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធាតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។

ធម៌១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំវរៈ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដោយហេតុណា នេះជាធម៌ គួររលឹកនឹកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀង ដើម្បីរួមមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវសុតៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ សន្សំទុកនូវសុតៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទកណ្តាល លំអបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះឯង ក៏បានស្តាប់ច្រើន បានចាំទុក ចាំស្ទាត់រត់មាត់ ជាក់ច្បាស់ ក្នុងចិត្ត ទ្រាស់ដឹងល្អដោយទិដ្ឋិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាពហុស្សូត ។ បេ ។

ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយក-រណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កល្យាណ-មិត្តោ ហោតិ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្ប-វង្កោ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ កល្យា-ណសហាយោ កល្យាណសម្បវង្កោ អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្ស-ករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិ-ណគ្គាហី អនុសាសនិំ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សុវចោ ហោតិ សោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ខមោ បទក្ខិណគ្គាហី អនុសាសនិំ អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា

ចេះដឹងល្អ ដោយទិដ្ឋិ ដោយហេតុណា នេះជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្ដីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្ដីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមានមិត្រល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់រកមិត្រល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានមិត្រល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់រកមិត្រល្អ ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្ដីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្ដីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុដែលគេប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ជាគ្រឿងធ្វើនូវការៈជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយបំណែកខាងស្ដាំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលគេប្រដៅងាយ ប្រកបដោយធម៌ជាគ្រឿងធ្វើនូវការៈ ជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នកអត់ធន់ ទទួលយកនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ ដោយបំណែកខាងស្ដាំ ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្ដីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា

ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ សព្រហ្មចារីនំ ឧច្ចាវចានិ កឹករណីយានិ តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រុបាយាយ វីមំសាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យានិ តានិ សព្រហ្មចារីនំ ឧច្ចាវចានិ កឹករណីយានិ តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រុបាយាយ វីមំសាយ សមន្នាគតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧឡារបាមុជ្ជោ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧឡារបាមុជ្ជោ អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ

ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កិច្ចការណានីមួយ ធំ ឬ តូច របស់សព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ មិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងកិច្ចការទាំងនោះ ប្រកបដោយឧបាយជាគ្រឿងពិចារណា ក្នុងកិច្ចការទាំងនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កិច្ចការណានីមួយ ធំ ឬ តូច របស់សព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ មិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងកិច្ចការទាំងនោះ ប្រកបដោយឧបាយជាគ្រឿងពិចារណា ក្នុងកិច្ចការទាំងនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែង ដោយហេតុណា នេះជាធម៌គួររលឹកគ្នា ធ្វើឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើឲ្យសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាក្នុងធម៌ មានការពោលរកដោយពាក្យជាទីស្រឡាញ់ អ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ដ៏លើសលុបក្នុងអភិធម្ម ក្នុងអភិវិន័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នានូវធម៌ មានការពោលរកដោយពាក្យជាទីស្រឡាញ់ អ្នកមានសេចក្តីរីករាយ ដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម្ម ក្នុងអភិវិន័យ ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹកគ្នា

បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ
សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ
ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវីរិយោ វិហរតិ អកុសលានំ
ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្ប-
ទាយ ថាមវា ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុស-
លេសុ ធម្មេសុ ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អារទ្ធ-
វីរិយោ វិហរតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា
ទឡ្ហបរក្កមោ អនិក្ខិត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ
អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ
គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា
ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ
សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតរីតរចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសន-
គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន ។ យម្បិ ភិក្ខវេ
ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតរីតរចីវរ-
បិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន

ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា
ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះ
បង់នូវអកុសលធម៌ ដើម្បីធ្វើនូវពួកកុសលធម៌ឲ្យបរិបូណ៌ ជាអ្នកមានកំ-
ឡាំងមានសេចក្តីប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនដាក់ធុរៈក្នុងពួកកុសលធម៌ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសល
ធម៌ ដើម្បីធ្វើពួកកុសលធម៌ ឲ្យបរិបូណ៌ ជាអ្នកមានកំឡាំង មានសេចក្តី
ប្រឹងប្រែងមាំមួន មិនដាក់ធុរៈក្នុងពួកកុសលធម៌ ដោយហេតុណា នេះ
ជាធម៌គួររលឹករកគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្ត
ទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រម
ព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ
គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត
សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន

អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិនេបក្កេន សមន្នាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរភាសិតម្បិ សរិតា អនុស្សរិតា ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិនេបក្កេន សមន្នាគតោ ចិរកតម្បិ ចិរភាសិតម្បិ សរិតា អនុស្សរិតា អយម្បិ ធម្មោ សារាណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។

ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹកគេគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយស្មារតី និងការៈជាអ្នកមានប្រាជ្ញាចាស់ក្លា ដ៏ប្រសើរ រលឹកឃើញរឿយៗ នូវកិច្ច ដែលខ្លួនធ្វើយូរហើយផង នូវសំដី ដែលខ្លួននិយាយយូរហើយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយស្មារតី និងការៈជាអ្នកមានប្រាជ្ញាចាស់ក្លា ដ៏ប្រសើរ រលឹកឃើញរឿយៗ នូវកិច្ច ដែលខ្លួនធ្វើយូរហើយផង នូវសំដី ដែលខ្លួននិយាយយូរហើយផង ដោយហេតុណា នេះ ជាធម៌គួររលឹកគេគ្នា ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថគាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេធិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយគាមិនិយា អយម្បិ ធម្មោ សារណីយោ បិយករណោ គរុករណោ សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស ធម្មា សារណីយា បិយករណា គរុករណា សង្គហាយ អវិវាទាយ សាមគ្គិយា ឯកីភាវាយ សំវត្តន្តីតិ ។

អក្កោសវគ្គោ បញ្ចមោ ។

១៩៧

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានបញ្ញា ប្រកបដោយបញ្ញា ដែលតាមកំណត់នូវការកើតឡើង និងសេចក្តីវិនាសទៅ (នៃខន្ធបញ្ចកៈ) ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងទំលាយបង់នូវកិលេស ជាធម្មជាតិ ដល់នូវការអស់ទៅនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានបញ្ញា ប្រកបដោយបញ្ញា ដែលតាមកំណត់នូវការកើតឡើង និងវិនាសទៅ ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងទំលាយបង់នូវកិលេស ជាធម្មជាតិ ដល់នូវកិរិយាអស់ទៅនៃទុក្ខ ដោយប្រពៃ ដោយហេតុណា នេះជាធម៌គួររលឹកគេ ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ជាធម៌គួររលឹកគេ ធ្វើនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសង្គ្រោះគ្នា ដើម្បីមិនទាស់ទែងគ្នា ដើម្បីសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីមូលមិត្រគ្នា ។

ចប់ អក្កោសវគ្គ ទី ៥ ។

តស្សុទ្ទានំ

វិវាទា ទ្វេ ច មូលានិ
កុសិនារ បវេសនេ
សក្កា មហាលិ ធម្មា(១) ច
សរីរដ្ឋា ច ភណ្ឌនាតិ ។

១. ម. សក្កោ មហាលិ ធម្មោ ច ។

ឧទ្ទាននៃអក្កោសវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីវិវាទ ១ រឿងមូលពីរលើក ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងនគរកុសិនារា ១ ពោលក្នុងការចូលទៅកាន់ក្នុងរាជបុរី ១ សក្យុបាសក ១ លិច្ឆវី ឈ្មោះមហាលិ ១ ធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីពិចារណារឿយៗ ១ ធម៌ដែលឋិតនៅក្នុងសរីរៈ ១ ភិក្ខុអ្នកមានសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់គ្នា ១ ។

សចិត្តវគ្គោ បឋមោ

(៥១) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលា ភវិស្សាមាតិ(១) ។ ឯវញ្ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វំ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហរោ យុវា មណ្ឌនកជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខមានោ សចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តស្សេវ រជស្ស វា អង្គណស្ស វា បហានាយ វាយមតិ

១ ឧ. ម. សចិត្តបរិយាយកុសលោ ភវិស្សាមីតិ ។

សចិត្តវគ្គទី ១

(៥១) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូច្នេះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តអ្នកដទៃទេ ត្រូវតែគិតថា យើងទាំងឡាយ នឹងជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាស្ត្រីឬបុរស កំលោះដំទង់ ប្រកបដោយជាតិជាអ្នកស្អិតស្អាង កាលពិចារណាមើលនូវស្រមោលមុខរបស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ដែលបរិសុទ្ធផូរផង់ ឬក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញធូលី ឬ កន្ទួល ក្នុងកញ្ចក់នោះ រមែងព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវធូលី ឬ កន្ទួលនោះចេញ

នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តេនេវត្តមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណសង្កប្បោ លាភា វត មេ បរិសុទ្ធំ វត មេតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា ពហុការា(១) ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ អភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អនភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ វិគតថីនមិទ្ធោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ឧទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អនុទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ វិចិកិច្ឆោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អក្កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ

១ ម. ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ពហុការោ ។

បើមិនឃើញធូលីឬគ្រឿងកខ្វក់ក្នុងមុខនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មានសេចក្តីត្រិះរិះគ្រប់គ្រាន់ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញមានលាភ ឱហ្ន៎ មុខរបស់អាត្មាអញបរិសុទ្ធ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យ ដូចជាការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងមានឧបការៈច្រើន ដល់ភិក្ខុថា អាត្មាអញជាអ្នកមានអភិជ្ឈាច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមិនមានចិត្តព្យាបាទច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកត្រូវថីនមិទ្ធៈរួបរឹតច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមិនមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមានវិចិកិច្ឆាច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកឆ្លងចាកវិចិកិច្ឆាច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬហ្ន៎

សំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អសំកិ-
លិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សារទ្ធកាយោ
នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អសារទ្ធកាយោ នុ ខោ
ពហុលំ វិហរាមិ កុសីតោ នុ ខោ ពហុលំ
វិហរាមិ អារទ្ធវិរិយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ
អសមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សមា-
ហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។ សចេ
ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អភិជ្ឈាលុ
ពហុលំ វិហរាមិ ព្យាបន្នចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ
ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតោ ពហុលំ វិហរាមិ ឧទ្ធតោ ពហុលំ
វិហរាមិ វិចិកិច្ឆោ ពហុលំ វិហរាមិ កោធនោ
ពហុលំ វិហរាមិ សំកិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ
សារទ្ធកាយោ ពហុលំ វិហរាមិ កុសីតោ ពហុលំ
វិហរាមិ អសមាហិតោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។

អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តសៅហ្មងច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមាន
ចិត្តមិនសៅហ្មងច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយខ្វល់ខ្វាយច្រើន
ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានកាយមិនបានខ្វល់ខ្វាយច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញមាន
សេចក្តីខ្ជិលច្រអូសច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ
ច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានចិត្តមិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើនឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មានចិត្ត
ខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើនឬហ្ន៎ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុកាលពិចារណា ដឹងយ៉ាង
នេះថា អាត្មាអញ មានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ មានចិត្តព្យាបាទច្រើន
អាត្មាអញ ត្រូវថីនមិទ្ធៈរួបរឹតច្រើន អាត្មាអញ មានចិត្តអណ្តែតអណ្តូង
ច្រើន អាត្មាអញ មានវិចិកិច្ឆាច្រើន អាត្មាអញ មានសេចក្តីក្រោធច្រើន
អាត្មាអញ មានចិត្តសៅហ្មងច្រើន អាត្មាអញ មានកាយខ្វល់ខ្វាយច្រើន
អាត្មាអញ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូសច្រើន អាត្មាអញ មានចិត្តមិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។

តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេសំយេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ តេន ភិក្ខុនា តេសំយេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អនភិជ្ឈាលុ ពហុលំ វិហរាមិ អព្យាបន្នចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ វិគតថីនមិទ្ធោ ពហុលំ វិហរាមិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ងផង សេចក្ដីព្យាយាមផង ខ្មីឃ្មាតផង សេចក្ដីប្រឹងប្រែងផង សេចក្ដីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលភ្លើងឆេះ ឬក្បាលដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីធ្វើនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង ខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្ដីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីរលត់សំពត់ ឬក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្ដីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុកាលពិចារណា ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនព្យាបាទច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈច្រើន

អនុទ្ធតោ ពហុលំ វិហរាមិ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ ពហុលំ វិហរាមិ អក្កោធនោ ពហុលំ វិហរាមិ អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ អសារទ្ធកាយោ ពហុលំ វិហរាមិ អារទ្ធវិរិយោ ពហុលំ វិហរាមិ សមាហិតោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេសុយេវ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ ឧត្តរិ អាសវានំ ខយាយ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៥៦) តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវេតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច នោ ចេ អាវុសោ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ភវិស្សាមីតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ អាវុសោ សិក្ខិតព្វំ ។ កថញ្ចាវុសោ ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។

អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនរណ្តែតអណ្តូងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកឆ្លងចាកវិចិកិច្ឆាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនសៅហ្មងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយមិនខ្វល់ខ្វាយច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាមច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តតាំងមាំច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីតាំងនៅក្នុងកុសលធម៌ទាំងនោះ ធ្វើព្យាយាម ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយតទៅ ។

(៥៦) គ្រានោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ថេរពចន៍ របស់ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ករុណាអាវុសោ ។ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃទេ គួរតែគិតថា យើងទាំងឡាយ គួរជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។

សេយ្យថាបិ អាវុសោ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហរោ យុវា មណ្ឌនកជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខមានោ សចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តស្សេវ រជស្ស វា អង្គណស្ស វា បហានាយ វាយមតិ នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តេនេវត្តមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណសង្កប្បោ លាភា វត មេ បរិសុទ្ធំ វត មេតិ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា ពហុការា ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ អភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អនភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ វិគតថីនមិទ្ធោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ឧទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាស្ត្រី ឬ បុរស ក៏ក្មេង ជំទង់ ប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកស្អិតស្អាង កាលពិចារណាមើលស្រមោល របស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ ដែលបរិសុទ្ធផូរផង់ ឬក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញ ធូលី ឬ កន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ក៏ព្យាយាមលះបង់នូវធូលី ឬ កន្ទួល នោះចេញ បើមិនឃើញធូលី ឬកន្ទួលនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មាន តម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ មានលាភ ឱហ្ន៎ (មុខ) របស់អាត្មាអញ បរិសុទ្ធ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំង ឡាយ ឧបមេយ្យ ដូចជា ការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងមានឧបការៈច្រើន ដល់ភិក្ខុថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈា ច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មា អញ មានចិត្តព្យាបាទច្រើន ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ត្រូវថីនមិទ្ធៈរួបរឹតច្រើន ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ មិនមានចិត្តព្យាបាទច្រើន ឬហ្ន៎ អាត្មាអញ ប្រាស ចាកថីនមិទ្ធៈច្រើន ឬហ្ន៎ អាត្មាអញមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬហ្ន៎

អនុទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ វិចិកិច្ឆោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អក្កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សារទ្ធកាយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អសារទ្ធកាយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ កុសីតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អារទ្ធវិរិយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អសមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។ សចេ អាវុសោ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អភិជ្ឈាលុ ពហុលំ វិហរាមិ ។ បេ ។ អសមាហិតោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។

អាត្មាអញ មិនមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មានវិចិកិច្ឆា ច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ឆ្លងវិចិកិច្ឆាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មានចិត្តសៅហ្មងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មិនមានចិត្តសៅហ្មងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មានកាយខ្វល់ខ្វាយច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មានកាយមិនខ្វល់ខ្វាយច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ខ្ជិលច្រអូសច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ប្រារព្ធព្យាយាមច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញមានចិត្ត មិនតាំងមាំច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មានចិត្តតាំងមាំច្រើន ឬ ហ្ន៎ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា ក៏ដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ មានអភិជ្ឈាច្រើន ។បេ។ អាត្មាអញ មានចិត្តមិនបានតាំងមាំច្រើន ។

តេនាវុសោ ភិក្ខុនា តេសំយេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ តេន ភិក្ខុនា តេសំយេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សចេ បនាវុសោ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អនភិជ្ឈាលុ ពហុលំ វិហរាមិ ។ បេ ។ សមាហិតោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីធ្វើនូវសេចក្ដីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង មិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ដ៏ក្រៃលែងលុប ដើម្បីលះនូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ឬក្បាលដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្ដីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្ដីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ដ៏ក្រៃលែងលុប ដើម្បីរលត់សំពត់ ឬក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្ដីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្ដីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្ដីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ដ៏ក្រៃលែងលុប ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ។បេ។ អាត្មាអញ មានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។

តេនាវុសោ ភិក្ខុនា តេស្វេវ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ ឧត្តរិ អាសវានំ ខយាយ យោគោ ករណីយោតិ ។

(៥៣) ឋិតិម្បាហំ ភិក្ខវេ ន វណ្ណេមិ(១) កុសលេសុ ធម្មេសុ បគេវ បរិហានឹ ។ វុឌ្ឍិញ្ច ខោ អហំ ភិក្ខវេ វណ្ណេមិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ឋិតឹ នោ ហានឹ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ហានិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ឋិតិ នោ វុឌ្ឍិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យត្តកោ ហោតិ សទ្ធាយ សីលេន សុតេន ចាគេន បញ្ញាយ បដិភានេន តស្ស តេ ធម្មា នេវ តិដ្ឋន្តិ នោ វឌ្ឍន្តិ ។ ហានិមេតំ ភិក្ខវេ វទាមិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ឋិតឹ នោ វុឌ្ឍឹ ។

១ ឱ. ម. ន វណ្ណាមិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គួរតាំងនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងនោះ ហើយធ្វើនូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយតទៅ ។

(៥៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត មិនសរសើរការតាំងនៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយទេ ចាំបាច់និយាយថ្វីដល់ការសាបសូន្យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត សរសើរនូវសេចក្តីចំរើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែម្យ៉ាង មិនសរសើរការតាំងនៅដដែល មិនសរសើរការសាបសូន្យទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនជាការចំរើន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងប៉ុន្មាន ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា និងបដិភាណៈ ធម៌ទាំងឡាយនោះ របស់ភិក្ខុនោះ មិនតាំងនៅដដែល មិនចំរើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវហេតុនេះថា ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែន ជាការតាំងនៅដដែល មិនមែន ជាសេចក្តីចំរើនទេ ។

ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ហានិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ឋិតិ នោ វុឌ្ឍិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ឋិតិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ហានិ នោ វុឌ្ឍិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យត្តកោ ហោតិ សទ្ធាយ សីលេន សុតេន ចាគេន បញ្ញាយ បដិភាណេន តស្ស តេ ធម្មា នេវ ហាយន្តិ នោ វុឌ្ឍន្តិ ។ ឋិតិមេតំ ភិក្ខវេ វទាមិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ហានិំ នោ វុឌ្ឍិំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ឋិតិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ហានិ នោ វុឌ្ឍិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ វុឌ្ឍិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ឋិតិ នោ ហានិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យត្តកោ ហោតិ សទ្ធាយ សីលេន សុតេន ចាគេន បញ្ញាយ បដិភាណេន តស្ស តេ ធម្មា នេវ តិដ្ឋន្តិ នោ ហាយន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនសេចក្ដីចំរើន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការតាំងនៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាសេចក្ដីសាបសូន្យ មិនមែនជាសេចក្ដីចំរើន តើដោយប្រការដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុតាំងពុំនាន ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយ សទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា និងបដិភាណៈ ពួកធម៌នោះ របស់ភិក្ខុនោះ មិនសាបសូន្យ មិនចំរើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ហៅនូវហេតុនេះ ថាជាការតាំងនៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការសាបសូន្យ មិនមែនជាសេចក្ដីចំរើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការតាំងនៅដដែល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការសាបសូន្យ មិនមែនជាសេចក្ដីចំរើន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្ដីចំរើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនជាការសាបសូន្យ តើដោយប្រការដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុតាំងពុំនាន ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសទ្ធា សីលៈ សុតៈ ចាគៈ បញ្ញា និងបដិភាណៈ ពួកធម៌នោះ របស់ភិក្ខុនោះ មិនតាំងនៅដដែល មិនសាបសូន្យទេ ។

វុឌ្ឍិមេតំ ភិក្ខវេ វទាមិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ឋិតឹ នោ ហានឹ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ វុឌ្ឍិ ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ឋិតិ នោ ហានិ ។ នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ភវិស្សាមីតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វំ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហរោ យុវា មណ្ឌនកជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខមានោ សចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តស្សេវ រជស្ស វា អង្គណស្ស វា បហានាយ វាយមតិ នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តេនេវ អត្តមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណសង្កប្បោ លាភា វត មេ បរិសុទ្ធំ វត មេតិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវហេតុនេះថា ជាសេចក្តីចំរើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនជាសេចក្តីសាបសូន្យទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីចំរើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជាការតាំងនៅដដែល មិនមែនជាសេចក្តីសាបសូន្យយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃទេ គួរគិតថា យើងទាំងឡាយជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួនតើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាស្រ្តី ឬបុរស ក្មេង ឬជំទង់ ប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកស្អិតស្អាង កាលពិចារណាមើលស្រមោលមុខរបស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ ដ៏បរិសុទ្ធផូរផង់ ឬក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញនូវធូលី ឬ កខ្វក់ ក្នុងកញ្ចក់ ឬ ទឹកនោះ តែងព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវធូលី ឬ កខ្វក់ នោះចេញ បើមិនឃើញធូលី ឬកខ្វក់ ក្នុងកញ្ចក់ ឬ ទឹកនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មានតម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ មានលាភ ឱហ្ន៎ មុខរបស់អាត្មាអញ បរិសុទ្ធ ។ ឧបមាយ៉ាងណាមិញ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា ពហុការា ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ អភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អនភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ វិគតថីនមិទ្ធោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ ឧទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អនុទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ វិចិកិច្ឆោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អក្កោធនោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សារទ្ធកាយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អសារទ្ធកាយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ កុសីតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ អារទ្ធវីរិយោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យ ដូចជា ការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងមានឧបការៈច្រើន ដល់ភិក្ខុនោះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនមានព្យាបាទច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកត្រូវថីនមិទ្ធៈគ្របសង្កត់ច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនអណ្តែតអណ្តូងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានវិចិកិច្ឆាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកឆ្លងផុតវិចិកិច្ឆាច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ មិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តសៅហ្មងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញជាអ្នកមានចិត្តមិនសៅហ្មងច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយ ខ្វល់ខ្វាយច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយ មិនខ្វល់ខ្វាយច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូសច្រើន ឬ ហ្ន៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានព្យាយាម ប្រារព្ធច្រើន ឬ ហ្ន៎

អសមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សមាហិតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។ សចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អភិជ្ឈាលុ ពហុលំ វិហរាមិ ព្យាបន្នចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតោ ពហុលំ វិហរាមិ ឧទ្ធតោ ពហុលំ វិហរាមិ វិចិកិច្ឆោ ពហុលំ វិហរាមិ កោធនោ ពហុលំ វិហរាមិ សំកិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ សារទ្ធកាយោ ពហុលំ វិហរាមិ កុសីតោ ពហុលំ វិហរាមិ អសមាហិតោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេសំយេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច

អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ឬ ហ៎ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ឬ ហ៎ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តព្យាបាទច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកត្រូវថីនមិទ្ធៈគ្របសង្កត់ច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តអណ្តែតអណ្តូងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានវិចិកិច្ឆាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តសៅហ្មងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយខ្វល់ខ្វាយច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូសច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គួរធ្វើសេចក្តីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះបង់ នូវពួកអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ត្រូវភ្លើងឆេះ ឬ ក្បាលដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ ធ្វើសេចក្តីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង

សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ តេន ភិក្ខុនា តេសំយេវ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ អនភិជ្ឈាលុ ពហុលំ វិហរាមិ អព្យាបន្នចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ វិគតថីនមិទ្ធោ ពហុលំ វិហរាមិ អនុទ្ធតោ ពហុលំ វិហរាមិ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ ពហុលំ វិហរាមិ អក្កោធនោ ពហុលំ វិហរាមិ អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ ពហុលំ វិហរាមិ អសារទ្ធកាយោ ពហុលំ វិហរាមិ អារទ្ធវីរិយោ ពហុលំ វិហរាមិ សមាហិតោ ពហុលំ វិហរាមីតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេស្វេវ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ ឧត្តរិ អាសវានំ ខយាយ យោគោ ករណីយោតិ ។

សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលត់សំពត់ ឬក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរប្រញាប់ធ្វើសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ទាំងនោះចេញ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា ដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនព្យាបាទច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនអណ្តែតអណ្តូងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកឆ្លងចាកវិចិកិច្ឆាច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនសៅហ្មងច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានកាយ មិនខ្វល់ខ្វាយច្រើន អាត្មាអញជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធច្រើន អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួនច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីតាំងនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងនោះ ហើយគួរធ្វើព្យាយាម ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ តទៅ ។

(៥៤) នោ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយ-កុសលោ ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលា ភវិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វំ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហរោ យុវា មណ្ឌនកជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខមានោ សចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តស្សេវ រជស្ស វា អង្គណស្ស វា បហានាយ វាយមតិ នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តេនេវត្តមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណសង្កប្បោ លាភា វត មេ បរិសុទ្ធំ វត មេតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា ពហុការា ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ លាភី នុ ខោម្ហិ អជ្ឈត្តំ ចេតោ-សមថស្ស ន នុ ខោម្ហិ លាភី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស

៦១៣
បឋមបណ្ណាសក សចិត្តវគ្គ

(៥៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តអ្នកដទៃទេ គួរគិតថា យើងទាំងឡាយ ជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាស្រ្តី ឬបុរសកំលោះ ឬជំទង់ ប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកស្អិតស្អាង ពិចារណាមើលស្រមោលមុខរបស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ដ៏បរិសុទ្ធផូរផង់ ឬក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញនូវធូលី ឬកន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ឬទឹកនោះ ក៏ព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវធូលី ឬកន្ទួលនោះចេញ បើមិនឃើញធូលី ឬកន្ទួលនៃមុខនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មានតម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ មានលាភ ឬហ្ន៎ មុខរបស់អាត្មាអញ បរិសុទ្ធ ។ ឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា ការពិចារណាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងមានឧបការៈច្រើន ដល់ភិក្ខុថា អាត្មាអញ ជាអ្នកបាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ឬហ្ន៎

លាភី នុ ខោម្ហិ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ន នុ ខោម្ហិ លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយាតិ ។ សចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ លាភិម្ហិ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស ន លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយាតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថេ បតិដ្ឋាយ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ យោគោ ករណីយោ ។ សោ អបរេន សមយេន លាភី ចេវ ហោតិ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស លាភី ច អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ។ សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ លាភិម្ហិ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ន លាភី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្សាតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ បតិដ្ឋាយ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថេ យោគោ ករណីយោ ។ សោ អបរេន សមយេន លាភី ចេវ ហោតិ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស ។

ខ្លួនអញ ជាអ្នកមិនបាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ឬ ហ្ន៎ ខ្លួនអញ ជាអ្នកបានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ឬ ហ្ន៎ ខ្លួនអញ ជាអ្នកមិនបានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ឬ ហ្ន៎ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា ដឹងយ៉ាងនេះថា ខ្លួនអញ បានចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តាន តែមិនបានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរឋិតនៅ ក្នុងចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ហើយធ្វើព្យាយាម ក្នុងអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ។ លុះសម័យខាងក្រោយមក ភិក្ខុនោះ ក៏បាននូវចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តានផង បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា ដឹងច្បាស់ យ៉ាងនេះថា ខ្លួនអញ បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា តែមិនបានចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរឋិតនៅ ក្នុងអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាហើយ ធ្វើសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តាន ។ លុះសម័យខាងក្រោយមក ភិក្ខុនោះបាន នូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង បាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តានផង ។

សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ ន លាភី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស ន លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយាតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេសំយេវ កុសលានំ ធម្មានំ បដិលាភាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ តេន ភិក្ខុនា តេសំយេវ កុសលានំ ធម្មានំ បដិលាភាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញមិនបានចេតោសមថៈខាងក្នុងសន្តាន ទាំងមិនបានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើសេចក្តីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីបាននូវពួកធម៌ ជាកុសលទាំងនោះផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ឬក្បាលដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ធ្វើសេចក្តីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីរលត់នូវសំពត់ ឬក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីធ្វើនូវសេចក្តីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីបាននូវពួកកុសលធម៌ទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សោ អបរេន សមយេន លាភី ចេវ ហោតិ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស លាភី ច អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ។ សចេ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ ឯវំ ជានាតិ លាភិម្ហិ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយាតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា តេស្វេវ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ ឧត្តរី អាសវានំ ខយាយ យោគោ ករណីយោ ។ ចីវរម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បិ បិណ្ឌបាតម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បិ សេនាសនម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បិ គាមនិគមម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បិ ជនបទបទេសម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បិ បុគ្គលម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បិ ។

លុះសម័យខាងក្រោយមក ភិក្ខុនោះ បាននូវចេតោសមថៈ ខាងក្នុងផង បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុពិចារណា រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ បានចេតោសមថៈខាងក្នុងសព្វគ្រប់ បានអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គួរតាំងនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងនោះ ហើយធ្វើព្យាយាម ដើម្បីឲ្យអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ តទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវចីវរ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបិណ្ឌបាត ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវសេនាសនៈ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវស្រុកនិគម ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវជនបទ ឬប្រទេស ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបុគ្គល ដោយចំណែកពីរ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ។

ចីវរម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ចីវរំ ឥមំ ខោ មេ ចីវរំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបំ ចីវរំ ន សេវិតព្វំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ចីវរំ ឥមំ ខោ មេ ចីវរំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវរូបំ ចីវរំ សេវិតព្វំ ។ ចីវរម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បិណ្ឌបាតម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវចីវរ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនេះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាចីវរទាំងពីរប្រការនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹង នូវចីវរណាថា កាលបើ អាត្មាអញ សេពចីវរនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ចីវរបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាចីវរទាំងពីរប្រការនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវចីវរណាមួយ កាលបើ អាត្មាអញ សេពចីវរណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង ចីវរបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវចីវរ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះសំដៅហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបិណ្ឌបាត ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះនេះ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។

តត្ថ យំ ជញ្ញា បិណ្ឌបាតំ ឥមំ(១) ខោ មេ បិណ្ឌបាតំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបោ បិណ្ឌបាតោ ន សេវិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បិណ្ឌបាតំ ឥមំ(២) ខោ មេ បិណ្ឌបាតំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវរូបោ បិណ្ឌបាតោ សេវិតព្វោ ។ បិណ្ឌបាតម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ សេនាសនម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា សេនាសនំ ឥមំ ខោ មេ សេនាសនំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ

១ ២ ឱ. ម. ឥទំ ។

បណ្តាបិណ្ឌបាតទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបិណ្ឌបាតណាថា កាលបើ អាត្មាអញ សេពបិណ្ឌបាតនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ បិណ្ឌបាតបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាបិណ្ឌបាតទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបិណ្ឌបាតណាថា កាលបើ អាត្មាអញ សេពបិណ្ឌបាតនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង បិណ្ឌបាតបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបិណ្ឌបាត ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យនេះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវសេនាសនៈ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាសេនាសនៈទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹង នូវសេនាសនៈណាថា កាលបើ អាត្មាអញ សេពសេនាសនៈនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង

កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបំ សេនាសនំ ន សេវិតព្វំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា សេនាសនំ ឥទំ ខោ មេ សេនាសនំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវរូបំ សេនាសនំ សេវិតព្វំ ។ សេនាសនម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ គាមនិគមម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា គាមនិគមំ ឥទំ ខោ មេ គាមនិគមំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបោ គាមនិគមោ ន សេវិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា គាមនិគមំ ឥទំ ខោ មេ គាមនិគមំ សេវតោ

កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ សេនាសនៈបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាសេនាសនៈទាំងនោះ ភិក្ខុដឹងនូវសេនាសនៈណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពសេនាសនៈនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង សេនាសនៈបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវសេនាសនៈ ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវស្រុក ឬ និគម ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយ អាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាស្រុក ឬ និគមនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវស្រុក ឬ និគមណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពស្រុក ឬ និគមនោះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ ស្រុក ឬ និគមបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាស្រុក ឬ និគមទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងស្រុក ឬ និគមណាថា កាលបើ អាត្មាអញ សេពស្រុក ឬ និគមនេះឯង

អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបោ គាមនិគមោ សេវិតព្វោ ។ គាមនិគមម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ជនបទប្បទេសម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វម្បិ អសេវិតព្វម្បីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ជនបទប្បទេសំ ឥមំ ខោ មេ ជនបទប្បទេសំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបោ ជនបទប្បទេសោ ន សេវិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ជនបទប្បទេសំ ឥមំ ខោ មេ ជនបទប្បទេសំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបោ ជនបទប្បទេសោ សេវិតព្វោ ។

អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង ស្រុក ឬនិគមបែបនេះភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវស្រុក ឬ និគម ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវជនបទ ឬប្រទេស ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាជនបទ ឬប្រទេសទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវជនបទ ឬប្រទេសណាថា កាលបើអាត្មាអញសេពជនបទ ឬប្រទេសនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយសាបសូន្យទៅ ជនបទ ឬប្រទេសបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាជនបទ ឬប្រទេសទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវជនបទ ឬប្រទេសណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពជនបទ ឬប្រទេសនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង ជនបទ ឬប្រទេសបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។

ជនបទប្បទេសម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ បុគ្គលម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ ឥមំ ខោ មេ បុគ្គលំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបោ បុគ្គលោ ន សេវិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ ឥមំ ខោ មេ បុគ្គលំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវរូបោ បុគ្គលោ សេវិតព្វោ ។ បុគ្គលម្បាហំ ភិក្ខវេ ទុវិធេន វទាមិ សេវិតព្វំបិ អសេវិតព្វំបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

(៥៥) តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវេតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវជនបទប្បទេស ដោយចំណែកពីរប្រការ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណាដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបុគ្គល ដោយចំណែកពីរ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបុគ្គលណាថា កាលបើអាត្មាអញសេពបុគ្គលនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយតែងសាបសូន្យទៅ បុគ្គលបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេព ។ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ ភិក្ខុគប្បីដឹងនូវបុគ្គលណាថា កាលបើអាត្មាអញសេពបុគ្គលនេះឯង អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចំរើនឡើង បុគ្គលបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវបុគ្គល ដោយចំណែកពីរ គឺគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

(៥៥) គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុទាំងឡាយ ។

អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច បរិហានធម្មោ បុគ្គលោ បរិហានធម្មោ បុគ្គលោតិ អាវុសោ វុច្ចតិ អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោ អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោតិ អាវុសោ វុច្ចតិ ។ កិត្តាវតា នុ ខោ អាវុសោ បរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភគវតា កិត្តាវតា ច បន អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភគវតាតិ ។ ទូរតោបិ ខោ មយំ អាវុសោ អាគច្ឆេយ្យាម អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស សន្តិកេ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថមញ្ញាតុំ សាធុ វតាយស្មន្តំយេវ សារីបុត្តំ បដិភាតុ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថោ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ តេនហាវុសោ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចស្សោសុំ ។

ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលពាក្យ របស់ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុថា ករុណាអាវុសោ ។ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកផងតែងនិយាយថា បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យ បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យដូច្នេះ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកផងតែងនិយាយថា បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ ដូច្នេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយដូចម្តេច ចំណែកខាងបុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុតបថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ យើងទាំងឡាយមកអំពីចម្ងាយ ដើម្បីនឹងដឹងនូវសេចក្តីនៃភាសិតនេះ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ សូមព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ សំដែងនូវសេចក្តីនៃភាសិតនោះឲ្យជាក់ ពួកភិក្ខុបានស្តាប់ ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុហើយ នឹងចងចាំបាន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយប្រពៃចុះ ខ្ញុំនឹងសំដែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលពាក្យ របស់ព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុថា ករុណាអាវុសោ យ៉ាងនេះ ។

អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច កិត្តាវតា នុ ខោ អាវុសោ បរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភគវតា ។ ឥធាវុសោ ភិក្ខុ អស្សុតញ្ចេវ ធម្មំ ន សុណាតិ សុតា ចស្ស ធម្មា សម្មោហំ[១] គច្ឆន្តិ យេ ចស្ស ធម្មា បុព្វេ ចេតសោ សម្ផុដ្ឋបុព្វា[២] តេ ចស្ស[៣] ន សមុទាចរន្តិ អវិញ្ញាតញ្ច ន វិជានាតិ ។ ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ បរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភគវតា ។ កិត្តាវតា ច បនាវុសោ អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភគវតា ។ ឥធាវុសោ ភិក្ខុ អស្សុតញ្ចេវ ធម្មំ សុណាតិ សុតា ចស្ស ធម្មា ន សម្មោហំ គច្ឆន្តិ យេ ចស្ស ធម្មា បុព្វេ ចេតសោ សម្ផុដ្ឋបុព្វា តេ ចស្ស សមុទាចរន្តិ

១ ម. សម្មោសំ ។ ២ ម. សម្ផុដ្ឋបុព្វា ។ ៣ ម. ចេ ។

ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលដែលមានធម៌សាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនបានស្តាប់ធម៌ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បានស្តាប់ផង ធម៌ទាំងឡាយ ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់បានស្តាប់ហើយ ក៏ដល់នូវការភ្លេចភ្លាំងទៅផង មួយទៀត ធម៌ទាំងឡាយណា ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវដោយចិត្ត ក្នុងកាលមុន ធម៌ទាំងនោះ ក៏មិនផុសឡើងដល់ភិក្ខុនោះផង ភិក្ខុនោះមិនដឹងនូវធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ដឹងផង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលមានធម៌សាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយប៉ុណ្ណេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្តាប់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បានស្តាប់ផង ពួកធម៌ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់ស្តាប់ហើយ ក៏មិនដល់នូវការភ្លេចភ្លាំងទៅផង មួយទៀត ពួកធម៌ណា ដែលភិក្ខុនោះ ធ្លាប់ពាល់ត្រូវ ដោយចិត្តក្នុងកាលមុន ពួកធម៌នោះ ក៏ផុសឡើង ដល់ភិក្ខុនោះឯង

អវិញ្ញាតញ្ច វិជានាតិ ។ ឯត្តាវតា ខោ អាវុសោ អបរិហានធម្មោ បុគ្គលោ វុត្តោ ភគវតា ។ នោ ចេ អាវុសោ ភិក្ខុ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ អថ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ភវិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ អាវុសោ សិក្ខិតព្វំ ។ កថញ្ចាវុសោ ភិក្ខុ សចិត្តបរិយាយកុសលោ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា ទហរោ យុវា មណ្ឌនកជាតិកោ អាទាសេ វា បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អច្ឆេ វា ឧទកបត្តេ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខមានោ សចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តស្សេវ រជស្ស វា អង្គណស្ស វា បហានាយ វាយមតិ នោ ចេ តត្ថ បស្សតិ រជំ វា អង្គណំ វា តេនេវត្តមនោ ហោតិ បរិបុណ្ណសង្កប្បោ លាភា វត មេ បរិសុទ្ធំ វត មេតិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុនោ បច្ចវេក្ខណា ពហុការា ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ

ភិក្ខុនោះ ក៏ដឹងច្បាស់នូវធម៌ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ដឹងផង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលមានធម៌មិនសាបសូន្យ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយប៉ុណ្ណេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុមិនឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តអ្នកដទៃ គួរគិតថា យើងទាំងឡាយជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់ខ្លួន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាស្ត្រី ឬបុរស កំលោះ ឬជំទង់ ប្រកបដោយជាតិជាអ្នកស្អិតស្អាង កាលពិចារណាមើល ស្រមោលមុខរបស់ខ្លួន ក្នុងកញ្ចក់ដ៏បរិសុទ្ធ ផូរផង់ ឬក្នុងភាជន៍ទឹកថ្លា បើឃើញធូលី ឬកន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ឬទឹកនោះ តែងព្យាយាម ដើម្បីលះបង់ធូលី ឬកន្ទួលនោះចេញ បើមិនឃើញធូលី ឬកន្ទួលក្នុងកញ្ចក់ ឬទឹកនោះទេ ក៏មានចិត្តត្រេកអរ មានតម្រិះគ្រប់គ្រាន់ ដោយហេតុនោះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញមានលាភ ឱហ្ន៎ (មុខ) របស់អាត្មាអញបរិសុទ្ធ មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជាការពិចារណា ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាធម៌មានឧបការៈច្រើនដល់ភិក្ខុជា

អនភិជ្ឈាលុ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំវិជ្ជតិ
នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ(១)
អព្យាបន្នចិត្តោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំវិជ្ជតិ
នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ
វិគតថីនមិទ្ធោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំវិជ្ជតិ
នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ
អនុទ្ធតោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំវិជ្ជតិ
នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ
តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ
មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ អក្កោធនោ
នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ
ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ អសំកិលិដ្ឋចិត្តោ
នុ ខោ ពហុលំ វិហរាមិ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ
ឧទាហុ នោតិ លាភី នុ ខោម្ហិ អជ្ឈត្តំ ធម្មបាមោជ្ជស្ស
សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ

១ ឱ. សព្វត្ថាបិ ពិសេសោ នត្ថិ ។

អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានអភិជ្ឈាច្រើន ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថាមិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានចិត្តព្យាបាទ ច្រើនឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថា មិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈច្រើន ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថា មិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្តមិនរណ្ដែតអណ្ដូងច្រើន ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះមានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថាមិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកឆ្លងចាកវិចិកិច្ឆាច្រើនឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញឬហ្ន៎ ឬថាមិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកមិនមានសេចក្ដីក្រោធ ច្រើនឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះមានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថាមិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកមានចិត្ត មិនសៅហ្មងច្រើន ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថា មិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកបាននូវធម្មបាមោជ្ជៈខាងក្នុងសន្តាន ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬថា មិនមានទេ

លាភី នុ ខោ ហោម្ហិ អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថស្ស សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ លាភី នុ ខោ ហោម្ហិ អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ សំវិជ្ជតិ នុ ខោ មេ ឯសោ ធម្មោ ឧទាហុ នោតិ ។ សចេ បនាវុសោ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ សព្វេបិមេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ ន សមនុបស្សតិ តេនាវុសោ ភិក្ខុនា សព្វេសំយេវ កុសលានំ ធម្មានំ បដិលាភាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្ពាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ

អាត្មាអញ ជាអ្នកបានចេតោសមថៈ ខាងក្នុងសន្តាន ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះមានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬជា មិនមានទេ អាត្មាអញ ជាអ្នកបាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា ឬហ្ន៎ ធម៌នុ៎ះ មានដល់អាត្មាអញ ឬហ្ន៎ ឬជា មិនមានទេ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុពិចារណា មិនឃើញពួកកុសលធម៌ទាំងអស់នេះ ក្នុងខ្លួនទេ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ គប្បីធ្វើនូវសេចក្តីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីបាននូវពួកកុសលធម៌ទាំងអស់នេះ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ឬក្បាលដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគួរប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្តីពេញចិត្តផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីរលត់នូវសំពត់ ឬ ក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ

សេយ្យថាបិ អាវុសោ អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ ឆន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច ឧស្សោឡ្ហិញ្ច អប្បដិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្បជញ្ញញ្ច ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ តេន ភិក្ខុនា យេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ សមនុបស្សតិ តេសុ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ យេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ ន សមនុបស្សតិ តេសំ កុសលានំ ធម្មានំ បដិលាភាយ អធិមត្តោ ឆន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡ្ហី ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្បជញ្ញញ្ច ករណីយំ ។ សចេ បនាវុសោ ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមានោ សព្វេបិមេ កុសលេ ធម្មេ អត្តនិ សមនុបស្សតិ តេនាវុសោ ភិក្ខុនា សព្វេសុ ឥមេសុ កុសលេសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ ឧត្តរឹ អាសវានំ ខយាយ យោគោ ករណីយោតិ ។

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាសំពត់ដែលត្រូវភ្លើងឆេះ ឬក្បាលដែលត្រូវភ្លើងឆេះ បុគ្គលគប្បីប្រញាប់ធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីរលត់សំពត់ ឬក្បាលនោះឯង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ ពិចារណាឃើញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយណា ក្នុងខ្លួនឯងទៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយនោះ (បើ) មិនទាន់ឃើញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយណា ក្នុងខ្លួនទេ ត្រូវធ្វើនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ងផង ព្យាយាមផង សេចក្តីខ្មីឃ្មាតផង ប្រឹងប្រែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យលើសលុប ដើម្បីបាននូវកុសលធម៌ទាំងឡាយនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុពិចារណាឃើញកុសលធម៌ទាំងអស់នេះ ក្នុងខ្លួន ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគួរឋិតនៅ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងអស់នេះ ហើយធ្វើនូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ តទៅ ។

មហប្ផលា ហោន្តិ មហានិសំសា អមតោគធា អមតបរិយោសានា ។ កតមា ទស ។ អនិច្ចសញ្ញា អនត្តសញ្ញា មរណសញ្ញា អាហារេ បដិក្កូលសញ្ញា សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា អដ្ឋិកសញ្ញា បុឡវកសញ្ញា វិនីលកសញ្ញា វិច្ឆិទ្ទកសញ្ញា ឧទ្ធុមាតកសញ្ញា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខវេ ទស សញ្ញា ភាវិតា ពហុលីកតា មហប្ផលា ហោន្តិ មហានិសំសា អមតោគធា អមតបរិយោសានាតិ ។

(៥៨) សចេ ភិក្ខវេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវំ បុច្ឆេយ្យុំ កិំមូលកា អាវុសោ សព្វេ ធម្មា កិំសម្ភវា សព្វេ ធម្មា កិំសមុទយា សព្វេ ធម្មា កិំសមោសរណា សព្វេ ធម្មា កិំបមុខា សព្វេ ធម្មា កិំអធិបតេយ្យា សព្វេ ធម្មា កិំឧត្តរា

មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ឈមទៅកាន់អមតៈ មានអមតៈជាបរិយោសាន ។ សញ្ញា ១០ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺ អនិច្ចសញ្ញា ១ អនត្តសញ្ញា ១ មរណសញ្ញា ១ អាហារេ បដិក្កូលសញ្ញា ១ សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា ១ អដ្ឋិកសញ្ញា (សំគាល់អសុភដែលមានតែឆ្អឹង) ១ បុឡវកសញ្ញា (សំគាល់អសុភដែលមានដង្កូវចុះ) ១ វិនីលកសញ្ញា (សំគាល់អសុភដែលមានពណ៌ខៀវ) ១ វិច្ឆិទ្ទកសញ្ញា (សំគាល់អសុភដែលដាច់ជាកំណាត់) ១ ឧទ្ធុមាតកសញ្ញា (សំគាល់អសុភដែលហើមប៉ោង) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញា ១០ យ៉ាងនេះឯង ដែលបុគ្គលបានចំរើន បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ឈមទៅកាន់អមតៈ មានអមតៈជាបរិយោសាន ។

(៥៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាឫសគល់ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាដែនកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំចុះ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាប្រធាន ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាធំ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាគ្រឿងវិសេស

សព្វេ ធម្មា កឹសារា សព្វេ ធម្មា កឹឱគធា សព្វេ ធម្មា កឹបរិយោសានា សព្វេ ធម្មាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ ភិក្ខវេ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ កិន្តិ ព្យាករេយ្យាថាតិ ។ ភគវំមូលកា នោ ភន្តេ ធម្មា ភគវំនេត្តិកា ភគវំបដិសរណា សាធុ វត ភន្តេ ភគវន្តំយេវ បដិភាតុ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្ថោ ភគវតោ សុត្វា ភិក្ខូ ធារេស្សន្តីតិ ។ តេនហិ ភិក្ខវេ សុណាថ សាធុកំ មនសិករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច សចេ ភិក្ខវេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯវំ បុច្ឆេយ្យុំ កឹមូលកា អាវុសោ សព្វេ ធម្មា កឹសម្ភវា សព្វេ ធម្មា កឹសមុទយា សព្វេ ធម្មា កឹសមោសរណា

ពួកធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាខ្លឹម ពួកធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាគ្រឿងឈប់ៈទៅក ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាបរិយោសាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើត្រូវពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ទាំងនោះ សួរយ៉ាងនេះ តើអ្នកទាំងឡាយគប្បីដោះស្រាយដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំ-រើន ធម៌ទាំងឡាយ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាឫសគល់ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអ្នកណែនាំ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាទីពឹងនៃយើងទាំងឡាយស្រាប់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំដែងនូវសេចក្តីនៃភាសិតនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយនឹងចងចាំបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសំដែង ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក សួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាឫសគល់ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាដែនកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាទីប្រជុំចុះ

សព្វេ ធម្មា កឹបមុខា សព្វេ ធម្មា កឹអធិបតេយ្យា សព្វេ ធម្មា កឹឧត្តរា សព្វេ ធម្មា កឹសារា សព្វេ ធម្មា កឹឱគធា សព្វេ ធម្មា កឹបរិយោសានា សព្វេ ធម្មាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ ភិក្ខវេ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ ព្យាករេយ្យាថ ឆន្ទមូលកា អាវុសោ សព្វេ ធម្មា មនសិការសម្ភវា សព្វេ ធម្មា ផស្សសមុទយា សព្វេ ធម្មា វេទនាសមោសរណា សព្វេ ធម្មា សមាធិប្បមុខា សព្វេ ធម្មា សតាធិបតេយ្យា សព្វេ ធម្មា បញ្ញុត្តរា សព្វេ ធម្មា វិមុត្តិសារា សព្វេ ធម្មា អមតោគធា សព្វេ ធម្មា និព្វានបរិយោសានា សព្វេ ធម្មាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ ភិក្ខវេ តេសំ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ ព្យាករេយ្យាថាតិ ។

(៥៩) តស្មាតិហ ភិក្ខវេ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ យថា បព្វជ្ជាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ

ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាប្រធាន ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាធំ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាគ្រឿងវិសេស ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាខ្លឹម ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាគ្រឿងឈមទៅរក ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាបរិយោសាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ កាលបើត្រូវពួកអន្យតិត្ថិយ បរិព្វាជកទាំងនោះសួរយ៉ាងនេះ គប្បីដោះស្រាយ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានឆន្ទៈជាឫសគល់ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានមនសិការៈជាដែនកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានផស្សៈជាទីប្រជុំកើត ពួកធម៌ទាំងអស់ មានវេទនាជាទីប្រជុំចុះ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានសមាធិជាប្រធាន ពួកធម៌ទាំងអស់ មានសតិជាធំ ពួកធម៌ទាំងអស់ មានបញ្ញាជាគ្រឿងវិសេស ពួកធម៌ទាំងអស់ មានវិមុត្តិជាខ្លឹម ពួកធម៌ទាំងអស់ មានអមតៈជាគ្រឿងឈមទៅរក ពួកធម៌ទាំងអស់ មាននិព្វានជាបរិយោសាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើត្រូវពួកអន្យតិត្ថិយ បរិព្វាជកទាំងនោះ សួរយ៉ាងនេះ គប្បីដោះស្រាយ យ៉ាងនេះឯង ។

(៥៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា ចិត្តយើងនឹងសន្សំដោយសមគួរដល់បព្វជ្ជាផង

ន ច ខុប្បន្នា បាបកា អកុសលា ធម្មា ចិត្តំ បរិយាទាយ ឋស្សន្តិ អនិច្ចសញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ អនត្តសញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ អសុភសញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ អាទីនវសញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ លោកស្ស សមញ្ច វិសមញ្ច ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ លោកស្ស សម្ភវញ្ច(១) វិភវញ្ច ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ លោកស្ស សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ បហានសញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ វិរាគសញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតិ និរោធសញ្ញាបរិចិតញ្ច នោ ចិត្តំ ភវិស្សតីតិ ។ ឯវញ្ហិ វោ ភិក្ខវេ សិក្ខិតព្វំ ។ យតោ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ យថាបញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ ន ច ខុប្បន្នា បាបកា អកុសលា ធម្មា ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋន្តិ

១ ម. ភវញ្ច ។

អកុសលធម៌ ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ក៏នឹងមិនគ្របសង្កត់ចិត្តផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺអនិច្ចសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺអនត្តសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺអសុភសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺអាទីនវសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវសុចរិតនិងទុច្ចរិត នៃសត្វលោកផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវសេចក្តីចំរើននិងសេចក្តីវិនាសនៃសត្វលោកផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងការប្រជុំកើតនិងសាបសូន្យទៅ នៃសត្វលោកផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺបហានសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺវិរាគសញ្ញាផង ចិត្តយើងនឹងសន្សំ គុណគឺនិរោធសញ្ញាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាបើ ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ដោយសមគួរដល់បញ្ញាផង ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្តផង

អនិច្ចសញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ អនត្តសញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ អសុភសញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ អាទីនវសញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ លោកស្ស សមញ្ច វិសមញ្ច ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ លោកស្ស សម្ភវញ្ច វិភវញ្ច ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ លោកស្ស សមុទយញ្ច អត្ថង្គមញ្ច ញត្វា តំ សញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ បហានសញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ វិរាគសញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ និរោធសញ្ញាបរិចិតញ្ច ចិត្តំ ហោតិ ។ តស្ស ទ្វិន្នំ ផលានំ អញ្ញតរំ ផលំ បាដិកង្ខំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អញ្ញា សតិ វា ឧបាទិសេសេ អនាគាមិតាតិ ។

(៦០) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា គិរិមានន្ទោ អាពាធិកោ ហោតិ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ ។

ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងអនិច្ចសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងអនត្តសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងអសុភសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងអាទីនវសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវសុចរិតនិងទុច្ចរិតរបស់សត្វលោកផង ចិត្តភិក្ខុសន្សំហើយក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវសេចក្តីចំរើននិងវិនាសរបស់សត្វលោកផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងសញ្ញានោះ ព្រោះដឹងនូវការប្រជុំកើតនិងសាបសូន្យរបស់សត្វលោកផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងបហានសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងវិរាគសញ្ញាផង ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំហើយ ក្នុងនិរោធសញ្ញាផង ។ បណ្តាផលទាំងពីរ ផលណាមួយ រមែងប្រាកដដល់ភិក្ខុនោះ គឺនឹងបានអរហត្តផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ឬកាលបើឧបាទិ នៅសេសសល់ នឹងបានអនាគាមិផល ។

(៦០) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះគិរិមានន្ទដ៏មានអាយុ លោកមានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខវេទនា ជាទម្ងន់ ។

អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អាយស្មា ភន្តេ គិរិមានន្ទោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាឡ្ហគិលានោ សាធុ ភន្តេ ភគវា យេនាយស្មា គិរិមានន្ទោ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្បំ ឧបាទាយាតិ។ សចេ ខោ ត្វំ អានន្ទ គិរិមានន្ទស្ស ភិក្ខុនោ ឧបសង្កមិត្វា ទស សញ្ញា ភាសេយ្យាសិ ឋានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ គិរិមានន្ទស្ស ភិក្ខុនោ ទស សញ្ញា សុត្វា សោ អាពាធោ ឋានសោ បដិប្បស្សម្ភេយ្យ។ កតមា ទស។ អនិច្ចសញ្ញា អនត្តសញ្ញា អសុភសញ្ញា អាទីនវសញ្ញា បហានសញ្ញា វិរាគសញ្ញា និរោធសញ្ញា សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា អានាបានស្សតិ។

គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រង់ទីដែលព្រះអង្គគង់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលនូវពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គិរិមានន្ទដ៏មានអាយុ មានអាពាធ ប្រកបដោយទុក្ខវេទនា ជាជម្ងឺធ្ងន់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុគ្រោះ (ចំពោះគិរិមានន្ទ) សូមស្តេចចូលទៅ ត្រង់កន្លែងដែលគិរិមានន្ទអាស្រ័យនៅ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់តបថា ម្នាលអានន្ទ ប្រសិនបើអ្នកចូលទៅកាន់សំណាក់នៃគិរិមានន្ទភិក្ខុ សំដែងប្រាប់ សញ្ញាទាំង ១០ ប្រការ ដំណើរនេះជាហេតុទំនងនាំឲ្យអាពាធរបស់គិរិមានន្ទភិក្ខុនោះ បានរម្ងាប់សះស្បើយទៅមួយរំពេច ព្រោះគិរិមានន្ទភិក្ខុ បានស្តាប់នូវសញ្ញាទាំង ១០ ប្រការ។ សញ្ញាទាំង ១០ ប្រការនោះ ដូចម្តេចខ្លះ។ គឺ អនិច្ចសញ្ញា ១ អនត្តសញ្ញា ១ អសុភសញ្ញា ១ អាទីនវសញ្ញា ១ បហានសញ្ញា ១ វិរាគសញ្ញា ១ និរោធសញ្ញា ១ សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា ១ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា ១ អានាបានស្សតិ ១ ។

កតមា ចានន្ទ អនិច្ចសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ រូបំ អនិច្ចំ វេទនា អនិច្ចា សញ្ញា អនិច្ចា សង្ខារា អនិច្ចា វិញ្ញាណំ អនិច្ចន្តិ ។ ឥតិ ឥមេសុ បញ្ចសុ ឧបាទានក្ខន្ធេសុ អនិច្ចានុបស្សី វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ អនិច្ចសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ អនត្តសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ចក្ខុំ អនត្តា រូបា អនត្តា សោតំ អនត្តា សទ្ទា អនត្តា ឃានំ អនត្តា គន្ធា អនត្តា ជិវ្ហា អនត្តា រសា អនត្តា កាយោ អនត្តា ផោដ្ឋព្វា អនត្តា មនោ អនត្តា ធម្មា អនត្តាតិ ។ ឥតិ ឥមេសុ ឆសុ អជ្ឈត្តិកពាហិរេសុ អាយតនេសុ អនត្តានុបស្សី វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ អនត្តសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អនិច្ចសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ក្តី ពិចារណាឃើញដូច្នេះថា រូបមិនទៀង វេទនាមិនទៀង សញ្ញាមិនទៀង សង្ខារទាំងឡាយមិនទៀង វិញ្ញាណមិនទៀង ។ ភិក្ខុពិចារណាឃើញរឿយៗថាមិនទៀង ក្នុងឧបាទានក្ខន្ធទាំង៥នេះដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អនិច្ចសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អនត្តសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ពិចារណាឃើញដូច្នេះថា ភ្នែកមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ រូបមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ត្រចៀកមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ សម្លេងទាំងឡាយ មិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ច្រមុះមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ក្លិនទាំងឡាយ មិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ អណ្តាតមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ រសទាំងឡាយមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ កាយមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ផោដ្ឋព្វៈទាំងឡាយមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ចិត្តមិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ធម៌ទាំងឡាយ មិនមែនជារបស់ខ្លួនទេ ។ ភិក្ខុពិចារណាឃើញរឿយៗ ដូច្នេះថា មិនមែនជារបស់ខ្លួន ក្នុងអាយតនៈខាងក្នុង៦ និងអាយតនៈខាងក្រៅ៦ នេះ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អនត្តសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ អសុភសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ ឥមមេវ កាយំ ឧទ្ធំ បាទតលា អធោ កេសមត្ថកា តចបរិយន្តំ បូរំ នានប្បការស្ស អសុចិនោ បច្ចវេក្ខតិ អត្ថិ ឥមស្មឹ កាយេ កេសា លោមា នខា ទន្តា តចោ មំសំ ន្ហារូ អដ្ឋី អដ្ឋិមិញ្ជំ វក្កំ ហទយំ យកនំ កិលោមកំ បិហកំ បប្ផាសំ អន្តំ អន្តគុណំ ឧទរិយំ ករីសំ បិត្តំ សេម្ហំ បុព្វោ លោហិតំ សេទោ មេទោ អស្សុ វសា ខេឡោ សិង្ឃាណិកា លសិកា មុត្តន្តិ ។ ឥតិ ឥមស្មឹ កាយេ អសុភានុបស្សី វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ អសុភសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ អាទីនវសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ពហុទុក្ខោ ខោ អយំ កាយោ ពហុអាទីនវោតិ ។

ម្នាលអានន្ទ អសុភសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះពិចារណាឃើញនូវកាយនេះឯង ខាងលើអំពីបាតជើងឡើងទៅ ខាងក្រោមអំពីចុងសក់ចុះមក ព័ទ្ធជុំវិញដោយស្បែក ពេញដោយគ្រឿងមិនស្អាត មានប្រការផ្សេងៗ ដូច្នេះថា ក្នុងរូបកាយនេះ សក់ជាតិឡាយ រោមជាតិឡាយ ក្រចកជាតិឡាយ ធ្មេញជាតិឡាយ ស្បែក សាច់ សរសៃជាតិឡាយ ឆ្អឹងជាតិឡាយ ខួរក្នុងឆ្អឹង តាប បេះដូង ថ្លើម វាវ ក្រពះ ថ្លល់កែនអើស សួត ពោះវៀនធំ ពោះវៀនតូច អាហារថ្មី អាហារចាស់ ប្រមាត់ ស្លេស្ម ខ្ទុះ ឈាម ញើស ខ្លាញ់ខាប់ ទឹកភ្នែក ខ្លាញ់រាវ ទឹកមាត់ ទឹកសំបោរ ទឹករំអិល ទឹកមូត្រ ។ ភិក្ខុពិចារណាឃើញរឿយៗថា មិនស្អាតក្នុងរូបកាយនេះ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អសុភសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អាទីនវសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ពិចារណាឃើញដូច្នេះថា រូបកាយនេះ មានទុក្ខច្រើន មានទោសច្រើនដោយពិត ។

ឥតិ ឥមស្មឹ កាយេ វិវិធា អាពាធា ឧប្បជ្ជន្តិ សេយ្យថីទំ ចក្ខុរោគោ សោតរោគោ ឃានរោគោ ជិវ្ហារោគោ កាយរោគោ សីសរោគោ កណ្ណរោគោ មុខរោគោ ទន្តរោគោ កាសោ សាសោ បិនាសោ ឌាហោ ជរោ កុច្ឆិរោគោ មុច្ឆា បក្ខន្ទិកា សូលា វិសូចិកា កុដ្ឋំ គណ្ឌោ កិលាសោ សោសោ អបមារោ ទទ្ទុ កណ្ឌុ កច្ឆុ រខសា វិតច្ឆិកា លោហិតំ បិត្តំ មធុមេហោ អំសា បិឡកា ភគន្ទលា បិត្តសមុដ្ឋានា អាពាធា សេម្ហសមុដ្ឋានា អាពាធា វាតសមុដ្ឋានា អាពាធា សន្និបាតិកា អាពាធា ឧតុបរិណាមជា អាពាធា វិសមបរិហារជា អាពាធា ឱបក្កមិកា អាពាធា កម្មវិបាកជា អាពាធា សីតំ ឧណ្ហំ ជិឃច្ឆា បិបាសា ឧច្ចារោ បស្សាវោតិ ។

អាពាធទាំងឡាយផ្សេងៗ តែងកើតឡើង ក្នុងកាយនេះដូច្នេះ អាពាធនោះដូចម្តេចខ្លះ គឺរោគក្នុងភ្នែក រោគក្នុងត្រចៀក រោគក្នុងច្រមុះ រោគក្នុងអណ្តាត រោគក្នុងកាយ រោគក្នុងក្បាល រោគស្លឹកត្រចៀក រោគក្នុងមាត់ រោគត្រង់គល់ធ្មេញ រោគក្អក រោគហឺត រោគទាំងក្រៅច្រមុះ រោគក្តៅក្រហាយ រោគស្គាំងស្គម រោគក្នុងផ្ទៃ រោគខ្យល់ចាប់ វិលមុខ រោគធ្លាក់ឈាម រោគចុកសៀត រោគចុះរាក រោគឃ្លង់ រោគបូស រោគស្រែង រោគរីងរៃ រោគឆ្កួតជ្រូក រោគដំបៅពិស រោគមាស់ រោគកមក្រិន រោគកើតក្នុងទីដែលក្រចកដោយក្រចក រោគឃ្លង់ផែក រោគឈាម រោគប្រមាត់ រោគទឹកនោមផ្អែម រោគឫសដូងជុះ រោគលេកតៃ រោគឫសដូងបាត(១) អាពាធបណ្តាលអំពីប្រមាត់ អាពាធបណ្តាលអំពីស្លេស្ម អាពាធបណ្តាលអំពីខ្យល់ អាពាធបណ្តាលអំពីសន្និបាត គឺការកម្រើកប្រមាត់ ស្លេស្ម និងខ្យល់ប្រជុំគ្នា អាពាធកើតអំពីរដូវប្រែប្រួល អាពាធកើតអំពីការផ្លាស់ប្តូរ ឥរិយាបថមិនស្មើគ្នា អាពាធកើតអំពីសេចក្តីព្យាយាមរបស់អ្នកឯទៀត (មានចាប់ចងជាដើម) អាពាធកើតអំពីផលរបស់កម្ម ការត្រជាក់ ការក្តៅ សេចក្តីឃ្លាន សេចក្តីស្រេក ឧច្ចារៈ (លាមក) បស្សាវៈ (មូត្រ) ។

---

(១) ឫសដូងនោះដែលដុះខាងក្នុង ត្រង់ច្រកទ្វារធំ និងភ្នាល់ៗ ឯកឯងជា ។

ឥតិ ឥមស្មឹ កាយេ អាទីនវានុបស្សី វិហរតិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ អាទីនវសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ បហានសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ ឧប្បន្នំ កាមវិតក្កំ នាធិវាសេតិ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនភាវំ គមេតិ ឧប្បន្នំ ព្យាបាទវិតក្កំ នាធិវាសេតិ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនភាវំ គមេតិ ឧប្បន្នំ វិហឹសាវិតក្កំ នាធិវាសេតិ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនភាវំ គមេតិ ឧប្បន្នុប្បន្នេ បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ នាធិវាសេតិ បជហតិ វិនោទេតិ ព្យន្តីករោតិ អនភាវំ គមេតិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ បហានសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ វិរាគសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណីតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វូបធិប្បដិនិស្សគ្គោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាគោ និព្វានន្តិ ។

ភិក្ខុពិចារណាឃើញរឿយ ៗ ជាទោស ក្នុងរូបកាយនេះ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អាទីនវសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ បហានសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតទៀតនូវកាមវិតក្ក ដែលកើតឡើងហើយ មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតទៀតនូវព្យាបាទវិតក្ក ដែលកើតឡើងហើយ មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតតទៅទៀត នូវវិហឹសាវិតក្ក ដែលកើតឡើងហើយ មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទោបង់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតតទៅទៀត នូវធម៌ដែលជាបាបអកុសលដែលកើតឡើងហើយរឿយ ៗ ។ ម្នាលអានន្ទនេះ ហៅថា បហានសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ វិរាគសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី ពិចារណាឃើញរឿយៗ ដូច្នេះថា ធម៌ជាគ្រឿងរម្ងាប់សង្ខារទាំងពួង លះបង់នូវឧបធិទាំងពួង អស់ទៅនៃតណ្ហា ប្រាសចាករាគៈ រលត់ទុក្ខ នេះជាធម៌ស្ងប់ធម៌ឧត្តម ។

អយំ វុច្ចតានន្ទ វិរាគសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ និរោធសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណីតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វូបធិប្បដិនិស្សគ្គោ តណ្ហក្ខយោ និរោធោ និព្វានន្តិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ និរោធសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ យេ លោកេ ឧបាយុបាទានា ចេតសោ អធិដ្ឋានាភិនិវេសានុសយា តេ បជហន្តោ វិហរតិ ន ឧបាទិយន្តោ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សព្វសង្ខារេហិ អដ្ដីយតិ ហរាយតិ ជិគុច្ឆតិ ។

ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា វិរាគសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ និរោធសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ក្តី ពិចារណាឃើញដូច្នេះថា ធម៌ជាគ្រឿងរម្ងាប់សង្ខារទាំងពួង លះបង់នូវឧបធិទាំងពួង អស់ទៅនៃតណ្ហា ប្រាសចាកតម្រេក រលត់ទុក្ខ នេះ ជាធម៌ស្ងប់ជាធម៌ឧត្តម ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា និរោធសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាយគឺតណ្ហានិងទិដ្ឋិណា ឧបាទានគឺ សេចក្តីប្រកាន់មាំណា អភិនិវេសៈ គឺសស្សតទិដ្ឋិ និងឧច្ឆេទទិដ្ឋិជាទីតាំងអាស្រ័យនៅនៃចិត្តណា អនុស័យ គឺកិលេសដែលដេកនៅរឿយៗ ក្នុងសត្វសន្តានណា ក្នុងលោក ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កាលបើលះបង់នូវឧបធម៌ទាំងនោះ មិនបានប្រកាន់មាំដោយចិត្ត ក៏រមែងនៅ (ចាកឧបធម៌ទាំងនោះ) បាន ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះនឿយណាយ ធុញទ្រាន់ស្អប់ខ្ពើម ចាកសង្ខារទាំងពួង ។

អយំ វុច្ចតានន្ទ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា ។

កតមា ចានន្ទ អានាបានស្សតិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ វា និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ សតោវ អស្សសតិ សតោ បស្សសតិ ទីឃំ វា អស្សសន្តោ ទីឃំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ ទីឃំ វា បស្សសន្តោ ទីឃំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ រស្សំ វា អស្សសន្តោ រស្សំ អស្សសាមីតិ បជានាតិ រស្សំ វា បស្សសន្តោ រស្សំ បស្សសាមីតិ បជានាតិ សព្វកាយប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សព្វកាយប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ

ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចសញ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អានាបានស្សតិ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ នៅក្នុងព្រៃក្តី នៅទៀបគល់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ក្តី អង្គុយផ្គត់ភ្នែន តាំងកាយឲ្យត្រង់ផ្ចង់ស្មារតីឲ្យត្រួតត្រង់ (ទៅរកកម្មដ្ឋាន)។ ភិក្ខុនោះមានស្មារតីដកដង្ហើមចេញ មានស្មារតីដកដង្ហើមចូល កាលដកដង្ហើមចេញវែង ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចេញវែង កាលដកដង្ហើមចូលវែង ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចូលវែង កាលដកដង្ហើមចេញខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចេញខ្លី កាលដកដង្ហើមចូលខ្លី ក៏ដឹងច្បាស់ថា អាត្មាអញ ដកដង្ហើមចូលខ្លី ភិក្ខុសិក្សា[១] ថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវកាយ[២] គឺដង្ហើមចេញទាំងអស់ឲ្យប្រាកដ ហើយដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវកាយ[៣] គឺដង្ហើមចូលទាំងអស់ឲ្យប្រាកដ ហើយដកដង្ហើមចូល

---

១ អដ្ឋកថា ថា ព្យាយាម ។ ២ ធ្វើខាងដើម ខាងកណ្តាល និងទីបំផុតនៃកាយ គឺដង្ហើម ចេញទាំងអស់ឲ្យប្រាកដ ។ ៣ ធ្វើខាងដើមខាងកណ្តាល និងទីបំផុតនៃកាយ គឺដង្ហើមចូលទាំងអស់ឲ្យប្រាកដ ។

បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បីតិប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បីតិប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សុខប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ សុខប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ចិត្តប្បដិសំវេទី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ

ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នករម្ងាប់ នូវកាយសង្ខារ (១) ដកដង្ហើមចេញ រៀបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នករម្ងាប់នូវកាយសង្ខារ (២) ដកដង្ហើមចូល រៀបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវបីតិ រៀបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវបីតិ រៀបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីសុខ រៀបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីសុខ រៀបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ (៣) រៀបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ រៀបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នករម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ រៀបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នករម្ងាប់នូវចិត្តសង្ខារ រៀបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្ត រៀបដកដង្ហើមចេញ

---

១ ២ កាយសង្ខារដ៏គ្រោតគ្រាត ។ ៣ បានដល់ វេទនាខន្ធ និងសញ្ញាខន្ធ ។

ចិត្តប្បដិសំវេទី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ... សមាទហំ ចិត្តំ... វិមោចយំ ចិត្តំ... អនិច្ចានុបស្សី... វិរាគានុបស្សី... និរោធានុបស្សី... បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សសិស្សាមីតិ សិក្ខតិ ។ អយំ វុច្ចតានន្ទ អានាបានស្សតិ ។

ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ទើបដកដង្ហើមចូល ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ ធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយ... ដំកល់ចិត្តឲ្យស្មើក្នុងអារម្មណ៍... ដោះចិត្តឲ្យរួចចាកនីវរណធម៌ ជាដើម(១)... ឃើញរឿយ ៗ នូវបញ្ចក្ខន្ធថា មិនទៀង... ឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌ដែលប្រាសចាករាគៈ... ឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌ ដែលរលត់បង់នូវកងទុក្ខ... ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកឃើញរឿយៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស ទើបដកដង្ហើមចេញ ភិក្ខុសិក្សាថា អាត្មាអញ នឹងជាអ្នកឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌ ជាគ្រឿងលះហោលនូវកិលេស ទើបដកដង្ហើមចូល ។ ម្នាលអានន្ទ នេះហៅថា អានាបានស្សតិ ។

---

១ អដ្ឋកថាពន្យល់ថា ភិក្ខុដោះចិត្តឲ្យរួចចាកនីវរណធម៌ ដោយបឋមជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកវិតក្កៈនិងវិចារៈ ដោយទុតិយជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកបីតិដោយតតិយជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកសុខនិងទុក្ខ ដោយចតុត្ថជ្ឈាន ឲ្យរួចចាកនិច្ចសញ្ញា ដោយអនិច្ចានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកសុខសញ្ញា ដោយទុក្ខានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកអត្តសញ្ញា ដោយអនត្តានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកនន្ទិ ដោយនិព្វិទានុបស្សនា ឲ្យរួចចាករាគៈ ដោយវិរាគានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកសមុទយៈដោយនិរោធានុបស្សនា ឲ្យរួចចាកអាទានៈ ដោយបដិនិស្សគ្គានុបស្សនា ។

សចេ ខោ ត្វំ អានន្ទ គិរិមានន្ទស្ស ភិក្ខុនោ ឧបសង្កមិត្វា ឥមា ទស សញ្ញា ភាសេយ្យាសិ ឋានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ គិរិមានន្ទស្ស ភិក្ខុនោ ឥមា ទស សញ្ញា សុត្វា សោ អាពាធោ ឋានសោ បដិប្បស្សម្ភេយ្យាតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ តថាគតស្ស សន្តិកេ ឥមា ទស សញ្ញា ឧគ្គហេត្វា យេនាយស្មា គិរិមានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតោ គិរិមានន្ទស្ស ឥមា ទស សញ្ញា អភាសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ គិរិមានន្ទស្ស ឥមា ទស សញ្ញា សុត្វា សោ អាពាធោ ឋានសោ បដិប្បស្សម្ភិ វុដ្ឋហិ ចាយស្មា គិរិមានន្ទោ តម្ហា អាពាធា តថា បហីនោ ច បនាយស្មតោ គិរិមានន្ទស្ស សោ អាពាធោ អហោសីតិ ។

សចិត្តវគ្គោ ឆដ្ឋោ ។

ម្នាលអានន្ទ បើអ្នកចូលទៅ (កាន់សំណាក់) នៃគិរិមានន្ទភិក្ខុហើយ គប្បីសំដែងនូវសញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ដំណើរនេះ ជាហេតុមានឱ្យអាពាធ របស់គិរិមានន្ទភិក្ខុនោះ រម្ងាប់សះស្បើយទៅ ១ រំពេច ព្រោះគិរិមានន្ទភិក្ខុ បានស្តាប់សញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទត្ថេរដ៏មានអាយុ ក៏រៀនសញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយចូលទៅត្រង់កន្លែងដែលគិរិមានន្ទ លោកគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានសំដែងសញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ដល់គិរិមានន្ទដ៏មានអាយុ ។ លំដាប់នោះឯង អាពាធរបស់គិរិមានន្ទដ៏មានអាយុនោះ ក៏រម្ងាប់សះស្បើយទៅ ១ រំពេច ព្រោះបានស្តាប់សញ្ញាទាំងឡាយ ១០ ប្រការនេះ ឯគិរិមានន្ទ ដ៏មានអាយុ ក៏បានជាសះស្បើយចាកអាពាធនោះ ក៏អាពាធនោះ គិរិមានន្ទដ៏មានអាយុ លះបង់បានហើយ ដោយកិរិយាបានស្តាប់សញ្ញាទាំង ១០ ប្រការ ដែលព្រះអានន្ទត្ថេរ សំដែងហើយដូច្នោះ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

ចប់ សចិត្តវគ្គ ទី ៦ ។

តស្សុទ្ទានំ

សចិត្តសារីបុត្តា(១) ច ឋិតិ(២) ច សមថេន ច
បរិហានា(៣) ច ទ្វេ សញ្ញា មូលា បព្វជិតា គិរោ(៤) ។

---

១ ឱ. សចិត្តញ្ច សារីបុត្ត ។ ២ ម. ឋិតិ ។ ៣ ម. បរិហានេ ច ។
៤ ម. បព្វជិតាគិរិ ។ ឱ. បព្វជ្ជគិរី ។

ឧទ្ទាននៃសចិត្តវគ្គនោះ

និយាយអំពីការឈ្លាសក្នុងចារៈចិត្តរបស់ខ្លួន ១
អំពីព្រះសារីបុត្ត ១ អំពីការតាំងនៅដដែល ១
អំពីសមថៈ ១ អំពីបរិហានៈ ១ អំពីសញ្ញាពីរ
លើក អំពីធម៌ជាមូល ១ ចិត្តសង្វេគដោយបព្វជ្ជា ១
គាថា ១ ។

យមកវគ្គោ ទុតិយោ

[៦១] បុរិមា ភិក្ខវេ កោដិ ន បញ្ញាយតិ អវិជ្ជាយ· ឥតោ បុព្វេ អវិជ្ជា នាហោសិ អថ បច្ឆា សម្ភវីតិ(១) ឯវញ្ចេតំ ភិក្ខវេ វុច្ចតិ អថ ច បន បញ្ញាយតិ ឥទប្បច្ចយា អវិជ្ជាតិ ។ អវិជ្ជម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អវិជ្ជាយ ។ បញ្ច នីវរណាតិស្ស វចនីយំ ។ បញ្ចបាហំ(២) ភិក្ខវេ នីវរណេ សាហារេ វទាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ បញ្ចន្នំ នីវរណានំ ។ តីណិ ទុច្ចរិតានីតិស្ស វចនីយំ ។ តីណិបាហំ ភិក្ខវេ ទុច្ចរិតានិ សាហារានិ វទាមិ នោ អនាហារានិ ។ កោ ចាហារោ តិណ្ណំ ទុច្ចរិតានំ ។ ឥន្ទ្រិយាសំវរោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិយាសំវរម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ ឥន្ទ្រិយាសំវរស្ស ។ អសតាសម្បជញ្ញន្តិស្ស វចនីយំ ។

១ ម. សម្ភវតិ ។ ២ ម. បញ្ចម្បាហំ ។

យមកវគ្គ ទី ២

[៦១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីបំផុតខាងដើម របស់អវិជ្ជាមិនប្រាកដទេ អវិជ្ជាមិនមានក្នុងកាលមុនអំពីកាលនេះ រួច កើតឡើងក្នុងកាលក្រោយឡើយ ហេតុនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា អវិជ្ជានេះ តថាគតពោលយ៉ាងនេះ តែថា អវិជ្ជា រមែងប្រាកដ ព្រោះមានរបស់នេះជាបច្ច័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អវិជ្ជាប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា អវិជ្ជាឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់អវិជ្ជា ។ គប្បីឆ្លើយថា នីវរណៈ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា នីវរណៈ ៥ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់នីវរណៈ ៥ ។ គប្បីឆ្លើយថា ទុច្ចរិត ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ទុច្ចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ទុច្ចរិត ៣ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។

អសតាសម្បជញ្ញម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អសតាសម្បជញ្ញស្ស ។ អយោនិសោ មនសិការោតិស្ស វចនីយំ ។ អយោនិសោ មនសិការម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អយោនិសោ មនសិការស្ស ។ អស្សទ្ធិយន្តិស្ស វចនីយំ ។ អស្សទ្ធិយម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អស្សទ្ធិយស្ស ។ អស្សទ្ធម្មស្សវនន្តិស្ស វចនីយំ ។ អស្សទ្ធម្មស្សវនម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អស្សទ្ធម្មស្សវនស្ស ។ អសប្បុរិសសំសេវោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ អសប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ អស្សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ អស្សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អយោនិសោមនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អយោនិសោមនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អយោនិសោមនសិការៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អស្សទ្ធិយៈ (សេចក្តីមិនជឿ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អស្សទ្ធិយៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អស្សទ្ធិយៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ (ការមិនស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អសប្បុរិសសំសេវៈ (ការសេពគប់អសប្បុរស) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងអស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អស្សទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌

អស្សទ្ធិយំ បរិបូរេតិ អស្សទ្ធិយំ បរិបូរំ អយោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ អយោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយាសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយាសំវរោ បរិបូរោ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច នីវរណេ បរិបូរេន្តិ បញ្ច នីវរណា បរិបូរា អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា អវិជ្ជាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឧបរិបព្វតេ ថុល្លផុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ ទេវេ គឡគឡាយន្តេ តំ ឧទកំ យថានិន្នំ បវត្តមានំ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរា កុសុព្ភេ(១) បរិបូរេន្តិ កុសុព្ភា បរិបូរា មហាសោព្ភេ បរិបូរេន្តិ មហាសោព្ភា បរិបូរា កុន្នទិយោ បរិបូរេន្តិ កុន្នទិយោ បរិបូរា មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ មហានទិយោ បរិបូរា មហាសមុទ្ទំ សាគរំ បរិបូរេន្តិ

១ ឱ. កុសុព្ភេ ។

រមែងញុំាងអស្សទ្ធិយៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អស្សទ្ធិយៈពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងអយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អយោនិសោ មនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងការមិនមានសតិ នឹងមិនមានសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ទុច្ចរិតទាំង ៣ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងនីវរណៈ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ នីវរណៈ៥ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងអវិជ្ជាឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ អាហាររបស់អវិជ្ជានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ អាហាររបស់អវិជ្ជានេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹកភ្លៀង មានដំណក់ថ្លោស កាលបន្លឺរ កាលរំលា ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ ទឹកនោះក៏ហូរទៅតាមទីទាប រមែងញុំាងជ្រោះភ្នំ ល្អាងនិងអូរតូច ឲ្យពេញ ជ្រោះភ្នំល្អាងនិងអូរតូច ពេញហើយ រមែងញុំាងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ ត្រពាំងតូចពេញហើយ រមែងញុំាងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ ត្រពាំងធំពេញហើយ រមែងញុំាងស្ទឹងតូច ឲ្យពេញ ស្ទឹងតូចពេញហើយ រមែងញុំាងស្ទឹងធំឲ្យពេញ ស្ទឹងធំ ពេញហើយ រមែងញុំាងមហាសមុទ្រសាគរ ឲ្យពេញ

ឯវមេតស្ស មហាសមុទ្ទស្ស សាគរស្ស អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អសប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ អសទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ អសទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ អស្សទ្ធិយំ បរិបូរេតិ អស្សទ្ធិយំ បរិបូរំ អយោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ អយោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយាសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយាសំវរោ បរិបូរោ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច នីវរណេ បរិបូរេន្តិ បញ្ច នីវរណា បរិបូរា អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា អវិជ្ជាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ។ វិជ្ជាវិមុត្តិម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។

អាហារនៃមហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ មហាសមុទ្រសាគរពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ដូចមានយ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា អសប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងអសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អសទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធិយៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អស្សទ្ធិយៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ អយោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ទុច្ចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងនីវរណៈ ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ នីវរណៈ ៥ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអវិជ្ជា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អាហាររបស់អវិជ្ជានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ អាហាររបស់អវិជ្ជានេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា វិជ្ជានិងវិមុត្តិ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។

កោ ចាហារោ វិជ្ជាវិមុត្តិយា ។ សត្ត ពោជ្ឈង្គាតិស្ស វចនីយំ ។ សត្តបហំ ភិក្ខវេ ពោជ្ឈង្គេ សាហារេ វទាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គានំ ។ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានាតិស្ស វចនីយំ ។ ចត្តារោបហំ ភិក្ខវេ សតិប្បដ្ឋានេ សាហារេ វទាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ ចតុន្នំ សតិប្បដ្ឋានានំ ។ តីណិ សុចរិតានីតិស្ស វចនីយំ ។ តីណិបហំ ភិក្ខវេ សុចរិតានិ សាហារានិ វទាមិ នោ អនាហារានិ ។ កោ ចាហារោ តិណ្ណំ សុចរិតានំ ។ ឥន្ទ្រិយសំវរោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិយសំវរម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ ឥន្ទ្រិយសំវរស្ស ។ សតិសម្បជញ្ញន្តិស្ស វចនីយំ ។ សតិសម្បជញ្ញម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សតិសម្បជញ្ញស្ស ។

ចុះអ្វីជាអាហាររបស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិ ។ គប្បីឆ្លើយថា ពោជ្ឈង្គ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ពោជ្ឈង្គ៧ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ពោជ្ឈង្គ៧ ។ គប្បីឆ្លើយថា សតិប្បដ្ឋាន៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សតិប្បដ្ឋាន៤ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សតិប្បដ្ឋាន៤ ។ គប្បីឆ្លើយថា សុចរិត ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សុចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សុចរិត ៣ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ គប្បីឆ្លើយថា សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សតិនិងសម្បជញ្ញៈប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ។

យោនិសោ មនសិការោតិស្ស វចនីយំ ។ យោនិសោ មនសិការម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ យោនិសោ មនសិការស្ស ។ សទ្ធាតិស្ស វចនីយំ ។ សទ្ធម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សទ្ធាយ ។ សទ្ធម្មស្សវនន្តិស្ស វចនីយំ ។ សទ្ធម្មស្សវនម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សទ្ធម្មស្សវនស្ស ។ សប្បុរិសសំសេវោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ សប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ សទ្ធំ បរិបូរេតិ សទ្ធា បរិបូរា យោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ យោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយសំវរោ បរិបូរោ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរានិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេន្តិ

គប្បីឆ្លើយថា យោនិសោមនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា យោនិសោមនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់យោនិសោមនសិការៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា សទ្ធា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សទ្ធាប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សទ្ធា ។ គប្បីឆ្លើយថា សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សទ្ធម្មស្សវនៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា សប្បុរិសសំសេវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសទ្ធា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សទ្ធា ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ យោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសតិនិងសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងការសង្រួមឥន្ទ្រិយឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសុចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សុចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបរិបូណ៌

ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា បរិបូរា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា បរិបូរា វិជ្ជាវិមុត្តិំ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឧបរិបព្វតេ ថុល្លផុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ ទេវេ គឡគឡាយន្តេ តំ ឧទកំ យថានិន្នំ បវត្តមានំ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរា កុសុព្ភេ បរិបូរេន្តិ កុសុព្ភា បរិបូរា មហាសោព្ភេ បរិបូរេន្តិ មហាសោព្ភា បរិបូរា កុន្នទិយោ បរិបូរេន្តិ កុន្នទិយោ បរិបូរា មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ មហានទិយោ បរិបូរា មហាសមុទ្ទំ សាគរំ បរិបូរេន្តិ ឯវមេតស្ស មហាសមុទ្ទស្ស សាគរស្ស អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ សប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ សទ្ធំ បរិបូរេតិ

សតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងពោជ្ឈង្គ ៧ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ពោជ្ឈង្គ ៧ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការ ដូច្នេះឯង ។ អាហាររបស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹកភ្លៀងមានដំណក់ធ្ងន់ កាលបង្អុរ កាលរលំ ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ ទឹកនោះក៏ហូរទៅតាមទីទាប រមែងញុំាងជ្រោះភ្នំ ល្អាង និងអូរតូច ឲ្យពេញ ជ្រោះភ្នំ ល្អាង និងអូរតូច ពេញហើយ រមែងញុំាងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ ត្រពាំងតូច ពេញហើយ រមែងញុំាងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ ត្រពាំងធំ ពេញហើយ រមែងញុំាងស្ទឹងតូច ឲ្យពេញ ស្ទឹងតូចពេញហើយ រមែងញុំាងស្ទឹងធំ ឲ្យពេញ ស្ទឹងធំ ពេញហើយ រមែងញុំាងមហាសមុទ្រសាគរ ឲ្យពេញ អាហារនៃមហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា សប្បុរិស-សំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសទ្ធាឲ្យពេញបរិបូណ៌

សទ្ធា បរិបូរា យោនិសោមនសិការំ បរិបូរេតិ យោនិសោមនសិការោ បរិបូរោ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយសំវរោ បរិបូរោ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរានិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេន្តិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា បរិបូរា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា បរិបូរា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរីតិ ។

(៦២) បុរិមា ភិក្ខវេ កោដិ ន បញ្ញាយតិ ភវតណ្ហាយ ឥតោ បុព្វេ ភវតណ្ហា នាហោសិ អថ បច្ឆា សម្ភវីតិ ឯវញ្ចេតំ ភិក្ខវេ វុច្ចតិ អថ ច បន បញ្ញាយតិ ឥទប្បច្ចយា ភវតណ្ហាតិ ។

សទ្ធាពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ យោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសតិនិងសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ការសង្រួមឥន្ទ្រិយពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសុចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សុចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ សតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងពោជ្ឈង្គ ៧ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ពោជ្ឈង្គ ៧ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការដូច្នេះ ។ អាហាររបស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។

(៦២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទីបំផុតខាងដើម របស់ភវតណ្ហា មិនប្រាកដទេ ភវតណ្ហា (សេចក្តីប្រាថ្នានូវភព) មិនមាននូវកាលមុន អំពីកាលនេះ ឬថា កើតឡើងក្នុងខាងក្រោយឡើយ ហេតុនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ពាក្យថា ភវតណ្ហានេះ តថាគតពោលយ៉ាងនេះ តែថា ភវតណ្ហា រមែងប្រាកដ ព្រោះមានរបស់នេះជាបច្ច័យ ។

ភវតណ្ហម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ច អាហារោ ភវតណ្ហាយ ។ អវិជ្ជាតិស្ស វចនីយំ ។ អវិជ្ជម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ច អាហារោ អវិជ្ជាយ ។ បញ្ច នីវរណាតិស្ស វចនីយំ ។ បញ្ច នីវរណេបហំ(១) ភិក្ខវេ សាហារេ វទាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ច អាហារោ បញ្ចន្នំ នីវរណានំ ។ តីណិ ទុច្ចរិតានីតិស្ស វចនីយំ ។ តីណិបហំ ភិក្ខវេ ទុច្ចរិតានិ សាហារានិ វទាមិ នោ អនាហារានិ ។ កោ ច អាហារោ តិណ្ណំ ទុច្ចរិតានំ ។ ឥន្ទ្រិយាសំវរោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិយាសំវរម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ច អាហារោ ឥន្ទ្រិយាសំវរស្ស ។ អសតាសម្បជញ្ញន្តិស្ស វចនីយំ ។ អសតាសម្បជញ្ញម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។

១. បញ្ចបហំ ភិក្ខវេ នីវរណេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ភវតណ្ហា ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ភវតណ្ហា ។ គប្បីឆ្លើយថាអវិជ្ជា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អវិជ្ជាប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់អវិជ្ជា ។ គប្បីឆ្លើយថា នីវរណៈ ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា នីវរណៈ ៥ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់នីវរណៈ ៥ ។ គប្បីឆ្លើយថា ទុច្ចរិត ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ទុច្ចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ទុច្ចរិត ៣ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។

កោ ចាហារោ អសតាសម្បជញ្ញស្ស ។ អយោនិសោ មនសិការោតិស្ស វចនីយំ ។ អយោនិសោ មនសិការម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អយោនិសោ មនសិការស្ស ។ អស្សទ្ធិយន្តិស្ស វចនីយំ ។ អស្សទ្ធិយម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អស្សទ្ធិយស្ស ។ អសទ្ធម្មស្សវនន្តិស្ស វចនីយំ ។ អសទ្ធម្មស្សវនម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ អសទ្ធម្មស្សវនស្ស ។ អសប្បុរិសសំសេវោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ អសប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ អសទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ អសទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ អស្សទ្ធិយំ បរិបូរេតិ អស្សទ្ធិយំ បរិបូរំ អយោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ អយោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ

ចុះអ្វីជាអាហាររបស់ការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អយោនិសោមនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អយោនិសោមនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់អយោនិសោមនសិការៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អស្សទ្ធិយៈ (សេចក្តីមិនជឿ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អស្សទ្ធិយៈប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អស្សទ្ធិយៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អសទ្ធម្មស្សវនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា អសទ្ធម្មស្សវនៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់អសទ្ធម្មស្សវនៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា អសប្បុរិសសំសេវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអសទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធិយៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអស្សទ្ធិយៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអយោនិសោមនសិការៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ

អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយាសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយាសំវរោ បរិបូរោ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច នីវរណេ បរិបូរេន្តិ បញ្ច នីវរណា បរិបូរា អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ អវិជ្ជា បរិបូរា ភវតណ្ហំ បរិបូរេតិ ។ ឯវមេតិស្សា ភវតណ្ហាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឧបរិបព្វតេ ថុល្លផុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ ទេវេ គឡគឡាយន្តេ តំ ឧទកំ យថានិន្នំ បវត្តមានំ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរា កុសុព្ភេ បរិបូរេន្តិ កុសុព្ភា បរិបូរា មហាកុសុព្ភេ(១) បរិបូរេន្តិ មហាកុសុព្ភា បរិបូរា កុន្នទិយោ បរិបូរេន្តិ កុន្នទិយោ បរិបូរា មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ មហានទិយោ បរិបូរា មហាសមុទ្ទំ សាគរំ បរិបូរេន្តិ

១ ម. មហាសោព្ភេ ។ ឱ. មហាសុព្ភេ ។

រមែងញ៉ាំងការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះទុច្ចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងនីវរណៈ ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះនីវរណៈ ៥ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអវិជ្ជាឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអវិជ្ជាពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងភវតណ្ហា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ អាហាររបស់ភវតណ្ហានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹកភ្លៀង មានដំណក់ធំថ្លាស កាលបង្អុរ កាលរលំ ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ ទឹកនោះក៏ហូរទៅតាមទីទាប រមែងញ៉ាំងប្រឡាយភ្នំ ល្អាងនិងអូរតូច ឲ្យពេញ លុះប្រឡាយភ្នំ ល្អាងនិងអូរតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ លុះត្រពាំងតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ លុះត្រពាំងធំពេញហើយ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងតូចឲ្យពេញ លុះស្ទឹងតូចពេញហើយ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងធំឲ្យពេញ លុះស្ទឹងធំ ពេញហើយ រមែងញ៉ាំងមហាសមុទ្រសាគរឲ្យពេញ

ឯវមេតស្ស មហាសមុទ្ទស្ស សាគរស្ស អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ អសប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ អសទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ អសទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ អស្សទ្ធិយំ បរិបូរេតិ អស្សទ្ធិយំ បរិបូរំ អយោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ អយោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ អសតាសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយាសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយាសំវរោ បរិបូរោ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ ទុច្ចរិតានិ បរិបូរានិ បញ្ច នីវរណេ បរិបូរេន្តិ បញ្ច នីវរណា បរិបូរា អវិជ្ជំ បរិបូរេន្តិ អវិជ្ជា បរិបូរា ភវតណ្ហំ បរិបូរេតិ ។ ឯវមេតិស្សា ភវតណ្ហាយ អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ។

អាហារនៃមហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌ហើយយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា អសប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអសទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអស្សទ្ធិយៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអស្សទ្ធិយៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអយោនិសោមនសិការៈពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការមិនមានសតិ មិនមានសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការមិនសង្រួមឥន្ទ្រិយ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងទុច្ចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះទុច្ចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងនីវរណៈ ៥ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះនីវរណៈ ៥ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងអវិជ្ជាឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះអវិជ្ជាពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងភវតណ្ហា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ។ អាហារ របស់ភវតណ្ហានេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌ យ៉ាងនេះ ។

វិជ្ជាវិមុត្តិម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ វិជ្ជាវិមុត្តិយា ។ សត្ត ពោជ្ឈង្គាតិស្ស វចនីយំ ។ សត្តបាហំ ភិក្ខវេ ពោជ្ឈង្គេ សាហារេ វទាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គានំ ។ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានាតិស្ស វចនីយំ ។ ចត្តារោបាហំ ភិក្ខវេ សតិប្បដ្ឋានេ សាហារេ វទាមិ នោ អនាហារេ ។ កោ ចាហារោ ចតុន្នំ សតិប្បដ្ឋានានំ ។ តីណិ សុចរិតានីតិស្ស វចនីយំ ។ តីណិបាហំ ភិក្ខវេ សុចរិតានិ សាហារានិ វទាមិ នោ អនាហារានិ ។ កោ ចាហារោ តិណ្ណំ សុចរិតានំ ។ ឥន្ទ្រិយសំវរោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥន្ទ្រិយសំវរម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ ឥន្ទ្រិយសំវរស្ស ។ សតិសម្បជញ្ញន្តិស្ស វចនីយំ ។ សតិសម្បជញ្ញម្បាហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា វិជ្ជានឹងវិមុត្តិ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់វិជ្ជានឹងវិមុត្តិ ។ គប្បីឆ្លើយថា ពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ។ គប្បីឆ្លើយថា សតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សតិប្បដ្ឋាន ៤ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់សតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ គប្បីឆ្លើយថា សុចរិត ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សុចរិត ៣ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់សុចរិត ៣ ។ គប្បីឆ្លើយថា ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ។ គប្បីឆ្លើយថា សតិនឹងសម្បជញ្ញៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សតិនឹងសម្បជញ្ញៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។

កោ ចាហារោ សតិសម្បជញ្ញស្ស ។ យោនិសោ មនសិការោតិស្ស វចនីយំ ។ យោនិសោ មនសិការម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ យោនិសោ មនសិការស្ស ។ សទ្ធាតិស្ស វចនីយំ ។ សទ្ធម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សទ្ធាយ ។ សទ្ធម្មស្សវនន្តិស្ស វចនីយំ ។ សទ្ធម្មស្សវនម្បហំ ភិក្ខវេ សាហារំ វទាមិ នោ អនាហារំ ។ កោ ចាហារោ សទ្ធម្មស្សវនស្ស ។ សប្បុរិសសំសេវោតិស្ស វចនីយំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខវេ សប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ សទ្ធំ បរិបូរេតិ សទ្ធា បរិបូរា យោនិសោ មនសិការំ បរិបូរេតិ យោនិសោ មនសិការោ បរិបូរោ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយសំវរំ បរិបូរេតិ

ចុះអ្វីជាអាហារ របស់សតិនិងសម្បជញ្ញៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា យោនិសោមនសិការៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា យោនិសោមនសិការៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់យោនិសោមនសិការៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា សទ្ធា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សទ្ធាប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហាររបស់សទ្ធា ។ គប្បីឆ្លើយថា សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា សទ្ធម្មស្សវនៈ ប្រកបដោយអាហារ មិនបានពោលថា ឥតអាហារទេ ។ ចុះអ្វីជាអាហារ របស់សទ្ធម្មស្សវនៈ ។ គប្បីឆ្លើយថា សប្បុរិសសំសេវៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសទ្ធា ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធាពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងយោនិសោមនសិការៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះយោនិសោមនសិការៈពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិនិងសម្បជញ្ញៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសតិនិងសម្បជញ្ញៈ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងការសង្រួមឥន្ទ្រិយឲ្យពេញបរិបូណ៌

ឥន្ទ្រិយសំវរោ បរិបូរោ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរានិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេន្តិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា បរិបូរា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា បរិបូរា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ឧបរិបព្វតេ ថុល្លផុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ ទេវេ គឡគឡាយន្តេ តំ ឧទកំ យថានិន្នំ បវត្តមានំ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរេតិ បព្វតកន្ទរបទរសាខា បរិបូរា កុសុព្ភេ បរិបូរេន្តិ កុសុព្ភា បរិបូរា មហាកុសុព្ភេ បរិបូរេន្តិ មហាកុសុព្ភា បរិបូរា កុន្នទិយោ បរិបូរេន្តិ កុន្នទិយោ បរិបូរា មហានទិយោ បរិបូរេន្តិ មហានទិយោ បរិបូរា មហាសមុទ្ទំ សាគរំ បរិបូរេន្តិ ឯវមេតស្ស មហាសមុទ្ទស្ស សាគរស្ស អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរិ

លុះការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសុចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសុចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញ៉ាំងវិជ្ជានឹងវិមុត្តិ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ដោយប្រការដូច្នេះឯង ។ អាហារ របស់វិជ្ជានឹងវិមុត្តិនេះ រមែងមាន យ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចទឹកភ្លៀង មានដំណក់ដ៏ក្រាស់ កាលបង្អុរ កាលរលំ ហូរធ្លាក់លើកំពូលភ្នំ ទឹកនោះក៏ហូរទៅកាន់ទីទាប រមែងញ៉ាំងជ្រោះភ្នំ ល្អាងនិងផ្លូវតូចឲ្យពេញ លុះជ្រោះភ្នំ ល្អាងនិងផ្លូវតូចពេញ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងតូច ឲ្យពេញ លុះត្រពាំងតូចពេញ រមែងញ៉ាំងត្រពាំងធំ ឲ្យពេញ លុះត្រពាំងធំពេញ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងតូចឲ្យពេញ លុះស្ទឹងតូចពេញ រមែងញ៉ាំងស្ទឹងធំ ឲ្យពេញ លុះស្ទឹងធំពេញហើយ រមែងញ៉ាំងមហាសមុទ្រសាគរ ឲ្យពេញ អាហារ របស់មហាសមុទ្រសាគរនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ សប្បុរិសសំសេវោ បរិបូរោ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរេតិ សទ្ធម្មស្សវនំ បរិបូរំ សទ្ធំ បរិបូរេតិ សទ្ធា បរិបូរា យោនិសោមនសិ- ការំ បរិបូរេតិ យោនិសោមនសិការោ បរិបូរោ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរេតិ សតិសម្បជញ្ញំ បរិបូរំ ឥន្ទ្រិយសំវរំ បរិបូរេតិ ឥន្ទ្រិយសំវរោ បរិបូរោ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរេតិ តីណិ សុចរិតានិ បរិបូរានិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ បរិបូរេន្តិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា បរិបូរា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ បរិបូរេន្តិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា បរិបូរា វិជ្ជាវិមុត្តឹ បរិបូរេន្តិ ។ ឯវមេតិស្សា វិជ្ជាវិមុត្តិយា អាហារោ ហោតិ ឯវញ្ច បារិបូរី តិ ។

(២៣) យេ កេចិ ភិក្ខវេ មយិ និដ្ឋង្គតា សព្វេ តេ ទិដ្ឋិសម្បន្នា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបមេយ្យដូចជា សប្បុរិសសំសេវៈ ពេញបរិបូណ៌ ហើយ រមែងញុំាងសទ្ធម្មស្សវនៈ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធម្មស្សវនៈ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងសទ្ធាឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសទ្ធាពេញ បរិបូណ៌ រមែងញុំាងយោនិសោមនសិការៈឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះយោ- និសោមនសិការៈពេញបរិបូណ៌ហើយ រមែងញុំាងសតិសម្បជញ្ញៈឲ្យពេញ បរិបូណ៌ លុះសតិនិងសម្បជញ្ញៈពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងការសង្រួម ឥន្ទ្រិយឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះការសង្រួមឥន្ទ្រិយពេញបរិបូណ៌ រមែង ញុំាងសុចរិត ៣ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសុចរិត ៣ ពេញបរិបូណ៌ រមែង ញុំាងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះសតិប្បដ្ឋាន ៤ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ លុះពោជ្ឈង្គ ៧ ប្រការ ពេញបរិបូណ៌ រមែងញុំាងវិជ្ជានិងវិមុត្តិ ឲ្យពេញបរិបូណ៌ ។ អាហារ របស់វិជ្ជានិងវិមុត្តិនេះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ពេញបរិបូណ៌យ៉ាងនេះឯង ។

(២៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ជនទាំងឡាយណាមួយ ដល់នូវការ ចូលចិត្តចំពោះតថាគត បុគ្គលទាំងអស់នោះជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ។

តេសំ ទិដ្ឋិសម្បន្នានំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋា ។ កតមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា ។ សត្តក្ខត្តុបរមស្ស[១] កោលំកោលស្ស ឯកពីជិស្ស សកទាគាមិស្ស យោ ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អរហា ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា ។ កតមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋា ។ អន្តរាបរិនិព្វាយិស្ស ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិស្ស អសង្ខារបរិនិព្វាយិស្ស សសង្ខារបរិនិព្វាយិស្ស ឧទ្ធំសោតស្ស អកនិដ្ឋគាមិនោ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋា ។ យេ កេចិ ភិក្ខវេ មយិ និដ្ឋង្គតា សព្វេ តេ ទិដ្ឋិសម្បន្នា ។

១ ម. សត្តក្ខត្តុំបរមស្ស ។

បណ្ដាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិនោះ បុគ្គល ៥ ពួកសម្រេច (បរិនិព្វាន) ក្នុងលោកនេះ បុគ្គល ៥ ពួកលះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។ បុគ្គល ៥ ពួកដែលសម្រេចក្នុងលោកនេះ តើដូចម្ដេច ។ គឺសត្តក្ខត្តុំបរមបុគ្គល ១ កោលំកោលបុគ្គល ១ ឯកពីជិបុគ្គល ១ សកទាគាមិបុគ្គល ១ ព្រះអរហន្តក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ មានការសម្រេចក្នុងលោកនេះ ។ បុគ្គល ៥ ពួកដែលលះលោកនេះ ហើយសម្រេច តើដូចម្ដេច ។ គឺ (១) អន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ (២) ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ (៣) អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ (៤) សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ (៥) ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណាមួយ ដល់នូវការចូលចិត្តចំពោះតថាគត ពួកបុគ្គលទាំងអស់នោះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ។

១ គឺលោកបរិនិព្វាន ក្នុងវេលាអាយុមិនទាន់ដល់ពាក់កណ្ដាល ។
២ លោកបរិនិព្វាន ក្នុងកាលអាយុផុតពាក់កណ្ដាលហើយ ទើបដល់ទីបំផុត ។
៣ លោកបរិនិព្វាន ដោយមិនមានសេចក្ដីព្យាយាមប្រឹងខ្លាំង ។
៤ លោកបរិនិព្វាន ដោយសេចក្ដីព្យាយាមខ្លាំង ។
៥ លោកមានខ្សែក្នុងភពលើទៅកាន់អកនិដ្ឋភព ។

តេសំ ទិដ្ឋិសម្បន្នានំ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋាតិ ។

(៦៤) យេ កេចិ ភិក្ខវេ មយិ អវេច្ចប្បសន្នា សព្វេ តេ សោតាបន្នា ។ តេសំ សោតាបន្នានំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋា ។ កតមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា ។ សត្តក្ខត្តុបរមស្ស កោលំកោលស្ស ឯកពីជិស្ស សកទាគាមិស្ស យោ ច ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អរហា ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា ។ កតមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋា ។ អន្តរាបរិនិព្វាយិស្ស ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិស្ស អសង្ខារបរិនិព្វាយិស្ស សសង្ខារបរិនិព្វាយិស្ស ឧទ្ធំសោតស្ស អកនិដ្ឋគាមិនោ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋា ។ យេ កេចិ ភិក្ខវេ មយិ អវេច្ចប្បសន្នា សព្វេ តេ សោតាបន្នា ។

បណ្តាអ្នកបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិនោះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ សម្រេចក្នុងលោកនេះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។

(៦៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណានីមួយ ជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ចំពោះតថាគត ពួកបុគ្គលទាំងអស់នោះ ជាសោតាបន្ន ជាអ្នកដល់នូវដើមខ្សែនៃអរិយមគ្គ ។ បណ្តាសោតាបន្នបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គល ៥ ពួកសម្រេចក្នុងលោកនេះ បុគ្គល ៥ ពួកលះលោកនេះទើបសម្រេច ។ បុគ្គល ៥ ពួកដែលសម្រេច ក្នុងលោកនេះ តើដូចម្តេច ? គឺសត្តក្ខត្តុបរមបុគ្គល ១ កោលំកោលបុគ្គល ១ ឯកពីជិបុគ្គល ១ សកទាគាមិបុគ្គល ១ ព្រះអរហន្តក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះមានការសម្រេចក្នុងលោកនេះ ។ បុគ្គល ៥ ពួកដែលលះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច តើដូចម្តេច ? គឺអន្តរាបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ ឧបហច្ចបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ អសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ សសង្ខារបរិនិព្វាយិបុគ្គល ១ ឧទ្ធំសោតអកនិដ្ឋគាមិបុគ្គល ១ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំងឡាយណានីមួយ ជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ចំពោះតថាគត ពួកបុគ្គលទាំងអស់នោះ ជាសោតាបន្ន (អ្នកដល់នូវដើមខ្សែនៃអរិយមគ្គ) ។

ឥមេសំ សោតាបន្នានំ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ និដ្ឋា ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឥធ វិហាយ និដ្ឋាតិ ។

(៦៨) ឯកំ សមយំ អាយស្មា សារីបុត្តោ មគធេសុ វិហរតិ នាលកគ្គាមកេ ។ អថខោ សាមណ្ឌកានិ បរិព្វាជកោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សាមណ្ឌកានិ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច កិន្នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត សុខំ កឹ ទុក្ខន្តិ ។ អភិនិព្វត្តិ ខោ អាវុសោ ទុក្ខា អនភិនិព្វត្តិ សុខា ។ អភិនិព្វត្តិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ ទុក្ខំ បាដិកង្ខំ សីតំ ឧណ្ហំ ជិឃច្ឆា បិបាសា ឧច្ចារោ បស្សាវោ អគ្គិសម្ផស្សោ ទណ្ឌសម្ផស្សោ សត្ថសម្ផស្សោ ញាតីបិ នំ មិត្តាបិ សង្គម្ម សមាគម្ម រោសេន្តិ ។

បណ្ដាសោតាបន្នបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ សម្រេចក្នុងលោកនេះ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ លះលោកនេះហើយ ទើបសម្រេច ។

(៦៨) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ គង់នៅនាលកគ្រាម ក្នុងដែនមគធៈ ។ គ្រានោះ បរិព្វាជកឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បានពោលពាក្យរាក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនឹងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះបរិព្វាជកឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានសួរព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត អ្វីហ្ន៎ ឈ្មោះថា សុខ អ្វីឈ្មោះថា ទុក្ខ ។ ព្រះសារីបុត្តឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ការកើតឡើងហ្នឹងឯងឈ្មោះថា ទុក្ខ ការមិនកើតឡើង ឈ្មោះថា សុខ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើមានការកើតឡើង សេចក្ដីទុក្ខនេះ រមែងប្រាកដ គឺការត្រជាក់ ក្ដៅ ឃ្លាន ស្រេក ឧច្ចារៈ បស្សាវៈ ប៉ះត្រូវនឹងភ្លើង ប៉ះត្រូវនឹងដំបង ប៉ះត្រូវនឹងគ្រឿងសស្ត្រាវុធ ញាតិទាំងឡាយក្ដី មិត្រទាំងឡាយក្ដី រមែងចួបជុំប្រសព្វគ្នា បៀតបៀនបុគ្គលនោះ ។

អភិនិព្វត្តិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ ទុក្ខំ បាដិកង្ខំ ។ អនភិនិព្វត្តិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ សុខំ បាដិកង្ខំ ន សីតំ ន ឧណ្ហំ ន ជិឃច្ឆា ន បិបាសា ន ឧច្ចារោ ន បស្សាវោ ន អគ្គិសម្ផស្សោ ន ទណ្ឌសម្ផស្សោ ន សត្ថសម្ផស្សោ ញាតីបិ នំ មិត្តាបិ សង្គម្ម សមាគម្ម ន ឃដេន្តិ ។ អនភិនិព្វត្តិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ សុខំ បាដិកង្ខន្តិ ។

(៦៦) ឯកំ សមយំ អាយស្មា សារីបុត្តោ មគធេសុ វិហរតិ នាលកគ្គាមកេ ។ អថខោ សាមណ្ឌកានិ បរិព្វាជកោ យេនាយស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា សារីបុត្តេន សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សាមណ្ឌកានិ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទវោច កិន្នុ ខោ អាវុសោ សារីបុត្ត ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ សុខំ កឹ ទុក្ខន្តិ ។

ម្នាលអាវុសោ កាលបើ មានការកើតឡើង សេចក្តីទុក្ខនេះ រមែងប្រាកដ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើ មិនមានការកើតឡើង សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ គឺការមិនមានត្រជាក់ មិនមានក្តៅ មិនមានឃ្លាន មិនមានស្រេក មិនមានឧច្ចារៈ មិនមានបស្សាវៈ មិនមានប៉ះត្រូវនឹងភ្លើង មិនមានប៉ះត្រូវនឹងដំបង មិនមានប៉ះត្រូវនឹងគ្រឿងសស្ត្រាវុធ ឬញាតិទាំងឡាយក្តី មិត្រទាំងឡាយក្តី មិនជួបជុំប្រសព្វគ្នា បៀតបៀនបុគ្គលនោះ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើ មិនមានការកើតឡើង សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ ។

(៦៦) សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ នៅក្នុងនាលកគ្រាម ក្នុងដែនមគធៈ ។ គ្រានោះ បរិព្វាជកឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលពាក្យរាក់ទាក់សំណេះសំណាល ជាមួយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះបរិព្វាជក ឈ្មោះសាមណ្ឌកានិ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានសួរព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត អ្វីហ្ន៎ ឈ្មោះថា សុខ អ្វីឈ្មោះថា ទុក្ខ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

អនភិរតិ ខោ អាវុសោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ទុក្ខា អភិរតិ សុខា ។ អនភិរតិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ ទុក្ខំ បាដិកង្ខំ គច្ឆន្តោបិ សុខំ សាតំ នាធិគច្ឆតិ ឋិតោបិ... និសិន្នោបិ... សយានោបិ... គាមគតោបិ... អរញ្ញគតោបិ... រុក្ខមូលគតោបិ... សុញ្ញាគារគតោបិ... អព្ភោកាសគតោបិ... ភិក្ខុមជ្ឈគតោបិ សុខំ សាតំ នាធិគច្ឆតិ ។ អនភិរតិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ ទុក្ខំ បាដិកង្ខំ ។ អភិរតិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ សុខំ បាដិកង្ខំ គច្ឆន្តោបិ សុខំ សាតំ អធិគច្ឆតិ ឋិតោបិ... និសិន្នោបិ... សយានោបិ... គាមគតោបិ.... អរញ្ញគតោបិ... រុក្ខមូលគតោបិ... សុញ្ញាគារគតោបិ... អព្ភោកាសគតោបិ... ភិក្ខុមជ្ឈ-គតោបិ សុខំ សាតំ អធិគច្ឆតិ ។ អភិរតិយា អាវុសោ សតិ ឥទំ សុខំ បាដិកង្ខន្តិ ។

ព្រះសារីបុត្តតបថា ម្នាលអាវុសោ សេចក្តីមិនត្រេកអរនេះឯង ឈ្មោះថា ទុក្ខ សេចក្តីត្រេកអរ ឈ្មោះថា សុខ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើ មិនមានសេចក្តីត្រេកអរ សេចក្តីទុក្ខនេះ រមែងប្រាកដ គឺបុគ្គលកាលដើរទៅក្តី រមែងមិនបានសេចក្តីសុខជាទីត្រេកអរ ឈរនៅក្តី ... អង្គុយនៅក្តី ... ដេកនៅក្តី ... នៅក្នុងស្រុកក្តី ... នៅក្នុងព្រៃក្តី...នៅជិតគល់ឈើក្តី...នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី...នៅក្នុងទីវាលក្តី... នៅក្នុងកណ្តាលភិក្ខុក្តី ក៏រមែងមិនបានសេចក្តីសុខ ជាទីត្រេកអរឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើ មិនមានសេចក្តីត្រេកអរ សេចក្តីទុក្ខនេះ រមែងប្រាកដ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើ មានសេចក្តីត្រេកអរ សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ គឺបុគ្គលកាលដើរទៅ ក៏បានប្រសព្វសេចក្តីសុខ ជាទីត្រេកអរ ឈរក្តី... អង្គុយក្តី... ដេកក្តី... នៅក្នុងស្រុកក្តី ... នៅក្នុងព្រៃក្តី ... នៅជិតគល់ឈើក្តី... នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី... នៅទីវាលក្តី... នៅកណ្តាលភិក្ខុក្តី... រមែងបានប្រសព្វសេចក្តីសុខ ជាទីត្រេកអរ ។ ម្នាលអាវុសោ កាលបើ មានសេចក្តីត្រេកអរ សេចក្តីសុខនេះ រមែងប្រាកដ ។

[៦៧] ឯកំ សមយំ ភគវា កោសលេសុ ចារិកំ ចរមានោ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធិំ យេន នឡកបានំ នាម កោសលានំ និគមោ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា នឡកបានេ វិហរតិ បលាសវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវា តទហុបោសថេ ភិក្ខុសង្ឃបរិវុតោ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថខោ ភគវា ពហុទេវ រត្តឹ ភិក្ខូ(១) ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា តុណ្ហីភូតំ តុណ្ហីភូតំ ភិក្ខុសង្ឃំ អនុវិលោកេត្វា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ វិគតថីនមិទ្ធោ ខោ សារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃោ បដិភាតុ តំ សារីបុត្ត ភិក្ខូនំ ធម្មីកថា បិដ្ឋិ មេ អាគិលាយតិ តមហំ អាយមិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ ភគវា ចតុគ្គុណំ សង្ឃាដឹ បញ្ញាបេត្វា ទក្ខិណេន បស្សេន សីហសេយ្យំ កប្បេសិ

១ ម. ភិក្ខុំ ។

[៦៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិក ក្នុងកោសលជនបទ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនរូប ស្ដេចចូលទៅកាន់និគមឈ្មោះនឡកបានៈ របស់អ្នកដែនកោសល ។ ក្នុងទីនោះ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងព្រៃរាំង ទៀបស្រុកឈ្មោះនឡកបានៈ ។ សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានភិក្ខុសង្ឃចោមរោមហើយ ទ្រង់គង់ក្នុងឧបោសថថ្ងៃនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ពួកភិក្ខុ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា អស់វេលាយប់ជ្រៅ ទ្រង់ទតមើលភិក្ខុសង្ឃ ដែលកំពុងស្ងប់ស្ងៀម ហើយក៏ត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ម្នាលសារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈហើយ ម្នាលសារីបុត្ត លោកចូរបំភ្លឺធម្មីកថា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ តថាគតរួយខ្នង តថាគតនឹងសម្រាកខ្នងបន្តិច ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យក្រាលសង្ឃាដីមានជាន់ ៤ ហើយ សម្រេចនូវសីហសេយ្យាស ផ្ទៀងទៅខាងស្ដាំ

ពាទេ ពាទំ អច្ចាធាយ សតោ សម្បជានោ ឧដ្ឋានសញ្ញំ មនសិការិត្វា ។ តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវេតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច យស្ស កស្សចិ អាវុសោ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី នត្ថិ... ឱត្តប្បំ នត្ថិ... វិរិយំ នត្ថិ... បញ្ញា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ(១) បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណេន ហាយតិ មណ្ឌលេន ហាយតិ អាភាយ ហាយតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ អាវុសោ យស្ស កស្សចិ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី នត្ថិ... ឱត្តប្បំ នត្ថិ... វិរិយំ នត្ថិ...

១ ឱ. ម. ហានិយេវ ។

ត្រម្រួតព្រះបាទលើព្រះបាទ មានព្រះសតិសម្បជញ្ញៈ ធ្វើមនសិការៈនូវឧដ្ឋានសញ្ញា ។ គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ករុណាអាវុសោ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ សំដែងដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយមិនមាន ហិរិ មិនមាន... ឱត្តប្បៈ មិនមាន ... វិរិយៈ មិនមាន ... បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រែងប្រាកដ សេចក្តីចំរើន មិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោ ដូចជា យប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងកាឡបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងថយចាកពណ៌ ថយចាកមណ្ឌល ថយចាករស្មី ថយចាកកំពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណានីមួយ មិនមាន ហិរិ មិនមាន ... ឱត្តប្បៈ មិនមាន ... វិរិយៈមិនមាន ...

បញ្ញា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ អស្សទ្ធោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ អហិរិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ អនោត្តប្បី បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ កុសីតោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ ទុប្បញ្ញោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ កោធនោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ ឧបនាហី បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ បាបិច្ឆោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ បាបមិត្តោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ

បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃ របស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីចំរើន មិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមានហិរិ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមានឱត្តប្បៈ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល អប្បឥតបញ្ញា នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកក្រោធ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកចងសេចក្តីក្រោធទុក នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជាអ្នកប្រាថ្នាអាក្រក់ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានមិត្តអាក្រក់ នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ

មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ បរិហានមេតំ ។ យស្ស កស្សចិ អាវុសោ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... វីរិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ ជុណ្ហបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វឌ្ឍតេវ វណ្ណេន វឌ្ឍតិ មណ្ឌលេន វឌ្ឍតិ អាភាយ វឌ្ឍតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ អាវុសោ យស្ស កស្សចិ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... វីរិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សទ្ធោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានសេចក្តីឃើញខុស នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មាន ហិរិ មាន ... ឱត្តប្បៈ មាន ... វីរិយៈ មាន ... បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចំរើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងជុណ្ហបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងចំរើនដោយពណ៌ ចំរើនដោយមណ្ឌល ចំរើនដោយពន្លឺ ចំរើនដោយកំពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មាន ហិរិមាន... ឱត្តប្បៈ មាន.. វីរិយៈ មាន ... បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចំរើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលអ្នកមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ

ហិរិមា បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

ឱត្តប្បី បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

អារទ្ធវីរិយោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

បញ្ញវា បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

អក្កោធនោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

អនុបនាហី បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

អប្បិច្ឆោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

កល្យាណមិត្តោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហានមេតំ

សម្មាទិដ្ឋិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ អាវុសោ អបរិហាន-

មេតន្តិ ។ អថខោ ភគវា បច្ចុដ្ឋាយ អាយស្មន្តំ

សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ សាធុ សាធុ សារីបុត្ត

ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានហិរិ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានឱត្តប្បៈ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានវីរិយៈប្រារព្ធហើយ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមានបញ្ញា នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គល ជាអ្នកមិនចងសេចក្តីក្រោធទុក នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជាអ្នកមានកល្យាណមិត្ត នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បុរសបុគ្គលអ្នកមានការយល់ឃើញត្រូវ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តើនឡើង ត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ប្រពៃហើយ ៗ សារីបុត្ត

យស្ស កស្សចិ សារីបុត្ត សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី នត្ថិ... ឱត្តប្បំ នត្ថិ... វីរិយំ នត្ថិ... បញ្ញា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ, តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ សារីបុត្ត កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណេន ហាយតិ មណ្ឌលេន ហាយតិ អាភាយ ហាយតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។បេ។ បញ្ញា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ បេ ។ អស្សទ្ធោ បុរិសបុគ្គលោតិ សារីបុត្ត បរិហានមេតំ អហិរិកោ... អនោត្តប្បី... កុសីតោ... ទុប្បញ្ញោ... កោធនោ... ឧបនាហី... បាបិច្ឆោ... បាបមិត្តោ... មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ សារីបុត្ត បរិហានមេតំ ។

ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មិនមាន ហិរិមិនមាន ... ឱត្តប្បៈមិនមាន ... វីរិយៈមិនមាន ... បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់នឹងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីចំរើន មិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់នឹងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងកាឡបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះក៏ថយចាកពណ៌ ថយចាកមណ្ឌល ថយចាករស្មី ថយចាកកំពស់នឹងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយមិនមាន ។ បេ ។ បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយមិនមាន ។បេ។ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ម្នាលសារីបុត្ត ពាក្យថា បុរសបុគ្គលមិនមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ជាអ្នកមិនមានហិរិ... ជាអ្នកមិនមានឱត្តប្បៈ... ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស... ជាអ្នកឥតប្រាជ្ញា... ជាអ្នកក្រោធ... ជាអ្នកចងសេចក្តីក្រោធទុក... ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាអាក្រក់... ជាអ្នកមានមិត្តអាក្រក់... ម្នាលសារីបុត្ត ពាក្យថា បុរសបុគ្គល អ្នកមានការយល់ឃើញខុស នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ។

យស្ស កស្សចិ សារីបុត្ត សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... វីរិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សេយ្យថាបិ សារីបុត្ត ជុណ្ហបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វឌ្ឍតេវ វណ្ណេន វឌ្ឍតិ មណ្ឌលេន វឌ្ឍតិ អាភាយ វឌ្ឍតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... វីរិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សទ្ធោ បុរិសបុគ្គលោតិ សារីបុត្ត អបរិហានមេតំ ហិរិមា... ឱត្តប្បី... អារទ្ធវីរិយោ... បញ្ញវា... អក្កោធនោ... អនុបនាហី... អប្បិច្ឆោ...

ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមាន ហិរិមាន... ឱត្តប្បៈ មាន... វីរិយៈ មាន... បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះមកដល់ សេចក្តីចំរើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់និងថ្ងៃណា របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងជុណ្ហបក្ខមកដល់ ព្រះចន្ទនោះ ចំរើនដោយពណ៌ ចំរើនដោយមណ្ឌល ចំរើនដោយរស្មី ចំរើនដោយកំពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយមាន ហិរិ មាន... ឱត្តប្បៈមាន... វីរិយៈមាន... បញ្ញាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចំរើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រាកដឡើយ គឺយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជាអ្នកមានសទ្ធា នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ជាអ្នកមានហិរិ... ជាអ្នកមានឱត្តប្បៈ... ជាអ្នកមានវីរិយៈប្រារព្ធហើយ... ជាអ្នកមានបញ្ញា... ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីក្រោធ... ជាអ្នកមិនចងនូវសេចក្តីក្រោធទុក... ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច...

កល្យាណមិត្តោ... សម្មាទិដ្ឋិកោ បុរិសបុគ្គលោតិ សារីបុត្ត អបរិហានមេតន្តិ ។

(៦៨) ឯកំ សមយំ ភគវា នឡកបានេ វិហរតិ បលាសវនេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវា តទហុបោសថេ ភិក្ខុសង្ឃបរិវុតោ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថ ខោ ភគវា ពហុទេវ រត្តឹ ភិក្ខូ(១) ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា តុណ្ហីភូតំ តុណ្ហីភូតំ ភិក្ខុសង្ឃំ អនុវិលោកេត្វា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ វិគតថីនមិទ្ធោ ខោ សារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃោ បដិភាតុ តំ សារីបុត្ត ភិក្ខូនំ ធម្មីកថា បិដ្ឋិ មេ អាគិលាយតិ តមហំ អាយមិស្សាមីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។ អថ ខោ ភគវា ចតុគ្គុណំ សង្ឃាដឹ បញ្ញាបេត្វា ទក្ខិណេន បស្សេន សីហសេយ្យំ កប្បេសិ បាទេ បាទំ អច្ចាធាយ សតោ សម្បជានោ ឧដ្ឋានសញ្ញំ មនសិការិត្វា ។

១ ម. ភិក្ខូ ។

ជាអ្នកមានមិត្តល្អ ... ម្នាលសារីបុត្ត ពាក្យថា បុរសបុគ្គលជាអ្នកមានសេចក្តីយល់ឃើញត្រូវ នេះ ជាសេចក្តីមិនសាបសូន្យទេ ។

(៦៨) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងព្រៃចារ ទៀបនិគមឈ្មោះនឡកបានៈ ។ សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានភិក្ខុសង្ឃចោមរោម គង់នៅក្នុងឧបោសថថ្ងៃនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពន្យល់ពួកភិក្ខុឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា អស់វេលាយប់ជ្រៅ ទ្រង់ទតមើលភិក្ខុសង្ឃ ដែលអង្គុយនៅស្ងប់ស្ងៀម ហើយត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្ត ដ៏មានអាយុ ថា ម្នាលសារីបុត្ត ភិក្ខុសង្ឃប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈហើយ ម្នាលសារីបុត្ត លោកចូរបំភ្លឺធម្មីកថា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយចុះ តថាគតឈឺខ្នង តថាគតនឹងសម្រាកខ្នងបន្តិច ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ឲ្យក្រាលសង្ឃាដីមានជាន់ ៤ ហើយ ទ្រង់សម្រេចនូវសីហសេយ្យាស ផ្ទៀងទៅខាងស្តាំ តម្រួតព្រះបាទ លើព្រះបាទ មានព្រះសតិនឹងសម្បជញ្ញៈ ធ្វើមនសិការៈនូវឧដ្ឋានសញ្ញា ។

តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវេតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច យស្ស កស្សចិ អាវុសោ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី នត្ថិ... ឱត្តប្បំ នត្ថិ... វីរិយំ នត្ថិ... បញ្ញា នត្ថិ... សោតាវធានំ នត្ថិ... ធម្មធារណា នត្ថិ... អត្ថូបបរិក្ខា នត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ នត្ថិ... អប្បមាទោ នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណេន ហាយតិ មណ្ឌលេន ហាយតិ អាភាយ ហាយតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ អាវុសោ យស្ស កស្សចិ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី នត្ថិ...

គ្រានោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ករុណា អាវុសោ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មិនមាន ហិរិ មិនមាន... ឱត្តប្បៈ មិនមាន... វីរិយៈមិនមាន...បញ្ញា មិនមាន...ការផ្ទង់ដើម្បីស្តាប់ មិនមាន... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មិនមាន... ការពិចារណាអត្ថ មិនមាន... ការប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ មិនមាន... សេចក្តីមិនប្រមាទក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃ របស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីចំរើនមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទក្នុងកាឡបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងថយចាកពណ៌ ថយចាកមណ្ឌល ថយចាករស្មី ថយចាកកំពស់និងទំហំ. យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មិនមាន ហិរិ មិនមាន...

ឱត្តប្បំ នត្ថិ... វីរិយំ នត្ថិ... បញ្ញា នត្ថិ... សោតាវធានំ នត្ថិ... ធម្មធារណា នត្ថិ... អត្ថុបបរិក្ខា នត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ នត្ថិ... អប្បមាទោ នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ យស្ស កស្សចិ អាវុសោ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... វីរិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ... សោតាវធានំ អត្ថិ... ធម្មធារណា អត្ថិ... អត្ថុបបរិក្ខា អត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ អត្ថិ... អប្បមាទោ អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ ជុណ្ហបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វឌ្ឍតេវ វណ្ណេន វឌ្ឍតិ មណ្ឌលេន វឌ្ឍតិ អាភាយ វឌ្ឍតិ

ឱត្តប្បៈ មិនមាន ... វីរិយៈ មិនមាន ... បញ្ញា មិនមាន ... ការផ្ចង់ដើម្បីស្ដាប់ មិនមាន ... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មិនមាន ... ការពិចារណាអត្ថ មិនមាន ... ការប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ មិនមាន ... សេចក្ដីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន យប់នឹងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយប្រាកដ សេចក្ដីចំរើន រមែងមិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មាន ហិរិ មាន ... ឱត្តប្បៈ មាន ... វីរិយៈ មាន ... បញ្ញា មាន ... ការផ្ចង់ដើម្បីស្ដាប់ មាន ... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មាន ... ការពិចារណាអត្ថ មាន ... ការប្រតិបត្តិធម៌ តាមសមគួរដល់ធម៌ មាន ... សេចក្ដីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់នឹងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្ដីចំរើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្ដីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាយប់នឹងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទ ក្នុងជុណ្ហបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ ចំរើនដោយពណ៌ ចំរើនដោយមណ្ឌល ចំរើនដោយពន្លឺ

អាហារបរិណាមេន ឯវមេវ ខោ អាវុសោ យស្ស កស្សចិ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... វីរិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ... សោតាវធានំ អត្ថិ... ធម្មធារណា អត្ថិ... អត្ថូបបរិក្ខា អត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ អត្ថិ... អប្បមាទោ អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានីតិ ។ អថខោ ភគវា បច្ចុដ្ឋាយ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ សាធុ សាធុ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ សារីបុត្ត សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរិ នត្ថិ... ឱត្តប្បំ នត្ថិ... វីរិយំ នត្ថិ... បញ្ញា នត្ថិ... សោតាវធានំ នត្ថិ... ធម្មធារណា នត្ថិ... អត្ថូបបរិក្ខា នត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ នត្ថិ... អប្បមាទោ នត្ថិ

ចំរើនដោយកំពស់នឹងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មាន ហិរិ មាន... ឱត្តប្បៈ មាន... វីរិយៈ មាន... បញ្ញា មាន... ការផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ មាន... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មាន... ការពិចារណាអត្ថ មាន... ការប្រតិបត្តិធម៌ តាមសមគួរដល់ធម៌ មាន... សេចក្តីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចំរើន ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តើនចាកអាសនៈហើយ ត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ប្រពៃណាស់ហើយសារីបុត្ត ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មិនមាន ហិរិ មិនមាន... ឱត្តប្បៈ មិនមាន... វីរិយៈ មិនមាន... បញ្ញា មិនមាន... ការផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ មិនមាន... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មិនមាន... ការពិចារណាអត្ថ មិនមាន ... ការប្រតិបត្តិធម៌ តាមសមគួរដល់ធម៌មិនមាន... សេចក្តីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ មិនមាន

កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ សេយ្យថាបិ សារីបុត្ត កាឡបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហាយតេវ វណ្ណេន ហាយតិ មណ្ឌលេន ហាយតិ អាភាយ ហាយតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ សទ្ធា នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ បេ ។ អប្បមាទោ នត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ ហានិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ វុឌ្ឍិ ។ យស្ស កស្សចិ សារីបុត្ត សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ហិរី អត្ថិ... ឱត្តប្បំ អត្ថិ... វិរិយំ អត្ថិ... បញ្ញា អត្ថិ... សោតាវធានំ អត្ថិ... ធម្មធារណា អត្ថិ... អត្ថូបបរិក្ខា អត្ថិ... ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិ អត្ថិ... អប្បមាទោ អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ

យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងកុសលធម៌ តាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីចំរើន រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់និងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទក្នុងកាឡបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងធ្លាក់ចាកពណ៌ ធ្លាក់ចាកមណ្ឌល ធ្លាក់ចាកពន្លឺ ធ្លាក់ចាកកំពស់និងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ តាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយ មិនមាន ។ បេ ។ សេចក្តី មិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌តាំងឡាយ មិនមាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គល នោះ មកដល់ សេចក្តីសាបសូន្យក្នុងកុសលធម៌តាំងឡាយ ប្រាកដ សេចក្តី ចំរើន រមែងមិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌តាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយមាន ហិរិ មាន... ឱត្តប្បៈ មាន... វិរិយៈ មាន... បញ្ញា មាន... ការផ្ចង់ដើម្បីស្តាប់ មាន... ការទ្រទ្រង់ធម៌ មាន... ការពិចារណាអត្ថ មាន... សេចក្តីមិន ប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌តាំងឡាយ មាន យប់និងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះមកដល់

វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានិ ។ សេយ្យថាបិ សារីបុត្ត កណ្ហបក្ខេ ចន្ទស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វឌ្ឍតេវ វណ្ណេន វឌ្ឍតិ មណ្ឌលេន វឌ្ឍតិ អាភាយ វឌ្ឍតិ អារោហបរិណាហេន ឯវមេវ ខោ សារីបុត្ត យស្ស កស្សចិ សទ្ធា អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។បេ។ អប្បមាទោ អត្ថិ កុសលេសុ ធម្មេសុ តស្ស យា រត្តិ វា ទិវសោ វា អាគច្ឆតិ វុឌ្ឍិយេវ បាដិកង្ខា កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ បរិហានីតិ ។

(៦៩) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតបដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហរន្តិ សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ មហាមត្តកថំ សេនាកថំ ភយកថំ

សេចក្តីចំរើន រមែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដឡើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ដូចជាយប់នឹងថ្ងៃ របស់ព្រះចន្ទក្នុងកណ្ហបក្ខ មកដល់ ព្រះចន្ទនោះ រមែងចំរើន ដោយពណ៌ ចំរើនដោយមណ្ឌល ចំរើនដោយរស្មី ចំរើនដោយកំពស់នឹងទំហំ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលសារីបុត្ត សទ្ធាក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ របស់បុគ្គលណាមួយមាន ។បេ។ សេចក្តីមិនប្រមាទ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយមាន យប់នឹងថ្ងៃរបស់បុគ្គលនោះ មកដល់ សេចក្តីចំរើនក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ រមែងប្រាកដ សេចក្តីសាបសូន្យ រមែងមិនប្រាកដឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៦៩) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងសម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាតក្នុងបច្ឆាភត្តហើយ ក៏អង្គុយជួបជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ប្រកបតិរច្ឆានកថា ច្រើនយ៉ាង គឺនិយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ និយាយអំពីមហាមាត្យធំ និយាយអំពីសេនាពាហន និយាយអំពីភ័យ

យុទ្ធកថំ អន្នកថំ បានកថំ វត្ថកថំ សយនកថំ មាលាកថំ គន្ធកថំ ញាតិកថំ យានកថំ គាមកថំ និគមកថំ នគរកថំ ជនបទកថំ ឥត្ថីកថំ[១] សូរកថំ វិសិខាកថំ កុម្ភដ្ឋានកថំ បុព្វបេតកថំ នានត្តកថំ លោកក្ខាយិកំ សមុទ្ទក្ខាយិកំ ឥតិភវាភវកថំ ឥតិ វា ។ អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេនុបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កាយ នុត្ថ ភិក្ខវេ ឯតរហិ កថាយ សន្និសិន្នា[២] កា ច បន វោ អន្តរាកថា វិប្បកតាតិ ។

---

១ ម. ឯត្ថន្តរេ បុរិសកថំ អត្ថិ ។ ២ ម. ឯត្ថន្តរេ សន្និបតិតានំ អត្ថិ ។

និយាយអំពីចម្បាំង និយាយអំពីម្ហូបចំណី និយាយអំពីទឹក និយាយអំពីសំពត់ និយាយអំពីទីដេក និយាយអំពីផ្កាកម្រង និយាយអំពីគ្រឿងក្រអូប និយាយអំពីញាតិ និយាយអំពីយាន និយាយអំពីស្រុក និយាយអំពីនិគម និយាយអំពីនគរ និយាយអំពីជនបទ និយាយអំពីស្ត្រី និយាយអំពីយោធាដែលក្លៀវក្លា និយាយអំពីច្រកផ្លូវ និយាយអំពីកំពង់ទឹក និយាយអំពីញាតិ ដែលចែកឋានទៅកាន់បរលោក និយាយអំពីពាក្យដែលឥតប្រយោជន៍ មានសភាពផ្សេងៗ និយាយអំពីលោក និយាយអំពីរឿងជិតសមុទ្រ និយាយអំពីសេចក្ដីចំរើននឹងមិនចំរើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ហសម័យ ហើយ ស្ដេចចូលទៅកាន់ឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ ហើយ ទ្រង់គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស្រេចហើយ ទើបត្រាស់សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះ អ្នកទាំងឡាយប្រជុំគ្នាដោយកថា ដូចម្ដេចហ្ន៎ មួយទៀត អន្តរាកថា ដូចម្ដេចហ្ន៎ ដែលអ្នកទាំងឡាយ បញ្ឈប់ទៅ ។

ឥធ មយំ ភន្តេ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតបដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហរាម សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ ។ បេ ។ ឥតិ ភវាភវកថំ ឥតិ វា ។ ន ខោ បនេតំ ភិក្ខវេ តុម្ហាកំ បតិរូបំ កុលបុត្តានំ សទ្ធា(១) អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតានំ យំ តុម្ហេ អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហរេយ្យាថ សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ មហាមត្តកថំ សេនាកថំ ភយកថំ យុទ្ធកថំ អន្នកថំ បានកថំ វត្ថកថំ សយនកថំ មាលាកថំ គន្ធកថំ ញាតិកថំ យានកថំ គាមកថំ និគមកថំ នគរកថំ ជនបទកថំ ឥត្ថីកថំ សុរាកថំ វិសិខាកថំ កុម្ភដ្ឋានកថំ បុព្វបេតកថំ នានត្តកថំ

១ ម. សទ្ធាយ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីនេះ ពួកខ្ញុំព្រះអង្គត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងបច្ឆាភត្តហើយ អង្គុយជួបជុំគ្នាក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ប្រកបតិរច្ឆានកថាជាច្រើនយ៉ាង គឺនិយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ ។ បេ ។ និយាយអំពីសេចក្តីចំរើននឹងមិនចំរើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយប្រកបតិរច្ឆានកថាជាច្រើនយ៉ាង ដោយហេតុណា ហេតុនោះ មិនសមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលជាកុលបុត្តអ្នកចេញចាកផ្ទះ ដោយសទ្ធាហើយចូលកាន់ផ្នួសឡើយ តិរច្ឆានកថានោះគឺ និយាយអំពីស្តេច និយាយអំពីចោរ និយាយអំពីអាមាត្យធំ និយាយអំពីសេនាពាហន និយាយអំពីភ័យ និយាយអំពីចម្បាំង និយាយអំពីម្ហូបចំណី និយាយអំពីទឹក និយាយអំពីសំពត់ និយាយអំពីទីដេក និយាយអំពីកម្រងផ្កា និយាយអំពីគ្រឿងក្រអូប និយាយអំពីញាតិ និយាយអំពីយាន និយាយអំពីស្រុក និយាយអំពីនិគម និយាយអំពីនគរ និយាយអំពីជនបទ និយាយអំពីស្ត្រី និយាយអំពីយោធាក្លៀវក្លា និយាយអំពីច្រកផ្លូវ និយាយអំពីកំពង់ទឹក និយាយអំពីញាតិដែលចែកឋានទៅកាន់បរលោក និយាយពាក្យដែលឥតប្រយោជន៍ មានសភាពផ្សេង ៗ

លោកក្ខាយិកំ សមុទ្ទក្ខាយិកំ ឥតិ ភវាភវកថំ ឥតិ វា ។ ទសយិមានិ ភិក្ខវេ កថាវត្ថូនិ ។ កតមានិ ទស ។ អប្បិច្ឆកថា សន្តុដ្ឋិកថា បវិវេកកថា អសំសគ្គកថា វីរិយារម្ភកថា សីលកថា សមាធិកថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញាណទស្សនកថា ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ទស កថាវត្ថូនិ ។ ឥមេសំ ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ទសន្នំ កថាវត្ថូនំ ឧបាទាយុបាទាយ កថំ កថេយ្យាថ ឥមេសម្បិ ចន្ទិមសុរិយានំ ឯវំមហិទ្ធិកានំ ឯវំមហានុភាវានំ តេជសា តេជំ បរិយាទិយេយ្យាថ កោ បន វាទោ អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានន្តិ ។

(៧០) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។

និយាយអំពីលោក និយាយអំពីរឿងដីកសមុទ្រ និយាយអំពីសេចក្តីចំរើននឹងមិនចំរើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កថាវត្ថុ (ហេតុនៃនិយាយ) អម្បាលនេះមាន ១០ ប្រការ ។ កថាវត្ថុ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺនិយាយអំពីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ១ និយាយអំពីសេចក្តីសន្តោស ១ និយាយអំពីសេចក្តីស្ងាត់ ១ និយាយអំពីសេចក្តីមិនច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកគណៈ ១ និយាយអំពីប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ១ និយាយអំពីសីល ១ និយាយអំពីសមាធិ ១ និយាយអំពីបញ្ញា ១ និយាយអំពីវិមុត្តិ ១ និយាយអំពីវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កថាវត្ថុមាន ១០ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយ និយាយនូវកថា ដែលអាស្រ័យកថាវត្ថុ ១០ ប្រការនេះឯង អ្នកទាំងឡាយ នឹងគ្របសង្កត់នូវតេជះនៃព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យនេះឯង ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពធំយ៉ាងនេះ ដោយតេជះរបស់ខ្លួន នឹងបាច់ពោលទៅថ្វី ដល់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរ្ថិយទៀយ ។

(៧០) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។

តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហរន្តិ សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ មហាមត្តកថំ ។ បេ ។ ឥតិ ភវាភវកថំ ឥតិ វា ។ អថខោ ភគវា សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ឧបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កាយ នុត្ថ ភិក្ខវេ ឯតរហិ កថាយ សន្និសិន្នា កា ច បន វោ អន្តរាកថា វិប្បកតាតិ ។ ឥធ មយំ ភន្តេ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា ឧបដ្ឋានសាលាយំ សន្និសិន្នា សន្និបតិតា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហរាម សេយ្យថីទំ រាជកថំ ចោរកថំ ។ បេ ។ ឥតិ ភវាភវកថំ ឥតិ វា ។

សម័យនោះឯង ភិក្ខុច្រើនរូប ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងបច្ឆាភត្តហើយ អង្គុយជុំគ្នា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ប្រកបតិរច្ឆានកថា ច្រើនប្រការ គឺនិយាយអំពីស្ដេច និយាយអំពីចោរ និយាយអំពីមហាមាត្យធំ ។បេ។ និយាយអំពីសេចក្ដីចំរើននឹងមិនចំរើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ចេញអំពីទីសម្ងំ ក្នុងសាយណ្ហសម័យ ហើយស្ដេចចូលទៅកាន់ឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់ស្រេចហើយ ទើបត្រាស់សួរភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះ អ្នកទាំងឡាយ អង្គុយជុំគ្នា ដោយកថាដូចម្ដេចហ្ន៎ ចុះអន្តរាកថាដូចម្ដេច ដែលពួកអ្នកបញ្ឈប់ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីឯណេះ ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងបច្ឆាភត្តហើយ អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ប្រកបតិរច្ឆានកថាជាច្រើន គឺនិយាយអំពីស្ដេច និយាយអំពីចោរ ។បេ។ និយាយអំពីសេចក្ដីចំរើននឹងមិនចំរើន ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។

ន ខោ បនេតំ ភិក្ខវេ តុម្ហាកំ បដិរូបំ កុលបុត្តានំ សទ្ធា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជិតានំ យំ តុម្ហេ អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ អនុយុត្តា វិហរេយ្យាថ សេយ្យថីទំ រាជកថំ ។ បេ ។ ឥតិ ភវាភវកថំ ឥតិ វា ។ ទសយិមានិ ភិក្ខវេ កថាវត្ថូនិ ។ កតមានិ ទស ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អត្តនា ច អប្បិច្ឆោ ហោតិ អប្បិច្ឆកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ អប្បិច្ឆោ ច ភិក្ខុ អប្បិច្ឆកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ អត្តនា ច សន្តុដ្ឋោ ហោតិ សន្តុដ្ឋិកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ សន្តុដ្ឋោ ច ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋិកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ អត្តនា ច បវិវិត្តោ ហោតិ បវិវេកកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ បវិវិត្តោ ច ភិក្ខុ បវិវេកកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយប្រកបតិរច្ឆានកថាជាច្រើន ដោយហេតុណា ហេតុនេះ មិនសមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ ដែលជាកុលបុត្តចេញចាកផ្ទះ ដោយសទ្ធា ចូលមកកាន់ផ្នួសទេ តិរច្ឆានកថានោះ គឺនិយាយអំពីស្តេច ។ បេ ។ និយាយអំពីសេចក្តីកើតនឹងមិនកើត ដែលជាហេតុឥតប្រយោជន៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឋានៈដែលគួរសរសើរនេះមាន ១០ យ៉ាង ។ ឋានៈ ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីសេចក្តីប្រាថ្នាតិចដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីសេចក្តីសន្តោសដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោសផង សំដែងអំពីសេចក្តីសន្តោសដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកស្ងប់ស្ងាត់ ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកស្ងប់ស្ងាត់ផង សំដែងអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។

អត្តនា ច អសំសដ្ឋោ ហោតិ អសំសដ្ឋកថញ្ច(១) ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ អសំសដ្ឋោ ច ភិក្ខុ អសំសដ្ឋកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ អត្តនា ច អារទ្ធវីរិយោ ហោតិ វីរិយារម្ភកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ អារទ្ធវីរិយោ ច ភិក្ខុ វីរិយារម្ភកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ អត្តនា ច សីលសម្បន្នោ ហោតិ សីលសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ សីលសម្បន្នោ ច ភិក្ខុ សីលសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ អត្តនា ច សមាធិសម្បន្នោ ហោតិ សមាធិសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ សមាធិសម្បន្នោ ច ភិក្ខុ សមាធិសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។

---

១ ម. អសំសគ្គកថញ្ច

ភិក្ខុជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំដោយពួកគណៈ ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីសេចក្តីមិនច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកគណៈ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកមិនច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកគណៈផង សំដែងអំពីសេចក្តីមិនច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកគណៈ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីសេចក្តីប្រារព្ធ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយផង សំដែងអំពីសេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីសេចក្តីបរិបូណ៌ដោយសីលដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីលផង សំដែងអំពីការបរិបូណ៌ដោយសីល ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសមាធិ ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងអំពីការបរិបូណ៌ ដោយសមាធិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះជាឋានៈ ដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសមាធិផង សំដែងអំពីការបរិបូណ៌ ដោយសមាធិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។

អត្តនា ច បញ្ញាសម្បន្នោ ហោតិ បញ្ញាសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ បញ្ញាសម្បន្នោ ច ភិក្ខុ បញ្ញាសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ អត្តនា ច វិមុត្តិសម្បន្នោ ហោតិ វិមុត្តិសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ វិមុត្តិសម្បន្នោ ច ភិក្ខុ វិមុត្តិសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ អត្តនា ច វិមុត្តិញាណទស្សនសម្បន្នោ ហោតិ វិមុត្តិញាណទស្សនសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តា ហោតិ វិមុត្តិញាណទស្សនសម្បន្នោ ច ភិក្ខុ វិមុត្តិញាណទស្សនសម្បទាកថញ្ច ភិក្ខូនំ កត្តាតិ បាសំសមេតំ ឋានំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ទស បាសំសានិ ឋានានីតិ ។

យមកវគ្គោ ទុតិយោ ។

ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយបញ្ញា ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងធម្មីកថាបរិបូណ៌ ដោយបញ្ញា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈ ដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយបញ្ញាផង សំដែងធម្មីកថាបរិបូណ៌ ដោយបញ្ញា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិ ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងធម្មីកថាបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិផង សំ-ដែងធម្មីកថាបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ដោយខ្លួនឯងផង សំដែងធម្មីកថាបរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិញាណទស្សនៈ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង នេះ ជាឋានៈ ដែលគួរសរសើរថា ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិញាណទស្សនៈផង សំ-ដែងធម្មីកថាបរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិញាណទស្សនៈដល់ភិក្ខុទាំងឡាយផង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឋានៈដែលគួរសរសើរមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ យមកវគ្គ ទី២ ។

តស្សុទ្ទានំ

អវិជ្ជា តណ្ហានិដ្ឋា ច អវេច្ច ទ្វេ សុខានិ ច

នឡកាបានេន ទ្វេ ច(១) វត្ថុកថា អបរេ ទ្វេ(២) ។

---

១ ម. ឱ. នឡកបានេ ទ្វេ វុត្តា ។ ២ ម. កថាវត្ថុ អបរេ ទ្វេតិ ។ ឱ. កថាវត្ថុ បរេ ទ្វេតិ ។

ឧទ្ទាននៃយមកវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីអវិជ្ជា ១ តណ្ហា ១ (ការសម្រេចព្រះនិព្វាន) ១ សេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះរតនត្រ័យ ១ សេចក្តីសុខ ពីរលើក ពីព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាច់ទៅកាន់និគមឈ្មោះ នឡកបានៈ ពីរលើក និងវត្ថុកថា ដទៃទៀត ពីរលើក ។

អាកង្ខវគ្គោ តតិយោ

(៧១) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តត្រ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច សម្បន្នសីលា ភិក្ខវេ វិហរថ សម្បន្នបាតិមោក្ខា បាតិមោក្ខសំវរសំវុតា វិហរថ អាចារគោចរសម្បន្នា អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី(១) សមាទាយ សិក្ខថ សិក្ខាបទេសុ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សព្រហ្មចារីនំ បិយោ ចស្សំ មនាបោ ច គរុ ច ភាវនីយោ ចាតិ សីលេស្វេវស្ស បរិបូរការី(២) អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថមនុយុត្តោ អនិរាកតជ្ឈានោ វិបស្សនាយ សមន្នាគតោ ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ

១ ឱ. ម. ភយទស្សាវិនោ ។ ២ ឱ. ម. បរិបូរការី ។

អាកង្ខវគ្គ ទី ៣

(៧១) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះបានទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរបរិបូណ៌ ដោយសីល បរិបូណ៌ ដោយបាតិមោក្ខ ជាអ្នកសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំវរៈ បរិបូណ៌ ដោយអាចារៈ និងគោចរៈ ជាអ្នកឃើញនូវភ័យ ក្នុងទោសមានប្រមាណតិច ជាអ្នកសមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា គួរតែអញគប្បីជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីគោរព ជាទីសរសើរនៃសព្រហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល ប្រកបរឿយ ៗ នូវការរម្ងាប់នូវចិត្តខាងក្នុង មានឈានមិនសាបសូន្យ ប្រកបដោយវិបស្សនាញាណ ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ (ផ្ទះស្ងាត់) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា

លាភី អស្សំ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយ-ភេសជ្ជបរិក្ខារានន្តិ សីលេស្វេវស្ស បរិបូរការី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថមនុយុត្តោ អនិរាកតជ្ឈានោ វិបស្សនាយ សមន្នាគតោ ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យេសាហំ បរិភុញ្ជាមិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយ-ភេសជ្ជបរិក្ខារំ តេសន្តេ ការា មហប្ផលា អស្សុ មហានិសំសាតិ សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ យេ(១) មេ ញាតិសាលោហិតា កាលង្កតា បសន្នចិត្តា អនុស្សរន្តិ តេសន្តំ មហប្ផលំ អស្ស មហានិសំសន្តិ សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ អស្សំ ឥតរីតរចីវរ-បិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេនាតិ សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។

១ ឱ. ម. យេមេ ។

អាត្មាអញ គួរជាបុគ្គលបាននូវចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីលប្រកបរឿយ ៗ នូវការរម្ងាប់នូវចិត្តខាងក្នុង មានឈានមិនសាបសូន្យ ប្រកបដោយវិបស្សនាញាណ ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញប្រើប្រាស់ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារទាំងឡាយ របស់ទាយកណា ការធ្វើនូវបច្ច័យទាំងនោះរបស់ទាយកទាំងនោះ សូមឲ្យមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល ... ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា ពួកប្រេតជាញាតិសាលោហិតណា (របស់អាត្មាអញ) ដែលធ្វើមរណកាលស្លាប់ទៅហើយ មានចិត្តជ្រះថ្លា រលឹករឿយ ៗ ការរលឹកនោះ របស់ប្រេតទាំងនោះ សូមឲ្យមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញ ក្នុងសីល ... ជាអ្នកចំរើន នូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញ ក្នុងសីល ... ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ ។

អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ខមោ អស្សំ សីតស្ស ឧណ្ហស្ស ជិឃច្ឆាយ បិបាសាយ ឌំសមកសវាតាតបសរីសបសម្ផស្សានំ ទុរុត្តានំ ទុរាគតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ(១) ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាបានំ បាណហរានំ អធិវាសកជាតិកោ អស្សន្តិ សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អរតិរតិសហោ អស្សំ ន ច មំ អរតិ សហេយ្យ ឧប្បន្នំ អរតឹ អភិភុយ្យ(២) វិហរេយ្យន្តិ សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភយភេរវសហោ អស្សំ ន ច មំ ភយភេរវំ សហេយ្យ

១ ម. តិព្វានំ ។ ២ ឱ. ម. អភិភុយ្យ អភិភុយ្យ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីជាអ្នកអត់ធន់នូវត្រជាក់ ក្តៅ ការឃ្លាន ការស្រេក សម្ផស្ស របោម មូស ខ្យល់ កំដៅថ្ងៃនិងពស់តូចពស់ធំ ជាអ្នកអត់សង្កត់ នូវគន្លងនៃពាក្យដែលគេនិយាយអាក្រក់ មកកាន់សោតទ្វារដែលញុំាងទុក្ខឲ្យកើតឡើង ទាំងវេទនា ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងសរីរៈ ជាទុក្ខក្លាំង ខ្លោចផ្សា មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីគាប់ចិត្ត ជាទីនាំទៅនូវជីវិត ភិក្ខុនោះជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល ... ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីអត់ធន់នូវសេចក្តីអផ្សុក (ក្នុងនេក្ខម្មៈ) និងសេចក្តីត្រេកអរក្នុងកាមគុណ (ឯសេចក្តីត្រេកអរនិងសេចក្តីអផ្សុក) ក្នុងនេក្ខម្មៈនិងសេចក្តីត្រេកអរ(ក្នុងកាមគុណ) កុំគប្បីគ្របសង្កត់នូវអាត្មាអញឡើយ អាត្មាអញគប្បីគ្របសង្កត់នូវសេចក្តីអផ្សុក (ក្នុងនេក្ខម្មៈ) និងសេចក្តីត្រេកអរ (ក្នុងកាមគុណ) ដែលកើតឡើងហើយ ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល... ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីជាអ្នកគ្របសង្កត់នូវភយារម្មណ៍ ដែលគួរខ្លាច ឯភយារម្មណ៍ដែលគួរខ្លាច កុំគប្បីគ្របសង្កត់នូវអាត្មាអញឡើយ

ឧប្បន្នំ ភយភេរវំ អភិភុយ្យ វិហរេយ្យន្តិ សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី អស្សំ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភីតិ សីលេស្វេវស្ស... ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ អាកង្ខេយ្យ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ សីលេស្វេវស្ស បរិបូរការី អជ្ឈត្តំ ចេតោសមថមនុយុត្តោ អនិរាកតជ្ឈានោ វិបស្សនាយ សមន្នាគតោ ព្រូហេតា សុញ្ញាគារានំ ។ សម្បន្នសីលា ភិក្ខវេ វិហរថ សម្បន្នបាតិមោក្ខា បាតិមោក្ខសំវរសំវុតា វិហរថ អាចារគោចរសម្បន្នា អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមាទាយ សិក្ខថ សិក្ខាបទេសូតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

អាត្មាអញ គប្បីគ្របសង្កត់នូវភយភេរវៈ ដែលគួរខ្លាច ដែលកើតឡើង
ហើយ ភិក្ខុនោះ គួរជាអ្នកបំពេញ ក្នុងសីល ... ជាអ្នកចំរើននូវ
សុញ្ញាគារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញ
មិនគប្បីបាន ដោយមិនបាច់ប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយមិន
លំបាកនូវចតុត្ថជ្ឈានទាំង៤កិរិយានៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដែលអាស្រ័យ
នូវចិត្ត ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល...ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុគប្បីប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បាននូវដល់នូវចេតោ-
វិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈព្រោះអស់អាសវៈហើយ សម្រេច
សម្រាន្តនៅ ភិក្ខុនោះគួរជាអ្នកបំពេញក្នុងសីល ប្រកបនូវការខ្ជាប់នូវ
ចិត្តខាងក្នុង មានឈានមិនសាបសូន្យ ប្រកបដោយវិបស្សនាញាណ
ជាអ្នកចំរើននូវសុញ្ញាគារៈ ។ ពាក្យណាដែលតថាគតពោលហើយថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរបរិបូណ៌ ដោយសីល ដោយ
បាតិមោក្ខ ចូរសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំវរៈ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ
ឃើញភ័យ ក្នុងទោសមានប្រមាណតិច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទ
ទាំងឡាយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

(៧២) ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ សម្ពហុលេហិ អភិញ្ញាតេហិ អភិញ្ញាតេហិ ថេរេហិ សាវកេហិ សទ្ធឹ អាយស្មតា ច ចាលេន(១) អាយស្មតា ច ឧបចាលេន(២) អាយស្មតា ច កក្កដេន(៣) អាយស្មតា ច កឡិម្ភេន(៤) អាយស្មតា ច និកដេន អាយស្មតា ច កដិស្សហេន អញ្ញេហិ ច អភិញ្ញាតេហិ អភិញ្ញាតេហិ ថេរេហិ សាវកេហិ សទ្ធឹ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី រថេហិ រថេហិ យានេហិ បរមុកាយ(៥) ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា មហាវនំ អជ្ឈោគាហន្តិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ។ អថខោ តេសំ អាយស្មន្តានំ ឯតទហោសិ

---

១ ម. ឆ. ចាលេន ។ ២ ម. ឆ. ឧបចាលេន ។ ៣ ម. កុក្កុដេន ។ ៤ ម. កឡិម្ភេន ។ ៥ ម. បរមុកាយ ។ ឆ. បរមុកាយ ។ អដ្ឋកថាយំ បន បាឡិកាយាតិ ទិស្សតិ ។

(៧២) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងកូដាគារ-សាលា ក្នុងមហាវ័ន ជិតក្រុងវេសាលី ជាមួយនឹងសាវកជាថេរៈច្រើនរូប ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញគឺព្រះចាលៈ ដ៏មានអាយុ ១ ព្រះឧបចាលៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះកក្កដៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះកឡិម្ភៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះនិកដៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រះកដិស្សហៈដ៏មានអាយុ ១ ព្រមទាំងសាវកជាថេរៈ ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញឯទៀតផង ។ សម័យនោះឯង ពួកស្តេចលិច្ឆវីច្រើនគ្នា ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញ ក្រាប់ទៅ ដោយយាន ដ៏ប្រសើរៗ ក្រោយនឹង១គ្នា មានសំឡេងអឺងកងរំពង ចូលទៅកាន់ព្រៃមហាវ័ន ដើម្បីជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ព្រះថេរៈ ដ៏មានអាយុទាំងនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា

ឥមេ ខោ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី ភទ្រេហិ ភទ្រេហិ យានេហិ បរម្បរាយ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា មហាវនំ អជ្ឈោគាហន្តិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ សទ្ទកណ្ដកា ខោ បន ឈានា វុត្តា ភគវតា យន្នូន មយំ យេន គោសិង្គសាលវនទាយោ តេនុបសង្កមេយ្យាម តត្ថ មយំ អប្បសទ្ទា អប្បាកិណ្ណា ផាសុ វិហរេយ្យាមាតិ អថខោ តេ អាយស្មន្តោ យេន គោសិង្គសាល-វនទាយោ តេនុបសង្កមឹសុ តត្ថ តេ អាយស្មន្តោ អប្បសទ្ទា អប្បាកិណ្ណា ផាសុ វិហរន្តិ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កហំ នុ ខោ ភិក្ខវេ ចាលោ កហំ ឧបចាលោ កហំ កុក្កុដោ កហំ កឡិម្ភោ កហំ និកដោ កហំ កដិស្សហោ កហំ នុ ខោ តេ ភិក្ខវេ ថេរា សាវកា គតាតិ ។ ឥធ ភន្តេ តេសំ អាយស្មន្តានំ ឯតទហោសិ

ពួកស្ដេចលិច្ឆវីមានប្រមាណច្រើនទាំងនេះ ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញ ត្រាច់ទៅដោយយានដ៏ប្រសើរក្រៃលែងតៗគ្នា មានសំឡេងអឺងកងរំពង ចូលទៅកាន់ព្រៃមហាវ័ន ដើម្បីជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ឯព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ឈានមានសំឡេងជាបន្លា បើដូច្នោះគួរតែយើងទាំងឡាយ ចូលទៅកាន់ព្រៃគោសិង្គសាលវ័ន ហើយយើងទាំងឡាយគប្បីមានសំឡេងតិច មានការនៅច្របូកច្របល់គ្នាតិច រមែងនៅជាសុខក្នុងទីនោះ បានជាព្រះថេរៈដ៏មានអាយុទាំងនោះ ក៏ចូលទៅឯព្រៃគោសិង្គសា-លវ័ន ព្រះថេរៈដ៏មានអាយុទាំងនោះ មានសំឡេងតិច មានការច្របូកច្របល់គ្នាតិច ហើយនៅជាសុខក្នុងទីនោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅ ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុចាលៈនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុឧបចាលៈនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុកុក្កុដៈ នៅក្នុងទីណា ភិក្ខុកឡិម្ភៈនៅក្នុងទីណា ភិក្ខុនិកដៈ នៅក្នុងទីណា ភិក្ខុកដិស្សហៈ នៅក្នុងទីណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯសាវ័កជាថេរៈទាំងនោះនៅទីណាដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងទីនេះព្រះថេរៈ ដ៏មានអាយុទាំងនោះ មានសេចក្ដីត្រិះរិះ ដូច្នេះថា

ឥមេ ខោ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី ភទ្រេហិ ភទ្រេហិ យានេហិ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា មហាវនំ អជ្ឈោគាហន្តិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ សទ្ទកណ្ដកា ខោ ឈានា វុត្តា ភគវតា យន្នូន មយំ យេន គោសិង្គសាលវនទាយោ តេនុបសង្កមេយ្យាម តត្ថ មយំ អប្បសទ្ទា អប្បកិណ្ណា ផាសុ វិហរេយ្យាមាតិ អថខោ តេ អាយស្មន្តោ យេន គោសិង្គសាលវនទាយោ តេនុបសង្កមឹសុ តត្ថ តេ អាយស្មន្តោ អប្បសទ្ទា អប្បកិណ្ណា ផាសុ វិហរន្តីតិ ។ សាធុ សាធុ ភិក្ខវេ យថា តេ មហាសាវកា សម្មា ព្យាករមានា ព្យាករេយ្យុំ សទ្ទកណ្ដកា ហិ ភិក្ខវេ ឈានា វុត្តា មយា ។ ទសយិមេ ភិក្ខវេ កណ្ដកា ។ កតមេ ទស ។ បវិវេការាមស្ស សង្គណិការាមតា កណ្ដកោ

ពួកស្ដេចលិច្ឆវី មានប្រមាណច្រើននេះ ដែលមានឈ្មោះល្បីល្បាញ ក្រាប់ទៅដោយយានដ៏ប្រសើរក្រៃលែង ៗ គ្នា មានសំឡេងអឺងកងរំពង ចូលទៅកាន់ព្រៃមហាវ័ន ដើម្បីជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គក៏ទ្រង់សំដែងថា ឈានមានសំឡេងជាបន្លា បើដូច្នោះគួរតែយើងទាំងឡាយ ចូលទៅឯព្រៃគោសិង្គសាលវ័ន យើងទាំងឡាយ គប្បីមានសំឡេងតិច មានការនៅច្របូកច្របល់គ្នាតិច ទើបនៅជាសុខស្រួលទីនោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុនោះ លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ចូលទៅឯព្រៃគោសិង្គសាលវ័ន លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ក៏មានសំឡេងតិច មានការនៅច្របូកច្របល់គ្នាតិច ហើយនៅជាសុខស្រួលទីនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ កាលមហាសាវកទាំងនោះព្យាករ ដោយប្រពៃ គប្បីព្យាករ តាមពិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះតថាគត ពោលហើយថា ឈានមានសំឡេងជាបន្លា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បន្លាទាំងឡាយនេះ មាន ១០ យ៉ាង ។ បន្លាទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្ដេចខ្លះ ។ គឺសភាពជាអ្នកត្រេកអរ ក្នុងពួកគណៈជាបន្លា របស់បុគ្គល ដែលមានសេចក្ដីស្ងប់ស្ងាត់ជាទីត្រេកអរ ១

អសុភនិមិត្តានុយោគំ អននុយុត្តស្ស សុភនិមិត្តានុយោគោ កណ្ដកោ ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារស្ស វិសូកទស្សនំ កណ្ដកោ ព្រហ្មចរិយស្ស មាតុគាមូបចារោ(១) កណ្ដកោ បឋមស្ស ឈានស្ស សទ្ទោ កណ្ដកោ ទុតិយស្ស ឈានស្ស វិតក្កវិចារា កណ្ដកា តតិយស្ស ឈានស្ស បីតិ កណ្ដកោ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស អស្សាសបស្សាសា កណ្ដកា សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិយា សញ្ញា ច វេទនា ច កណ្ដកា រាគោ កណ្ដកោ ទោសោ កណ្ដកោ មោហោ កណ្ដកោ ។ អកណ្ដកា ភិក្ខវេ វិហរថ អកណ្ដកា និក្កណ្ដកា ភិក្ខវេ វិហរថ(២) អកណ្ដកា ភិក្ខវេ អរហន្តោ អកណ្ដកា និក្កណ្ដកា ភិក្ខវេ អរហន្តោតិ(៣) ។

---

១ ឱ. មាតុគាមោបរិចារោ ។ ម. មាតុគាមូបចារោ ។ ២ ឱ. ម. និក្កណ្ដកា ភិក្ខវេ វិហរថ អកណ្ដកនិក្កណ្ដកា ភិក្ខវេ វិហរថ ។ ៣ ឱ. ម. និក្កណ្ដកា ភិក្ខវេ អរហន្តោ អកណ្ដកនិក្កណ្ដកា ភិក្ខវេ អរហន្តោតិ ។

ការប្រកបរឿយៗ នូវសុភនិមិត្ត ជាបន្លារបស់បុគ្គលដែលប្រកបរឿយៗ នូវអសុភនិមិត្ត ១ ការឃើញនូវសេចក្ដីល្បែងផ្សេងៗ ជាបន្លារបស់បុគ្គល មានទ្វារគ្រប់គ្រងហើយ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ ការត្រាច់ទៅជិតមាតុគ្រាម ជាបន្លារបស់ព្រហ្មចរិយៈ ១ សំឡេង ជាបន្លារបស់បឋមជ្ឈាន ១ វិតក្កៈនិងវិចារៈជាបន្លារបស់ទុតិយជ្ឈាន ១ បីតិ ជាបន្លារបស់តតិយជ្ឈាន ១ អស្សាសបស្សាសៈ ជាបន្លារបស់ចតុត្ថជ្ឈាន ១ សញ្ញានិងវេទនា ជាបន្លារបស់សញ្ញាវេទយិតនិរោធសមាបត្តិ ១ រាគៈ ជាបន្លា ទោសៈ ជាបន្លា មោហៈជាបន្លា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរកុំមានធម៌ជាបន្លាឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរកុំមានធម៌ជាបន្លាឡើយ ចូរនាំធម៌ជាបន្លាចេញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយមិនមានធម៌ ជាបន្លាទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ មិនមានធម៌ជាបន្លាទេ បាននាំធម៌ ជាបន្លាចេញហើយ ។

(៧៣) ទសយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា ទុល្លភា លោកស្មឹ ។ កតមេ ទស ។ ភោគា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា ទុល្លភា លោកស្មឹ វណ្ណោ ឥដ្ឋោ កន្តោ មនាបោ ទុល្លភោ លោកស្មឹ អារោគ្យំ ឥដ្ឋំ កន្តំ មនាបំ ទុល្លភំ លោកស្មឹ សីលានិ(១) ឥដ្ឋានិ កន្តានិ មនាបានិ ទុល្លភានិ លោកស្មឹ ព្រហ្មចរិយំ ឥដ្ឋំ កន្តំ មនាបំ ទុល្លភំ លោកស្មឹ មិត្តា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា ទុល្លភា លោកស្មឹ ពាហុសច្ចំ ឥដ្ឋំ កន្តំ មនាបំ ទុល្លភំ លោកស្មឹ បញ្ញា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា ទុល្លភា លោកស្មឹ ធម្មោ(២) ឥដ្ឋោ កន្តោ មនាបោ ទុល្លភោ លោកស្មឹ សគ្គា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា ទុល្លភា លោកស្មឹ ។

១ ម. សីលំ ... ។ ២ ឱ. ម. ធម្ម ... ។

(៧៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលបុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។ ធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺភោគៈជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលបុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ពណ៌សម្បុរ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ សភាពមិនមានរោគ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ សីលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ព្រហ្មចរិយៈ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ មិត្ត ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ សភាពជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ បញ្ញាជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ ធម៌ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ឋានសួគ៌ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបាន ដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស ធម្មា ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា ទុល្លភា លោកស្មឹ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ទសន្នំ ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ កន្តានំ មនាបានំ ទុល្លភានំ លោកស្មឹ ទស ធម្មា បរិពន្ធា(១) ។ អាលស្សំ(២) អនុដ្ឋានំ ភោគានំ បរិពន្ធោ អមណ្ឌនា អវិភូសនា វណ្ណស្ស បរិពន្ធោ អសប្បាយកិរិយា អារោគ្យស្ស បរិពន្ធោ បាបមិត្តតា សីលានំ បរិពន្ធោ ឥន្ទ្រិយាសំវរោ ព្រហ្មចរិយស្ស បរិពន្ធោ វិសំវាទនា មិត្តានំ បរិពន្ធោ អសជ្ឈាយកិរិយា ពាហុសច្ចស្ស បរិពន្ធោ អសុស្សូសា អបរិបុច្ឆា បញ្ញាយ បរិពន្ធោ អននុយោគោ អប្បច្ចវេក្ខណា ធម្មានំ បរិពន្ធោ មិច្ឆាបដិបត្តិ សគ្គានំ បរិពន្ធោ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ទសន្នំ ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ កន្តានំ មនាបានំ ទុល្លភានំ លោកស្មឹ ឥមេ ទស ធម្មា បរិពន្ធា ។

១ ម. បរិបន្ថា ។ ២ ម. អាលស្យំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះឯង ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ១០ យ៉ាង នាំឲ្យអន្តរាយដល់ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។ គឺការខ្ជិលនឹងការមិនប្រឹងប្រែង នាំឲ្យអន្តរាយដល់ភោគៈ ១ ការមិនប្រដាប់ មិនតាក់តែង នាំឲ្យអន្តរាយដល់ពណ៌សម្បុរ ១ ការធ្វើនូវសេចក្តីមិនសប្បាយ នាំឲ្យអន្តរាយដល់ការមិនមានរោគ ១ មិត្តលាមក នាំឲ្យអន្តរាយដល់សីល ១ ការមិនសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ នាំឲ្យអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយៈ ១ ការពោលពាក្យខុស នាំឲ្យអន្តរាយ ដល់ពួកមិត្ត ១ ការធ្វើនូវសេចក្តីមិនស្វាធ្យាយ នាំឲ្យអន្តរាយ ដល់ភាពនៃដឹងច្រើន ១ ការមិនប្រុងស្តាប់ មិនសាកសួរ នាំឲ្យអន្តរាយដល់បញ្ញា ១ ការមិនប្រកបរឿយៗ ការមិនពិចារណា នាំឲ្យអន្តរាយដល់ធម៌ទាំងឡាយ ១ សេចក្តីប្រតិបត្តិខុស នាំឲ្យអន្តរាយ ដល់ឋានសួគ៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះ នាំឲ្យអន្តរាយដល់ធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត ដែលបុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។

ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ទសន្នំ ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ កន្តានំ មនាបានំ ទុល្លភានំ លោកស្មឹ ទស ធម្មា អាហារា ។ អនាលស្សំ ឧដ្ឋានំ ភោគានំ អាហារោ មណ្ឌនា វិភូសនា វណ្ណស្ស អាហារោ សប្បាយកិរិយា អារោគ្យស្ស អាហារោ កល្យាណមិត្តតា សីលានំ អាហារោ ឥន្ទ្រិយសំវរោ ព្រហ្មចរិយស្ស អាហារោ អវិសំវាទនតា មិត្តានំ អាហារោ សជ្ឈាយកិរិយា ពាហុសច្ចស្ស អាហារោ សុស្សូសា បរិបុច្ឆា បញ្ញាយ អាហារោ អនុយោគោ បច្ចវេក្ខណា ធម្មានំ អាហារោ សម្មាបដិបត្តិ សគ្គានំ អាហារោ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ទសន្នំ ធម្មានំ ឥដ្ឋានំ កន្តានំ មនាបានំ ទុល្លភានំ លោកស្មឹ ឥមេ ទស ធម្មា អាហារាតិ ។

(៧៤) ទសហិ ភិក្ខវេ វឌ្ឍីហិ វឌ្ឍមានោ អរិយសាវកោ អរិយាយ វឌ្ឍិយា វឌ្ឍតិ សារាទាយី ច ហោតិ វរាទាយី កាយស្ស ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង ជាអាហារនៃធម៌ទាំង ១០ នេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រក្នុងលោក ។ គឺសេចក្តីមិនខ្ជិល សេចក្តីព្យាយាម ជាអាហាររបស់ភោគៈ ១ ការប្រដាប់ ការតាក់តែង ជាអាហារ របស់ពណ៌សម្បុរ ១ ការធ្វើនូវសេចក្តីសប្បាយ ជាអាហារ របស់ភាពមិនមានរោគ ១ សភាពមិត្តល្អ ជាអាហារ របស់សីល ១ ការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ជាអាហារ របស់ព្រហ្មចរិយៈ ១ ការមិនពោលពាក្យខុស ជាអាហារ របស់មិត្តទាំងឡាយ ១ ការធ្វើនូវកិរិយាស្វាធ្យាយ ជាអាហារ របស់ភាពអ្នកចេះដឹងច្រើន ១ ការស្តាប់ ការសាកសួរ ជាអាហារ របស់បញ្ញា ១ ការប្រកបរឿយ ៗ ការពិចារណា ជាអាហាររបស់ធម៌ទាំងឡាយ ១ សេចក្តីប្រតិបត្តិល្អ ជាអាហាររបស់ឋានសួគ៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ១០ នេះឯង ជាអាហារ នៃធម៌ ១០ យ៉ាងនេះ ដែលជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត បុគ្គលបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។

(៧៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក កាលចំរើន ដោយសេចក្តី ១០ យ៉ាង ទើបថាចំរើន ដោយសេចក្តីចំរើនដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថាអ្នកកាន់យកនូវខ្លឹមរបស់កាយផង ជាអ្នកកាន់យកនូវវត្ថុ ដ៏ប្រសើររបស់កាយផង ។

កតមេហិ ទសហិ ។ ខេត្តវត្ថូហិ វឌ្ឍតិ ធនធញ្ញេន វឌ្ឍតិ បុត្តទារេហិ វឌ្ឍតិ ទាសកម្មករបោរិសេហិ វឌ្ឍតិ ចតុប្បទេហិ វឌ្ឍតិ សទ្ធាយ វឌ្ឍតិ សីលេន វឌ្ឍតិ សុតេន វឌ្ឍតិ ចាគេន វឌ្ឍតិ បញ្ញាយ វឌ្ឍតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ វឌ្ឍីហិ វឌ្ឍមានោ អរិយសាវកោ អរិយាយ វឌ្ឍិយា វឌ្ឍតិ សារាទាយី ច ហោតិ វរាទាយី កាយស្សាតិ ។

ធនេន ធញ្ញេន ច យោធ វឌ្ឍតិ
បុត្តេហិ ទារេហិ ចតុប្បទេហិ ច
ស ភោគវា ហោតិ យសស្សី បូជិតោ
ញាតីហិ មិត្តេហិ អថោបិ រាជុភិ ។
សទ្ធាយ សីលេន ច យោធ វឌ្ឍតិ
បញ្ញាយ ចាគេន សុតេន ចូភយំ

ការចំរើនដោយសេចក្តីតាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺចំរើន ដោយស្រែចំការ ១ ចំរើន ដោយទ្រព្យនិងស្រូវ ១ ចំរើន ដោយកូននិងប្រពន្ធ ១ ចំរើន ដោយបុរសជាទាសៈនិងកម្មករ ១ ចំរើន ដោយសត្វមានជើង ៤ ទាំងឡាយ ១ ចំរើន ដោយសទ្ធា ១ ចំរើន ដោយសីល ១ ចំរើន ដោយសុតៈ ១ ចំរើន ដោយចាគៈ ១ ចំរើន ដោយបញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវក កាលចំរើន ដោយសេចក្តីចំរើន ១០ យ៉ាងនេះឯង រមែងចំរើន ដោយសេចក្តីចំរើនដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថា អ្នកកាន់យកនូវខ្លឹមរបស់កាយផង ជាអ្នកកាន់យកនូវវត្ថុដ៏ប្រសើរ របស់កាយផង ។

បុគ្គលណាក្នុងលោកនេះចំរើន ដោយទ្រព្យផង ដោយស្រូវ
ផង ដោយកូនផង ដោយប្រពន្ធផង ដោយសត្វជើង ៤
ផង បុគ្គលនោះឈ្មោះថា មានភោគៈ មានយសដែល
ពួកញាតិនិងមិត្ត ព្រមទាំងស្តេចបូជាហើយ ។ បុគ្គលណាក្នុង
លោកនេះ ចំរើនដោយសទ្ធាផង ដោយសីលផង ដោយ
បញ្ញាផង ដោយចាគៈផង ដោយសុតៈទាំងពីរផង

សោ តាទិសោ សប្បុរិសោ វិចក្ខណោ
ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សុខមេធតីតិ ។

(៧៥) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វណ្ហសមយំ និវា-សេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន មិគសាលាយ ឧបាសិកាយ និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថ ខោ មិគសាលា ឧបាសិកា យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ មិគសាលា ឧបាសិកា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច កថំ កថំ នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយំ ។

បុគ្គលបែបនោះហៅថា សប្បុរស ជាអ្នកពិចារណាឃើញ
ច្បាស់ រមែងចំរើនដោយហេតុទាំងពីរ ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះឯង ។

(៧៥) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅឯលំនៅ នៃមិគសាលាឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ លំដាប់នោះ មិគសាលាឧបាសិកា ចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះមិគសា-លាឧបាសិកា អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏បានទូលសួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយនេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួក គឺព្រហ្ម-ចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សុទ្ធតែមានគតិស្មើៗ គ្នាក្នុងបរលោក ។

បិតា មេ ភន្តេ បុរាណោ ព្រហ្មចារី អហោសិ អារាចារី(១) វិរតោ មេថុនា គាមធម្មា សោ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សកទាគាមី សត្តោ(២) តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ ។ បិត្តុបិយោ(៣) មេ ភន្តេ ឥសិទត្តោ អព្រហ្មចារី អហោសិ សទារសន្តុដ្ឋោ សោបិ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សកទាគាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោ ។ កថំ កថំ នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយន្តិ ។ ឯវំ ខោ បនេតំ ភគិនិ ភគវតា ព្យាកតន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ មិគសាលាយ ឧបាសិកាយ និវេសនេ បិណ្ឌបាតំ គហេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

១ ម. ហោតិ អនាចារី ។ ២ ម. សកទាគាមិបត្តោ ។ ៣ ឱ. បេត្តា បិយោ ម. បិតាមហោ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន បិតារបស់ខ្ញុំឈ្មោះបុរាណៈជាព្រហ្មចារី ជាអ្នកប្រព្រឹត្តឆ្ងាយវៀរចាកមេថុនធម្មជាធម៌របស់អ្នកស្រុក លុះគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករថាជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពពួកទេវតាក្នុងឋានតុសិត ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ឥសិទត្តជាទីស្រឡាញ់របស់បិតា នៃខ្ញុំមិនមែនជាព្រហ្មចារី នៅត្រេកអរដោយប្រពន្ធរបស់ខ្លួន លុះធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថាជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពពួកទេវតា ជាន់តុសិតដែរ ។ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងហើយនេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួកគឺព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សឹងមានគតិស្មើ ៗ គ្នា ក្នុងបរលោក ។ ម្នាលនាង ដំណើរនេះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយ យ៉ាងនេះឯង ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ ទទួលចង្ហាន់បិណ្ឌបាត ក្នុងលំនៅនៃមិគសាលាឧបាសិការួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ។

អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន មិគសាលាយ ឧបាសិកាយ និវេសនំ តេនុបសង្កមឹ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទឹ ។ អថខោ ភន្តេ មិគសាលា ឧបាសិកា យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ ភន្តេ មិគសាលា ឧបាសិកា មំ ឯតទវោច កថំកថា នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយំ ។

ក៏កាលដែលព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយភត្តហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ។ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងថ្ងៃនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គស្លៀកស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ចូលទៅឯលំនៅនៃមិគសាលាឧបាសិកា លុះចូលទៅដល់ហើយ អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លំដាប់នោះ មិគសាលាឧបាសិកា ចូលទៅរកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំខ្ញុំព្រះអង្គ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន លុះមិគសាលាឧបាសិកា អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងហើយនេះ គេគប្បីយល់ដូចម្តេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួក គឺព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សឹងមានគតិស្មើ ៗ គ្នា ក្នុងបរលោក ។

បិតា មេ ភន្តេ បុរាណោ ព្រហ្មចារី អហោសិ អារាចារី វិរតោ មេថុនា គាមធម្មា សោ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សកទាគាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ ។ បិតុ បិយោ មេ ភន្តេ ឥសិទត្តោ អព្រហ្មចារី អហោសិ សទារសន្តុដ្ឋោ សោបិ កាលកតោ ភគវតា ព្យាកតោ សកទាគាមី សត្តោ តុសិតំ កាយំ ឧបបន្នោតិ ។ កថំកថា នាមាយំ ភន្តេ អានន្ទ ភគវតា ធម្មោ ទេសិតោ អញ្ញេយ្យោ យត្រ ហិ នាម ព្រហ្មចារី ច អព្រហ្មចារី ច ឧភោ សមសមគតិកា ភវិស្សន្តិ អភិសម្បរាយន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អហំ ភន្តេ មិគសាលំ ឧបាសិកំ ឯតទវោចំ ឯវំ ខោ(១) បនេតំ ភគិនិ ភគវតា ព្យាកតន្តិ ។ កា ចាហំ មិគសាលា ឧបាសិកា ពាលា អព្យត្តា អម្ពកា អម្ពកបញ្ញា(២)

១ ឱ. ម. ឯវំ ខោ ។ ២ ឱ. អម្ពកា អម្ពកបញ្ញា ។ ម. អម្មកា អម្មកបញ្ញា ។ អម្ពកាយំ អម្ពកា អម្ពកសញ្ញានិ ទិស្សន្តិ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន បិតាខ្ញុំ ឈ្មោះបុរាណៈជាព្រហ្មចារី ជាអ្នកប្រព្រឹត្តឆ្ងាយ វៀរចាកមេថុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក លុះគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករ ថាជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើត ក្នុងពួកទេវតាជាន់តុសិត ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ ដ៏ចំរើន ឥសិទត្ត ជាទីស្រឡាញ់នៃបិតារបស់ខ្ញុំ មិនមែនជាព្រហ្មចារីនៅត្រេកអរដោយប្រពន្ធរបស់ខ្លួន លុះគាត់ធ្វើមរណកាលទៅ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថាជាសកទាគាមិសត្វ បានទៅកើតក្នុងពួកទេវតាជាន់តុសិតដែរ ។ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងហើយនេះ កើតឲ្យយល់ដូចម្ដេច ព្រោះដូចជាបុគ្គលពីរពួកគឺព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ អព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ សឹងមានគតិស្មើ ៗ គ្នា ក្នុងបរលោក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលមិគសាលាឧបាសិកា និយាយយ៉ាងនេះរួចហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏បាននិយាយនឹងមិគសាលាឧបាសិកាដូច្នេះថា ម្នាលនាង ដំណើរនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករយ៉ាងហ្នឹងឯង ។ ម្នាលអានន្ទ មិគសាលាឧបាសិកាជាអ្វី ជាស្ត្រីពាល មិនឈ្លាសវៃ ជាស្ត្រី ងងឹត មានបញ្ញា ងងឹត

កេ ច បុរិសបុគ្គលបរោបរិយញ្ញាណេ(១) ។ ទសយិមេ អានន្ទ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ កតមេ ទស ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស តំ ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ(២) វិមុត្តឹ ន លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ បជានាតិ យត្ថស្ស តំ ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ

១ ឱ. ម. បុរិសបុគ្គលបរោបរិយេ ញាណេ ។ ២ ឱ. ម. សាមាយិកំបិ ។

មួយទៀត បុរសបុគ្គលណា (មានវ័យមិនទើសទាល់) គឺបរោបរិយញ្ញាណ (បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវឥន្ទ្រិយក្លានិងទន់របស់បុគ្គលដទៃ) ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គល ១០ ពួកនេះ រមែងមានប្រាកដក្នុងលោក ។ បុគ្គលទាំង ១០ ពួក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យភាពទ្រុស្តសីលនោះ រលត់ទៅដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើដោយភាពជាពហុស្សូតផង មិនបានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្ត ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីលតែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យភាពទ្រុស្តសីលនោះ រលត់ទៅដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះ ធ្វើដោយការស្តាប់ផងភាពជាពហុស្សូតផង

ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសគាមីយេវ ហោតិ នោ ហានគាមី ។ តត្រានន្ទ បមាណិកា បមិនន្តិ ឥមស្សាបិ តេវ ធម្មា អបរស្សាបិ តេវ ធម្មា កស្មា នេសំ ឯកោ ហីនោ ឯកោ បណីតោតិ ។ តញ្ហិ តេសំ អានន្ទ ហោតិ ទីឃរត្តំ អហិតាយ ទុក្ខាយ ។ តត្រានន្ទ យ្វាយំ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ បជានាតិ យត្ថស្ស តំ ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស ធម្មស្សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ ។ អយំ អានន្ទ បុគ្គលោ អមុនា បុរិមេន បុគ្គលេន អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ច ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។

ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះបែកធ្លាយអំពីកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណក្នុងបុគ្គលនោះ គឺថាត្រិះរិះថា នោះជាធម៌ របស់បុគ្គលនេះ នោះជាធម៌ របស់បុគ្គលដទៃ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ ហេតុអ្វីបានជាបុគ្គលម្នាក់ថោកទាប បុគ្គលម្នាក់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះកិរិយាធ្វើនូវប្រមាណនោះ របស់បុគ្គល ទាំងនោះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរនោះ បុគ្គលណាទ្រុស្តសីល តែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ជាហេតុនាំឲ្យភាពទ្រុស្តសីលនោះរលត់ទៅ ដោយមិនសេសសល់ បុគ្គលនោះ ធ្វើការដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការរៀនដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលនេះប្រសើរផង ឧត្តមផង ជាងបុគ្គលមុននោះណាស់ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។

ឥមញ្ហិ អានន្ទ បុគ្គលំ ធម្មសោតោ និព្វហតិ តទន្តរំ កោ ជានេយ្យ អញ្ញត្រ តថាគតេន ។ តស្មាតិហានន្ទ មា បុគ្គលេសុ បមាណិកា អហុវត្ថ មា បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហិត្ថ ។ ខញ្ញតិ ហានន្ទ បុគ្គលោ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហន្តោ អហញ្ចានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហេយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ សីលវា ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស តំ សីលំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ ន លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។

ម្នាលអានន្ទ ព្រោះក្រសែធម៌របស់ញាណ តែងដឹកនាំបុគ្គលនេះ (ឲ្យដល់នូវអរិយភូមិ) អ្នកណាក្រៅពីតថាគតនឹងដឹងច្បាស់ ហេតុនោះបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងលោកនេះ អ្នកទាំងឡាយ ជាអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ កុំមានឡើយ កុំកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ កាលកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ ឈ្មោះថាជីករំលើងនូវគុណ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គលណាដែលប្រហែលនឹងតថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសីល តែមិនដឹងច្បាស់តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យសីលនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង មិនបានចាក់ធ្លុះ ដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។

ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ សីលវា ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ យថាភូតំ បជានាតិ យត្ថស្ស តំ សីលំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិំ លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសគាមីយេវ ហោតិ នោ ហានគាមី ។ តត្រានន្ទ ។ បេ ។ អហញ្ចានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហេយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ តិព្វរាគោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ យថាភូតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស សោ រាគោ អបរិសេសោ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិំ ន លភតិ

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសីល ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុ នាំឲ្យសីលនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះ ធ្វើដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះ ដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងបុគ្គលនោះ ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គលដែលប្រហែលនឹងតថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានរាគៈក្លៀវក្លា ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យរាគៈនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើ ដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើ ដោយការចេះដឹងច្រើនផង មិនបានចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង មិនបានវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង

សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ តិព្វរាគោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ បជានាតិ យត្ថស្ស សោ រាគោ អបរិសេសោ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសគាមីយេវ ហោតិ នោ ហានគាមី ។ តត្រានន្ទ ។បេ។ អហានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហេយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ កោធនោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស សោ កោធោ អបរិសេសោ និរុជ្ឈតិ

លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានរាគៈក្លៀវក្លា តែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យរាគៈនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះធ្វើដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការរៀនដ៏ច្រើនផង ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរនោះ ។បេ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គលណា ដែលប្រហែលនឹងតថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធផង មិនដឹងច្បាស់ តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យសេចក្តីក្រោធនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់

តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិំ ន លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។ ឥធ បនានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ សោរតោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ យថាភូតំ បជានាតិ យត្ថស្ស សោ សោរតោ អបរិសេសោ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តិំ លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសគាមីយេវ ហោតិ នោ ហានគាមី ។ តត្រានន្ទ ។ បេ ។ អហញ្ចានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហេយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។

៣០៩
ទុតិយបណ្ណាសក អានន្ទវគ្គ

បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើ ដោយការស្ដាប់ផង មិនបានធ្វើ ដោយការរៀនដឹងច្រើនផង មិនបានចាក់ធ្លុះ ដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសេចក្ដីក្រោធ តែដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យសេចក្ដីក្រោធនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះធ្វើ ដោយការស្ដាប់ផង ធ្វើដោយការរៀនដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសតែម្យ៉ាងមិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីសាបសូន្យឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរនោះ ។ បេ ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្ដី បុគ្គលណាដែលប្រហែលនឹងតថាគតក្ដី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។

៩៨. ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស តំ ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ អកតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ អកតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ អប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ ន លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ហានាយ បរេតិ នោ វិសេសាយ ហានគាមីយេវ ហោតិ នោ វិសេសគាមី ។ ៩៩. ឥធានន្ទ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ បជានាតិ យត្ថស្ស តំ ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា វិសេសាយ បរេតិ នោ ហានាយ វិសេសគាមីយេវ ហោតិ នោ ហានគាមី ។

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានចិត្តរវើរវាយ ទាំងមិនដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យសេចក្តីរវើរវាយនោះរលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះមិនបានធ្វើ ដោយការស្តាប់ផង មិនបានធ្វើ ដោយការចេះដឹងច្រើនផង មិនបានចាក់ធ្លុះ ដោយទិដ្ឋិផង មិនបាននូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះជាអ្នកមានចិត្តរវើរវាយ តែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យចិត្តរវើរវាយនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះ ធ្វើដោយការស្តាប់ផង ធ្វើដោយការចេះដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង លុះបុគ្គលនោះ បែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យទេ ជាបុគ្គលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីគុណវិសេសតែម្យ៉ាង មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ ។

តត្រានន្ទ បមាណិកា បមិនន្តិ ឥមស្សាបិ តេវ ធម្មា អមុស្សាបិ តេវ ធម្មា កស្មា តេសំ ឯកោ ហីនោ ឯកោ បណីតោតិ ។ តញ្ហិ តេសំ អានន្ទ ហោតិ ទីឃរត្តំ អហិតាយ ទុក្ខាយ ។ តត្រានន្ទ យ្វាយំ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ហោតិ តញ្ច ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ យថាភូតំ បជានាតិ យត្ថស្ស តំ ទុស្សីល្យំ អបរិសេសំ និរុជ្ឈតិ តស្ស សវនេនបិ កតំ ហោតិ ពាហុសច្ចេនបិ កតំ ហោតិ ទិដ្ឋិយាបិ សុប្បដិវិទ្ធំ ហោតិ សាមាយិកម្បិ វិមុត្តឹ លភតិ ។ អយំ អានន្ទ បុគ្គលោ អមុនា បុរិមេន បុគ្គលេន អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ច ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឥមញ្ហិ អានន្ទ បុគ្គលំ ធម្មសោតោ និព្វហតិ តទន្តរំ កោ ជានេយ្យ អញ្ញត្រ តថាគតេន ។ តស្មាតិហានន្ទ មា បុគ្គលេសុ បមា-ណិកា អហុវត្ថ មា បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហិត្ថ ។

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលនោះ រមែងត្រិះរិះថា នេះជាធម៌របស់បុគ្គលនេះ នេះជាធម៌របស់បុគ្គលដទៃ បណ្ដាបុគ្គលទាំងនោះ ហេតុអ្វីបានជាបុគ្គលម្នាក់ថោកថយ បុគ្គលម្នាក់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះកិរិយាធ្វើនូវប្រមាណនោះ របស់បុគ្គលទាំងនោះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីទុក្ខ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។ ម្នាលអានន្ទ ក្នុងដំណើរនោះ បុគ្គលណាជាអ្នកមានចិត្តរើករាយ តែដឹងច្បាស់ តាមពិតនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិនោះ ដែលជាហេតុនាំឲ្យចិត្តរើករាយនោះ រលត់ទៅ ដោយមិនមានសេសសល់ បុគ្គលនោះធ្វើដោយការស្ដាប់ផង ធ្វើដោយការរៀនដឹងច្រើនផង ចាក់ធ្លុះដោយទិដ្ឋិផង បាននូវវិមុត្តិដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកាលផង ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលនេះ ប្រសើរផង ឧត្តមផង ជាងបុគ្គលមុននោះ ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះថាក្រសែធម៌ រមែងដឹកនាំបុគ្គលនោះ (ឲ្យដល់នូវអរិយភូមិ) អ្នកណាក្រៅពីព្រះតថាគត នឹងគប្បីដឹងហេតុនោះបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងលោកនេះ អ្នកទាំងឡាយជាអ្នកកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ កុំមានឡើយ កុំកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយឡើយ ។

ខញ្ញតិ ហានន្ទ បុគ្គលោ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហន្តោ អហញ្ចានន្ទ បុគ្គលេសុ បមាណំ គណ្ហេយ្យំ យោ វា បនស្ស មាទិសោ ។ កា ចានន្ទ មិគសាលា ឧបាសិកា ពាលា អព្យត្តា អម្ពកា អម្ពកបញ្ញា កេ ច បុរិសបុគ្គលបរោបរិយញ្ញាណេ ។ ទសមេ ខោ អានន្ទ ទស បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ យថារូបេន អានន្ទ សីលេន បុរាណោ សមន្នាគតោ អហោសិ តថារូបេន សីលេន ឥសិទត្តោ សមន្នាគតោ អភវិស្ស ។ នយិទ បុរាណោ ឥសិទត្តស្ស គតិម្បិ(១) អញ្ញស្ស ។ យថារូបាយ អានន្ទ បញ្ញាយ ឥសិទត្តោ សមន្នាគតោ អហោសិ តថារូបាយ បញ្ញាយ បុរាណោ សមន្នាគតោ អភវិស្ស ។ នយិទ ឥសិទត្តោ បុរាណស្ស គតិម្បិ អញ្ញស្ស ។ ឥតិ ខោ អានន្ទ ឥមេ បុគ្គលា ឧភតោ ឯកង្គហីនាតិ ។

១ ម. គតិំ ។

ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ កាលកាន់យកនូវប្រមាណក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយ ឈ្មោះថាជីករំលើងនូវគុណ ម្នាលអានន្ទ តថាគតក្តី បុគ្គលណាដែលប្រហែលនឹងតថាគតក្តី ទើបគួរកាន់យកនូវប្រមាណ ក្នុងបុគ្គលទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលអានន្ទ មិគសាលាឧបាសិកា ជាអ្វី ជាស្ត្រីពាល មិនឈ្លាសវៃ ជាស្ត្រី ងងឹត មានបញ្ញា ងងឹត មួយទៀត បុរសបុគ្គលណា (ជាវិស័យមិនដឹងស្គាល់) ក្នុងបរោបរិយញ្ញាណ (បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវឥន្ទ្រិយក្លាទន់របស់បុគ្គលដទៃ) ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គល ១០ ពួកនេះឯង រមែងមានប្រាកដក្នុងលោក ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកឈ្មោះបុរាណៈ ប្រកបដោយសីលមានសភាពយ៉ាងណា ឥសិទត្ត ក៏ប្រកបដោយសីលមានសភាពយ៉ាងនោះដែរ ។ បុរាណឧបាសក ក្នុងលោកនេះមានគតិ មិនប្លែកអំពីឥសិទត្តទេ ម្នាលអានន្ទ ឥសិទត្ត ប្រកបដោយបញ្ញាមានសភាពយ៉ាងណា បុរាណឧបាសកប្រកបដោយបញ្ញាមានសភាពយ៉ាងនោះដែរ ។ ឥសិទត្តឧបាសកក្នុងលោកនេះ មានគតិ មិនប្លែកអំពីបុរាណឧបាសកទេ ។ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលទាំងពីរនេះ ថោកថយដោយគុណធម៌មួយ ៗ ម្នាក់ ។

(៧៦) តយោមេ ភិក្ខវេ ធម្មា លោកេ ន សំវិជ្ជេយ្យុំ ន តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជេយ្យ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ន តថាគតប្បវេទិតោ ធម្មវិនយោ លោកេ ទិប្បេយ្យ ។ កតមេ តយោ ។ ជាតិ ច ជរា ច មរណញ្ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មា លោកេ ន សំវិជ្ជេយ្យុំ ន តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជេយ្យ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ ន តថាគតប្បវេទិតោ ធម្មវិនយោ លោកេ ទិប្បេយ្យ ។ យស្មា ច ខោ ភិក្ខវេ ឥមេ តយោ ធម្មា លោកេ សំវិជ្ជន្តិ តស្មា តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ តស្មា តថាគតប្ប-វេទិតោ ធម្មវិនយោ លោកេ ទិប្បតិ ។ តយោ(១) ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ជាតឹ បហាតុំ ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ រាគំ អប្បហាយ ទោសំ អប្បហាយ មោហំ អប្ប-ហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ

១ ម. តយោមេ ។

(៧៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ប្រសិនបើ) ធម៌ទាំង ៣ នេះ មិនមានក្នុងលោកទេ ព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ក៏មិនគប្បីកើតឡើងក្នុងលោកឡើយ ទាំងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតសំដែងហើយ ក៏មិនភ្លឺច្បាស់ក្នុងលោកដែរ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺជាតិ ១ ជរា ១ មរណៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ប្រសិនបើ) ធម៌ទាំង ៣ នេះ មិនមានក្នុងលោកទេ ព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ក៏មិនគប្បីកើតឡើងក្នុងលោក ទាំងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតសំដែងហើយ ក៏មិនភ្លឺច្បាស់ក្នុងលោកនេះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៣ នេះ រមែងមានក្នុងលោក ព្រោះហេតុណា ព្រោះហេតុនោះ ទើបព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ កើតឡើងក្នុងលោក ព្រោះហេតុនោះ ទើបធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតសំដែងហើយ ភ្លឺច្បាស់ក្នុងលោកដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់រាគៈ ១ មិនលះបង់ទោសៈ ១ មិនលះបង់មោហៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះឯងហើយ

អភព្វោ ជាតឹ បហាតុំ ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ អប្បហាយ វិចិកិច្ឆំ អប្បហាយ សីលព្វតបរាមាសំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋឹ បហាតុំ វិចិកិច្ឆំ បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អយោនិសោ មនសិការំ អប្បហាយ កុម្មគ្គសេវនំ អប្បហាយ ចេតសោ លីនត្តំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋឹ បហាតុំ វិចិកិច្ឆំ បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។

មិនគួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ មិនគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ ១ មិនលះបង់វិចិកិច្ឆា ១ មិនលះបង់សីលព្វតបរាមាសៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ឆា លះបង់សីលព្វតបរាមាសៈបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយមិនមែនឧបាយ ១ មិនលះបង់នូវកិរិយាសេពគប់នូវផ្លូវខុស ១ មិនលះបង់នូវការរួញរានៃចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះចេញហើយ មិនគួរលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ឆា លះបង់សីលព្វតបរាមាសៈបានទេ ។

តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អយោនិសោមនសិការំ បហាតុំ កុម្មគ្គសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ មុដ្ឋស្សច្ចំ អប្បហាយ អសម្បជញ្ញំ អប្បហាយ ចេតសោ វិក្ខេបំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អយោនិសោមនសិការំ បហាតុំ កុម្មគ្គសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ មុដ្ឋស្សច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ អប្បហាយ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ អប្បហាយ ឧបារម្ភចិត្តតំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ មុដ្ឋស្សច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ មិនគួរលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវកិរិយាសេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវការរួញរានៃចិត្តបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់ការភ្លេចស្មារតី ១ មិនលះបង់សេចក្តីមិនដឹងខ្លួន ១ មិនលះបង់សេចក្តីរវើរវាយនៃចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវកិរិយាសេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវការរួញរានៃចិត្តបានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តីរវើរវាយនៃចិត្តបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ១ មិនលះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ ១ មិនលះបង់នូវភាពនៃចិត្តប្រកាន់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តីរវើរវាយ នៃចិត្តបានទេ ។

តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧបារម្ភចិត្តតំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ ឧទ្ធច្ចំ អប្បហាយ អសំវរំ អប្បហាយ ទុស្សីល្យំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧបារម្ភចិត្តតំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អស្សទ្ធិយំ អប្បហាយ អវទញ្ញុតំ អប្បហាយ កោសជ្ជំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ មិនគួរលះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ។ លះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ លះបង់នូវភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់បានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់នូវសេចក្តីរាយមាយ ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម ១ មិនលះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ទាំងឡាយ លះបង់នូវភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់បានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះបង់នូវចិត្តរាយមាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា ១ មិនលះបង់នូវភាពមិនដឹងនូវពាក្យពោល ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តីរាយមាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបានទេ ។

តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អស្សទ្ធិយំ បហាតុំ អវទញ្ញុតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អនាទរិយំ អប្បហាយ ទោវចស្សតំ អប្បហាយ បាបមិត្តតំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អស្សទ្ធិយំ បហាតុំ អវទញ្ញុតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ បាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អហិរិកំ អប្បហាយ អនោត្តប្បំ អប្បហាយ បមាទំ អប្បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ បាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ អហិរិកោយំ ភិក្ខវេ អនោត្តប្បី បមត្តោ ហោតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ចេញហើយ មិនគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹងពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ ១ មិនលះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ ១ មិនលះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្រ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹងពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ ហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់ភាពនៃបាបមិត្របានទេ ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺមិនលះបង់នូវសេចក្តីមិនអៀនខ្មាសនឹងអំពើទុច្ចរិត ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីក្តៅក្រហាយនឹងអំពើទុច្ចរិត ១ មិនលះបង់នូវសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនបានលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តីការមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្របានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះជាអ្នកមិនមានសេចក្តីអៀនខ្មាស មិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយនឹងអំពើទុច្ចរិត ជាអ្នកប្រមាទ ។

សោ បមត្តោ សមានោ អភព្វោ អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ បាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ សោ បាបមិត្តោ សមានោ អភព្វោ អស្សទ្ធិយំ បហាតុំ អវទញ្ញុតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ សោ កុសីតោ សមានោ អភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។ សោ ទុស្សីលោ សមានោ អភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧបារម្ភចិត្តតំ បហាតុំ ។ សោ ឧបារម្ភចិត្តោ សមានោ អភព្វោ មុដ្ឋស្សច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខិត្តចិត្តតំ(១) បហាតុំ ។ សោ វិក្ខិត្តចិត្តោ សមានោ អភព្វោ អយោនិសោ មនសិការំ បហាតុំ កុម្មគ្គសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ សោ លីនចិត្តោ សមានោ អភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋឹ បហាតុំ វិចិកិច្ឆំ បហាតុំ

១ ឱ. វិក្ខេបំ ។

កាលបើបុគ្គលនោះ ជាអ្នកប្រមាទហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្រ បានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានបាបមិត្រហើយ មិនគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹងពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានសេចក្តីខ្ជិលហើយ មិនគួរលះបង់នូវសេចក្តីរាយមាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានភាពជាអ្នកទ្រុស្តសីលហើយ មិនគួរលះបង់ភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវភាពនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ លះបង់នូវភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់បានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មានភាពនៃចិត្តប្រកួតប្រកាន់ហើយ មិនគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវចិត្តរាយមាយបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មានចិត្តរាយមាយហើយ មិនគួរលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវកិរិយាសេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវសេចក្តីរួញរានៃចិត្តបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មានចិត្តរួញរា មិនគួរលះបង់នូវសក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់នូវវិចិកិច្ឆា

សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ សោ វិចិកិច្ឆោ សមានោ អភព្វោ. រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។ រាគំ អប្បហាយ ទោសំ អប្បហាយ មោហំ អប្បហាយ អភព្វោ ជាតិំ បហាតុំ ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ជាតិំ បហាតុំ ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ រាគំ បហាយ ទោសំ បហាយ មោហំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ជាតិំ បហាតុំ ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ សក្កាយទិដ្ឋឹ បហាយ វិចិកិច្ឆំ បហាយ សីលព្វតបរាមាសំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។

លះបង់នូវសីលព្វតបរាមាសៈបានទេ ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានវិចិកិច្ឆា មិនគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបានទេ ។ កាលបើមិនបានលះបង់រាគៈ មិនបានលះបង់ទោសៈ មិនបានលះបង់មោហៈ មិនគួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺលះបង់រាគៈ ១ លះបង់ទោសៈ ១ លះបង់មោហៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះចេញបានហើយ ទើបគួរលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ ១ លះបង់វិចិកិច្ឆា ១ លះបង់សីលព្វតបរាមាសៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបាន ។

តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋឹ បហាតុំ វិចិកិច្ឆំ បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អយោនិសោ មនសិការំ បហាយ កុម្មគ្គសេវនំ បហាយ ចេតសោ លីនត្តំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋឹ បហាតុំ វិចិកិច្ឆំ បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អយោនិសោ មនសិការំ បហាតុំ កុម្មគ្គសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ មុដ្ឋស្សច្ចំ បហាយ អសម្បជញ្ញំ បហាយ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អយោនិសោ មនសិការំ បហាតុំ កុម្មគ្គសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ មុដ្ឋស្សច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ឆា លះបង់សីលព្វតបរាមាសៈបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយមិនមែនឧបាយ ១ លះបង់ការសេពគប់ផ្លូវខុស ១ លះបង់សេចក្តីរួញរានៃចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះបង់សក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់វិចិកិច្ឆា លះបង់សីលព្វតបរាមាសៈបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់ការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវការសេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវសេចក្តីរួញរានៃចិត្តបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី ១ លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន ១ លះបង់នូវសេចក្តីរវើរវាយនៃចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវការសេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវសេចក្តីរួញរានៃចិត្តបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តីរវើរវាយនៃចិត្តបាន ។

កតមេ តយោ ។ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាយ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាយ ឧបារម្ភចិត្តតំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ មុដ្ឋស្សច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧបារម្ភចិត្តតំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ ឧទ្ធច្ចំ បហាយ អសំវរំ បហាយ ទុស្សីល្យំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧបារម្ភចិត្តតំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។

ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្ដេច ។ គឺលះបង់នូវសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ ១ លះបង់នូវសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្ដាប់នូវអរិយធម៌ ១ លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្ដីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្ដីរវើរវាយនៃចិត្តបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់សេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្ដាប់នូវអរិយធម៌ លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់បាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្ដេច ។ គឺលះបង់នូវសេចក្ដីរវើរវាយ ១ លះបង់នូវសេចក្ដីមិនសង្រួម ១ លះបង់នូវភាពទ្រុស្ដសីល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវសេចក្ដីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្ដាប់នូវអរិយធម៌ លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្ដីរវើរវាយ លះបង់នូវសេចក្ដីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្ដសីល ។

កតមេ តយោ ។ អស្សទ្ធិយំ បហាយ អវទញ្ញុតំ បហាយ កោសជ្ជំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អស្សទ្ធិយំ បហាតុំ អវទញ្ញុតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អនាទរិយំ បហាយ ទោវចស្សតំ បហាយ បាបមិត្តតំ បហាយ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អស្សទ្ធិយំ បហាតុំ អវទញ្ញុតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ តយោ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ បាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ កតមេ តយោ ។ អហិរិកំ បហាយ អនោត្តប្បំ បហាយ បមាទំ បហាយ ។

ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា ១ លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងនូវពាក្យពោល ១ លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ នេះបានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្តីរវើរវាយ លះបង់នូវសេចក្តីមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងនូវពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ ១ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ ១ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាល លះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវភាពមិនដឹង នូវពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្តបាន ។ ធម៌ទាំង ៣ តើដូចម្តេច ។ គឺលះបង់នូវសេចក្តីមិនអៀនខ្មាសចំពោះទុច្ចរិត ១ លះបង់នូវសេចក្តីមិនខ្លាចចំពោះទុច្ចរិត ១ លះបង់នូវសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ បាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ ហិរិមាយំ ភិក្ខវេ ឱត្តប្បី អប្បមត្តោ ហោតិ ។ សោ អប្បមត្តោ សមានោ ភព្វោ អនាទរិយំ បហាតុំ ទោវចស្សតំ បហាតុំ បាបមិត្តតំ បហាតុំ ។ សោ កល្យាណមិត្តោ សមានោ ភព្វោ អស្សទ្ធិយំ បហាតុំ អវទញ្ញុតំ បហាតុំ កោសជ្ជំ បហាតុំ ។ សោ អារទ្ធវិរិយោ សមានោ ភព្វោ ឧទ្ធច្ចំ បហាតុំ អសំវរំ បហាតុំ ទុស្សីល្យំ បហាតុំ ។ សោ សីលវា សមានោ ភព្វោ អរិយានំ អទស្សនកម្យតំ បហាតុំ អរិយធម្មំ អសោតុកម្យតំ បហាតុំ ឧបារម្ភចិត្តតំ បហាតុំ ។ សោ អនុបារម្ភចិត្តោ សមានោ ភព្វោ មុដ្ឋស្សច្ចំ បហាតុំ អសម្បជញ្ញំ បហាតុំ ចេតសោ វិក្ខេបំ បហាតុំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាលលះបង់ធម៌ទាំង ៣ បានហើយ ទើបគួរលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្តបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្មៀនខ្មាសនឹងអំពើទុច្ចរិត ខ្លាចនឹងអំពើទុច្ចរិត មិនប្រមាទ ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មិនប្រមាទហើយ ទើបគួរដើម្បីលះបង់នូវសេចក្តីមិនអើពើ លះបង់នូវភាពជាអ្នកប្រដៅក្រ លះបង់នូវភាពនៃបាបមិត្តបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មានកល្យាណមិត្តហើយ ទើបគួរដើម្បីលះបង់នូវភាពមិនមានសទ្ធា លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងនូវពាក្យពោល លះបង់នូវសេចក្តីខ្ជិលបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មានសេចក្តីព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវសេចក្តីរវើរវាយ លះបង់នូវការមិនសង្រួម លះបង់នូវភាពទ្រុស្តសីលបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះមានសីល ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនឃើញនូវព្រះអរិយៈទាំងឡាយ លះបង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីមិនស្តាប់នូវអរិយធម៌ លះបង់នូវចិត្តប្រកួតប្រកាន់បាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មិនមានចិត្តប្រកួតប្រកាន់ហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវការភ្លេចស្មារតី លះបង់នូវសេចក្តីមិនដឹងខ្លួន លះបង់នូវសេចក្តីរសាប់រសល់នៃចិត្តបាន ។

សោ អវិក្ខិត្តចិត្តោ សមានោ ភព្វោ អយោនិសោ មនសិការំ បហាតុំ កុម្មគ្គសេវនំ បហាតុំ ចេតសោ លីនត្តំ បហាតុំ ។ សោ អលីនចិត្តោ សមានោ ភព្វោ សក្កាយទិដ្ឋឹ បហាតុំ វិចិកិច្ឆំ បហាតុំ សីលព្វតបរាមាសំ បហាតុំ ។ សោ អវិ-ចិកិច្ឆោ សមានោ ភព្វោ រាគំ បហាតុំ ទោសំ បហាតុំ មោហំ បហាតុំ ។ (១)រាគំ បហាយ ទោសំ បហាយ មោហំ បហាយ ភព្វោ ជាតឹ បហាតុំ ជរំ បហាតុំ មរណំ បហាតុន្តិ ។

(៧៧) ទសហិ ភិក្ខវេ អសទ្ធម្មេហិ សមន្នា-គតោ កាកោ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ធំសី ច បគព្ភោ ច តិន្តិណោ(២) ច មហគ្ឃសោ ច លុទ្ទោ ច អការុណិកោ ច ទុព្វលោ ច ឱរាវី(៣)ច មុដ្ឋ-ស្សតិ ច នេចយិកោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ អសទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ កាកោ ។

១ ឱ. ម. ឯត្ថ ទោសំ បាឋោ នត្ថិ ។ ២ ម. តិណ្ហោ ។ ៣ ឱ. ម. ឱរវិតោ ។

កាលបើបុគ្គលនោះ មិនមានចិត្តរសាប់រសល់ហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវកិរិយាធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយមិនមែនឧបាយ លះបង់នូវការសេពគប់នូវផ្លូវខុស លះបង់នូវសេចក្តីរួញរានៃចិត្តបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មិនមានចិត្តរួញរាហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់នូវសក្កាយទិដ្ឋិ លះបង់នូវវិចិកិច្ឆា លះបង់នូវសីលព្វតបរាមាសៈបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ មិនមានវិចិកិច្ឆាហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈបាន ។ កាលបើបុគ្គលនោះ លះបង់រាគៈ លះបង់ទោសៈ លះបង់មោហៈហើយ ទើបគួរ ដើម្បីលះបង់ជាតិ លះបង់ជរា លះបង់មរណៈបាន ។

(៧៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្អែកប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង ។ ប្រកបដោយអសទ្ធម្មទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺជាសត្វកំចាត់បង់ (នូវគុណ) ១ ក្រអឺតក្រទម ១ មានសេចក្តីវះវាម ១ ស៊ីច្រើន ១ កាច្រក់ ១ មិនមានសេចក្តីករុណា ១ មានកំឡាំងថយ ១ មានសំឡេងគ្រាំ ១ មានស្មារតីវង្វេង ១ ធ្វើនូវសេចក្តីសន្សំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្អែកប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ អសទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បាបភិក្ខុ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ធំសី ច បគព្ភោ ច ភិន្ទិលោ ច មហគ្ឃសោ ច លុទ្ធោ ច អការុណិកោ ច ទុព្ពលោ ច ចុំរី ច មុដ្ឋស្សតិ ច ទេចយិកោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ អសទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បាបភិក្ខូតិ ។

(៧៨) ទសហិ ភិក្ខវេ អសទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតា និគណ្ឋា ។ កតមេហិ ទសហិ ។ អស្សទ្ធា ភិក្ខវេ និគណ្ឋា ទុស្សីលា ភិក្ខវេ និគណ្ឋា អហិរិកា ភិក្ខវេ និគណ្ឋា អនោត្តប្បិនោ ភិក្ខវេ និគណ្ឋា អសប្បុរិសភត្តិនោ(១) ភិក្ខវេ និគណ្ឋា អត្តុក្កំសកបរវម្ភកា(២) ភិក្ខវេ និគណ្ឋា សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី(៣) អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គិនោ

១ ឱ. ម. អសប្បុរិសសត្តិនោ ។ ២ ម. អត្តុក្កំសនបរវម្ភកា ។ ៣ ឱ. ម. សន្ទិដ្ឋិបរាមាសា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបប្រកប ដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺជាអ្នកកំចាត់ចង់(គុណគេ) ១ ជាអ្នកក្រអឺតក្រទម ១ ជាអ្នកមានសេចក្តីរៀររម ១ ជាអ្នកស៊ីច្រើន ១ ជាមនុស្សកាក្រក់ ១ ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីករុណា ១ ជាអ្នកមានកំឡាំងថយ ១ ជាអ្នកមានសំឡេងអាក្រក់ ១ ជាអ្នកមានស្មារតីវង្វេង ១ ជាអ្នកច្រើនសេចក្តីសន្សំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបប្រកប ដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង យ៉ាងនេះឯង ។

(៧៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថ ប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង ។ ប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថមិនមានសទ្ធា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថជាអ្នកទ្រុស្តសីល ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថមិនមានហិរិ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថមិនមានឱត្តប្បៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថជាអ្នកមានអសប្បុរសជាមិត្រ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថ ជាអ្នកលើកតំកើងខ្លួនឯង ហើយបង្អាប់បុគ្គលដទៃ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថ ជាអ្នកស្ទាបអង្អែល គំនិតរបស់ខ្លួនជាអ្នកប្រកាន់មាំ ជាអ្នកលះបង់នូវអំពើ ដែលខ្លួនប្រកាន់ បានដោយក្រ ១

ភិក្ខវេ និគណ្ឋា កុហកា ភិក្ខវេ និគណ្ឋា បាបិច្ឆា ភិក្ខវេ និគណ្ឋា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា ភិក្ខវេ និគណ្ឋា(១) ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ អសទ្ធម្មេហិ សមន្នាគតា និគណ្ឋាតិ ។

(៧៩) ទសយិមានិ ភិក្ខវេ អាឃាតវត្ថូនិ ។ កតមានិ ទស ។ អនត្ថំ មេ អចរីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អនត្ថំ មេ ចរតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អនត្ថំ មេ ចរិស្សតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ បិយស្ស មេ មនាបស្ស អនត្ថំ អចរិ... អនត្ថំ ចរតិ... អនត្ថំ ចរិស្សតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អប្បិយស្ស មេ អមនាបស្ស អត្ថំ អចរិ... អត្ថំ ចរតិ...

១ ម. បាបិច្ឆា ភិក្ខវេ និគណ្ឋាតិ ពហុ ទិស្សន្តិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថជាអ្នកកុហក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថជាអ្នកមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដ៏លាមក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថជាអ្នកមានទិដ្ឋិខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកនិគ្រន្ថប្រកបដោយអសទ្ធម្ម ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

(៧៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាឃាតវត្ថុ (ហេតុនៃគំនុំ) នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ អាឃាតវត្ថុទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្ដេច ។ គឺបុគ្គលចងគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញហើយ ១ ចងគំនុំដោយគិតថា ជនឯណោះ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញ ១ ចងគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញ ១ ចងគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ដល់បុគ្គល ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត របស់អាត្មាអញហើយ... ១ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍... ១ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ១ ចងគំនុំដោយគិតថា ជនឯណោះបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ ដល់បុគ្គល មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត របស់អាត្មាអញហើយ ... ១ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍...១

អត្ថំ ចរិស្សតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អដ្ឋានេ ច កុប្បតិ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ ទស អាឃាតវត្ថូនីតិ ។

[៨០] ទសយិមេ ភិក្ខវេ អាឃាតបដិវិនយា ។ កតមេ ទស ។ អនត្ថំ មេ អចរិ តំ កុតេត្ថ លព្ភាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ អនត្ថំ មេ ចរតិ តំ កុតេត្ថ លព្ភាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ អនត្ថំ មេ ចរិស្សតិ តំ កុតេត្ថ លព្ភាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ បិយស្ស មេ មនាបស្ស អនត្ថំ អចរិ... អនត្ថំ ចរតិ...

នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ ១ ក្រោធក្នុងទីដែលមិនគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាឃាតវត្ថុមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

[៨០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាឃាតបដិវិន័យ (ការកំចាត់បង់នូវគំនុំ) នេះមាន ១០ យ៉ាង ។ អាឃាតបដិវិន័យ ទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គលកំចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញហើយ អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុះអំពីណា ១ កំចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញ អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុះ អំពីណា ១ កំចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញ អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុះអំពីណា ១ កំចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ ដល់បុគ្គលជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញហើយ... ១ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍... ១

អនត្ថំ ចរិស្សតីតិ តំ កុតេត្ថ លព្ភាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ អប្បិយស្ស មេ អមនាបស្ស អត្ថំ អចរិ... អត្ថំ ចរតិ... អត្ថំ ចរិស្សតីតិ តំ កុតេត្ថ លព្ភាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ អដ្ឋានេ ច ន កុប្បតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស អាឃាតបដិវិនយាតិ ។

អាកង្ខវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ទានំ

អាកង្ខោ កណ្ដកោ ឥដ្ឋា វឌ្ឍិ ច មិគសាលាយ(១)
អភព្វោ ចេវ(២) កាកោ ច និគណ្ឋា ទស(៣) វត្ថូនីតិ ។

១ ឱ. មិគសាលាយ ។ ២ ឱ. វិសមព្វោ ចេ ។ ៣ ម. ឱ. ទ្វេ ច ។

នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ គ្នាអញគប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពីណា ១ កំចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ ដល់បុគ្គលមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់គ្នាអញហើយ ១ ... កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ ... ១ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ គ្នាអញគប្បីបាននូវអំពើជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពីណា ១ មិនក្រោធក្នុងទីមិនគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាឃាតប្បដិវិន័យ មាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ អាកង្ខវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃអាកង្ខវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសេចក្តីប្រាថ្នា ១ អំពីធម៌ជាបន្លា ១ អំពីធម៌ជាទីប្រាថ្នា ១ អំពីសេចក្តីចំរើន ១ អំពីមិគសាលាឧបាសិកា ១ អំពីបុគ្គលមិនគួរលះបង់ ១ អំពីក្អែក ១ អំពីពួកនិគ្រន្ថ ១ អំពីវត្ថុ ១០ យ៉ាងទៀត (គំរលើក) ១ ។

ថេរវគ្គោ ចតុត្ថោ

(៨១) ឯកំ សមយំ ភគវា ចម្បាយំ វិហរតិ គគ្គរាយ បោក្ខរណិយា តីរេ ។ អថខោ អាយស្មា វាហុនោ(១) យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា វាហុនោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មេហិ តថាគតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន ចេតសា វិហរតីតិ ។ ទសហិ ខោ វាហុន ធម្មេហិ តថាគតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន ចេតសា វិហរតិ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ រូបេន ខោ វាហុន តថាគតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន ចេតសា វិហរតិ វេទនាយ ខោ វាហុន... សញ្ញាយ ខោ វាហុន... សង្ខារេហិ ខោ វាហុន... វិញ្ញាណេន ខោ វាហុន... ជាតិយា ខោ វាហុន... ជរាយ ខោ វាហុន... មរណេន ខោ វាហុន...

១ ម. ពាហុនោ ។ ឱ. ភាហុនោ ។

ទុតិយបណ្ណាសក ថេរវគ្គ ទី ៤

(៨១) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅក្បែរឆ្នេរស្រះឈ្មោះគគ្គរា ជិតក្រុងចម្បា ។ គ្រានោះ ព្រះវាហុនៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះវាហុនៈដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលសួរ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះតថាគត មានព្រះហឫទ័យ ចំណាយនូវទំនប់គឺកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្លាតចេញ រួចស្រឡះ ចាកធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលវាហុនៈ ព្រះតថាគតមានចិត្តចំណាយនូវទំនប់ គឺកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្លាតចេញ រួចស្រឡះចាកធម៌ ១០ យ៉ាង ។ ធម៌ ១០ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលវាហុនៈ ព្រះតថាគតមានចិត្តចំណាយនូវទំនប់ គឺកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្លាតចេញ រួចស្រឡះចាករូប ១ ម្នាលវាហុនៈ ចាកវេទនា ...១ ម្នាលវាហុនៈ ចាកសញ្ញា ...១ ម្នាលវាហុនៈ ចាកសង្ខារទាំងឡាយ ...១ ម្នាលវាហុនៈ ចាកវិញ្ញាណ ...១ ម្នាលវាហុនៈ ចាកជាតិ ...១ ម្នាលវាហុនៈ ចាកជរា ...១ ម្នាលវាហុនៈ ចាកមរណៈ ...១

ទុក្ខេហិ ខោ ពាហុន... កិលេសេហិ ខោ ពាហុន តថាគតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន ចេតសា វិហរតិ ។ សេយ្យថាបិ ពាហុន ឧប្បលំ វា បទុមំ វា បុណ្ឌរីកំ វា ឧទកេ ជាតំ ឧទកេ សំវឌ្ឍំ ឧទកា អច្ចុគ្គម្ម តិដ្ឋតិ[១] អនុបលិត្តំ ឧទកេន ឯវមេវ ខោ ពាហុន ឥមេហិ ទសហិ ធម្មេហិ តថាគតោ និស្សដោ វិសំយុត្តោ វិប្បមុត្តោ វិមរិយាទិកតេន ចេតសា វិហរតីតិ ។

(៨២) អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ភគវា ឯតទវោច សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ អស្សទ្ធោ សមានោ ឥមស្មិំ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។

១ ម. បច្ចុដ្ឋ-បិ ។

ម្នាលពាហុនៈ ចាកទុក្ខទាំងឡាយ ...១ ម្នាលពាហុនៈ ព្រះតថាគតមានចិត្តទំលាយនូវទំនប់ គឺកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្លាតចេញ រួចស្រឡះចាកកិលេស ។ ម្នាលពាហុនៈ ដូចឧប្បលក្តី ឈូកក្រហមក្តី ឈូកសក្តី ដែលដុះក្នុងទឹក លូតលាស់ក្នុងទឹក លូតផុតអំពីទឹក មិនជាប់ដោយទឹក យ៉ាងណាមិញ ម្នាលពាហុនៈ ព្រះតថាគតមានចិត្តទំលាយនូវទំនប់ គឺកិលេស រលាស់ចេញ ឃ្លាតចេញ ផុតស្រឡះហើយ ចាកធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

(៨២) គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះថា ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុនោះឯង មិនមានសទ្ធា នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើន លូតលាស់ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។

សោ វតាយំ ភិក្ខុ ទុស្សីលោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាយំ ភិក្ខុ អប្បស្សុតោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាយំ ភិក្ខុ ទុព្ពចោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាយំ ភិក្ខុ បាបមិត្តោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាយំ ភិក្ខុ កុសីតោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាយំ ភិក្ខុ មុដ្ឋស្សតិ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាយំ ភិក្ខុ អសមាហិតោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកទ្រុស្តសីល នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើនលូតលាស់ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកចេះដឹងតិច នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រដៅក្រ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានមិត្តអាក្រក់ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកខ្ជិលច្រអូស នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានស្មារតីភ្លេចភ្លាំង នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមិនមានសន្ដាប នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ

នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ទុប្បញ្ញោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ឥមេហិ តោ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សទ្ធោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សីលវា សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ពហុស្សុតោ សុតធរោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។

មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រាជ្ញាឈ្លក នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើនលូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានសទ្ធា នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានសីល នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកចេះដឹង អ្នកទ្រទ្រង់ព្រះសូត្រ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ ទើបជាឋានៈ ។

សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សុវចោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ អារទ្ធវីរិយោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ឧបដ្ឋិតស្សតិ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ សម្មាទិដ្ឋិកោ សមានោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរុឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតិ ។

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រដៅងាយ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានកល្យាណមិត្តនឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានស្មារតីតាំងមាំ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកមានចិត្តសន្តោស នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើនលូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើនលូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។ ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ជាសម្មាទិដ្ឋិ នឹងដល់នូវសេចក្ដីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

សោ វតានន្ទ ភិក្ខុ ឥមេហិ ខោ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

(៨៣) អថខោ អាយស្មា បុណ្ណិយោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា បុណ្ណិយោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន អប្បេកទា តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ អប្បេកទា ន បដិភាតីតិ ។ សទ្ធោ ច បុណ្ណិយ ភិក្ខុ ហោតិ នោ ច ឧបសង្កមិតា នេវ តាវ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ ។ យតោ ច ខោ បុណ្ណិយ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ ឧបសង្កមិតា ច ឯវំ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ សទ្ធោ ច បុណ្ណិយ ភិក្ខុ ហោតិ ឧបសង្កមិតា ច នោ ច បយិរុបាសិតា... បយិរុបាសិតា ច

ម្នាលអានន្ទ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាងនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ នុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

(៨៣) គ្រានោះ ព្រះបុណ្ណិយៈដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះបុណ្ណិយៈដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូល សួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច ក្នុងកាលខ្លះ ធម្មទេសនា ប្រាកដដល់ព្រះតថាគត ក្នុងកាលខ្លះមិនប្រាកដ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលបុណ្ណិយៈ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធា តែមិនចូលទៅរក ដរាបណា ធម្មទេសនាមិនប្រាកដ ដល់ព្រះតថាគត ដរាបនោះ ។ ម្នាលបុណ្ណិយៈ កាលបើភិក្ខុមានសទ្ធាផង ចូលទៅរកផង យ៉ាងនេះ ទើបធម្មទេសនាប្រាកដ ដល់ព្រះតថាគត ម្នាលបុណ្ណិយៈ ភិក្ខុអ្នកមានសទ្ធាផង ចូលទៅរកផង តែមិនចូលទៅអង្គុយជិត ... ចូលទៅអង្គុយជិតហើយ

សោ ច បរិបុច្ឆិតា… បរិបុច្ឆិតា ច សោ ច ឱហិតសោតោ ធម្មំ សុណាតិ… ឱហិតសោតោ ច ធម្មំ សុណាតិ សោ ច សុត្វា ធម្មំ ធារេតិ… សុត្វា ច ធម្មំ ធារេតិ សោ ច ធតានំ ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខតិ… ធតានញ្ច ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខតិ សោ ច អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ… អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ សោ ច កល្យាណវាចោ ហោតិ កល្យាណវាក្ករណោ បោរិយា វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សដ្ឋាយ អនេលគលាយ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា កល្យាណវាចោ ច ហោតិ កល្យាណវាក្ករណោ បោរិយា វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សដ្ឋាយ អនេលគលាយ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សោ ច សន្ទស្សកោ ហោតិ សមាទបកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្រហ្មចារីនំ នោ ច ខោ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ ។

តែមិនសាកសួរ… សាកសួរហើយ តែមិនផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ធម៌… ផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ធម៌ហើយ តែស្តាប់មិនចាំធម៌ … ស្តាប់ចាំធម៌ទុកហើយ តែមិនពិចារណានូវអត្ថនៃធម៌ ដែលខ្លួនចាំទុកហើយ … ពិចារណានូវធម៌ ដែលខ្លួនចាំទុកហើយ តែមិនដឹងអត្ថដឹងធម៌ ប្រតិបត្តិសមគួរតាមធម៌ … ដឹងអត្ថដឹងធម៌ ប្រតិបត្តិសមគួរតាមធម៌ហើយ តែមិនមានវាចាល្អ ពោលពាក្យពីរោះ ប្រកបដោយសំដីអ្នកក្រុង ដែលជាវាចាច្បាស់លាស់ ជាវាចាឥតទោស ញុំាងជនដទៃឲ្យដឹងនូវអត្ថបាន មានវាចាល្អ ពោលពាក្យពីរោះ ប្រកបដោយសំដីអ្នកក្រុង ជាវាចាឥតទោស ញុំាងជនដទៃឲ្យដឹងនូវអត្ថហើយ តែមិនពន្យល់ មិនណែនាំ មិនឲ្យក្លៀវក្លា មិនឲ្យរីករាយ ដល់ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ធម្មទេសនា រមែងមិនប្រាកដ ដល់ព្រះតថាគត ដោយពិតទេ ។

យតោ ច ខោ បុណ្ណិយ ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ ឧបសង្កមិតា ច បយិរុបាសិតា ច បរិបុច្ឆិតា ច ឱហិតសោតោ ច ធម្មំ សុណាតិ សុត្វា ច ធម្មំ ធារេតិ ធាតានញ្ច ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខតិ អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ កល្យាណវាចោ ច ហោតិ កល្យាណវាក្ករណោ បោរិយា វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សដ្ឋាយ អនេលគលាយ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សន្ទស្សកោ ច ហោតិ សមាទបកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្រហ្មចារីនំ ឯវំ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ ។ ឥមេហិ ខោ បុណ្ណិយ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតា ឯកន្តំ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតីតិ(១) ។

[៨៦] តត្រ ខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវោតិ(២) ។

---

១ ឱ. ម. ហោតីតិ ។ ២ ម. ភិក្ខវេ ។

ម្នាលបុណ្ណិយៈ លុះតែភិក្ខុមានសទ្ធា ១ បានចូលមកជិត ១ ចូលទៅអង្គុយជិត ១ សាកសួរ ១ ផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ធម៌ ១ ស្តាប់ហើយចាំធម៌ទុក ១ ពិចារណានូវអត្ថនៃធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយ ១ ដឹងអត្ថដឹងធម៌ ហើយប្រតិបត្តិសមគួរតាមធម៌ ១ មានវាចាល្អ ពោលពាក្យពីរោះ ប្រកបដោយវាចាអ្នកក្រុង ជាវាចាល្អច្បាស់លាស់ ជាវាចាឥតទោស អាចញ៉ាំងជនដទៃ ឲ្យដឹងសេចក្តី ១ ពន្យល់ ណែនាំ ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ដល់ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ១ យ៉ាងនេះ ទើបធម្មទេសនាប្រាកដ ដល់ព្រះតថាគត ។ ម្នាលបុណ្ណិយៈ ធម្មទេសនា ដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាងនេះឯង ទើបប្រាកដដល់ព្រះតថាគត ដោយពិត ។

(៨៦) គ្រានោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។

អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាមោគ្គ-ល្លានស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ ឯតទវោច ឥធាវុសោ ភិក្ខុ អញ្ញំ ព្យាករោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាមីតិ ។ តមេនំ តថា-គតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិ-កុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ សមនុយុញ្ជតិ សមនុគ្គាហតិ សមនុភាសតិ ។ សោ តថាគតេន វា តថាគតសាវកេន វា ឈាយិនា សមាបត្តិកុសលេន បរចិត្តកុសលេន បរចិត្តបរិយាយកុសលេន សមនុយុញ្ជិយមានោ សមនុគ្គាហិយមានោ សមនុភាសិយមានោ ឥរិណំ អាបជ្ជតិ វិចិនំ អាបជ្ជតិ អនយំ អាបជ្ជតិ ព្យសនំ អាបជ្ជតិ អនយព្យសនំ អាបជ្ជតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី

ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្ដាប់ពាក្យរបស់ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ថា ព្រះករុណាអាវុសោ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ក៏ពោលពាក្យដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ឆ្លើយអរ-ហត្តផលថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងនូវចិត្ត នៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ តែងសួរឈ្ងុចឈ្ងៃ ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលនូវភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ កាលបើព្រះតថាគត ឬសាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងនូវចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឈ្ងុចឈ្ងៃ ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើល ក៏ដល់នូវភាវៈទទេ ដល់នូវភាវៈងងុល ដល់នូវសេចក្ដីមិនចំរើន ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដីមិនចំរើននិងសេចក្ដីវិនាស ។ ព្រះតថាគតឬសាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន

សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច មនសិករោតិ កឹ នុ ខោ អយមាយស្មា អញ្ញំ ព្យាករោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាមីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ កោធនោ ខោ បន អយមាយស្មា កោធបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ កោធបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ឧបនាហី ខោ បន អយមាយស្មា(១) ឧបនាហបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ ឧបនាហបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

១ ម៉ៈ សព្វត្ថ ខោ បនាយំ អាយស្មាតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្ត របស់បុគ្គលដទៃ ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ព្រោះបានកំណត់ដឹងនូវចិត្តដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា ហេតុអ្វីអ្នកដ៏មានអាយុនេះ ព្យាករនូវអរហត្តផលថា អាត្មាអញដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តចប់ហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្ត នៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ ក៏ដឹងច្បាស់នូវបុគ្គលនោះ ព្រោះបានកំណត់ដឹងនូវចិត្តដោយចិត្ត យ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធ មានចិត្តត្រូវសេចក្តីក្រោធ រួបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយសេចក្តីក្រោធនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានឧបនាហៈ មានចិត្តត្រូវឧបនាហៈ រួបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយឧបនាហៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

មក្ខី ខោ បន អយមាយស្មា មក្ខបរិយុដ្ឋានេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ មក្ខបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ បឡាសី ខោ បន អយមាយស្មា បឡាសបរិយុដ្ឋានេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ បឡាសបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ឥស្សុកី ខោ បន អយមាយស្មា ឥស្សាបរិយុដ្ឋានេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ ឥស្សាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មច្ឆរី ខោ បន អយមាយស្មា មច្ឆេរបរិយុដ្ឋានេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ មច្ឆេរបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ សឋោ ខោ បន អយមាយស្មា សាឋេយ្យបរិយុដ្ឋានេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ សាឋេយ្យបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានមក្ខៈ មានចិត្តត្រូវមក្ខៈរួបរឹត នៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយមក្ខៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានបឡាសៈ មានចិត្តត្រូវបឡាសៈរួបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយបឡាសៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានឫស្យា មានចិត្តត្រូវឫស្យា រួបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយឫស្យានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានមច្ឆរិយៈ មានចិត្តត្រូវមច្ឆរិយៈរួបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយមច្ឆរិយៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានការអួត មានចិត្តត្រូវសាឋេយ្យៈ រួបរឹតនៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយសាឋេយ្យៈនេះ

តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មាយាវី ខោ បន អយមាយស្មា មាយាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ មាយាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ បាបិច្ឆោ ខោ បន អយមាយស្មា ឥច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ ឥច្ឆាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មុដ្ឋស្សតិ ខោ បន អយមាយស្មា ឧត្តរិករណីយេ ឱរមត្តកេន វិសេសាធិគមេន អន្តរាវោសានំ អាបន្នោ អន្តរាវោសានគមនំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ សោ វតាវុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្មេ អប្បហាយ ឥមស្មិំ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍិំ វិរុឡ្ហិំ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាវុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្មេ បហាយ

ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានមាយា មានចិត្តត្រូវមាយា រួបរឹត នៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយមាយានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មានចិត្តត្រូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក រួបរឹត នៅដោយច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាលាមកនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ដល់នូវការផ្អាកទុកនូវសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងចន្លោះ ដោយការមិនបាននូវគុណវិសេសដ៏ថយថោក ក្នុងកិច្ចដែលខ្លួនត្រូវធ្វើតទៅទៀត ចំណែកខាងដំណើរដែលផ្អាកនូវសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងចន្លោះនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង មិនបានលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ នេះ នឹងដល់នូវការចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង លះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ នេះ

ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

(៨៨) ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ចេតីសុ វិហរតិ សហជាតិយំ ។ តត្រ ខោ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវោតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាចុន្ទស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាចុន្ទោ ឯតទវោច ឥធាវុសោ ភិក្ខុ កត្ថី ហោតិ វិកត្ថី អធិគមេសុ អហំ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ ទុតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ តតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ

នឹងដល់នូវការចំរើនលូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះនុ៎ះ ទើបជាឋានៈ ។

(៨៨) សម័យមួយ ព្រះមហាចុន្ទៈ ដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងសហជាតិប្រទេស ក្នុងដែនចេតី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុថា អាវុសោ ។ ព្រះមហាចុន្ទៈដ៏មានអាយុ បានសំដែងដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ តែងពោលអួតក្នុងអធិគមៈ (ធម៌ដែលខ្លួនត្រាស់ដឹង) ថា ខ្ញុំចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់ទុតិយជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់តតិយជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ក៏បាន

វុដ្ឋហាមិបិ អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ សមនុយុញ្ជតិ សមនុគ្គាហតិ សមនុភាសតិ ។ សោ តថាគតេន វា តថាគតសាវកេន វា ឈាយិនា សមាបត្តិកុសលេន បរចិត្តកុសលេន បរចិត្តបរិយាយកុសលេន សមនុយុញ្ជិយមានោ សមនុគ្គាហិយមានោ សមនុភាសិយមានោ ឥរិណំ អាបជ្ជតិ វិចិនំ អាបជ្ជតិ អនយំ អាបជ្ជតិ ព្យសនំ អាបជ្ជតិ អនយព្យសនំ អាបជ្ជតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ កឹ នុ ខោ អយមាយស្មា កត្ថី ហោតិ វិកត្ថី អធិគមេសុ អហំ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ ។ បេ ។

ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្ត នៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឈ្លបឈ្លី ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើល ចំពោះភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ កាលព្រះតថាគត ឬ សាវករបស់ព្រះតថាគត ដែលជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃ កាលសួរឈ្លបឈ្លី ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលនោះ ក៏ដល់នូវភាពទទេ ដល់នូវភាពឥតគុណ ដល់នូវសេចក្ដីមិនចំរើន ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដីមិនចំរើននិងសេចក្ដីវិនាស ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់នូវក្នុងចិត្ត ចំពោះភិក្ខុនោះ ព្រោះបានកំណត់ដឹងនូវចិត្តដោយចិត្ត យ៉ាងនេះថា ហេតុអ្វីអ្នកដ៏មានអាយុនេះ តែងពោលអួត ចំពោះអធិគមធម៌ថា ខ្ញុំចូលទៅកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ។ បេ ។

អយំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជតិបិ វុដ្ឋហតិបីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ ទីឃរត្តំ ខោ អយមាយស្មា ខណ្ឌការី ឆិទ្ទការី សពលការី កម្មាសការី ន សន្តតការី ន សន្តតវុត្តិ[1] សីលេសុ ។ ទុស្សីលោ[2] អយមាយស្មា ទុស្សីល្យំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ អស្សទ្ធោ ខោ បន អយមាយស្មា អគារវោ អស្សទ្ធិយំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ អប្បស្សុតោ ខោ បន អយមាយស្មា អគារវោ អប្បស្សុតំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

១ ឱ. ន សន្តតការី ន សន្តតវុត្តិ ។ ម. ន សន្តតការី ន សន្តវុត្តិ ។
២ ម. ឆដ្ឋោ ទោសល្លោ អត្ថិ ។

ចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ។ ព្រះតថាគតឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងអាការៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងចិត្តគិតនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកធ្វើឲ្យដាច់ ធ្វើឲ្យធ្លុះធ្លាយ ធ្វើឲ្យពពាល ធ្វើឲ្យពព្រុះ ធ្វើមិនឲ្យទៀងទាត់ ប្រព្រឹត្តមិនទៀងទាត់ ក្នុងសីលទាំងឡាយ អស់កាលវែង ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា មិនមានគារវៈ ចំណែកខាងការមិនមានសទ្ធានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកចេះដឹងតិច មិនមានគារវៈ ចំណែកខាងការចេះដឹងតិចនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។

ទុព្វចោ ខោ បន អយមាយស្មា អនាថកោ(១) ទោវចស្សតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ បាបមិត្តោ ខោ បន អយមាយស្មា បាបមិត្តតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ កុសីតោ ខោ បន អយមាយស្មា កោសជ្ជំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មុដ្ឋស្សតិ ខោ បន អយមាយស្មា មុដ្ឋស្សច្ចំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ កុហកោ ខោ បន អយមាយស្មា កុហនា(២) ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ទុព្ភរោ ខោ បន អយមាយស្មា ទុព្ភរតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ទុប្បញ្ញោ ខោ បន អយមាយស្មា ទុប្បញ្ញតា ខោ បន

១ ឱ. ម. អនាថកោតិ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. កោហញ្ញំ ។

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេប្រដៅក្រ មិនមានអាធារៈ ចំណែកខាងឯភាព នៃបុគ្គលប្រដៅក្រនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ មានមិត្តអាក្រក់ ចំណែកខាងឯភាព នៃបុគ្គលមានមិត្តអាក្រក់នេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលខ្ជិលច្រអូស ចំណែកខាងឯសេចក្តីខ្ជិលច្រអូសនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ចំណែកខាងឯការភ្លេចស្មារតីនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលកុហក ចំណែកខាងឯការកុហកនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេចិញ្ចឹមក្រ ចំណែកខាងឯភាពនៃបុគ្គល ដែលគេចិញ្ចឹមក្រនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកឥតប្រាជ្ញា ចំណែកខាងឯភាពនៃបុគ្គលឥតប្រាជ្ញានេះ

តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ សហាយកោ សហាយកំ ឯវំ វទេយ្យ យទា តេ សម្ម ធនេន(១) ធនករណីយំ អស្ស ឧបគច្ឆេយ្យាសិ(២) មំ ធនំ ទស្សាមិ តេ ធនត្ថិ ។ សោ កិស្មិញ្ចិទេវ(៣) ធនករណីយេ សមុប្បន្នេ សហាយកោ សហាយកំ ឯវំ វទេយ្យ អត្ថោ មេ សម្ម ធនេន ទេហិ មេ ធនត្ថិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ តេនហិ សម្ម ឥធ ខណាហីតិ ។ សោ តត្រ ខណន្តោ នាធិគច្ឆេយ្យ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ អលិកំ មំ សម្ម អវច តុច្ឆំ មំ សម្ម អវច ឥធ ខណាហីតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ នាហន្តំ សម្ម អលិកំ អវចំ តុច្ឆំ អវចំ តេនហិ សម្ម ឥធ ខណាហីតិ ។ សោ តត្រាបិ ខណន្តោ នាធិគច្ឆេយ្យ ។

១ ម. ធនត្ថោ ។ ២ ឱ. យាចិស្សសិ ។ ម. ឧបគច្ឆេយ្យាសិ ។ ៣ ម. កិស្មិញ្ចិទេវ ។

ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ដូចជាសំឡាញ់ម្នាក់និយាយទៅនឹងសំឡាញ់យ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ បើអ្នកត្រូវការចំពោះធនកិច្ចដោយទ្រព្យ ក្នុងកាលណា អ្នកគប្បីប្រាប់ធនកិច្ច (នោះ) ដល់ខ្ញុំ ៗ នឹងឲ្យទ្រព្យដល់អ្នក ។ សំឡាញ់នោះ កាលបើធនកិច្ចណាមួយ កើតឡើង ក៏និយាយទៅនឹងសំឡាញ់ យ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ ខ្ញុំត្រូវការដោយទ្រព្យ ចូរអ្នកឯងឲ្យទ្រព្យ (នោះ) មកខ្ញុំ ។ សំឡាញ់នោះក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ បើដូច្នោះអ្នកចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះ កាលជីកក្នុងទីនោះទៅ ក៏មិនបាន ។ សំឡាញ់នោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយលេះលោះនឹងខ្ញុំ ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយពាក្យទទេនឹងខ្ញុំថា អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ ខ្ញុំមិននិយាយលេះលោះនឹងអ្នកទេ ខ្ញុំមិននិយាយពាក្យទទេ នែសំឡាញ់ បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះដូច្នេះ ។ សំឡាញ់នោះ កាលបើជីក ក្នុងទីនោះម្តងទៀត ក៏នៅតែមិនបាន ។

សោ ឯវំ វទេយ្យ អលិកំ មំ សម្ម អវច តុច្ឆំ មំ សម្ម អវច ឥធ ខណាហីតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ សម្ម អលិកំ អវចំ តុច្ឆំ អវចំ តេនហិ សម្ម ឥធ ខណាហីតិ ។ សោ តត្រាបិ ខណន្តោ នាធិគច្ឆេយ្យ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ អលិកំ មំ សម្ម អវច តុច្ឆំ មំ សម្ម អវច ឥធ ខណាហីតិ ។ សោ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ សម្ម អលិកំ អវចំ តុច្ឆំ អវចំ អបិច អហមេវ ឧម្មាទំ បាបុណឹ ចេតសោ វិបរិយាយេន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ភិក្ខុ កត្ថី ហោតិ វិកត្ថី អធិគមេសុ អហំ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ ទុតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ តតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ

សំឡាញ់នោះ និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយលេះលោះនឹងខ្ញុំ ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយពាក្យទទេនឹងខ្ញុំថា អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះនិយាយ យ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ ខ្ញុំមិននិយាយលេះលោះនឹងអ្នកទេ ខ្ញុំមិននិយាយទទេទេ ម្នាលសំឡាញ់ បើដូច្នោះ អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះ កាលជីក ក្នុងទីនោះម្តងទៀត ក៏នៅតែមិនបាន ។ សំឡាញ់នោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយលេះលោះនឹងខ្ញុំ ម្នាលសំឡាញ់ អ្នកឯងនិយាយពាក្យទទេនឹងខ្ញុំថា អ្នកឯងចូរជីក ក្នុងទីនេះចុះ ។ សំឡាញ់នោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលសំឡាញ់ ខ្ញុំមិននិយាយលេះលោះនឹងអ្នកទេ ខ្ញុំមិននិយាយពាក្យទទេនឹងអ្នកទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំដល់នូវភាពជាអ្នកឆ្កួត ប្រែប្រួលចិត្ត សេចក្តីនេះ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នករោលអួត ក្នុងអធិគមធម៌ថា ខ្ញុំចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់ទុតិយជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់តតិយជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន

អហំ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ សមនុយុញ្ជតិ សមនុគ្គាហតិ សមនុភាសតិ ។ សោ តថាគតេន វា តថាគតសាវកេន វា ឈាយិនា សមាបត្តិកុសលេន បរចិត្តកុសលេន បរចិត្តបរិយាយកុសលេន សមនុយុញ្ជិយមានោ សមនុគ្គាហិយមានោ សមនុភាសិយមានោ ឥរិណំ អាបជ្ជតិ វិជិនំ អាបជ្ជតិ អនយំ អាបជ្ជតិ ព្យសនំ អាបជ្ជតិ អនយព្យសនំ អាបជ្ជតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ

ខ្ញុំចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ខ្ញុំចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ។ ព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ តែងសួរឈ្លបឈ្លី ដេញដោល ពិនិត្យមើលនូវភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះ កាលបើព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្ត នៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឈ្លបឈ្លី ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលទៅ ក៏ដល់នូវភាពទទេ ដល់នូវភាពឥតគុណ ដល់នូវសេចក្តីមិនចំរើន ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ដល់នូវសេចក្តីមិនចំរើននឹងសេចក្តីវិនាស ។ ព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ

យំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច មនសិករោតិ កឹ នុ ខោ អយមាយស្មា កត្ថី ហោតិ វិកត្ថី អធិគមេសុ អហំ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបិ ។បេ។ អហំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបជ្ជាមិបិ វុដ្ឋហាមិបីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ យំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ ធិយត្តិ ខោ អយមាយស្មា ខណ្ឌការី ឆិទ្ទការី សពលការី កម្មាសការី ន សតតការី ន សតតវុត្តិ សីលេសុ ។ ទុស្សីលោ អយមាយស្មា ទុស្សីល្យំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ អស្សទ្ធោ ខោ បនាយមាយស្មា អស្សទ្ធិយំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ អប្បស្សុតោ ខោ បន អយមាយស្មា អនាចារោ

ធ្វើទុកក្នុងចិត្តចំពោះភិក្ខុនោះ ព្រោះបានកំណត់ដឹងនូវចិត្តដោយចិត្ត យ៉ាងនេះថា លោកអ្នកដ៏មានអាយុនេះ វៃឆ្លៀតពោលអួត ក្នុងអធិគមធម៌ថា ខ្ញុំចូលកាន់បឋមជ្ឈានក៏បាន ចេញក៏បាន ។បេ។ ខ្ញុំចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ។ ព្រះតថាគត ឬសាវ័ក របស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តភិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកធ្វើឲ្យដាច់ ធ្វើឲ្យធ្លុះធ្លាយ ធ្វើឲ្យពពាល ធ្វើឲ្យពព្រុះ ធ្វើមិនទៀងទាត់ ប្រព្រឹត្តមិនទៀងត្រង់ ក្នុងសីលទាំងឡាយ អស់កាលនិច្ច ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលទ្រុស្តសីល ចំណែកខាងការនៃបុគ្គលទ្រុស្តសីលនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ចំណែកខាងការមិនមានសទ្ធានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលមានការចេះដឹងតិច មិនមានអាចារៈ

អប្បស្សុតំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ទុព្ពចោ ខោ បន អយមាយស្មា ទោវចស្សតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ បាបមិត្តោ ខោ បន អយមាយស្មា បាបមិត្តតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ កុសីតោ ខោ បន អយមាយស្មា កោសជ្ជំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មុដ្ឋស្សតិ ខោ បន អយមាយស្មា មុដ្ឋស្សច្ចំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ កុហកោ ខោ បន អយមាយស្មា កុហនា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ទុព្ភរោ ខោ បន អយមាយស្មា ទុព្ភរតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

ចំណែកខាងនីការចេះដឹងតិចនេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេប្រដៅក្រ ចំណែកខាងនីភាវៈនៃបុគ្គលគេប្រដៅក្រនេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលមានមិត្តអាក្រក់ ចំណែកខាងនីភាពនៃបុគ្គលមានមិត្តអាក្រក់នេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលខ្ជិលច្រអូស ចំណែកខាងនីការខ្ជិលច្រអូសនេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតី ចំណែកខាងនីការភ្លេចស្មារតីនេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលកុហក ចំណែកខាងនីការកុហកនេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលដែលគេចិញ្ចឹមក្រ ចំណែកខាងនីភាពនៃបុគ្គលដែលគេចិញ្ចឹមក្រនេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

ទុប្បញ្ញោ ខោ បន អយមាយស្មា ទុប្បញ្ញតា ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ សោ វតាវុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្មេ អប្បហាយ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាវុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្មេ បហាយ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៨៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា មហាកស្សបោ រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តត្រ ខោ អាយស្មា មហាកស្សបោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អាវុសោ ភិក្ខវេតិ ។ អាវុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាកស្សបស្ស បច្ចស្សោសុំ ។ អាយស្មា មហាកស្សបោ ឯតទវោច ឥធាវុសោ ភិក្ខុ អញ្ញំ ព្យាករោតិ

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាបុគ្គលអប្បប្បញ្ញា ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គលអប្បញ្ញានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង មិនលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះឯង លះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើន លូតលាស់ ធំទូលាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ ទើបជាឋានៈ ។

[៨៦] សម័យមួយ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលអាវុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ពាក្យព្រះមហាកស្សប ដ៏មានអាយុថា ករុណាអាវុសោ ។ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យ ដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពោលព្យាករអរហត្តផលថា

ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាតីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ សមនុយុញ្ជតិ សមនុគ្គាហតិ សមនុភាសតិ ។ សោ តថាគតេន វា តថាគតសាវកេន វា ឈាយិនា សមាបត្តិកុសលេន បរចិត្តកុសលេន បរចិត្តបរិយាយកុសលេន សមនុយុញ្ជិយមានោ សមនុគ្គាហិយមានោ សមនុភាសិយមានោ ឥរិណំ អាបជ្ជតិ រិត្តំ អាបជ្ជតិ អនយំ អាបជ្ជតិ ព្យសនំ អាបជ្ជតិ អនយព្យសនំ អាបជ្ជតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច មនសិករោតិ

ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញប្រព្រឹត្តស្រេចហើយ សោឡសកិច្ចអាត្មាអញធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬសាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងអាការៈនៃចិត្តបុគ្គលដទៃ តែងសួរឆ្លើយ ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើលនូវភិក្ខុនោះ ៗ ភិក្ខុនោះ កាលបើព្រះតថាគត ឬសាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងអាការៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ សួរឆ្លើយ ដេញដោល ពិនិត្យបញ្ជាក់មើល ក៏ដល់នូវភាវៈទទេ ដល់នូវភាវៈឥតគុណ ដល់នូវសេចក្ដីមិនចំរើន ដល់នូវសេចក្ដីវិនាស ដល់នូវសេចក្ដីមិនចំរើននឹងសេចក្ដីវិនាស ៗ ព្រះតថាគត ឬសាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងអាការៈនៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងនូវគន្លងចិត្តនៃភិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា

កឹ នុ ខោ អយមាយស្មា អញ្ញំ ព្យាករោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាមីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ អភិមានំ ខោ បន អយមាយស្មា អភិមានសច្ចោ អប្បត្តេ បត្តសញ្ញី អកតេ កតសញ្ញី អនធិគតេ អធិគតសញ្ញី អភិមានេន អញ្ញំ ព្យាករោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាមីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ

ដូចម្តេចក៏អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ពោលនូវអរហត្តផលថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តស្រេចហើយ សោឡសកិច្ចខ្ញុំបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះ មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬ សាវ័ក របស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តភិក្ខុនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកស្មានហួសហេតុ ពោលថា ខ្ញុំបានគុណវិសេស ដោយទៀងទាត់ សំគាល់ថា ដល់ហើយក្នុងធម៌ដែលមិនទាន់បានដល់ សំគាល់ថា ធ្វើហើយក្នុងធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់ធ្វើ សំគាល់ថា ត្រាស់ដឹងហើយ ក្នុងធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ត្រាស់ដឹង ពោលអរហត្តផល ដោយការស្មានហួសហេតុថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច ខ្ញុំបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគត ឬសាវ័ករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ

បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច មនសិករោតិ កិំ នុ ខោ អយមា-យស្មា និស្សាយ អធិមានិកោ អធិមានសច្ចោ អប្បត្តេ បត្តសញ្ញី អកតេ កតសញ្ញី អនធិគតេ អធិគតសញ្ញី អធិមានេន អញ្ញំ ព្យាករោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាមីតិ ។ តថា-គតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិ-កុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ ឯវំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ ពហុស្សុតោ ខោ បន អយមាយស្មា សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវល-បរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ

ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងអាការៈនៃ ចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវគំនិតនោះ កំណត់ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ អាស្រ័យហេតុដូចម្តេចហ្ន៎ បានជាអ្នកស្មានហួសហេតុ ពោលថា ខ្ញុំបានគុណវិសេស ដោយទៀងពិត ហើយសំគាល់ថា ដល់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ដល់ សំគាល់ថា ធ្វើហើយនូវធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់ធ្វើ សំគាល់ថា ត្រាស់ដឹងហើយនូវធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ត្រាស់ដឹង ហើយពោលអួតអរហត្តផល ដោយការស្មានហួសហេតុថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈគាត់បានប្រព្រឹត្តស្រេចហើយ សោឡសកិច្ច គាត់បានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគតឬសាវករបស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងអាការៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តគិតនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ជាអ្នកចេះចាំនូវសូត្រ សន្សំនូវសូត្រ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអបទដើម លំអបទកណ្តាល លំអបទចុង ប្រកាសមគ្គព្រហ្មចរិយៈព្រមទាំងអត្ថទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌គ្រប់ទាំងអស់

តថារូបាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា(១) ធតា(២) វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា តស្មា អយមាយស្មា អធិមានិកោ អធិមានសច្ចោ អប្បត្តេ បត្តសញ្ញី អកតេ កតសញ្ញី អនធិគតេ អធិគតសញ្ញី អធិមានេន អញ្ញំ ព្យាករោតិ ខីណា ជាតិ វុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្ថត្តាយាតិ បជានាមីតិ ។ តមេនំ តថាគតោ វា តថាគតសាវកោ វា ឈាយី សមាបត្តិកុសលោ បរចិត្តកុសលោ បរចិត្តបរិយាយកុសលោ សោ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ អភិជ្ឈាលុ ខោ បន អយមាយស្មា អភិជ្ឈាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ អភិជ្ឈាបរិយុដ្ឋានំ ខោ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

១ ម. ឯត្តកា ហោន្តិ ធាតា វិសុទ្ធិ ។ ២ ឱ. ធាតា ។

ធម៌មានសភាពដូច្នោះ បុគ្គលនោះ ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ចាំស្ទាត់រត់មាត់ ចូលចិត្តច្បាស់លាស់ ដោយចិត្ត ចាក់ធ្លុះចំពោះ ដោយយល់ឃើញ ព្រោះហេតុនោះ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកស្មានហួសហេតុ ពោលថា ខ្លួនបានគុណវិសេសដោយទៀងទាត់ សំគាល់ថា ដល់ហើយក្នុងធម៌ដែលខ្លួន មិនទាន់ដល់ សំគាល់ថា ធ្វើហើយក្នុងធម៌ដែលខ្លួន មិនបានធ្វើ សំគាល់ថា ត្រាស់ដឹងហើយ ក្នុងធម៌ដែលខ្លួន មិនបានត្រាស់ដឹង រមែងពោលអរហត្តផល ដោយការស្មាន ហួសហេតុថា ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ គាត់បានអញប្រព្រឹត្តស្រេចហើយ សោឡសកិច្ច គាត់បានអញធ្វើស្រេចហើយ មគ្គភាវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះតថាគតឬសាវក របស់ព្រះតថាគត ជាអ្នកមានឈាន ឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ ឈ្លាសក្នុងការដឹងចិត្តនៃបុគ្គលដទៃ ឈ្លាសក្នុងវារៈ នៃចិត្តរបស់បុគ្គលដទៃ រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តអ្នកនោះ ដោយចិត្តយ៉ាងនេះថា អ្នកដ៏មានអាយុនេះ មានអភិជ្ឈា មានចិត្តត្រូវអភិជ្ឈា រួបរឹតច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយអភិជ្ឈានេះ ជាសេចក្ដីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

ព្យាបន្នោ(១) ភិក្ខវេ អយមាយស្មា ព្យាបាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ ព្យាបាទបរិយុដ្ឋានំ ភិក្ខវេ ឯតំ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ ថីនមិទ្ធី(២) ភិក្ខវេ អយមាយស្មា ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ ថីនមិទ្ធបរិយុដ្ឋានំ ភិក្ខវេ ឯតំ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្ម-វិនយេ បរិហានមេតំ ។ ឧទ្ធតោ ភិក្ខវេ អយមាយស្មា ឧទ្ធច្ចបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ ឧទ្ធច្ចបរិយុដ្ឋានំ ភិក្ខវេ ឯតំ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ វិចិកិច្ឆោ ភិក្ខវេ អយមាយស្មា វិចិកិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា ពហុលំ វិហរតិ វិចិកិច្ឆាបរិយុដ្ឋានំ ភិក្ខវេ ឯតំ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ កម្មារាមោ ភិក្ខវេ អយមាយស្មា កម្មរតោ កម្មារាមតំ អនុយុត្តោ កម្មារាមតា ភិក្ខវេ ឯតំ តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។

១ ឱ. ព្យាបាទោ ។ ២ ឱ. ថិនមិទ្ធោ ។

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានព្យាបាទ មានចិត្តត្រូវព្យាបាទរួបរឹតច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយព្យាបាទនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ មានថីនមិទ្ធៈ មានចិត្តត្រូវថីនមិទ្ធៈរួបរឹតច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយថីនមិទ្ធៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានឧទ្ធច្ចៈ មានចិត្តត្រូវឧទ្ធច្ចៈរួបរឹតច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹត ដោយឧទ្ធច្ចៈនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានវិចិកិច្ឆា មានចិត្តត្រូវវិចិកិច្ឆារួបរឹតច្រើន ចំណែកខាងការរួបរឹតដោយវិចិកិច្ឆានេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានការងារ ជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរហើយ ក្នុងការងារ ប្រកបរឿយៗនូវសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការងារ ចំណែកខាងការនៃបុគ្គលដែល មានការងារ ជាទីត្រេកអរនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។

ភស្សារាមោ ហោតិ បន អយមាយស្មា ភស្សរតោ ភស្សារាមតំ អនុយុត្តោ ភស្សារាមតា ហោតិ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ និទ្ទារាមោ ហោតិ បន អយមាយស្មា និទ្ទារតោ និទ្ទារាមតំ អនុយុត្តោ និទ្ទារាមតា ហោតិ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ សង្គណិការាមោ ហោតិ បន អយមាយស្មា សង្គណិការតោ(១) សង្គណិការាមតំ អនុយុត្តោ សង្គណិការាមតា ហោតិ បន តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានមេតំ ។ មុដ្ឋស្សតិ ហោតិ បន អយមាយស្មា ឧត្តរិករណីយេ ឱរមត្តកេន វិសេសាធិគមេន អន្តរាវោសានំ អាបន្នោ អន្តរាវោសានគមនំ ហោតិ បន

១ ម. សង្គណិករតោ ។

អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានតិរច្ឆានកថាជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរហើយក្នុងតិរច្ឆានកថា ប្រកបរឿយៗនូវសេចក្តីត្រេកអរក្នុងតិរច្ឆានកថា ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គលមានតិរច្ឆានកថា ជាទីត្រេកអរនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានការដេកលក់ជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរហើយក្នុងការដេកលក់ ប្រកបរឿយៗនូវសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ចំណែកខាងភាពនៃបុគ្គលមានការលក់ជាទីត្រេកអរនេះ ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការច្រឡូកច្រឡំដោយពួក ត្រេកអរហើយក្នុងការច្រឡូកច្រឡំដោយពួក ប្រកបរឿយៗនូវសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការច្រឡូកច្រឡំដោយពួក ចំណែកខាងភាពនៃសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួក នេះជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ ។ អ្នកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកភ្លេចស្មារតីដល់នូវការផ្អាកព្យាយាមទុកក្នុងចន្លោះ ដោយការបានគុណវិសេសដ៏ថោកថយ ក្នុងកិច្ចដែលខ្លួនត្រូវធ្វើតទៅទៀត ចំណែកខាងការផ្អាកសេចក្តីព្យាយាមក្នុងចន្លោះនេះ

តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ បរិហានធម្មំ ។ សោ វតាវុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្មេ អប្បហាយ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ នេតំ ឋានំ វិជ្ជតិ ។ សោ វតាវុសោ ភិក្ខុ ឥមេ ទស ធម្មេ បហាយ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ឋានមេតំ វិជ្ជតីតិ ។

[៨៧] តត្រ ខោ ភគវា កាឡកភិក្ខុំ(១) អារព្ភ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភិក្ខវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។ ភគវា ឯតទវោច ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អធិករណិកោ ហោតិ អធិករណសមថស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អធិករណិកោ ហោតិ អធិករណសមថស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។

១ ម. កាលកំ ភិក្ខុំ ។ ឱ. កាលកតំ ភិក្ខុំ ។

ជាសេចក្តីសាបសូន្យ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ប្រកាសហើយ ។ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង មិនលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើន លូតលាស់ ពេញលេញ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ មិនមែនជាឋានៈទេ ។ ម្នាលអាវុសោ ទាំងឡាយ ពាក្យថាភិក្ខុនោះឯង លះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ នឹងដល់នូវសេចក្តីចំរើន លូតលាស់ ពេញលេញ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដូច្នេះ ទើបជាឋានៈ ។

(៨៧) ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវកាឡកភិក្ខុ ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកធ្វើអធិករណ៍ មិនពោលសរសើរការរម្ងាប់អធិករណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកធ្វើអធិករណ៍ មិនពោលសរសើរការរម្ងាប់អធិករណ៍ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។

បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន សិក្ខាកាមោ ហោតិ សិក្ខាសមាទានស្ស[១] ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន សិក្ខាកាមោ ហោតិ សិក្ខាសមាទានស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បេមាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បាបិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆាវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បាបិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆាវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បេមាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ កោធវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។

១ ម. សិក្ខាកាមស្ស ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនប្រាថ្នានូវសិក្ខា មិនពោលសរសើរការសមាទាននូវសិក្ខា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងសិក្ខា មិនពោលសរសើរការសមាទាននូវសិក្ខា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក មិនពោលសរសើរ ការកំចាត់បង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធ មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្តីក្រោធ ។

យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ កោធវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មក្ខី ហោតិ មក្ខវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មក្ខី ហោតិ មក្ខវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សឋោ ហោតិ សាឋេយ្យវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សឋោ ហោតិ សាឋេយ្យវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន គរុតាយ ន

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសេចក្តីក្រោធ មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្តីក្រោធ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវសេចក្តីលុបគុណគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវសេចក្តីលុបគុណគេ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកអួតអាង មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវការអួតអាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកអួតអាង មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវការអួតអាង ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព

ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មាយាវី ហោតិ មាយាវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មាយាវី ហោតិ មាយាវិនយស្ស ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ជាតិមា ន និសាមញ្ញជាតិកោ(១) ហោតិ ធម្មនិសន្តិយា ន វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ជាតិមា ន និសាមញ្ញជាតិកោ ហោតិ ធម្មនិសន្តិយា ន វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន បដិសល្លានោ ហោតិ

១ ម. និសាមញ្ញជាតិយោ ។

មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានមាយា មិនពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវមាយា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានមាយា មិនពោលសរសើរនូវការកំចាត់បង់នូវមាយា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកមិនពិចារណានូវធម៌ មិនពោលសរសើរការពិចារណានូវធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកមិនពិចារណានូវធម៌ មិនពោលសរសើរការពិចារណានូវធម៌ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នក មិនមានការពួនសម្ងំ

បដិសល្លានស្ស ន វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន បដិសល្លានោ ហោតិ បដិសល្លានស្ស ន វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សព្រហ្មចារីនំ ន បដិ-សន្ថារកោ(១) ហោតិ បដិសន្ថារកស្ស ន វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខុ សព្រហ្មចារីនំ ន បដិសន្ថារកោ ហោតិ បដិសន្ថារកស្ស ន វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ន បិយតាយ ន គរុតាយ ន ភាវនាយ ន សាមញ្ញាយ ន ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ ឯវរូបស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ កិញ្ចាបិ ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ សព្រហ្មចារី សក្ករេយ្យុំ គរុករេយ្យុំ(២) មានេយ្យុំ បូជេយ្យុន្តិ ។ អថខោ នំ សព្រហ្មចារី នេវ(៣) សក្ករោន្តិ ន គរុករោន្តិ ន មានេន្តិ ន បូជេន្តិ ។

១ ម. បដិសន្ថារកោ ។ ២ ឱ. គរុករេយ្យុំ ។ ៣ ឱ, ម. នេវ ។

មិនពោលសរសើរការពួនសម្ងំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនពួនសម្ងំ មិនពោលសរសើរការពួនសម្ងំ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនធ្វើបដិសន្ថារៈ ដល់សព្រហ្មចារីបុគ្គល ទាំងឡាយ មិនពោលសរសើរបុគ្គលអ្នកធ្វើបដិសន្ថារៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនធ្វើបដិសន្ថារៈ ដល់ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល មិនពោលសរសើរបុគ្គលអ្នកធ្វើបដិសន្ថារៈ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីស្រឡាញ់ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីគោរព មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្ដីចំរើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាសមណៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ ពិតជាមានសេចក្ដីប្រាថ្នា កើតឡើងយ៉ាងនេះថា ធ្វើម្ដេចហ្ន៎ ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល គប្បីធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជាចំពោះអាត្មាអញ ផង ។ ប៉ុន្តែ ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល មិនធ្វើសក្ការៈ មិនគោរព មិនរាប់អាន មិនបូជា ចំពោះភិក្ខុនោះឡើយ ។

តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខវេ វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី តេ បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ អប្បហីនេ សមនុបស្សន្តិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ អស្សខលុង្កស្ស(១) កិញ្ចាបិ ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ មនុស្សា អាជានីយដ្ឋានេ ច ឋបេយ្យុំ អាជានីយភោជនញ្ច ភោជេយ្យុំ អាជានីយ-បរិមទ្ទនញ្ច បរិមទ្ទេយ្យុន្តិ ។ អថ ខោ តំ មនុស្សា ន ចេវ អាជានីយដ្ឋានេ ឋបេន្តិ ន ច អាជានីយភោជនំ ភោជេន្តិ ន ច អាជានីយបរិមទ្ទនំ បរិមទ្ទន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខវេ វិញ្ញូ មនុស្សា តានិ សាឋេយ្យានិ កូដេយ្យានិ ជិម្ហេយ្យានិ វង្កេយ្យានិ អប្បហីនានិ សមនុបស្សន្តិ ឯវរូបស្ស ភិក្ខុនោ កិញ្ចាបិ ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ សព្រហ្មចារី សក្ករេយ្យុំ គរុករេយ្យុំ មានេយ្យុំ បូជេយ្យុន្តិ

១ ឱ. អស្សខាលុង្កស្ស ។ ម. អស្សខលុង្កស្ស ។

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកសព្រហ្មចារី ជាវិញ្ញូជន រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវអកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះ ដែលភិក្ខុទាំងនោះ មិនទាន់លះបង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចសេះល្មមទៅ កើតជាមានសេចក្តីប្រាថ្នា កើតឡើងយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកមនុស្សគប្បីដាក់អញ ក្នុងទីជាសេះអាជា-នេយ្យផង ឲ្យអញបរិភោគនូវភោជនរបស់សេះអាជានេយ្យផង ជូតខាត់អញ ដូចជាជូតខាត់សេះអាជានេយ្យផង ។ តែថា ពួកមនុស្សមិនដាក់នូវសេះនោះ ក្នុងទីនៃសេះអាជានេយ្យ មិនឲ្យបរិភោគនូវភោជនរបស់សេះអាជានេយ្យ មិនជូតខាត់ ដូចជាការជូតខាត់សេះអាជានេយ្យទេ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកមនុស្សជាអ្នកដឹង រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់ នូវអំពើកំណាច កៀចក្រាញ គគ្រិចគគ្រុច វៀចវេរ ទាំងនោះ ដែលសេះនោះមិនទាន់លះបង់ ។ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានឧបមេយ្យដូច ភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ កើតជាមានសេចក្តីប្រាថ្នា កើតឡើងយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល គប្បីធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះអាត្មាអញ តែ

អថខោ នំ សព្រហ្មចារី នេវ សក្ករោន្តិ ន គរុករោន្តិ ន មានេន្តិ ន បូជេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិស្ស ភិក្ខវេ វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី តេ បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ អប្បហីនេ សមនុបស្សន្តិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន អធិករណិកោ ហោតិ អធិករណវូបសមស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ន អធិករណិកោ ហោតិ អធិករណវូបសមស្ស វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ បិយតាយ គរុតាយ ភាវនាយ សាមញ្ញាយ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សិក្ខាកាមោ ហោតិ សិក្ខាសមាទានស្ស វណ្ណវាទី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សិក្ខាកាមោ ហោតិ សិក្ខាសមាទានស្ស វណ្ណវាទី អយម្បិ ធម្មោ បិយតាយ គរុតាយ ភាវនាយ សាមញ្ញាយ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆាវិនយស្ស វណ្ណវាទី ។

តែបើទុកជាដូច្នោះ ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ក៏មិនធ្វើសក្ការៈ មិនគោរព មិនរាប់អាន មិនបូជា ចំពោះភិក្ខុនោះឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកសព្រហ្មចារីជាវិញ្ញូជន រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវអកុសលធម៌លាមកទាំងនោះ ដែលភិក្ខុនោះមិនទាន់លះបង់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនធ្វើអធិករណ៍ ពោលសរសើរការរម្ងាប់អធិករណ៍ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនធ្វើអធិករណ៍ ពោលសរសើរការរម្ងាប់អធិករណ៍ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ ដើម្បីសេចក្តីគោរព ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពោលសរសើរការសមាទានសិក្ខា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាក្នុងសិក្ខា ពោលសរសើរការសមាទានសិក្ខា ដោយហេតុណា នេះឯង ជាធម៌ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ ដើម្បីសេចក្តីគោរព ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្តីប្រាថ្នា ។

យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆាវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អក្កោធនោ ហោតិ កោធវិនយស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អក្កោធនោ ហោតិ កោធ-វិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អមក្ខី ហោតិ មក្ខវិនយស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អមក្ខី ហោតិ មក្ខវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អសឋោ ហោតិ សាឋេយ្យវិនយស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អសឋោ ហោតិ សាឋេយ្យវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវសេចក្ដីប្រាថ្នា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនក្រោធ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្ដីក្រោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនក្រោធ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្ដីក្រោធ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនលុបគុណគេ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់ការលុបគុណគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនលុបគុណគេ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់ នូវការលុបគុណគេ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនអួតអាង ពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្ដីអួតអាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនអួតអាង ពោលសរសើរនូវការកំចាត់បង់សេចក្ដីអួតអាង ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។

យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆោ ហោតិ ឥច្ឆាវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អក្កោធនោ ហោតិ កោធវិនយស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អក្កោធនោ ហោតិ កោធវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អមក្ខី ហោតិ មក្ខវិនយស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អមក្ខី ហោតិ មក្ខវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អសឋោ ហោតិ សាឋេយ្យវិនយស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អសឋោ ហោតិ សាឋេយ្យវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ពោលសរសើរការកំចាត់បង់នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនក្រោធ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្តីក្រោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនក្រោធ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្តីក្រោធ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនលុបគុណគេ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់ការលុបគុណគេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនលុបគុណគេ ពោលសរសើរការកំចាត់បង់ នូវការលុបគុណគេ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនអួតអាង ពោលសរសើរការកំចាត់បង់សេចក្តីអួតអាង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនអួតអាង ពោលសរសើរនូវការកំចាត់បង់សេចក្តីអួតអាង ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។

ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អមាយាវី ហោតិ មាយាវិនយស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អមាយាវី ហោតិ មាយាវិនយស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មានំ និសាមកជាតិកោ ហោតិ ធម្មនិសន្តិយា វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ធម្មានំ និសាមកជាតិកោ ហោតិ ធម្មនិសន្តិយា វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសល្លានោ ហោតិ បដិសល្លានស្ស វណ្ណភណី ។ យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ បដិសល្លានោ ហោតិ បដិសល្លានស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ ។ បេ ។ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សព្រហ្មចារីនំ បដិសន្ថារកោ ហោតិ បដិសន្ថារកស្ស វណ្ណភណី ។

ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមិនមានមាយា ពោលសរសើរការកំចាត់បង់មាយា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមិនមានមាយា ពោលសរសើរការកំចាត់បង់មាយា ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកពិចារណានូវធម៌ ពោលសរសើរការពិចារណានូវធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយជាតិ ជាអ្នកពិចារណានូវធម៌ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកពួនសម្ងំ ពោលសរសើរការពួនសម្ងំ ។ ភិក្ខុជាអ្នកពួនសម្ងំ ពោលសរសើរការពួនសម្ងំ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកធ្វើនូវបដិសន្ថារៈ ដល់ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ពោលសរសើរបុគ្គលអ្នកធ្វើបដិសន្ថារៈ ។

យម្បិ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សព្រហ្មចារីនំ បដិសន្ថារកោ ហោតិ បដិសន្ថារកស្ស វណ្ណភណី អយម្បិ ធម្មោ បិយត្តាយ គរុត្តាយ ភាវនាយ សាមញ្ញាយ ឯកីភាវាយ សំវត្តតិ ។ ឯវរូបស្ស ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ កិញ្ចាបិ ន ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ សព្រហ្មចារី សក្ករេយ្យុំ គរុករេយ្យុំ មានេយ្យុំ បូជេយ្យុន្តិ អថខោ នំ សព្រហ្មចារី សក្ករោន្តិ គរុករោន្តិ មានេន្តិ បូជេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខវេ វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី តេ បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ បហីនេ សមនុបស្សន្តិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ ភទ្ទស្ស អស្សាជានីយស្ស កិញ្ចាបិ ន ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ មនុស្សា អាជានីយដ្ឋានេ ឋបេយ្យុំ អាជានីយភោជនញ្ច ភោជេយ្យុំ អាជានីយបរិមទ្ទនញ្ច បរិមទ្ទេយ្យុន្តិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកធ្វើបដិសន្ថារៈ ដល់ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ពោលសរសើរបុគ្គលអ្នកធ្វើនូវបដិសន្ថារៈ ដោយហេតុណា នេះឯងជាធម៌ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្រឡាញ់ ដើម្បីសេចក្តីគោរព ដើម្បីសេចក្តីចំរើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីភាពនៃបុគ្គលរួមគំនិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ បើទុកជា មិនគប្បីកើតសេចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល គប្បីធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះអាត្មាអញ ក៏គង់តែពួកសព្រហ្មចារី-បុគ្គលធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជា ចំពោះភិក្ខុនោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកសព្រហ្មចារីជាវិញ្ញូជន រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់ នូវអកុសលធម៌ដ៏លាមក ទាំងនោះដែលភិក្ខុនោះលះបង់ហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាសេះអាជានេយ្យដ៏ចំរើន បើទុកជា មិនគប្បីកើតសេចក្តីប្រាថ្នា យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកមនុស្សគប្បីដាក់អញ ក្នុងទីជាសេះអាជានេយ្យផង គប្បីឲ្យអញបរិភោគនូវភោជនរបស់សេះអាជានេយ្យផង គប្បីជូតខាត់អញ ដោយការជូតខាត់ ដូចជាសេះអាជានេយ្យផង

អថ ខោ នំ មនុស្សា អាជានីយដ្ឋានេ ច ឋបេន្តិ អាជានីយភោជនញ្ច ភោជេន្តិ អាជានីយបរិមជ្ជនញ្ច បរិមជ្ជន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខវេ វិញ្ញូ មនុស្សា តានិ សាឋេយ្យានិ កូដេយ្យានិ ជិម្ហេយ្យានិ វង្កេយ្យានិ បហីនានិ សមនុបស្សន្តិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខវេ ឯកច្ចស្ស ភិក្ខុនោ កិញ្ចាបិ ន ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជេយ្យ អហោ វត មំ សព្រហ្មចារី សក្ករេយ្យុំ គរុករេយ្យុំ មានេយ្យុំ បូជេយ្យុន្តិ អថ ខោ នំ សព្រហ្មចារី សក្ករោន្តិ គរុករោន្តិ មានេន្តិ បូជេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថាហិស្ស ភិក្ខវេ វិញ្ញូ សព្រហ្មចារី តេ បាបកេ អកុសលេ ធម្មេ បហីនេ សមនុបស្សន្តីតិ ។

(៨៨) យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អក្កោសកបរិភាសកោ អរិយូបវាទី សព្រហ្មចារីនំ អដ្ឋានមេតំ

ពួកមនុស្សក៏តែងតែដំកើងសេះអាជានេយ្យនោះ ក្នុងទីជាសេះអាជានេយ្យផង ឲ្យបរិភោគនូវភោជនរបស់សេះអាជានេយ្យផង ជូតខាត់ដូចជាជូតខាត់សេះអាជានេយ្យផង ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកមនុស្សជាអ្នកដឹង រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវដំណើរទ័ង្គឹងកៀចក្រាញ គក់ចកគុច វៀចវេរទាំងនោះ ដែលសេះអាជានេយ្យនោះលះបង់ហើយ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានឧបមេយ្យ ដូចជាភិក្ខុមានសភាពយ៉ាងនេះ បើទុកជាមិនគប្បីកើតសេចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល គប្បីធ្វើសក្ការៈ គោរព កោតក្រែង បូជា ចំពោះអាត្មាអញ ក៏គង់តែពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ធ្វើសក្ការៈគោរព កោតក្រែង បូជា ចំពោះភិក្ខុនោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ពួកសព្រហ្មចារី ជាវិញ្ញូជន រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវអកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះ ដែលភិក្ខុនោះលះបង់ហើយ ។

[៨៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាអ្នកជេរប្រទេចផ្តាសាពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ជាអ្នកតិះដៀលព្រះអរិយៈ ដំណើរនោះ មិនមែន

អនវកាសោ(១) យំ សោ ទសន្នំ ព្យសនានំ អញ្ញតរញ្ញតរំ(២) ព្យសនំ ន(៣) និគច្ឆេយ្យ ។ កតមេសំ ទសន្នំ ។ អនធិគតំ នាធិគច្ឆតិ អធិគតា(៤) បរិហាយតិ សទ្ធម្មស្ស ន វោទាយន្តិ(៥) សទ្ធម្មេសុ វា អភិមានិកោ ហោតិ អនភិរតោ វា ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ អញ្ញតរំ វា សង្កិលិដ្ឋំ អាបត្តិំ អាបជ្ជតិ គាឡ្ហំ រោគាតង្កំ(៦) ផុសតិ ឧម្មាទំ វា បាបុណាតិ ចិត្តក្ខេបំ សម្មូឡ្ហោ កាលំ ករោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតិំ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អក្កោសកបរិភាសកោ អរិយូបវាទី សព្រហ្មចារីនំ អដ្ឋានមេតំ អនវកាសោ យំ សោ ឥមេសំ ទសន្នំ ព្យសនានំ អញ្ញតរញ្ញតរំ ព្យសនំ ន និគច្ឆេយ្យាតិ ។

១ ឱ. ឋានមេតំ អវកាសោ ។ ២ ម. អញ្ញតរំ ។ ៣ [illegible] ។ ៤ ម. អធិគតំ ។ ៥ ម. វោទាយតិ ។ ៦ ម. ឱ. គាឡ្ហំ វា រោគាតង្កំ ។

ជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ដែលមិនធ្វើឲ្យភិក្ខុនោះ គប្បីដល់នូវសេចក្តីវិនាសទាំង ១០ ប្រការ សេចក្តីវិនាសណាមួយទេ ។ សេចក្តីវិនាសទាំង ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គលនោះមិនបាននូវគុណធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ១ សាបសូន្យចាកគុណធម៌ ដែលខ្លួនបានហើយ ១ ព្រះសទ្ធម្មរបស់បុគ្គលនោះមិនផូរផង់ ១ ជាអ្នកស្មានហួសហេតុ ក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ១ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌មិនមានសេចក្តីត្រេកអរ ១ ត្រូវអាបត្តិណាមួយដែលសៅហ្មង ១ ប្រទះសេចក្តីទុក្ខ ព្រោះរោគដ៏ធ្ងន់ ១ ដល់នូវការឆ្កួតរាយមាយចិត្ត ១ ធ្វើមរណៈទាំងវង្វេង ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត ឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជេរប្រទេច ផ្តាសា ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គល ជាអ្នកតិះដៀលព្រះអរិយៈ ដំណើរនោះ មិនមែនជាហេតុ មិនមែនជាបច្ច័យ ដែលមិនមែន ធ្វើឲ្យភិក្ខុនោះ គប្បីដល់នូវសេចក្តីវិនាសទាំង ១០ ប្រការនេះ សេចក្តីវិនាសណាមួយទេ ។

(៨៩) អថខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច បាបិច្ឆា ភន្តេ សារីបុត្តមោគ្គល្លានា បាបិកានំ ឥច្ឆានំ វសំគតាតិ ។ មា ហេវំ កោកាលិក មា ហេវំ កោកាលិក បសាទេហិ កោកាលិក សារីបុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្តមោគ្គល្លានាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច កិញ្ចាបិ មេ ភន្តេ ភគវា សទ្ធាយិកោ បច្ចយិកោ អថខោ បាបិច្ឆាវ សារីបុត្តមោគ្គល្លានា បាបិកានំ ឥច្ឆានំ វសំគតាតិ ។ មា ហេវំ កោកាលិក មា ហេវំ កោកាលិក បសាទេហិ កោកាលិក សារីបុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្តមោគ្គល្លានាតិ ។

(៨៩) គ្រានោះ កោកាលិកភិក្ខុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះកោកាលិកភិក្ខុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកប្រាថ្នាលាមក លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ម្នាលកោកាលិកៈ ចូរអ្នកញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះសារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លានចុះ ព្រោះថា សារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកមានសីល ជាទីស្រឡាញ់ ។ កោកាលិកភិក្ខុ ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាគំរប់ពីរដងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គួរខ្ញុំព្រះអង្គជឿយកតម្រង់ ក៏មែនពិតហើយ តែថា សារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកប្រាថ្នាលាមកប្រាកដ លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ។ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះឡើយ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកចូរញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះសារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លានចុះ ព្រោះថា សារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន មានសីល ជាទីស្រឡាញ់ ។

តតិយម្បិ ខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច កិញ្ចាបិ មេ ភន្តេ ភគវា សទ្ធាយិកោ បច្ចយិកោ អថខោ បាបិច្ឆា វ សារីបុត្តមោគ្គល្លានា បាបិកានំ ឥច្ឆានំ វសំ-គតាតិ ។ មា ហេវំ កោកាលិក មា ហេវំ កោកាលិក បសាទេហិ កោកាលិក សារី-បុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្ត-មោគ្គល្លានាតិ ។ អថខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អចិរបក្កន្តស្ស ច កោកាលិកស្ស ភិក្ខុនោ សាសបមត្តីហិ បិឡកាហិ សព្វោ កាយោ ផុដ្ឋោ (១) អហោសិ សាសបមត្តិយោ ហុត្វា មុគ្គមត្តិយោ អហេសុំ មុគ្គមត្តិយោ ហុត្វា កឡាយមត្តិយោ(២) អហេសុំ កឡាយមត្តិយោ ហុត្វា

១ ម. ឧ. ផុដោ ។ ២ ឧ. កលាយមត្តិយោ ។

កោកាលិកភិក្ខុ ក៏ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាគំរប់ ៣ ដងទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គួរខ្ញុំព្រះអង្គជឿ យកតម្រាប់តាមក៏ពិតមែនហើយ តែថា សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន សុទ្ធតែជាអ្នកប្រាថ្នាលាមក លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ។ ម្នាលកោកា-លិកៈ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាងនេះ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកកុំនិយាយ យ៉ាងនេះឡើយ ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកចូរញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះសារីបុត្តនិងមោគ្គល្លានចុះ ព្រោះថា សារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ។ គ្រានោះ កោកាលិកភិក្ខុ ក្រោកចាកអាសនៈហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណ ចៀសចេញទៅ ។ កាលដែល កោកាលិកភិក្ខុ ចៀសចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏កើតបុក ប៉ុន ៗ គ្រាប់ស្ពៃរលីតកាយទាំងមូល លុះបុកកើតប៉ុន ៗ គ្រាប់ស្ពៃហើយ ក៏ធំឡើង ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយ លុះប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកបាយហើយ ក៏ធំឡើង ប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកគន់ លុះប៉ុនគ្រាប់សណ្តែកគន់ហើយ

កោលដ្ឋិមត្តិយោ អហេសុំ កោលដ្ឋិមត្តិយោ ហុត្វា កោលមត្តិយោ អហេសុំ កោលមត្តិយោ ហុត្វា អាមលកមត្តិយោ អហេសុំ អាមលកមត្តិយោ ហុត្វា(១) ពេលុវសលាដុកមត្តិយោ អហេសុំ ពេលុវសលាដុកមត្តិយោ ហុត្វា ពិល្វមត្តិយោ(២) អហេសុំ ពិល្វមត្តិយោ ហុត្វា បភិជ្ជិំសុ បុព្វញ្ច លោហិតញ្ច បគ្ឃរិំសុ ។ ស្វាស្សុំ(៣)កទលិបត្តេសុ សេតិ មហ្គាវ វិសកលិកាតោ(៤) ។ អថខោ តុទិបច្ចេកព្រហ្មា(៥) យេន កោកាលិកោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា វេហាសេ ឋត្វា កោកាលិកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច បសាទេហិ កោកាលិក សារីបុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ បេសលា សារីបុត្តមោគ្គល្លានាតិ ។ កោសិ ត្វំ អាវុសោតិ ។

១. ម. ឯត្ថន្តរេ ពិល្វកមត្តិយោ អហេសុំ ពិល្វកមត្តិយោ ហុត្វាតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ពិល្វមត្តិយោ ។ ម. ពិលមត្តិយោ ។ ៣ ម. សោស្សុទំ ។ ៤ ម. មវិសកលិកោ ។ ៥ ម. តុទុប្បច្ចេកព្រហ្មា ។ ម. តុទិបច្ចេកព្រហ្មា ។

គឺដោះឡើង ប៉ុនគ្រាប់ពពេរ លុះប៉ុនគ្រាប់ពពេរហើយ គឺដោះឡើង ប៉ុនផ្លែពុទ្រា លុះប៉ុនផ្លែពុទ្រាហើយ គឺដោះឡើង ប៉ុនផ្លែកន្ទួតព្រៃ លុះប៉ុនផ្លែកន្ទួតព្រៃហើយ គឺដោះឡើងប៉ុនក្តឹបព្នៅ លុះប៉ុនក្តឹបព្នៅហើយ គឺដោះឡើង ប៉ុនផ្លែព្នៅធំ លុះប៉ុនផ្លែព្នៅធំហើយ ខ្ទុះនិងឈាមក៏ហូរចេញមក ។ ធ្លាប់ឮថា កោកាលិកភិក្ខុនោះ ដេកលើស្លឹកចេក ដូចជាត្រីដែលគេ ព្រាលស្រែកហើយ ។ លំដាប់នោះ តុទិបច្ចេកព្រហ្ម(១) បានចូលទៅរក កោកាលិកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ឋិតនៅឯអាកាស ហើយពោលទៅនឹងកោកាលិកភិក្ខុ ដូច្នេះថា ម្នាលកោកាលិកៈ អ្នកលោកញុំាងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ចំពោះព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានចុះ ព្រោះថា ព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លាន មានសីល ជាទីស្រឡាញ់ ។ ម្នាលអាវុសោ អ្នកជាអ្វី ។

១ ព្រហ្មនោះ កាលពីដើម ជាព្រះថេរៈឈ្មោះតុទុត្ថេរ គ្រូនៃឧបជ្ឈាយ៍របស់ កោកាលិកភិក្ខុ បានដល់អនាគាមិផលទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោកជាន់សុទ្ធាវាស ។ អដ្ឋកថា ។

អហំ តុទុបច្ចេកព្រហ្មាតិ ។ ននុ ត្វំ អាវុសោ ភគវតា អនាគាមី ព្យាកតោ អថ កិញ្ចរហិ ឥធាគតោ បស្ស យាវញ្ច(១) តេ ឥទំ អបរទ្ធន្តិ ។ អថខោ តុទុបច្ចេកព្រហ្មា កោកាលិកំ ភិក្ខុំ គាថាយ(២) អជ្ឈភាសិ

បុរិសស្ស ហិ ជាតស្ស កុឋារី(៣) ជាយតេ មុខេ
យាយ ឆិន្ទតិ អត្តានំ ពាលោ ទុព្ភាសិតំ ភណំ ។
យោ និន្ទិយំ បសំសតិ តំ វា និន្ទតិ យោ បសំសិយោ
វិចិនាតិ មុខេន សោ កលឹ កលិនា តេន សុខំ ន វិន្ទតិ ។

១ ម. យាវ ។ ២ ឧ. គាថាហិ ។ ៣ ម. កុធារី ។

យើងជាតុទុបច្ចេកព្រហ្ម ។ ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករថា អ្នកឯងជាអនាគាមិបុគ្គលហើយតើ ចុះអ្នកឯងមកក្នុងទីនេះ ដើម្បីអ្វីទៀត អ្នកឯងចូរមើលនូវកំហុសរបស់អ្នកនោះចុះ ។ លំដាប់នោះ តុទុបច្ចេកព្រហ្ម ក៏បាននិយាយនឹងកោកាលិកភិក្ខុ ដោយគាថាថ្វាយថា

បុគ្គលពាល កាលពោលនូវទុព្ភាសិត ឈ្មោះថាកាប់ខ្លួនឯង
ដោយពូថៅ គឺផរុសវាចាណា ពូថៅគឺផរុសវាចានោះ
កើតក្នុងមាត់ របស់បុរសជាតិ ដោយពិត ។

បុគ្គលណា សរសើរនូវបុគ្គលដែលគួរនិន្ទាក្តី តិះដៀលបុគ្គលដែលគួរសរសើរនោះក្តី បុគ្គលនោះឈ្មោះថា សន្សំនូវទោស ដោយមាត់ រមែងមិនបានសេចក្តីសុខ ព្រោះទោសនោះទេ ។

អប្បមត្តោ(១) អយំ កលិ
យោ អក្ខេសុ ធនបរាជយោ
(សព្វស្សាបិ សហាបិ អត្តនា)
អយមេវ មហន្តរោ កលិ
យោ សុគតេសុ មនំ បទោសយេ(២) ។
សតំ សហស្សានំ និរព្ពុទានំ
ឆត្តឹស ច បញ្ច ច(៣) អព្ពុទានិ
យមរិយគរហី និរយំ ឧបេតិ
វាចំ មនញ្ច បណិធាយ បាបកំ ។

អថខោ កោកាលិកោ ភិក្ខុ តេនាពា-ធេន កាលមកាសិ ។ កាលកតោ ច កោកាលិកោ ភិក្ខុ បទុមំ និរយំ ឧបបជ្ជិ សារីបុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ អាឃាតេត្វា ។

១ ម. អព្ពុទត្តោ ។ ២ ម. បទូសយេ ។ ៣ ម. ច ឆត្តឹសតិ បញ្ច ច ។

ការចាញ់ ដោយទ្រព្យណា ព្រោះល្បែងភ្នាល់ទាំងឡាយ (ព្រមទាំងខ្លួនទាំងអស់) ផងក៏ជាទោសមានប្រមាណតិចទេ បុគ្គលណា ញុំាងចិត្ត ឲ្យប្រទូស្ត ចំពោះពួកបុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តល្អ នេះឯង ជាកំហុសដ៏ក្រៃលែង ។ បុគ្គលដំកល់នូវវាចានិងចិត្តដ៏លាមក ហើយតិះដៀលព្រះអរិយៈ រមែងទៅកាន់នរកណា នរកនោះ មាន ១ សែននិរព្វុទៈផង និង ៣៦ អព្វុទៈ(១) (ដោយឡែកទៀត) ផង ៥ អព្វុទៈផង ។

គ្រានោះ កោកាលិកភិក្ខុ ក៏ធ្វើមរណកាល ដោយអាពាធនោះឯង ។ លុះកោកាលិកភិក្ខុ ធ្វើមរណកាលហើយ ក៏ទៅកើតក្នុងបទុមនរក ព្រោះតាំងអាឃាតចិត្តចំពោះព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លាន ។

១ អព្វុទៈជា ចំនួនវិញ ។

អថខោ ព្រហ្មា សហម្បតិ អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណោ(១) កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱភាសេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតោ(២) ខោ ព្រហ្មា សហម្បតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច កោកាលិកោ ភន្តេ ភិក្ខុ កាលកតោ កាលកតោ ច ភន្តេ កោកាលិកោ ភិក្ខុ បទុមនិរយំ ឧបបន្នោ សារីបុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ អាឃាតេត្វាតិ ។ ឥទមវោច ព្រហ្មា សហម្បតិ ឥទំ វត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយិ ។ អថខោ ភគវា តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥមំ ភិក្ខវេ រត្តឹ ព្រហ្មា សហម្បតិ អភិក្កន្តាយ រត្តិយា អភិក្កន្តវណ្ណោ កេវលកប្បំ ជេតវនំ ឱភាសេត្វា យេនាហំ តេនុប-សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។

១ ម. អភិក្កន្តវណ្ណា ។ ២ ម. ឋិតា ។

គ្រានោះ កាលបើរាត្រីបឋមយាមកន្លងទៅហើយ សហម្បតិព្រហ្ម មានរស្មីរុងរឿងធ្វើវត្តជេតពនទាំងមូល ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសហម្បតិព្រហ្មឋិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កោកាលិកភិក្ខុធ្វើមរណកាលទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កោកាលិកភិក្ខុធ្វើមរណ-កាល ទៅកើតក្នុងបទុមនរក ព្រោះចាំងចាក់ចិត្តចំពោះព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះ-មោគ្គល្លាន ។ សហម្បតិព្រហ្មបានពោលពាក្យនេះហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយបាត់ចាកទីនោះទៅមួយរំពេច ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលបើរាត្រីនោះ កន្លងទៅហើយ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងយប់មិញនេះ កាលរាត្រីបឋមយាម កន្លងទៅហើយ សហម្បតិព្រហ្ម មានរស្មីរុងរឿង ធ្វើវត្តជេតពនទាំងមូល ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ហើយចូលមករកតថាគត លុះចូលមកដល់ថ្វាយបង្គំតថាគត ហើយឋិតនៅ ក្នុងទីសមគួរ ។

ឯកមន្តំ ឋិតោ ខោ ភិក្ខវេ ព្រហ្មា សហម្បតិ មំ ឯតទវោច កោកាលិកោ ភន្តេ ភិក្ខុ កាលង្កតោ កាលង្កតោ ច ភន្តេ កោកាលិកោ ភិក្ខុ បទុមនិរយំ ឧបបន្នោ សារីបុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ អាឃាតេត្វាតិ ។ ឥទមវោច ភិក្ខវេ ព្រហ្មា សហម្បតិ ឥទំ វត្វា មំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា តត្ថេវន្តរធាយីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភគវន្តំ ឯតទវោច កីវទីឃំ(១) នុ ខោ ភន្តេ បទុមនិរយេ អាយុប្បមាណន្តិ ។ ទីឃំ ខោ ភិក្ខុ បទុមនិរយេ អាយុប្បមាណំ តំ ន សុករំ សង្ខាតុំ ឯត្តកានិ វស្សានីតិ វា ឯត្តកានិ វស្សសតានីតិ វា ឯត្តកានិ វស្សសហស្សានីតិ វា ឯត្តកានិ វស្សសតសហស្សានីតិ វាតិ ។ សក្កា បន ភន្តេ ឧបមា(២) កាតុន្តិ ។ សក្កា ភិក្ខូតិ ភគវា អវោច សេយ្យថាបិ ភិក្ខវេ

១ ម. កីវទីឃំ ។ ២ ម. ឧបមំ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះសហម្បតិព្រហ្ម ឋិតនៅ ក្នុងទីសមគួរហើយ បានពោលនឹងតថាគតដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កោកាលិកភិក្ខុធ្វើមរណកាលទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កោកាលិកភិក្ខុធ្វើមរណៈ-កាលទៅ ទៅកើតក្នុងបទុមនរក ព្រោះចាំងចិត្តចំពោះសារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សហម្បតិព្រហ្មបានពោលពាក្យនេះ លុះពោលពាក្យនេះហើយ ថ្វាយបង្គំលាតថាគត ធ្វើប្រទក្សិណ បាត់ចាកទីនោះទៅមួយរំពេច ។ កាលបើព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុ ១ រូប ក្រាបថ្វាយបង្គំទូលសួរព្រះមានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ប្រមាណនៃអាយុ ក្នុងបទុមនរក វែងប៉ុន្មាន ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ប្រមាណនៃអាយុ ក្នុងបទុមនរក វែងណាស់ ប្រមាណនៃអាយុ ក្នុងបទុមនរកនោះ បុគ្គលមិនងាយនឹងរាប់ថា ប៉ុណ្ណេះឆ្នាំ ប៉ុណ្ណេះរយឆ្នាំ ឬប៉ុណ្ណេះពាន់ឆ្នាំ ឬក៏ប៉ុណ្ណេះសែនឆ្នាំបានឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ចុះព្រះអង្គអាចធ្វើសេចក្ដីឧបមាបានដែរឬ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អាចធ្វើបាន ដូច្នេះ ទើបត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូច

វីសតិខារិកោ កោសលកោ តិលវាហោ តតោ បុរិសោ វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស(១) អច្ចយេន ឯកមេកំ តិលំ ឧទ្ធរេយ្យ ។ ខិប្បតរំ ខោ សោ ភិក្ខុ វីសតិខារិកោ កោសលកោ តិលវាហោ ឥមិនា ឧបក្កមេន បរិក្ខយំ បរិយាទានំ គច្ឆេយ្យ ន ត្វេវ ឯកោ អព្វុទោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ អព្វុទា និរយា ឯវមេកោ និរព្វុទោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ និរព្វុទា និរយា ឯវមេកោ អពពោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ អពពា និរយា ឯវមេកោ អហហោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ អហហា និរយា ឯវមេកោ អដដោ និរយោ ។

១ ម. ឆ. វស្សសតស្ស វស្សសតស្ស ។

គ្រាប់ល្ង របស់អ្នកដែនកោសលចំណុះ ២០ ខារិកៈ(១) (ស្មើរទេះ) កន្លងទៅបាន ១ សែនឆ្នាំ មានបុរសម្នាក់ រើសយកល្ង ១ គ្រាប់ៗ ពីគំនរនោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុ គ្រាប់ល្ង របស់អ្នកដែនកោសលចំណុះ ២០ ខារិកៈនោះដល់នូវការអស់រលីងទៅ ដោយសេចក្តីព្យាយាមនេះឈ្មោះថា ឆាប់រហ័សជាងឡើយ ឯអព្វុទនរក ១ មិនឆាប់ដូច្នោះទេ

ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អព្វុទៈ(២) នរក ២០ ត្រូវជា និរព្វុទនរក ១ ។

ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា និរព្វុទនរក ២០ ត្រូវជា អពពនរក ១ ។

ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អពពនរក ២០ ត្រូវជា អហហនរក ១ ។

ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អហហនរក ២០ ត្រូវជា អដដនរក ១ ។

១. ៤ បត្ថៈ របស់អ្នកមគធៈ ត្រូវជាមួយបត្ថៈ ក្នុងដែនកោសល ៤ បត្ថៈ របស់អ្នកដែនកោសលនោះ ត្រូវជាមួយអាឡ្ហកៈ ៤ អាឡ្ហកៈត្រូវជាមួយទោណៈ ៤ ទោណៈ ត្រូវជាមួយមានិកា ៤ មានិកា ត្រូវជាមួយខារី ។ អដ្ឋកថា ។

២ ពាក្យ អព្វុទៈនេះជាឈ្មោះនៃការរាប់ឆ្នាំរបស់សត្វ ដែលកើតនៅ ក្នុងនរកនីមួយៗនោះឯង ដូចលំដាប់តទៅ គឺសំខ្យាមួយរយសែនឈ្មោះថា ១ កោដិ ១ រយសែនកោដិឈ្មោះថា ១ បកោដិ ១ រយសែនបកោដិឈ្មោះថា ១ កោដិប្បកោដិ ១ រយសែនកោដិប្បកោដិឈ្មោះថា ១ នហុត ១ រយសែននហុតឈ្មោះថា និន្នហុត ១ រយសែននិន្នហុតឈ្មោះថា ១ អព្វុទៈ វៀលចាកពីអព្វុទៈឈ្មោះថា និរព្វុទៈ ។ ន័យនេះ គប្បីដឹងគ្រប់បទទាំងអស់ ។ អដ្ឋកថា ។

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ អដដា និរយា ឯវមេកោ កុមុទោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ កុមុទា និរយា ឯវមេកោ សោគន្ធិកោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ សោគន្ធិកា និរយា ឯវមេកោ ឧប្បលោ(១) និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ ឧប្បលា និរយា ឯវមេកោ បុណ្ឌរីកោ និរយោ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុ វីសតិ បុណ្ឌរីកា និរយា ឯវមេកោ បទុមោ និរយោ ។ បទុមំ ខោ បន ភិក្ខុ និរយំ កោកាលិកោ ភិក្ខុ ឧបបន្នោ សារីបុត្តមោគ្គល្លានេសុ ចិត្តំ អាឃាតេត្វាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា ឥទំ វត្វាន សុគតោ អថាបរំ ឯតទវោច សត្ថា

បុរិសស្ស ហិ ជាតស្ស កុឋារី ជាយតេ មុខេ
យាយ ឆិន្ទតិ អត្តានំ ពាលោ ទុព្ភាសិតំ ភណំ ។

១ ឱ. ម. ឧប្បលកោ ។

ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា អដដនរក ២០ ត្រូវជា កុមុទនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា កុមុទនរក ២០ ត្រូវជា សោគន្ធិកនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា សោគន្ធិកនរក ២០ ត្រូវជា ឧប្បលនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា ឧប្បលនរក ២០ ត្រូវជា បុណ្ឌរីកនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជា បុណ្ឌរីកនរក ២០ ត្រូវជា បទុមនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ដូចជាកោកាលិកភិក្ខុ ទៅកើតក្នុងបទុមនរក ព្រោះតាំងនូវអាឃាតចិត្តចំពោះសារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងនូវធម៌នេះហើយ ព្រះសុគតជាព្រះសាស្តា លុះសំដែងធម៌នេះហើយ ទើបសំដែងគាថានេះតទៅទៀតថា

បុគ្គលពាល កាលពោលនូវពាក្យទុព្ភាសិត ឈ្មោះថា កាប់
នូវខ្លួន ដោយពូថៅដែលដុះក្នុងមាត់ណា ពូថៅដែលដុះក្នុងមាត់
នោះ តែងកើតក្នុងមាត់ របស់បុរសជាតិ ដោយពិត ។

យោ និន្ទិយំ បសំសតិ តំ វា និន្ទតិ យោ បសំសិយោ
វិចិនាតិ មុខេន សោ កលឹ កលិនា តេន សុខំ ន វិន្ទតិ ។
អប្បមត្តោ អយំ កលិ យោ អក្ខេសុ ធនបរាជយោ

(សព្វស្សាបិ សហាបិ អត្តនា)
អយមេវ មហន្តតរោ កលិ
យោ សុគតេសុ មនំ បទោសយេ ។
សតំ សហស្សានំ និរព្វុទានំ
ឆត្តឹស ច បញ្ច ច(១) អព្វុទានិ
យមរិយគរហី និរយំ ឧបេតិ
វាចំ មនញ្ច បណិធាយ បាបកំ ។

(៩០) អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ភគវា ឯតទវោច

១ ម. ឆត្តឹសតិ បញ្ច ។

បុគ្គលណា សរសើរនូវបុគ្គលដែលគួរនិន្ទា ឬតិះដៀលបុគ្គលដែលគួរសរសើរ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាសន្សំនូវទោសដោយមាត់ រមែងមិនបាននូវសេចក្ដីសុខ ព្រោះទោសនោះទេ ។

ការចាញ់ដោយទ្រព្យណា ព្រោះល្បែងភ្នាល់ទាំងឡាយ ព្រមទាំងខ្លួនទាំងអស់ ការចាញ់នេះឈ្មោះថា កំហុសមានប្រមាណតិចទេ បុគ្គលណា ញុំាងចិត្តឲ្យប្រទូស្ត ចំពោះពួកបុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តល្អ បុគ្គលនេះឯង ទើបឈ្មោះថា មានកំហុសពន់ពេក ។ បុគ្គលដំកល់វាចានិងចិត្តដ៏លាមក តិះដៀលព្រះអរិយៈ រមែងទៅកើត ក្នុងនរកណា នរកនោះ មានមួយសែននិរព្វុទៈ និង ៣៦ និរព្វុទៈ (ដោយឡែកទៀត) ផង ៥ អព្វុទៈផង ។

[៩០] គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ត្រាស់សួរដូច្នេះថា

កតិ នុ ខោ សារីបុត្ត ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។ ទស ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។ កតមានិ ទស ។ ឥធ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អនិច្ចតោ សព្វេ សង្ខារា យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ។ យម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អនិច្ចតោ សព្វេ សង្ខារា យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ឥទម្បិ(១) ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។

១ ឥទំ បិសទ្ទោ សមុច្ចយេ ។ សោ ហិ តាម បិសទ្ទោ សព្វត្ថសេសុ ទុតិយាទេ សមុច្ចយេ ។

ម្នាលសារីបុត្ត ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្រកបដោយកំឡាំងទាំងឡាយណា រមែងប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ កំឡាំងរបស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រពនោះ តើមានប៉ុន្មាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្រកបដោយកំឡាំងទាំងឡាយណា រមែងប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ កំឡាំងរបស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រពនោះ មាន ១០ យ៉ាង ។ កំឡាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គឺភិក្ខុជាខីណាស្រព ក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញច្បាស់នូវសង្ខារទាំងពួង ដោយសេចក្តីថា មិនទៀង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ពិចារណាឃើញច្បាស់នូវសង្ខារទាំងពួង ដោយសេចក្តីថា មិនទៀង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នេះ ឯងចាត់ជាកំឡាំងរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកំឡាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញ អស់ហើយ ១ ។

បុន ចបរំ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អង្គារកាសូបមា កាមា យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ។ យម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អង្គារកាសូបមា កាមា យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ឥទម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ វិវេកនិន្នំ ចិត្តំ ហោតិ វិវេកបោណំ វិវេកបព្ភារំ វិវេកដ្ឋំ នេក្ខម្មាភិរតំ(១) ព្យន្តីភូតំ សព្វសោ អាសវដ្ឋានិយេហិ ធម្មេហិ ។ យម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ វិវេកនិន្នំ ចិត្តំ ហោតិ វិវេកបោណំ វិវេកបព្ភារំ វិវេកដ្ឋំ នេក្ខម្មាភិរតំ ព្យន្តីភូតំ សព្វសោ អាសវដ្ឋានិយេហិ ធម្មេហិ ឥទម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ

១ ម. សព្វាវេ នេក្ខម្មាភិរតំ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព ពិចារណាឃើញច្បាស់នូវកាមទាំងឡាយ មានឧបមាដូចរណ្តៅរងើកភ្លើង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ពិចារណាឃើញច្បាស់ នូវកាមទាំងឡាយ មានឧបមាដូចរណ្តៅរងើកភ្លើង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃតាមពិត ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នេះឯង ជាកំឡាំងរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកំឡាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ អស់ហើយ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព មានចិត្តឱនទៅកាន់វិវេក ឈមទៅរកវិវេក ដោះទន់ទៅរកវិវេក ឋិតនៅក្នុងវិវេក ត្រេកអរក្នុងការចេញចាកកាម ជាចិត្តវិនាសចាកធម៌ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ ដោយប្រការទាំងពួង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព មានចិត្តឱនទៅរកវិវេក ឈមទៅរកវិវេក ដោះទន់ទៅរកវិវេក ឋិតនៅក្នុងវិវេក ត្រេកអរក្នុងការចេញចាកកាមជា ចិត្តវិនាសចាកធម៌ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈ ដោយប្រការទាំងពួង ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នេះឯងជាកំឡាំងរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព

យំ ពលំ អាគម្ម ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ភាវិតា ហោន្តិ សុភាវិតា ។ យម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ភាវិតា ហោន្តិ សុភាវិតា ឥទម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ចត្តារោ សម្មប្បធានា ភាវិតា ហោន្តិ សុភាវិតា... ចត្តារោ ឥទ្ធិបាទា ភាវិតា ហោន្តិ សុភាវិតា... បញ្ចិន្ទ្រិយានិ បញ្ច ពលានិ ភាវិតានិ ហោន្តិ សុភាវិតានិ... សត្ត ពោជ្ឈង្គា ភាវិតា ហោន្តិ សុភាវិតា... អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ភាវិតោ ហោតិ សុភាវិតោ ។

ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកំឡាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញអស់ហើយ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព ចំរើន អប់រំល្អហើយ នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាខីណាស្រពបានចំរើន អប់រំល្អហើយ នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នេះឯង ជាកំឡាំង របស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកំឡាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រពបានចំរើន អប់រំល្អហើយ នូវសម្មប្បធាន ៤ ... ១ ចំរើន អប់រំល្អហើយ នូវឥទ្ធិបាទ ៤ ... ១ ចំរើន អប់រំល្អហើយ នូវឥន្ទ្រិយ ៥ ពលៈ ៥ ... ១ ចំរើន អប់រំល្អហើយ នូវពោជ្ឈង្គ ៧ ... ១ ចំរើន អប់រំល្អហើយ នូវមគ្គដ៏ប្រសើរ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ។

យម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ភាវិតោ ហោតិ សុភាវិតោ ឥទម្បិ ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។ ឥមានិ ខោ ភន្តេ ទស ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលានិ យេហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។

ថេរវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តស្សុទ្ទានំ

វាហុនោ អានន្ទោ ច បុណ្ណិយោ ច ព្យាករណំ
កត្ថី អញ្ញាធិករណំ កោកាលិកោ ច ពលានិ ច(១) ។

១ ម. វាហនត្ថេរោ បុណ្ណិយោ ព្យាករំ កត្ថី អធិកោ
ខេមិយតោ សកោកាលី ខីណាសវពលេន ចាតិ ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ចំរើន អប់រំល្អ ហើយ នូវមគ្គប្រសើរ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន នេះឯង ជាកំឡាំង របស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ដែលនាំឲ្យភិក្ខុជាខីណាស្រព អាស្រ័យនូវកំឡាំងហើយ ទើបប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ អស់ហើយ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្រកបដោយកំឡាំងទាំងឡាយណា រមែងប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ អស់ហើយ កំឡាំង របស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រពនោះមាន ១០ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ ថេរវគ្គទី ៦ ។

ឧទ្ទាននៃថេរវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីព្រះវាហុនត្ថេរ ១ ព្រះអានន្ទត្ថេរ ១ ព្រះបុណ្ណិយ-
ត្ថេរ ១ ការពោលអួតអរហត្តផល ១ ភិក្ខុពោលអួត ១ ការស្មាន
ហួសហេតុ ១ អធិករណ៍ ១ កោកាលិកភិក្ខុ ១ កំឡាំង ១ ។

ឧបាសកវគ្គោ បញ្ចមោ

(៤១) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ ភគវា ឯតទវោច ទសយិមេ គហបតិ កាមភោគិនោ(១) សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ កតមេ ទស ។ ឥធ គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ(២) ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ

១ ឱ. ម. កាមភោគី ។ ២ ម. ន បីណេតិ ។

ឧបាសកវគ្គ ទី ៥

(៤១) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ អនាថ-បិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី បានអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ មាន ១០ ពួក ក្នុងលោក ។ ១០ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកនូវភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេបានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឆ្អែតឆ្អន់ មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកនូវភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ

បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី អធម្មេន កាមេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន កាមេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន កាមេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន កាមេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន កាមេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន កាមេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ

ឆ្អែត តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិន គេបានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឆ្អែត ទាំងចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន បានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឆ្អែត មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនក៏មាន បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឆ្អែត

ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ។

តែគាត់មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី គឺលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ ។ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី គឺលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលគហបតី គឺលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត តែគាត់ មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ១ ។

ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ គធិតោ មុច្ឆិតោ អជ្ឈាបន្នោ អនាទីនវទស្សាវី អនិស្សរណប្បញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។ ឥធ បន គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈាបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណប្បញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ ។ តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន ន អត្តានំ សុខេតិ

ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ តែនៅជក់ ជ្រប់ ឈ្លក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ មិនឃើញទោស មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយចេះតែបរិភោគ ១ ។ ម្នាលគហបតី ក្នុងលោកនេះ មានអ្នកបរិភោគកាមខ្លះ ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ថែមទាំងមិនជក់ មិនជ្រប់ មិនឈ្លក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះទេ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយបរិភោគ ១ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេបានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ

បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ឯកេន ឋានេន បាសំសោ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ

ឲ្យឆ្អែត មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុ ៣ ប្រការគឺគេតិះដៀល ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុទី ៣ នេះថា មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុទាំង ៣ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត តែតាស់ មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុ ២ ប្រការ គេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការគឺគេតិះដៀល ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ

អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ។ តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេន អធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។

គេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ចេះធ្វើខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀល ដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ គេសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមធម៌ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការ គេសរសើរដោយហេតុ ២ ប្រការ គឺគេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរ ដោយហេតុទី ១ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេសរសើរ ដោយហេតុទី ២ នេះថា ចេះចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។

អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឯកេន ឋានេន បាសំសោ តីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។

ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គេសរសើរដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ៣ ប្រការ គឺគេសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀលដោយហេតុទី ៣ នេះថា មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។

អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមិនា បឋមេន(១) ឋានេន បាសំសោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មាធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហសេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ សាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។

១ ឱ. ម. ឯកេន ។

ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គេតិះដៀល ដោយហេតុទាំង ៣ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត តែការមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរ ដោយហេតុ ២ ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ២ ប្រការ គឺគេសរសើរដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរដោយហេតុទី ២ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គួរគេតិះដៀលដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។

អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ
បាសំសោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ តត្រ
គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មាធម្មេន ភោគេ
បរិយេសតិ សាហសេនបិ អសាហសេនបិ ធម្មា-
ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា សាហសេនបិ អសាហ-
សេនបិ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ
ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី តីហិ ឋានេហិ
បាសំសោ ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ធម្មេន ភោគេ
បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន
ឋានេន បាសំសោ អធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ
សាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ
អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន
បាសំសោ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា
តតិយេន ឋានេន បាសំសោ ។ អយំ
គហបតិ កាមភោគី ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ
បាសំសោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។

ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ គេតិះដៀលដោយហេតុទាំង ២ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ខ្លះ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន មិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេក៏មាន បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការ គេតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការគឺគេសរសើរ ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ មិនត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរដោយហេតុទី ២ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេសរសើរដោយហេតុទី ៣ នេះថា ចែករំលែកធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរដោយហេតុទាំង ៣ ប្រការនេះ គេតិះដៀលដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ ។

តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន គារយ្ហោ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ គារយ្ហោ ។ តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាម-ភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន

ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំ-ហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ២ ប្រការ គឺគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិន គេតិះដៀល ដោយហេតុទី ១ នេះថា មិនធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀល ដោយហេតុទី ២ នេះថា មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ គេតិះដៀលដោយហេតុ ២ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ

អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន បាសំសោ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ ន សំវិភជតិ ន បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមេហិ ទ្វីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ តត្រ គហបតិ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ គធិតោ មុច្ឆិតោ អជ្ឈោបន្នោ អនាទីនវទស្សាវី

ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត តែមិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ២ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ១ប្រការ គឺគេសរសើរ ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរ ដោយហេតុទី ២ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា មិនចែករំលែក មិនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ២ ប្រការនេះ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែង សង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ តែនៅជាប់ ជ្រប់ ល្មក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ មិនឃើញទោស

អនិស្សរណប្បញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន បាសំសោ តេ ច ភោគេ គធិតោ មុច្ឆិតោ អជ្ឈោបន្នោ អនាទីនវទស្សាវី អនិស្សរណប្បញ្ញោ បរិភុញ្ជតីតិ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមេហិ តីហិ ឋានេហិ បាសំសោ ឥមិនា ឯកេន ឋានេន គារយ្ហោ ។ ឥធ គហបតិ ឯកច្ចោ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ

មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយទៅតែបរិភោគ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរដោយហេតុ ៣ ប្រការ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការគឺគេសរសើរ ដោយហេតុទី ១ នេះថា ស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរ ដោយហេតុទី ២ នេះថា ចេះចិញ្ចឹមខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេសរសើរ ដោយហេតុទី ៣ នេះថា ចេះចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះថា ជក់ ជ្រប់ ល្អក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ មិនឃើញទោស មិនមានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយចេះតែបរិភោគ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ៣ ប្រការនេះ គេតិះដៀល ដោយហេតុ ១ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំងនោះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែង សង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ចិញ្ចឹមខ្លួន ឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ

តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈោបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ អយំ គហបតិ កាមភោគី ចតូហិ ឋានេហិ បាសំសោ ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេនាតិ ឥមិនា បឋមេន ឋានេន បាសំសោ អត្តានំ សុខេតិ បីណេតីតិ ឥមិនា ទុតិយេន ឋានេន បាសំសោ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតីតិ ឥមិនា តតិយេន ឋានេន បាសំសោ តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈោបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតីតិ ឥមិនា ចតុត្ថេន ឋានេន បាសំសោ ។ អយំ គហបតិ កាមភោគី ឥមេហិ ចតូហិ ឋានេហិ បាសំសោ ។ ឥមេ ខោ គហបតិ ទស កាមភោគិនោ សន្តោ សំវិជ្ជមានា លោកស្មឹ ។ ឥមេសំ ខោ គហបតិ ទសន្នំ កាមភោគីនំ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ

ថែមទាំងមិនជក់ មិនជ្រប់ មិនល្អក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយបរិភោគ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គួរគេសរសើរ ដោយហេតុ ៤ ប្រការ គឺគេសរសើរ ដោយហេតុទី១ នេះថា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ គេសរសើរ ដោយហេតុទី ២ នេះថា ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឲ្យឆ្អែត គេសរសើរ ដោយហេតុទី ៣ នេះថា ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ គេសរសើរ ដោយហេតុទី ៤ នេះថា មិនជក់ មិនជ្រប់ មិនល្អក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយបរិភោគ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមនេះ គេសរសើរដោយហេតុទាំង ៤ ប្រការនេះ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០ ពួកនេះ មានក្នុងលោក ។ ម្នាលគហបតី បណ្តាអ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០ ពួកនេះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ លុះស្វះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមគន្លងធម៌ គឺមិនកំហែងសង្កត់សង្កិនគេ បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យសុខឲ្យឆ្អែត ចែករំលែក

បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈាបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ អយំ ឥមេសំ ទសន្នំ កាមភោគីនំ អគ្គោ ច សេដ្ឋោ ច បាមោក្ខោ ច ឧត្តមោ ច បវរោ ច ។ សេយ្យថាបិ គហបតិ គវា ខីរំ ខីរម្ហា ទធិ ទធិម្ហា នវនីតំ នវនីតម្ហា សប្បិ សប្បិម្ហា សប្បិមណ្ឌោ តត្ថ អគ្គមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ គហបតិ ឥមេសំ ទសន្នំ កាមភោគីនំ យ្វាយំ កាមភោគី ធម្មេន ភោគេ បរិយេសតិ អសាហសេន ធម្មេន ភោគេ បរិយេសិត្វា អសាហសេន អត្តានំ សុខេតិ បីណេតិ សំវិភជតិ បុញ្ញានិ ករោតិ តេ ច ភោគេ អគធិតោ អមុច្ឆិតោ អនជ្ឈាបន្នោ អាទីនវទស្សាវី និស្សរណបញ្ញោ បរិភុញ្ជតិ អយំ ឥមេសំ ទសន្នំ កាមភោគីនំ អគ្គោ ច សេដ្ឋោ ច បាមោក្ខោ ច ឧត្តមោ ច បវរោ ចាតិ ។

ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ដែលខ្លួនមិនជក់ មិនជ្រប់ មិនឈ្លក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយបរិភោគ បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០ ពួកនេះ អ្នកបរិភោគកាមនេះ ឈ្មោះថាជាកំពូលផង ប្រសើរផង ចម្បងផង ខ្ពង់ខ្ពស់ផង ថ្លៃថ្លាផង ។ ម្នាលគហបតី ដូចជាទឹកដោះស្រស់ កើតពីមេគោ ទឹកដោះជូរក្លាយពីទឹកដោះស្រស់ ទឹកដោះខាប់ក្លាយពីទឹកដោះជូរ ទឹកដោះរាវក្លាយពីទឹកដោះខាប់ ទឹកដោះថ្លា ក្លាយពីទឹកដោះរាវ ទឹកដោះថ្លា ប្រាកដជាប្រសើរជាងទឹកដោះទាំងនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលគហបតី បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំង១០ពួកនេះ អ្នកបរិភោគកាមណា ស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមធម៌មិនមែនកំហែងសង្កត់សង្កិន លុះស្វែងរកភោគៈទាំងឡាយ ត្រូវតាមធម៌មិនមែនកំហែងសង្កត់សង្កិន បានមកហើយ ធ្វើខ្លួនឲ្យបានសុខ ឆ្អែតឆ្អន់ ចែករំលែក ធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ដែលខ្លួនមិនជក់ មិនជ្រប់ មិនឈ្លក់ចិត្តនឹងភោគៈទាំងនោះ ឃើញទោស មានបញ្ញាជាគ្រឿងរើខ្លួន ហើយបរិភោគ បណ្ដាអ្នកបរិភោគកាមទាំង ១០ ពួកនេះ អ្នកបរិភោគកាមនេះ ឈ្មោះថាជាកំពូលផង ប្រសើរផង ចម្បងផង ខ្ពង់ខ្ពស់ផង ថ្លៃថ្លាផង យ៉ាងនេះដែរ ។

(៩២) អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ ភគវា ឯតទវោច យតោ ខោ គហបតិ អរិយសាវកស្ស បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ហោន្តិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អរិយោ ចស្ស ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ សោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆានយោនិ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។ កតមានិ បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ហោន្តិ ។ យំ គហបតិ បាណាតិបាតី បាណាតិបាតប្បច្ចយា ទិដ្ឋធម្មិកម្បិ ភយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្បិ ភយំ វេរំ បសវតិ

(៩២) គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី កាលបើអរិយសាវក រម្ងាប់ភ័យនិងពៀរទាំង៥បានហើយ (អរិយសាវកនោះ) ជាអ្នកប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គៈ ទាំង៤ ទាំងញាយធម៌ (មគ្គព្រមទាំងវិបស្សនា) ដ៏ប្រសើរ អរិយសាវកនោះ ឃើញហើយដោយប្រាជ្ញា ចាក់ធ្លុះហើយដោយប្រាជ្ញា ដោយប្រពៃ កាលបើ អរិយសាវកនោះ ចង់ (ព្យាករ) គឺគប្បីព្យាករខ្លួន ដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញ អស់នរកហើយ អស់កំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់បិត្តិវិស័យហើយ អស់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាតហើយ អាត្មាអញ ជាសោតាបន្នបុគ្គល លែងទៅកើតក្នុងអបាយហើយ ជាបុគ្គលទៀងទាត់ ប្រាកដជានឹងបានត្រាស់ដឹង គឺទៅខាងមុខ ៗ ចុះអរិយសាវក បានរម្ងាប់ភ័យនិងពៀរទាំង៥ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អ្នកសម្លាប់សត្វ តែងទទួលភ័យនិងពៀរ ដែលជាបច្ចុប្បន្នផង ទទួលភ័យនិងពៀរ ក្នុងបរលោកផង

ចេតសិកម្បិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ នេវ ទិដ្ឋធម្មិកំ[១] ភយំ វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកំ[២] ភយំ វេរំ បសវតិ ន ចេតសិកំ[៣] ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ ។ បាណាតិបាតា បដិវិរតស្ស ឯវន្តំ[៤] ភយំ វេរំ វូបសន្តំ ហោតិ ។ យំ គហបតិ អទិន្នាទាយី ... កាមេសុ មិច្ឆាចារី ... មុសាវាទី ... សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានប្បច្ចយា ទិដ្ឋធម្មិកម្បិ ភយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្បិ ភយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្បិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ នេវ ទិដ្ឋធម្មិកំ ភយំ វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកំ ភយំ វេរំ បសវតិ ន ចេតសិកំ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតស្ស ឯវន្តំ ភយំ វេរំ វូបសន្តំ ហោតិ ។

១ ម. ទិដ្ឋធម្មិកម្បិ ។ ២ ម. សម្បរាយិកម្បិ ។ ៣ ម. ចេតសិកម្បិ ។ ៤ ម. ឯវំ ។

នូវទុក្ខ ទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះហេតុតែសម្លាប់សត្វ អ្នកវៀរចាកការសំឡាប់សត្វ តែងមិនទទួលភ័យនិងពៀរ ជាបច្ចុប្បន្នផង មិនទទួលភ័យនិងពៀរ ក្នុងបរលោកផង មិនសោយទុក្ខទោមនស្សដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងចិត្តផង ។ កាលអរិយសាវក វៀរចាកការសំឡាប់សត្វ ជាអ្នករម្ងាប់ភ័យនិងពៀរនោះយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកយករបស់ដែលគេមិនបានឲ្យ ... អ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ... អ្នកនិយាយពាក្យកុហក... អ្នកប្រព្រឹត្តហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្ដីប្រមាទ គឺផឹកទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ តែងទទួលភ័យនិងពៀរដែលជាបច្ចុប្បន្នផងក្នុងបរលោកផង សោយទុក្ខទោមនស្សដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្ដីប្រមាទ គឺផឹកទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យជាបច្ច័យ អ្នកវៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្ដីប្រមាទ គឺផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ តែងមិនទទួលភ័យនិងពៀរ ជាបច្ចុប្បន្នផង មិនទទួលភ័យនិងពៀរ ក្នុងបរលោកផង មិនសោយទុក្ខទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ។ កាលអរិយសាវក វៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្ដីប្រមាទ គឺផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ រមែងជាអ្នករម្ងាប់ភ័យនិងពៀរនោះ យ៉ាងនេះ ។

ឥមានិ បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ហោន្តិ ។ កតមេហិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ពុទ្ធេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភគវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវាតិ ។ ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ស្វាក្ខាតោ ភគវតា ធម្មោ សន្ទិដ្ឋិកោ អកាលិកោ ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្តំ វេទិតព្វោ វិញ្ញូហីតិ ។

ភ័យនិងពៀរទាំង ៥ នេះ រមែងស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ។ អរិយសាវក អ្នកប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គៈ ៤ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះមានព្រះភាគអង្គនោះ ព្រះអង្គឆ្ងាយចាកសឹកសត្រូវ គឺកិលេស ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវញេយ្យធម៌ទាំងពួងដោយប្រពៃ ចំពោះព្រះអង្គឯង ព្រះអង្គបរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ព្រះអង្គមានដំណើរល្អ យាងទៅកាន់សុខស្ថាន ព្រះអង្គជ្រាបនូវត្រៃលោក ព្រះអង្គប្រសើរដោយសីលាទិគុណ ព្រះអង្គជាអ្នកទូន្មាននូវបុរស ដែលគួរទូន្មានបាន ព្រះអង្គជាគ្រូរបស់ទេវតា និងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវសច្ចៈទាំងបួន ព្រះអង្គលែងត្រឡប់មកកើតក្នុងត្រៃភព ។ អរិយសាវក ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា ព្រះធម៌ដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងហើយដោយប្រពៃ ជាធម៌គឺព្រះអរិយបុគ្គលឃើញដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលគួរហៅអ្នកដទៃឲ្យចូលមកមើលបាន ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គលគួរបង្អោនចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលពួកវិញ្ញូជនគប្បីដឹងដោយខ្លួនឯង ។

សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ឧជុប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិប្បដិបន្នោ ភគវតោ សាវកសង្ឃោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុគានិ អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ឯស ភគវតោ សាវកសង្ឃោ អាហុនេយ្យោ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិ-ករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ទេហិ អសពលេហិ អកម្មាសេហិ ភុជិស្សេហិ វិញ្ញុប្បសត្ថេហិ អបរាមដ្ឋេហិ សមា-ធិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ ។

អរិយសាវក ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកំរើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវក របស់ព្រះមានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិហើយ ដោយប្រពៃ ព្រះសង្ឃសាវក របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិហើយ ដោយត្រង់ ព្រះសង្ឃសាវក របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិហើយ ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវព្រះនិព្វាន ព្រះសង្ឃសាវក របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិគួរដល់សាមីចិកម្ម ព្រះសង្ឃសាវកនេះ រាប់បានជាគូនៃបុរសមាន ៤ គូ រាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ព្រះសង្ឃសាវក របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនុ៎ះ គួរទទួលនូវគ្រឿង ដែលបុគ្គលនាំមកបូជា គួរទទួលនូវអាគន្តុកទាន គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ជលីកម្ម ដែលសត្វលោកគប្បីធ្វើ ជាស្រែបុណ្យ ដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ អរិយសាវក ជាអ្នកប្រកប ដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីត្រេកអរ របស់ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល មិនពព្រុស ជាសីលរបស់អ្នកជា ជាសីលដែលវិញ្ញូជនសរសើរហើយ ជាសីលមិនជ្រោកជ្រាក ជាសីលនាំឲ្យបានសមាធិ ។ អរិយសាវក ប្រកបដោយសោតាបត្តិយង្គៈទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

កតមោ ចស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ ។ ឥធ គហបតិ អរិយសាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ ឥតិ ឥមស្មឹ សតិ ឥទំ ហោតិ ឥមស្សុប្បាទា ឥទំ ឧប្បជ្ជតិ ឥមស្មឹ អសតិ ឥទំ ន ហោតិ ឥមស្ស និរោធា ឥទំ និរុជ្ឈតិ យទិទំ អវិជ្ជាបច្ចយា សង្ខារា សង្ខារបច្ចយា វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណបច្ចយា នាមរូបំ នាមរូបបច្ចយា សឡាយតនំ សឡាយតនបច្ចយា ផស្សោ ផស្សបច្ចយា វេទនា វេទនាបច្ចយា តណ្ហា តណ្ហាបច្ចយា ឧបាទានំ ឧបាទានបច្ចយា ភវោ ភវបច្ចយា ជាតិ ជាតិបច្ចយា ជរាមរណំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា សម្ភវន្តិ ។ ឯវមេតស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស សមុទយោ ហោតិ ។ អវិជ្ជាយ ត្វេវ អសេសវិរាគនិរោធា សង្ខារនិរោធោ សង្ខារនិរោធា វិញ្ញាណនិរោធោ

ចុះញាយធម៌ ដ៏ប្រសើរ ដែលអរិយសាវកនោះ ឃើញដោយប្រពៃ ចាក់ធ្លុះដោយប្រពៃ ដោយបញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវក ក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាឃើញច្បាស់ថា កាលបើ របស់នេះមាន របស់នេះក៏មាន របស់នេះកើតឡើង ព្រោះកើតរបស់នេះ កាលបើរបស់នេះគ្មាន របស់នេះក៏គ្មាន របស់នេះរលត់ ព្រោះរលត់របស់នេះ យ៉ាងដូចសង្ខារទាំងឡាយ កើតឡើង ព្រោះអវិជ្ជាជាបច្ច័យ វិញ្ញាណ កើតឡើង ព្រោះសង្ខារជាបច្ច័យ នាមរូប កើតឡើង ព្រោះវិញ្ញាណជាបច្ច័យ សឡាយតនៈ កើតឡើង ព្រោះនាម-រូបជាបច្ច័យ ផស្សៈកើតឡើង ព្រោះសឡាយតនៈជាបច្ច័យ វេទនា កើតឡើង ព្រោះផស្សៈជាបច្ច័យ តណ្ហា កើតឡើង ព្រោះវេទនាជាបច្ច័យ ឧបាទាន កើតឡើង ព្រោះតណ្ហាជាបច្ច័យ ភព កើតឡើង ព្រោះឧបាទានជាបច្ច័យ ជាតិ កើតឡើង ព្រោះភពជាបច្ច័យ ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបាយាសៈ កើតឡើង ព្រោះជាតិជាបច្ច័យ ។ ការកើតនៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ តែងមានយ៉ាងនេះឯង ។ ការរលត់សង្ខារ ព្រោះវិនាសនឹងការរលត់អវិជ្ជាមិនមានសេសសល់ ការរលត់វិញ្ញាណ ព្រោះរលត់សង្ខារ

វិញ្ញាណនិរោធា នាមរូបនិរោធោ នាមរូបនិរោធា សឡាយតននិរោធោ សឡាយតននិរោធា ផស្ស-និរោធោ ផស្សនិរោធា វេទនានិរោធោ វេទនានិរោធា តណ្ហានិរោធោ តណ្ហានិរោធា ឧបាទាននិរោធោ ឧបាទាននិរោធា ភវនិរោធោ ភវនិរោធា ជាតិនិរោធោ ជាតិនិរោធា ជរាមរណំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុ-បាយាសា និរុជ្ឈន្តិ ។ ឯវមេតស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស និរោធោ ហោតិ ។ អយមស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្ប-ដិវិទ្ធោ ។ យតោ ខោ គហបតិ អរិយសាវកស្ស ឥមានិ បញ្ច ភយានិ វេរានិ វូបសន្តានិ ហោន្តិ ឥមេហិ ចតូហិ សោតាបត្តិយង្គេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ អយញ្ចស្ស អរិយោ ញាយោ បញ្ញាយ សុទិដ្ឋោ ហោតិ សុប្បដិវិទ្ធោ សោ អាកង្ខមានោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ខីណនិរយោម្ហិ ខីណតិរច្ឆា-នយោនិ ខីណបេត្តិវិសយោ ខីណាបាយទុគ្គតិវិនិបាតោ

ការរលត់នាមរូប ព្រោះរលត់វិញ្ញាណ ការរលត់សឡាយតនៈ ព្រោះរលត់នាមរូប ការរលត់ផស្សៈ ព្រោះរលត់សឡាយតនៈ ការរលត់វេទនា ព្រោះរលត់ផស្សៈ ការរលត់តណ្ហា ព្រោះរលត់វេទនា ការរលត់ឧបាទាន ព្រោះរលត់តណ្ហា ការរលត់ភព ព្រោះរលត់ឧបាទាន ការរលត់ជាតិ ព្រោះរលត់ភព ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបា-យាសៈ រលត់ ព្រោះរលត់ជាតិ ។ ការរលត់នៃកងទុក្ខទាំងអស់នេះ រមែងមានយ៉ាងនេះឯង ។ ញាយធម៌ ដ៏ប្រសើរនេះ អរិយសាវកនោះ បានឃើញច្បាស់ ចាក់ធ្លុះដោយប្រាជ្ញា ។ ម្នាលគហបតី កាលណាអរិយសាវក រម្ងាប់ភ័យនិងពៀរទាំង ៥ ប្រការនេះផង ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសោតាបត្តិយង្គៈទាំង ៤ ប្រការនេះផង ញាយធម៌ ដ៏ប្រសើរនេះផង អរិយសាវកនោះ ឃើញដោយប្រាជ្ញា ចាក់ធ្លុះដោយប្រាជ្ញាផង ក្នុងកាលនោះ កាលបើអរិយសាវកនោះប៉ង់ (ត្រូវការ) ក៏គប្បីព្យាករខ្លួនដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់នរកហើយ អស់កំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់បិត្តិវិស័យហើយ អស់អបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាតហើយ

សោតាបន្នោហមស្មិ អវិនិបាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយណោតិ ។

(៩៣) ឯកំ សមយំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ទិវា ទិវស្ស សាវត្ថិយា និក្ខមិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស ឯតទហោសិ អកាលោ ខោ តាវ ភគវន្តំ ទស្សនាយ បដិសល្លីនោ ភគវា មនោភាវនីយានម្បិ ភិក្ខូនំ អកាលោ ទស្សនាយ បដិសល្លីនា មនោភាវនីយា ភិក្ខូ យន្នូនាហំ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមេយ្យន្តិ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា សន្និសិន្នា សន្និបតិតា ឧន្នាទិនោ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា

ការអាត្មាអញជាសោតាបន្នបុគ្គល លែងទៅកើតក្នុងអបាយហើយ ជាបុគ្គលទៀងទាត់ ប្រាកដជាទីពឹងខាងត្រាស់ដឹង តទៅខាងមុខ ។

(៩៣) សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចេញអំពីក្រុងសាវត្ថីតាំងពីថ្ងៃត្រង់ ដើម្បីទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ទើបអនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលនេះ ជាកាល មិនគួរដើម្បីទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគទេ ព្រោះព្រះមានព្រះភាគ កំពុងសម្ងំ កាលនេះជាកាល មិនគួរដើម្បីទៅជួប នឹងពួកភិក្ខុ អ្នកចំរើនសមាធិចិត្តទេ ព្រោះពួកភិក្ខុ អ្នកចំរើនសមាធិចិត្ត កំពុងសម្ងំដែរ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ ចូលទៅឯអារាមពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកសិន ។ គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅឯអារាម ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ។ សម័យនោះឯង ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ប្រជុំគ្នា មកជួបជុំ និយាយគ្នាកាកកាក តឹកតរេង

អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ កថេន្តា និសិន្នា ហោន្តិ ។ អទ្ទសំសុ ខោ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ទូរតោ វ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន អញ្ញមញ្ញំ សណ្ឋាបេសុំ (១) អប្បសទ្ទា ភោន្តោ ហោន្តុ មា ភោន្តោ សទ្ទមកត្ថ អយំ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អាគច្ឆតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកោ យាវតា ខោ បន សមណស្ស គោតមស្ស សាវកា គិហី ឱទាតវសនា សាវត្ថិយំ បដិវសន្តិ អយំ តេសំ អញ្ញតរោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អប្បសទ្ទកាមា ខោ បន តេ អាយស្មន្តោ អប្បសទ្ទវិនីតា អប្បសទ្ទស្ស វណ្ណវាទិនោ អប្បេវ នាម អប្បសទ្ទំ បរិសំ វិទិត្វា ឧបសង្កមិតព្វំ មញ្ញេយ្យាតិ ។ អថខោ តេ បរិព្វាជកា តុណ្ហី អហេសុំ ។

១ ម. សណ្ឋាបេសុំ ។

ហើយអង្គុយ ជជែកគ្នាពីតិរច្ឆានកថាផ្សេងៗ ។ អន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកទាំងនោះ បានឃើញអនាថបិណ្ឌិកគហបតី កំពុងដើរមកពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏ឃាត់គ្នាថា អ្នកទាំងឡាយនិយាយតិចៗ អ្នកទាំងឡាយ កុំនិយាយខ្លាំង (ព្រោះ) អនាថបិណ្ឌិកគហបតីនេះ ជាសាវកនៃសមណគោតម កំពុងមក ពួកគ្រហស្ថ អ្នកស្លៀកពាក់ស ជាសាវកនៃសមណគោតម ដែលនៅក្នុងក្រុងសាវត្ថីទាំងប៉ុន្មាន បណ្ដាគ្រហស្ថ ជាសាវកទាំងនោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីនេះ ជាសាវកម្នាក់ដែរ អ្នកមានអាយុទាំងនោះ ត្រេកអរនឹងសំឡេងតិច ហាត់នៅនឹងសំឡេងតិច និយាយសរសើរនូវសំឡេងតិច យើងធ្វើដូចម្ដេច ឲ្យទាល់តែអនាថបិណ្ឌិកគហបតី សំគាល់បរិស័ទមានសំឡេងតិចថា គួរចូលមកបាន ។ ទើបបរិព្វាជកទាំងនោះ នាំគ្នាសម្ងំស្ងាត់ ស្ងៀម ។

អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន តេ បរិព្វាជកា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេហិ អញ្ញតិត្ថិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា ឯតទវោចុំ វទេហិ គហបតិ កឹទិដ្ឋិកោ សមណោ គោតមោតិ ។ ន ខោ អហំ ភន្តេ ភគវតោ សព្វំ ទិដ្ឋឹ ជានាមីតិ ។ ឥតិ(១) កិរ ត្វំ គហបតិ ន សមណស្ស គោតមស្ស សព្វំ ទិដ្ឋឹ ជានាសិ វទេហិ គហបតិ កឹទិដ្ឋិកា ភិក្ខូតិ ។ ភិក្ខូនំបិ ខោ អហំ ភន្តេ ន សព្វំ ទិដ្ឋឹ ជានាមីតិ ។ ឥតិ កិរ ត្វំ គហបតិ ន សមណស្ស គោតមស្ស សព្វំ ទិដ្ឋឹ ជានាសិ នបិ ភិក្ខូនំ សព្វំ ទិដ្ឋឹ ជានាសិ

១ ឱ. ម. ឥតិ ។

គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅរកបរិព្វាជកទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយរាក់ទាក់សំណេះសំណាលជាមួយនឹងអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកទាំងនោះ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររាក់ទាក់ សំណេះសំណាលគួររលឹកហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ អន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកទាំងនោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរនិយាយប្រាប់ មកមើល ព្រះសមណគោតម មានសេចក្តីយល់ដូចម្តេច ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ឆ្លើយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទេ ។ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក សួរថា ម្នាលគហបតី បើអ្នកឯងនោះលោកមិនជ្រាបសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ព្រះសមណគោតមទេ ម្នាលគហបតី លោកចូរនិយាយប្រាប់មកចុះ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីយល់ដូចម្តេច ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ខ្ញុំក៏មិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ពួកភិក្ខុដែរ ។ ម្នាលគហបតី បើអ្នកមិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ព្រះសមណគោតម ទាំងមិនដឹងសេចក្តីយល់សព្វគ្រប់ របស់ពួកភិក្ខុ ដោយប្រការដូច្នេះ

វទេហិ គហបតិ កិំទិដ្ឋិកោសិ តុវន្តិ ។ ឯតំ ខោ ភន្តេ អម្ហាកំ ន ទុក្ករំ ព្យាកាតុំ យំទិដ្ឋិកា មយន្តិ(១) ឥង្ឃ តាវ អាយស្មន្តោ យថាសកានិ ទិដ្ឋិគតានិ ព្យាករោន្តុ បច្ឆាបេតំ អម្ហាកំ ន(២) ទុក្ករំ ភវិស្សតិ ព្យាកាតុំ យំទិដ្ឋិកា មយន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ បរិព្វាជកោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ គហបតីតិ ។ អញ្ញតរោបិ ខោ បរិព្វាជកោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ គហបតីតិ ។ អញ្ញតរោបិ ខោ បរិព្វាជកោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច អន្តវា លោកោ... អនន្តវា លោកោ...

១ ម. ឥង្ឃ ខ្ញុំ ។ ២ ម. ទោ ។

ម្នាលគហបតី លោកមានប្រសាសន៍មកមើល ចុះលោកមានសេចក្តីយល់ដូចម្តេច ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ យើងមានសេចក្តីយល់បែបណា ការដែលយើងព្យាករនូវសេចក្តីយល់បែបនុ៎ះ មិនជាការក្រទេ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ព្យាករសេចក្តីយល់ទាំងឡាយ តាមសមគួរ របស់ខ្លួនមុនចុះ យើងមានសេចក្តីយល់បែបណា ការដែលយើង នឹងព្យាករនូវសេចក្តីយល់បែបនុ៎ះ មិនជាការក្រទេ សឹមយើងព្យាករ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ កាលដែលអនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ មានបរិព្វាជកម្នាក់និយាយ នឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាមានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ ។ មានបរិព្វាជកម្នាក់ទៀត និយាយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាមានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ ។ មានបរិព្វាជកម្នាក់ទៀត និយាយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាមានសេចក្តីយល់យ៉ាងនេះថា លោកមានទីបំផុត... លោកមិនមានទីបំផុត...

តំ ជីវំ តំ សរីរំ... អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ គហបតិ ។ ឯវំ វុត្តេ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ តេ បរិព្វាជកេ ឯតទវោច យាយំ ភន្តេ អាយស្មា ឯវមាហ សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ គហបតីតិ ឥមស្ស អយមាយស្មតោ ទិដ្ឋិ អត្តនោ វា អយោនិសោ មនសិការហេតុ ឧប្បន្នា បរតោឃោសប្បច្ចយា(១) វា សា ខោ បនេសា ទិដ្ឋិ ភូតា សង្ខតា ចេតយិតា បដិច្ចសមុប្បន្នា យំ ខោ បន កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ

១. ម. បរតោ ឃោសប្បច្ចយា ។

ជីវៈនោះគឺសរីរៈនោះ... ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃ... សត្វស្លាប់ទៅ កើតទៀត... សត្វស្លាប់ទៅ មិនកើតទៀត... សត្វស្លាប់ទៅ កើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន... សត្វស្លាប់ទៅ កើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ ។ កាលដែលពួកបរិព្វាជក និយាយយ៉ាងនេះហើយ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយនឹងពួកបរិព្វាជកទាំងនោះ យ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ លោកដ៏មានអាយុណា និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាយល់យ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ សេចក្តីយល់របស់លោកដ៏មានអាយុនេះ កើតឡើង ព្រោះហេតុនៃការមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយនៃខ្លួនឯង ព្រោះហេតុនៃសំឡេងរបស់បុគ្គលដទៃ សេចក្តីយល់នោះ កើតមានហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយព្រោះអាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់ណាមួយ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ ព្រោះអាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់នោះ មិនទៀង របស់ណា មិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ

យំ ទុក្ខំ តទេវ សោ អាយស្មា អល្លីនោ តទេវ សោ អាយស្មា អជ្ឈុបគតោ ។ យោ ចាយំ ភន្តេ អាយស្មា ឯវមាហ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ គហបតីតិ ឥបស្សាមិ អយមាយស្មតោ ទិដ្ឋិ អត្តនោ វា អយោនិសោ មនសិការហេតុ ឧប្បន្នា បរតោ ឃោសប្បច្ចយា វា សា ខោ បនេសា ទិដ្ឋិ ភូតា សង្ខតា ចេតយិតា បដិច្ចសមុប្បន្នា យំ ខោ បន កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តទេវ សោ អាយស្មា អល្លីនោ តទេវ សោ អាយស្មា អជ្ឈុបគតោ ។ យោ ចាយំ ភន្តេ អាយស្មា ឯវមាហ អន្តវា លោកោ... អនន្តវា លោកោ... តំ ជីវំ តំ សរីរំ... អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ... ហោតិ

របស់ណាជាទុក្ខ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថា ជាប់ស្អិតនឹងរបស់នោះឯង លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថា ជំពាក់ស្អិតនឹងរបស់នោះឯង ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ លោកដ៏មានអាយុណា និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាមានសេចក្ដីយល់យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិត ។ សេចក្ដីយល់ របស់លោកដ៏មានអាយុនេះ កើតឡើង ព្រោះហេតុមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយឧបាយនៃខ្លួន ឬ ។ ព្រោះហេតុតែសំឡេងរបស់បុគ្គលដទៃ សេចក្ដីយល់នោះ កើតមានហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ ព្រោះអាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់ណាមួយ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ ព្រោះអាស្រ័យគ្នាកើតហើយ របស់នោះមិនទៀង របស់ណាមិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ របស់ណាជាទុក្ខ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថា ជាប់ស្អិតនឹងរបស់នោះ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះថាជំពាក់ស្អិតនឹងរបស់នោះ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ លោកដ៏មានអាយុណា និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អាត្មាមានសេចក្ដីយល់យ៉ាងនេះថា លោកមានទីបំផុត... លោកមិនមានទីបំផុត... ជីវិតនោះ គឺសរីរៈនោះ... ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ...

តថាគតោ បរម្មរណា ... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ អហំ គហបតីតិ យាបនាយំ អាយស្មតោ ទិដ្ឋិ អត្តតោ វា អយោនិសោ មនសិការហេតុ ឧប្បន្នា បរតោឃោស-បច្ចយា វា សា ខោ បនេសា ទិដ្ឋិ ភូតា សង្ខតា ចេតយិតា បដិច្ចសមុប្បន្នា យំ ខោ បន កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តទេវ សោ អាយស្មា អល្លីនោ តទេវ សោ អាយស្មា អជ្ឈុបគតោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ តេ បរិព្វាជកា អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ ឯតទវោចុំ ព្យាកតានិ ខោ គហបតិ អម្ហេហិ សព្វេហេវ យថាសកានិ ទិដ្ឋិគតានិ វទេហិ គហបតិ កឹទិដ្ឋិកោសិ ត្វំ ។

សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មាន មិនកើតទៀត ក៏មាន... សត្វស្លាប់កើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ សេចក្តីយល់របស់លោកដ៏មានអាយុនេះ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុនៃការមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយឧបាយនៃខ្លួន ឬ ព្រោះហេតុនៃសំឡេង របស់បុគ្គលដទៃ សេចក្តីយល់នោះ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់ណាមួយ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យគ្នា កើតហើយ របស់នោះ មិនទៀង របស់ណាមិនទៀង របស់នោះ ជាទុក្ខ របស់ណា ជាទុក្ខ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះជាជាប់ស្អិតនឹងរបស់នោះ លោកដ៏មានអាយុនោះ ឈ្មោះជាដ៏ពាក់ស្អិតនឹងរបស់នោះ ។ កាលដែលអនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ បរិព្វាជកនោះ និយាយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី ពួកយើងទាំងអស់គ្នា បានព្យាករសេចក្តីយល់ តាមសមគួររបស់ខ្លួនហើយ ម្នាលគហបតី លោកមានប្រសាសន៍ មកមើលចុះ លោកមានសេចក្តីយល់ដូចម្តេច ។

យំ ខោ បន ភន្តេ កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ **ឯវំទិដ្ឋិកោ** ខោ អហំ ភន្តេតិ ។ យំ ខោ **គហបតិ** កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តទេវ ត្វំ គហបតិ អល្លីនោ តទេវ ត្វំ គហបតិ អជ្ឈុបគតោតិ ។ យំ ខោ បន ភន្តេ កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ ចេតយិតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ តទនិច្ចំ យទនិច្ចំ តំ ទុក្ខំ យំ ទុក្ខំ តំ នេតំ មម នេសោហមស្មិ ន មេសោ អត្តាតិ ឯវមេតំ យថាភូតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋំ តស្ស ច ឧត្តរឹ និស្សរណំ យថាភូតំ បជានាមីតិ ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ឆ្លើយតបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ របស់ណា កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យគ្នាកើតហើយ របស់នោះ មិនទៀង របស់ណា មិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ របស់ណាជាទុក្ខ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ខ្ញុំមានសេចក្តីយល់របស់នោះយ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ នុ៎ះមិនមែនជាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ។ ម្នាលគហបតី របស់ណាមួយ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យគ្នាកើតហើយ របស់នោះមិនទៀង របស់ណាមិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ របស់ណាជាទុក្ខ ម្នាលគហបតី អ្នកឈ្មោះថាជាប់ស្អិតនឹងរបស់នោះ ម្នាលគហបតី អ្នកឈ្មោះថាជំពាក់ស្អិតនឹងរបស់នោះ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ របស់ណាមួយ កើតហើយ បច្ច័យតាក់តែងហើយ គិតហើយ អាស្រ័យគ្នាកើតហើយ របស់នោះ មិនទៀង របស់ណា មិនទៀង របស់នោះជាទុក្ខ របស់ណា ជាទុក្ខ ខ្ញុំយល់របស់នោះ ដោយប្រពៃ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ត្រឹមត្រូវ តាមសេចក្តីពិតយ៉ាងនេះថា នុ៎ះមិនមែនរបស់អញ នុ៎ះមិនមែនជាអញ នុ៎ះមិនមែនជាខ្លួនរបស់អញឡើយ ទាំងខ្ញុំដឹងច្បាស់នូវការរលាស់ចេញ នូវរបស់នោះ តទៅទៀត តាមសេចក្តីពិត ។

ឯវំ វុត្តេ តេ បរិព្វាជកា តុណ្ហីភូតា មង្កុភូតា បត្តក្ខន្ធា អធោមុខា បជ្ឈាយន្តា អប្បដិភាណា និសីទិំសុ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ តេ បរិព្វាជកេ តុណ្ហីភូតេ មង្កុភូតេ បត្តក្ខន្ធេ អធោមុខេ បជ្ឈាយន្តេ អប្បដិភាណេ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យាវតកោ អហោសិ តេហិ អញ្ញតិត្ថិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិំ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ ភគវតោ អារោចេសិ ។ សាធុ សាធុ គហបតិ ឯវំ ខោ តេ គហបតិ មោឃបុរិសា កាលេន កាលំ សហធម្មេន សុនិគ្គហិតំ និគ្គហេតព្វាតិ ។ អថខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។

កាលដែលអនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ បរិព្វាជកទាំងនោះ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ទ្រេត សំយុងមុខ អង្គុយសញ្ជប់សញ្ជឹង ខានប្រតិភាណ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ដឹងថា បរិព្វាជកទាំងនោះ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ទ្រេត សំយុងមុខ សញ្ជប់សញ្ជឹង ខានប្រតិភាណ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលការចរចាទាំងប៉ុន្មាន (ដែលខ្លួននិយាយ) ជាមួយនឹងអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកទាំងនោះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលគហបតី ល្អហើយ ៗ ម្នាលគហបតី អ្នកត្រូវផ្ចាញ់ផ្ចាល់មោឃបុរសទាំងនោះ ឲ្យរៀបរយតាមគន្លងធម៌ សព្វ ៗ កាលយ៉ាងនេះចុះ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ ណែនាំអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។

អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា អចិរបក្កន្តេ អនាថបិណ្ឌិកេ គហបតិម្ហិ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យោបិ សោ(១) ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ទីឃរត្តំ អបេតនេត្តោ(២) ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ សោបិ ឯវមេវ អញ្ញតិត្ថិយេ បរិព្វាជកេ សហធម្មេន សុនិគ្គហិតំ និគ្គហេយ្យ(៣) យថាតំ អនាថបិណ្ឌិកេន គហបតិនា និគ្គហិតាតិ ។

(៩៤) ឯកំ សមយំ ភគវា ចម្បាយំ វិហរតិ គគ្គរាយ បោក្ខរណិយា តីរេ ។ អថខោ វជ្ជិយមាហិតោ គហបតិ ទិវា ទិវស្ស ចម្បាយ និក្ខមិ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ។

១ ម. ម. សោ ។ ២ ម. ម. ភិក្ខុ វស្សសតូបសម្បន្នោ ទិស្សន្តិ ។ ៣ ម. ម. និគ្គណ្ហេយ្យ ។

លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ ណែនាំឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយហើយ ទើបអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយធ្វើប្រទក្សិណរួចចេញទៅ ។ កាលអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចេញទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាបួសក្រើមត្រៃ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ អស់កាលយូរ ភិក្ខុនោះ គួរផ្ចាញ់ផ្ចាល់ នូវពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ឲ្យរាបទាប តាមសហធម៌ ដូចអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ផ្ចាញ់ផ្ចាល់ហើយនេះដូច្នោះ ។

(៩៤) សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្បែរឆ្នេរស្រះបោក្ខរណី ឈ្មោះ គគ្គរា ទៀបក្រុងចម្បា ។ គ្រានោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី ចេញអំពីក្រុងចម្បាទៅតាំងពីថ្ងៃត្រង់ ដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

អថ ខោ វជ្ជិយមាហិតស្ស គហបតិស្ស ឯតទហោសិ អកាលោ ខោ តាវ ភគវន្តំ ទស្សនាយ បដិសល្លីនោ ភគវា មនោភាវនីយានំ(១) ភិក្ខូនំ អកាលោ ទស្សនាយ បដិសល្លីនា មនោភាវនីយា ភិក្ខូ យន្នូនាហំ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមេយ្យន្តិ ។ អថ ខោ វជ្ជិយមាហិតោ គហបតិ យេន អញ្ញតិត្ថិយានំ បរិព្វាជកានំ អារាមោ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា សង្គម្ម សមាគម្ម ឧន្នាទិនោ ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា អនេកវិហិតំ តិរច្ឆានកថំ កថេន្តា និសិន្នា ហោន្តិ ។ អទ្ទសំសុ ខោ តេ អញ្ញតិត្ថិយា បរិព្វាជកា វជ្ជិយមាហិតំ គហបតឹ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន អញ្ញមញ្ញំ សណ្ឋបេសុំ អប្ប-សទ្ទា ភោន្តោ ហោន្តុ មា ភោន្តោ សទ្ទមកត្ថ

១ ឱ. ម. មនោភាវនីយានម្បិ ។

លំដាប់នោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា កាលនេះ ជាកាលមិនគួរ ដើម្បីនឹងគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគទេ ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ កំពុងសម្ងំ កាលនេះ ជាកាលមិនគួរ ដើម្បីនឹងចូលគាល់ភិក្ខុទាំងឡាយអ្នកចំរើនសមាធិចិត្តទេ ព្រោះភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកចំរើនសមាធិចិត្ត កំពុងសម្ងំដែរ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញ ចូលទៅឯអារាមរបស់ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកសិនចុះ ។ លំដាប់នោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី ចូលទៅឯអារាម របស់ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ។ សម័យនោះ ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ប្រជុំគ្នា មកជួបជុំ និយាយឆោកកាក អឺកកង រំពង អឺងយងដែលគ្នា ពីតិរច្ឆានកថា ផ្សេងៗ ។ អន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកទាំងនោះ បានឃើញវជ្ជិយមាហិតគហបតី កំពុងដើរមកពីចំងាយ លុះឃើញហើយ ក៏ឃាត់គ្នានឹងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយ និយាយតិចៗ អ្នកទាំងឡាយកុំនិយាយខ្លាំង (ព្រោះ)

អយំ វជ្ជិយមាហិតោ គហបតិ អាគច្ឆតិ សមណស្ស គោតមស្ស សាវកោ ។ យាវតា ខោ បន សមណស្ស គោតមស្ស សាវកា គិហី ឱទាតវសនា ចម្បាយំ បដិវសន្តិ អយំ តេសំ អញ្ញតរោ វជ្ជិយមាហិតោ គហបតិ ។ អប្បសទ្ទកាមា ខោ បន តេ អាយស្មន្តោ អប្បសទ្ទវិនីតា អប្បសទ្ទស្ស វណ្ណវាទិនោ អប្បេវ នាម អប្បសទ្ទំ បរិសំ វិទិត្វា ឧបសង្កមិតព្វំ មញ្ញេយ្យាតិ ។ អថខោ តេ បរិព្វាជកា តុណ្ហី អហេសុំ ។ អថខោ វជ្ជិយមាហិតោ គហបតិ យេន[១] បរិព្វាជកា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេហិ អញ្ញតិត្ថិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិំ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ វជ្ជិយមាហិតំ គហបតឹ តេ បរិព្វាជកា ឯតទវោចុំ

១ ម. អញ្ញត្ថ តេតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

វជ្ជិយមាហិតគហបតីនេះ ជាសាវកសមណគោតម កំពុងមក ។ ពួកគ្រហស្ថអ្នកស្លៀកពាក់ស ជាសាវកសមណគោតម ដែលនៅក្នុងក្រុងចម្ពា ចំនួនប៉ុន្មាន បណ្តាគ្រហស្ថជាសាវកទាំងនោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតីនេះ ជាសាវកម្នាក់ដែរ ។ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ត្រូវការតែសំឡេងតិច ហាត់តែសំឡេងតិច និយាយសរសើរតែសំឡេងតិច បើនឹងធ្វើដូចម្តេច ឲ្យទាល់តែវជ្ជិយមាហិតគហបតី សំគាល់ថាបរិស័ទ មានសំឡេងតិចជាគួរចូលមករក ។ ទើបបរិព្វាជកទាំងនោះ នាំគ្នាស្ងៀម ។ លំដាប់នោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី ចូលទៅរកបរិព្វាជកទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយរាក់ទាក់ សំណេះសំណាល ជាមួយនឹងអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកទាំងនោះ លុះបង្ហើយពាក្យដែលគួររាក់ទាក់ សំណេះសំណាល គួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវជ្ជិយមាហិតគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បរិព្វាជកទាំងនោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា

សច្ចំ កិរ គហបតិ សមណោ គោតមោ សព្វំ តបំ គរហតិ សព្វំ តបស្សឹ លូខាជីវឹ ឯកំសេន ឧបក្កោសតិ ឧបវទតីតិ ។ ន ខោ ភន្តេ ភគវា សព្វំ តបំ គរហតិ នបិ សព្វំ តបស្សឹ លូខាជីវឹ ឯកំសេន ឧបក្កោសតិ ឧបវទតិ ។ គារយ្ហំ ខោ ភន្តេ ភគវា គរហតិ បសំសិយំ(១) បសំសតិ គារយ្ហំ ខោ បន ភន្តេ ភគវា គរហន្តោ បសំសិយំ(២) បសំសន្តោ វិភជ្ជវាទី(៣) ភគវា ន សោ ភគវា ឯត្ថ ឯកំសវាទីតិ(៤) ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ បរិព្វាជកោ វជ្ជិយមាហិតំ គហបតឹ ឯតទវោច អាគមេហិ ត្វំ គហបតិ យស្ស ត្វំ សមណស្ស គោតមស្ស វណ្ណំ ភាសសិ

១–២ ម. បសំសិតព្វំ ។ ៣ ឱ. ម. វិភជ្ជវាទោ ។ ៤ ឱ. ម. ឯកំសវាទីតិ ។

ម្នាលគហបតី ឮថា ព្រះសមណគោតម តែងតិះដៀលតបធម៌ទាំងនោះ ត្មះតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់បុគ្គលមានតបៈ រស់នៅដោយសេចក្តីសៅហ្មងទាំងអស់ តែម្យ៉ាងមែនឬ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនមែនតិះដៀលតបធម៌ទាំងអស់ ទាំងមិនត្មះតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់បុគ្គលមានតបៈ រស់នៅដោយសេចក្តីសៅហ្មងទាំងអស់ តែម្យ៉ាងទេ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ តែងតិះដៀលបុគ្គល ដែលគេគួរតិះដៀល តែងសរសើរបុគ្គល ដែលគេគួរសរសើរ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ តិះដៀលបុគ្គល ដែលគេគួរតិះដៀល សរសើរបុគ្គល ដែលគេគួរសរសើរ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គសំដែងចែកញែក ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ព្រះអង្គមិនមែនជាអ្នកសំដែងទៅ ក្នុងហេតុនុ៎ះទេ ។ កាលដែលវជ្ជិយមាហិតគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ មានបរិព្វាជកម្នាក់ និយាយនឹងវជ្ជិយមាហិតគហបតី យ៉ាងនេះថា ម្នាលគហបតី អ្នកចូរបង្អង់សិន អ្នកនិយាយសរសើរគុណ នៃព្រះសមណគោតមណា

សោ សមណោ គោតមោ វេនយិកោ អប្បញ្ញត្តិកោតិ ។ ឯត្ថាហំ ភន្តេ អាយស្មន្តេ វក្ខាមិ សហធម្មេន ឥទំ កុសលន្តិ ភន្តេ ភគវតា បញ្ញត្តំ ឥទំ អកុសលន្តិ ភន្តេ ភគវតា បញ្ញត្តំ ឥតិ កុសលាកុសលំ ភគវា បញ្ញាបយមានោ សបញ្ញត្តិកោ(១) ន សោ ភគវា វេនយិកោ អប្បញ្ញត្តិកោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ(២) បរិព្វាជកា តុណ្ហីភូតា មង្កុភូតា បត្តក្ខន្ធា អធោមុខា បជ្ឈាយន្តា អប្បដិភាណា និសីទិំសុ ។ អថខោ វជ្ជិយមាហិតោ គហបតិ តេ បរិព្វាជកេ តុណ្ហីភូតេ មង្កុភូតេ បត្តក្ខន្ធេ អធោមុខេ

---

១ ឱ. ម. សបញ្ញត្តិកោ ភគវាតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. ឯវំវុត្តេ តេតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ព្រះសមណគោតមនោះ ជាអ្នកញ៉ាំងសត្វឲ្យវិនាស ជាអ្នកបញ្ញត្តព្រះនិព្វាន មិនច្បាស់លាស់ទេ ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ខ្ញុំសូមនិយាយនឹងលោកដ៏មានអាយុ តាមគន្លងធម៌ ត្រង់រឿងនេះបន្តិច បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ (ព្រោះ) ពាក្យនេះ ជាកុសល ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តហើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ពាក្យនេះ ជាអកុសល ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តហើយ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ បញ្ញត្តនូវកុសលនឹងអកុសល ដោយប្រការដូច្នេះ ឈ្មោះថាជាអ្នកបញ្ញត្តព្រះនិព្វានត្រឹមត្រូវ ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ មិនមែនជាអ្នកញ៉ាំងសត្វឲ្យវិនាស មិនមែនជាអ្នកបញ្ញត្តព្រះនិព្វាន មិនច្បាស់លាស់ទេ ។ កាលដែលវជ្ជិយមាហិតគហបតី និយាយយ៉ាងនេះហើយ បរិព្វាជកទាំងឡាយ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ឱនក ស្យុងមុខ អង្គុយសញ្ជប់សញ្ជឹង គ្មានបដិភាណ ។ លំដាប់នោះ វជ្ជិយមាហិតគហបតី ដឹងថា បរិព្វាជកទាំងនោះ នៅស្ងៀម អៀនខ្មាស ឱនក ស្យុងមុខ

បជ្ឈាយន្តេ អប្បដិភាណេ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យាវតកោ អហោសិ តេហិ អញ្ញតិត្ថិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធឹ កថាសល្លាបោ តំ សព្វំ ភគវតោ អារោចេសិ ។ សាធុ សាធុ គហបតិ ឯវំ ខោ តេ គហបតិ មោឃបុរិសា កាលេន កាលំ សហធម្មេន សុនិគ្គហិតំ និគ្គហេតព្វា ។ នាហំ គហបតិ សព្វំ តបំ តបិតព្វន្តិ វទាមិ ន ចាហំ គហបតិ សព្វំ តបំ ន តបិតព្វន្តិ វទាមិ នាហំ គហបតិ សព្វំ សមាទានំ សមាទិតព្វន្តិ វទាមិ ន ចាហំ គហបតិ សព្វំ សមាទានំ ន សមាទិតព្វន្តិ វទាមិ នាហំ គហបតិ សព្វំ បធានំ បទហិតព្វន្តិ វទាមិ ន ចាហំ គហបតិ សព្វំ បធានំ ន បទហិតព្វន្តិ វទាមិ

សញ្ជប់សញ្ជឹង គ្មានបដិភាណ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលការចរចា ទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្លួននិយាយជាមួយនឹងអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជកទាំងឡាយនោះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលគហបតី ល្អហើយ ។ ម្នាលគហបតី អ្នកត្រូវផ្ចាញ់ផ្ចាល់មោឃបុរសទាំងនោះ ឲ្យរៀបរយ តាមគន្លងធម៌ សព្វៗកាល យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលគហបតី តថាគតមិនហៅតបៈ ថាជាធម៌ ដែលគេត្រូវដុតកំដៅទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត ក៏មិនហៅតបៈ ថាជាធម៌ ដែលគេមិនត្រូវដុតកំដៅទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅការសមាទាន ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវសមាទានទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅការសមាទាន ថាជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវសមាទានទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅបធានៈ ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវដំកល់ទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅបធានៈ ថាជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវដំកល់ទាំងអស់ទេ

ណាហំ គហបតិ សព្វំ បដិនិស្សគ្គំ(១) បដិ-និស្សជ្ជិតព្វន្តិ វទាមិ ន បនាហំ គហបតិ សព្វំ បដិនិស្សគ្គំ ន បដិនិស្សជ្ជិតព្វន្តិ វទាមិ ណាហំ គហបតិ សព្វំ វិមុត្តិំ(២) វិមុច្ចិតព្វន្តិ(៣) វទាមិ ន បនាហំ គហបតិ សព្វំ វិមុត្តិំ ន វិមុច្ចិតព្វន្តិ វទាមិ យញ្ហិ គហបតិ តបំ តបតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូបំ តបំ ន តបិតព្វន្តិ វទាមិ ។ យញ្ច ខ្វាស្ស គហបតិ តបំ តបតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបំ តបំ តបិតព្វន្តិ វទាមិ ។ យញ្ហិ គហ-បតិ សមាទានំ សមាទិយតោ(៤) អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូបំ សមាទានំ ន សមាទិតព្វន្តិ វទាមិ ។

១ ឱ. ម. សព្វោ បដិនិស្សគ្គោ ។ ២ ឱ. ម. សព្វា វិមុត្តិ ។ ៣ ម. វិមុច្ចិតព្វាតិ ។ ៤ ឱ. ម. សមាទិយតោ ។

ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅបដិនិស្សគ្គៈ ជាធម៌ ដែលគេត្រូវលះបង់ទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅវិមុត្តិ ជាធម្មជាតិ ដែលគេត្រូវរួចស្រឡះទាំងអស់ទេ។ ម្នាលគហបតី តថាគត មិនហៅវិមុត្តិ ជាធម្មជាតិ ដែលគេមិនត្រូវរួចស្រឡះទាំងអស់ទេ ម្នាលគហបតី ព្រោះថា កាលបុគ្គលដុតកំដៅដោយតបៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ ទើបតថាគត ហៅតបៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ជាធម៌ ដែលគេមិនត្រូវដុតកំដៅ ។ ម្នាលគហបតី លុះតែបុគ្គលនោះ ដុតកំដៅ ដោយតបៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង ទើបតថាគត ហៅតបៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ជាធម៌ ដែលគេត្រូវដុតកំដៅ ។ ម្នាលគហបតី កាលបុគ្គលកាន់យក ដោយការសមាទានណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសល-ធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគតហៅ ការសមាទានមានសភាពយ៉ាងនេះ ជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវសមាទាន ។

យញ្ច ខ្វាស្ស គហបតិ សមាទានំ សមាទយតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបំ សមាទានំ សមាទិតព្វន្តិ វទាមិ ។ យញ្ហិ គហបតិ បធានំ បទហតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូបំ បធានំ ន បទហិតព្វន្តិ វទាមិ ។ យញ្ច ខ្វាស្ស គហបតិ បធានំ បទហតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបំ បធានំ បទហិតព្វន្តិ វទាមិ ។ យញ្ហិ គហបតិ បដិនិស្សគ្គំ បដិនិស្សជ្ជតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូបោ បដិនិស្សគ្គោ ន បដិនិស្សជ្ជិតព្វោតិ វទាមិ ។ យញ្ច ខ្វាស្ស គហបតិ បដិនិស្សគ្គំ បដិនិស្សជ្ជតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបោ បដិនិស្សគ្គោ បដិនិស្សជ្ជិតព្វោតិ វទាមិ ។

ម្នាលគហបតី លុះតែបុគ្គលនោះ កាន់យក ដោយការសមាទាន ណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង តថាគត ហៅការសមាទាន មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវកាន់យក ។ ម្នាលគហបតី កាលបុគ្គល ដំកល់ដោយបធានៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគត ហៅបធានៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាកិច្ច ដែលគេមិនត្រូវដំកល់ ។ ម្នាលគហបតី លុះតែបុគ្គលនោះ ដំកល់ ដោយបធានៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង តថាគត ហៅបធានៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាកិច្ច ដែលគេត្រូវដំកល់ ។ ម្នាលគហបតី កាលបុគ្គលលះ ដោយបដិនិស្សគ្គៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគត ហៅបដិនិស្សគ្គៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម៌ ដែលគេមិនត្រូវលះ ។ ម្នាលគហបតី លុះតែបុគ្គលនោះលះ ដោយបដិនិស្សគ្គៈណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង តថាគត ហៅបដិនិស្សគ្គៈ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម៌ ដែលគេត្រូវលះ ។

យញ្ហិ គហបតិ វិមុត្តិ វិមុត្តតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរូបា វិមុត្តិ ន វិមុត្តិគ្គាហិ វទាមិ ។ យញ្ច ខ្វាស្ស គហបតិ វិមុត្តិ វិមុត្តតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូបា វិមុត្តិ វិមុត្តិគ្គាហិ វទាមីតិ ។ អថខោ វជ្ជិយមាហិតោ គហបតិ ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ភគវា អចិរបក្កន្តេ វជ្ជិយមាហិតេ គហបតិម្ហិ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ យោបិ សោ[1] ភិក្ខុ ទីឃរត្តំ អប្បរជក្ខោ ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ សោបិ ឯវមេវ អញ្ញតិត្ថិយេ បរិព្វាជកេ សហធម្មេន សុនិគ្គហិតំ និគ្គណ្ហេយ្យ យថាតំ វជ្ជិយមាហិតេន គហបតិនា និគ្គហិតាតិ ។

១ ម. សោ ភិក្ខវេ ។ ឱ. សោ ។

ម្នាលគហបតី កាលបុគ្គលរួចស្រឡះ ដោយវិមុត្តិណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ តថាគត ហៅវិមុត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម្មជាតិ ដែលគេមិនគួររួចស្រឡះ ។ ម្នាលគហបតី លុះតែបុគ្គលនោះ រួចស្រឡះ ដោយវិមុត្តិណា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ សាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ ចំរើនឡើង តថាគត ហៅវិមុត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ ថាជាធម្មជាតិ ដែលគេគួររួចស្រឡះ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏វជ្ជិយមាហិតគហបតី ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយធ្វើប្រទក្សិណ ចៀសចេញទៅ ។ កាលដែលវជ្ជិយមាហិតគហបតី ចៀសចេញទៅ មិនទាន់យូរប៉ុន្មាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុណា មានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក (មិនសូវទៀនឆ្លាស់) ក្នុងធម្មវិន័យនេះ អស់កាលយូរ ភិក្ខុនោះឯង គួរផ្ចាញ់ផ្ចាល់ពួកអន្យតិរ្ថិយបរិព្វាជក ឲ្យរៀបរាយ តាមសហធម៌ ដូចជា វជ្ជិយមាហិតគហបតី ដែលផ្ចាញ់ផ្ចាល់យ៉ាងនេះបាន ។

(៩៥) អថខោ ឧត្តិយោ បរិព្វាជកោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ឧត្តិយោ បរិព្វាជកោ ភគវន្តំ ឯតទវោច កឹ នុ ខោ ភោ គោតម សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ ឧត្តិយ មយា សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ កឹ បន ភោ គោតម អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ អព្យាកតំ មយា អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ គោតម អន្តវា លោកោ ... អនន្តវា លោកោ ... តំ ជីវំ តំ សរីរំ ... អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ...

(៩៥) លំដាប់នោះ ឧត្តិយបរិព្វាជក ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយរាក់ទាក់ សំណេះសំណាលជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររាក់ទាក់ សំណេះសំណាល គួររំលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះឧត្តិយបរិព្វាជក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ចុះលោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេឬដូចម្ដេច ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតនេះ តថាគត មិនដែលព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ចុះលោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេឬដូចម្ដេច ។ ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតនេះ តថាគត ក៏មិនដែលព្យាករដែរ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន ចុះលោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ជីវិតនោះនឹងសរីរៈនោះ ... ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ...

ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ គោតម សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ អព្យាកតំ ខោ ឯតំ ឧត្តិយ មយា សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ កឹ បន ភោ គោតម អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ អព្យាកតំ មយា អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ គោតម អន្តវា លោកោ ... អនន្តវា លោកោ ... តំ ជីវំ តំ សរីរំ ...

សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ។ ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិត នេះក៏តថាគត មិនព្យាករដែរ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំសួរថា ចុះលោកនេះទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ដូច្នេះ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា លោកទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតនេះ តថាគត មិនព្យាករទេ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំសួរថា ចុះលោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ដូច្នេះ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតនេះ តថាគតក៏មិនព្យាករដែរ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចំរើន កាលខ្ញុំសួរថា លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះ ...

អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ឯតម្បិ ខោ ឧត្តិយ អព្យាកតំ មយា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ អថ កិញ្ចរហិ ភោតា គោតមេន ព្យាកតន្តិ ។ អភិញ្ញា(១) ខោ អហំ ឧត្តិយ សាវកានំ ធម្មំ ទេសេមិ សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្ពានស្ស សច្ឆិកិរិយាយាតិ ។ យំ បនេតំ ភវំ គោតមោ អភិញ្ញា(២) សាវកានំ ធម្មំ ទេសេតិ

១-២ ម.ឆ. អភិញ្ញាយ ។

ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មាន មិនកើតទៀត ក៏មាន សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃ មិនពិតទេ ឬដូចម្តេច ដូច្នេះ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលឧត្តិយៈ ពាក្យថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះពិត ពាក្យដទៃមិនពិតនេះ តថាគត ក៏មិនព្យាករដែរ កាលបើយ៉ាងនេះ ចុះព្រះគោតមដ៏ចំរើន ទ្រង់ព្យាករដូចម្តេចវិញ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលឧត្តិយៈ តថាគតដឹងច្បាស់ហើយ សំដែងធម៌ដល់សាវកទាំងឡាយ ដើម្បីបរិសុទ្ធិដល់ពួកសត្វ ដើម្បីកន្លងនូវសោកនិងការខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីអស់ទៅនៃទុក្ខទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវធម៌ ដែលគួរដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ។ ព្រះគោតមដ៏ចំរើន ដឹងច្បាស់នូវធម៌ណា ហើយសំដែងធម៌ ដល់ពួកសាវក

សត្តានំ វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោមនស្សានំ អត្ថង្គមាយ ញាយស្ស អធិគមាយ និព្វានស្ស សច្ឆិកិរិយាយ សព្វោ ច តេន លោកោ និយ្យាស្សតិ(១) ឧបឌ្ឍោ វា តិភាគោ វា(២) ។ ឯវំ វុត្តេ ភគវា តុណ្ហី អហោសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឯតទហោសិ មាហេវ ខោ ឧត្តិយោ បរិព្វាជកោ បាបកំ ទិដ្ឋិគតំ **បដិលភិ**(៣) សព្វសាមុក្កំសិកំ វត មេ សមណោ **គោតមោ** បញ្ហំ បុដ្ឋោ សំសាទេតិ(៤) នោ វិស្សជ្ជេតិ នូន ន វិសហតីតិ តទស្ស ឧត្តិយស្ស **បរិព្វាជកស្ស** ទីឃរត្តំ អហិតាយ ទុក្ខាយាតិ ។ អថខោ **អាយស្មា** អានន្ទោ ឧត្តិយំ បរិព្វាជកំ ឯតទវោច **តេនហាវុសោ** ឧត្តិយ ឧបមន្តេ ករិស្សាមិ ឧបមាយបិធេកច្ចេ វិញ្ញូ បុរិសា ភាសិតស្ស អត្ថំ **អាជានន្តិ** ។

---

១ ម. និយ្យិស្សតិ ។ ឱ. និយ្យតិ ។ ២ ម. ភាគំ ។ ឱ. ភាគំ វាតិ ។ ៣ ម. បដិលភតិ ។ ៤ ឱ. សំសារេតិ ។

ដើម្បីបរិសុទ្ធិដល់ពួកសត្វ ដើម្បីកន្លងនូវសោកនិងការខ្សឹកខ្សួល ដើម្បីអស់ទៅ នៃទុក្ខនិងទោមនស្ស ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវធម៌ ដែលគួរដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន ចុះធម៌នៃព្រះអង្គនឹងនាំពួកសត្វលោក ទាំងមូល ឬលោកពាក់កណ្តាល ឬក៏លោកទាំង ៣ ភាគ យកទៅ ដោយធម៌នោះ (បានទេ) ។ កាលដែលឧត្តិយបរិព្វាជក និយាយ យ៉ាងនេះហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស្ងៀម ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា កុំឲ្យឧត្តិយ-បរិព្វាជក បាននូវសេចក្តីយល់ដ៏លាមកថា គាត់សួរប្រស្នាទាំងអស់ ដែលកើតឡើង ដោយខ្លួនឯង ព្រះសមណគោតមពាល់ មិនឆ្លើយ ពិតជាឆ្លើយមិនរួច ដូច្នេះឡើយ ការបាននូវសេចក្តីយល់នោះ មិនជាប្រយោជន៍ ជាទុក្ខដល់ ឧត្តិយបរិព្វាជកនោះ អស់កាលយូរ ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាចំពោះឧត្តិយបរិព្វាជក យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោឧត្តិយៈ បើដូច្នោះ អាត្មានឹង ធ្វើសេចក្តីប្រៀបធៀប ឲ្យអ្នកស្តាប់ ពួកវិញ្ញូបុរសខ្លះ ក្នុង លោកនេះ យល់សេចក្តីនៃភាសិតបាន ដោយសារការប្រៀបធៀប ។

សេយ្យថាបិ អាវុសោ ឧត្តិយ រញ្ញោ បច្ចន្តិមំ នគរំ ទឡ្ហុទ្ទាលំ(១) ទឡ្ហបាការតោរណំ ឯកទ្វារំ ។ តត្រស្ស ទោវារិកោ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី អញ្ញាតានំ និវារេតា ញាតានំ បវេសេតា សោ តស្ស នគរស្ស សមន្តា(២) អនុបរិយាយបថំ អនុក្កមមានោ ន បស្សេយ្យ បាការសន្ធឹ វា បាការវិវរំ វា អន្តមសោ ពិឡារនិស្សក្កនមត្តម្បិ(៣) តស្ស ន ឯវំ ញាណំ ហោតិ ឯត្តកា បាណា ឥមំ នគរំ បវិសន្តិ វា និក្ខមន្តិ វាតិ ។ អថ ខ្វាស្ស ឯវមេត្ថ ហោតិ យេ ខោ កេចិ ឱឡារិកា បាណា ឥមំ នគរំ បវិសន្តិ វា និក្ខមន្តិ វា សព្វេ តេ ឥមិនា ទ្វារេន បវិសន្តិ វា និក្ខមន្តិ វាតិ ។ ឯវមេវ ខោ អាវុសោ ឧត្តិយ ន តថាគតស្ស ឯវំ ឧស្សុក្កំ(៤) ហោតិ

១ ម. ទឡ្ហុទ្ទាបំ ។ ២ ម. សមន្តា អនុបរិយាយបថំ អនុក្កមតិ ។ ៣ ម. ពិឡារនិក្ខមនមត្តម្បិ ។ ៤ ម. ឧស្សុក្កំ ។

ម្នាលអាវុសោឧត្តិយៈ ដូចជាបច្ចន្តិមនគររបស់ព្រះរាជា នគរនោះមានប៉មដ៏មាំ មានកំពែងនិងរេចក្ដារដ៏មាំ មានទ្វារតែមួយ ។ ត្រង់ទ្វារនៃនគរនោះ មាននាយទ្វារប៉ិនប្រសប់ ឈ្លៀវឆ្លាស វាងវៃ ឃាត់ពួកជនដែលមិនស្គាល់ បើកឲ្យតែពួកជន ដែលស្គាល់ចូលបាន ឆ្មាំទ្វារនោះ ដើរយាមល្បាត តាមផ្លូវជិតកំពែង ជុំវិញនគរនោះ មិនឃើញទីតនៃកំពែង ទីធ្លុះនៃកំពែង ល្មមឆ្មាចូលចេញ គឺមិនបានឃើញ ឆ្មាំទ្វារនោះ ថែមទាំងមិនបានដឹងយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វប៉ុណ្ណេះ ចូលទៅកាន់នគរនេះ ឬចេញពីនគរនេះទេ ។ ឆ្មាំទ្វារនោះ គ្រាន់តែចំណាំ ត្រង់ទ្វារនុ៎ះយ៉ាងនេះថា ពួកសត្វធំៗណាមួយ ចូលមកកាន់នគរនេះ ឬចេញទៅ ពួកសត្វទាំងអស់នោះ ចូលក្តី ចេញក្តី តាមទ្វារនេះ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលអាវុសោឧត្តិយៈ ព្រះតថាគតមិនមានសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយ យ៉ាងនេះថា

សព្វោ វា តេន លោកោ និយ្យាស្សតិ ឧបឌ្ឍោ វា តិភាគោ វាតិ ។ អថខោ ឯតទេវ តថាគតស្ស ហោតិ យេ ខោ កេចិ លោកម្ហា និយ្យឹសុ វា និយ្យន្តិ វា និយ្យាស្សន្តិ(១) វា សព្វេ តេ បញ្ច នីវរណេ បហាយ ចេតសោ ឧបក្កិលេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណេ ចតូសុ សតិប្ប-ដ្ឋានេសុ សុប្បតិដ្ឋិតចិត្តា សត្ត ពោជ្ឈង្គេ យថាភូតំ ភាវេត្វា ឯវមេតេ លោកម្ហា និយ្យឹសុ វា និយ្យន្តិ វា និយ្យាស្សន្តិ(១) វាតិ ។ យេនេវ ខោ(២) ត្វំ អាវុសោ ឧត្តិយ ភគវន្តំ ឯតំ បញ្ហំ អបុច្ឆិ តេនេវេតំ(៣) បញ្ហំ ភគវន្តំ អញ្ញេន បរិយាយេន អបុច្ឆិ តស្មា តេ តំ ភគវា ន ព្យាកាសីតិ ។

១. ឱ. ម. និយ្យិស្សន្តិ ។ ២ ម. ត្វេវ ។ ៣ ឱ. តេនេវ តំ ។

តថាគតនឹងជញ្ជូនលោកទាំងមូល ឬលោកពាក់កណ្ដាល ឬក៏លោកទាំង ៣ ភាគ ទៅផុតចាកធម៌នោះៗ ។ ព្រះតថាគតគ្រាន់តែជ្រាបក្នុងហេតុនុ៎ះ យ៉ាងនេះថា តថាគតជញ្ជូនហើយ ឬកំពុងជញ្ជូន ឬក៏នឹងជញ្ជូនពួកសត្វ ណាមួយ ចាកលោកបាន (គង់តែ) សត្វទាំងអស់នោះ លះនីវរណធម៌ ទាំង ៥ ប្រការ ជាគ្រឿងសៅហ្មងចិត្ត ដែលធ្វើបញ្ញា ឲ្យមានកំឡាំងថយ ដំកល់ចិត្តស៊ប់ក្នុងសតិប្បដ្ឋាន ៤ ចំរើនពោជ្ឈង្គ ៧ តាមសេចក្ដីពិត ទើបតថាគតជញ្ជូនហើយ ឬកំពុងជញ្ជូន ឬក៏នឹងជញ្ជូនសត្វទាំងនុ៎ះ ចាកលោកយ៉ាងនេះ យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអាវុសោឧត្តិយៈ អ្នកបានសួរប្រស្នាណា នឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អ្នកបានសួរប្រស្នានោះ នឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយចំនងដទៃ ហេតុនោះ បានជាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់មិនព្យាករប្រស្នានោះ ឲ្យអ្នកស្ដាប់ ។

[៤៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា អានន្ទោ(១) រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ យេន តបោទា តេនុបសង្កមិ គត្តានិ បរិសិញ្ចិតុំ ។ តបោទាយ(២) គត្តានិ បរិសិញ្ចិត្វា បច្ចុត្តរិត្វា ឯកចីវរោ អដ្ឋាសិ គត្តានិ បុព្វាបយមានោ ។ កោកនុទោបិ ខោ បរិព្វាជកោ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ យេន តបោទា តេនុបសង្កមិ គត្តានិ បរិសិញ្ចិតុំ ។ អទ្ទសា(៣) ខោ កោកនុទោ បរិព្វាជកោ អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ អានន្ទំ ឯតទវោច ក្វេត្ថ(៤) អាវុសោតិ ។ អហមាវុសោ(៥) ភិក្ខូតិ ។ កតមេសំ អាវុសោ ភិក្ខូនំ ។ សមណានំ អាវុសោ សក្យបុត្តិយានំ(៦) ។ បុច្ឆេយ្យាម មយំ អាយស្មន្តំ កញ្ចិទេវ ទេសំ សចេ អាយស្មា នោ ឱកាសំ ករោតិ បញ្ហស្ស វេយ្យាករណាយាតិ ។

១ ឱ. ម. ឯកំ សមយំ រាជគហេ វិហរតិ តបោទារាមេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ អដ្ឋិ ។ ២ ម. តបោទេ ។ ៣ ម. អទ្ទស ។ ៤ ឱ. កោនុ ។ ៥ ឱ. អហម្បិ អាវុសោ ។ ៦ ឱ. ម. កតមេសំ ... អាវុសោ ភិក្ខូនន្តិ ។ សមណានំ ... អាវុសោ សក្យបុត្តិយានន្តិ ។

[៤៦] សម័យមួយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ដើរចូលទៅកាន់ស្ទឹងតបោទា ដើម្បីលាងស្រឡាបខ្លួន ។ លុះលាងស្រឡាបខ្លួន ក្នុងស្ទឹងតបោទាហើយ មានចីវរតែមួយឡើងមកឈរសំងិលខ្លួនឲ្យស្ងួតដូចមុន ។ កោកនុទបរិព្វាជកក្រោកឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយក៏ចូលទៅកាន់ស្ទឹងតបោទា ដើម្បីលាងស្រឡាបខ្លួនដែរ ។ កោកនុទបរិព្វាជក បានឃើញព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ កំពុងនិមន្តមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏សួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវុសោ លោកជាអ្វីដែរ ក្នុងពួកសមណៈទាំងនោះ ។ ម្នាលអាវុសោ យើងជាភិក្ខុ ។ ម្នាលអាវុសោ ពួកជនដូចម្តេចដែលហៅថា ភិក្ខុ ។ ម្នាលអាវុសោ ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍ ។ យើងសូមសួរហេតុណាមួយនឹងលោកដ៏មានអាយុ បើលោកដ៏មានអាយុ ឲ្យឱកាស ដើម្បីឆ្លើយប្រស្នា

បុច្ឆាវុសោ សុត្វា វេទិស្សាមាតិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ (១) ភវន្តិ ។ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឯវំទិដ្ឋិកោ សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ កឹ នុ ខោ(២) ភោ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ ភវន្តិ ។ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឯវំទិដ្ឋិកោ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ អន្តវា លោកោ ... អនន្តវា លោកោ ... តំ ជីវំ តំ សរីរំ ... អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ ភវន្តិ ។

១ ឱ. ម. ទិដ្ឋិ ។ ២ ឱ. ម. កឹ បន ។

ម្នាលអាវុសោ អ្នកចូរសួរមកចុះ យើងស្ដាប់ហើយនឹងប្រាប់បាន ។ ម្នាលលោកដ៏ចំរើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នេះទេ ។ ម្នាលលោកដ៏ចំរើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដែរឬ ។ ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ដូច្នេះទេ ។ ម្នាលលោកដ៏ចំរើន លោកមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះ ... ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅ រមែងកើតទៀតក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀតក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅ កើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ដែរឬ ។

ន ខោ អហំ អាវុសោ ឯវំទិដ្ឋិ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ។ តេនហិ ត្វំ ន ជានាសិ ន បស្សសីតិ ។ ន ខោ អហំ អាវុសោ ន ជានាមិ ន បស្សាមិ ជានាមហំ អាវុសោ បស្សាមីតិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិ ភវន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឯវំទិដ្ឋិ សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិ ភវន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឯវំទិដ្ឋិ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ កឹ នុ ខោ ភោ អន្តវា លោកោ ... អនន្តវា លោកោ ... តំ ជីវំ តំ សរីរំ ...

ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នេះទេ ។ បើដូច្នោះ លោកមិនដឹង មិនឃើញទេឬ ។ ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមែនមិនដឹង មិនមែនមិនឃើញទេ ម្នាលអាវុសោ យើងដឹង យើងឃើញ ។ កាលខ្ញុំសួរថា ម្នាលលោកដ៏ចំរើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា លោកទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នេះទេ ។ កាលខ្ញុំសួរថា ម្នាលលោកដ៏ចំរើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នេះទេ ។ កាលខ្ញុំសួរដូច្នេះថា ម្នាលលោកដ៏ចំរើន លោកមានទិដ្ឋិ យ៉ាងនេះថា លោកមានទីបំផុត... លោកមិនមានទីបំផុត... ជីវៈនោះ គឺសរីរៈនោះ...

អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ឯវំទិដ្ឋិកោ ភវន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ន ខោ អហំ អាវុសោ ឯវំទិដ្ឋិកោ នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ វទេសិ ។ តេនហិ ភវំ ន ជានាតិ ន បស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមានោ ន ខោ អហំ អាវុសោ ន ជានាមិ ន បស្សាមិ ជានាមហំ អាវុសោ បស្សាមីតិ វទេសិ ។ យថាកថំ បនាវុសោ ឥមស្ស ភាសិតស្ស អត្ថោ ទដ្ឋព្វោតិ ។ សស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ខោ អាវុសោ ទិដ្ឋិគតមេតំ អសស្សតោ លោកោ ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ខោ អាវុសោ ទិដ្ឋិគតមេតំ អន្តវា លោកោ... អនន្តវា លោកោ... តំ ជីវំ តំ សរីរំ...

ជីវិតដទៃ សរីរៈដទៃ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មាន.. សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ក៏មាន... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតខ្លះ មិនកើតទៀតខ្លះ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នេះដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមានទិដ្ឋិយ៉ាងនេះថា សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យដូច្នេះទេ ។ កាលខ្ញុំសួរដូច្នេះថា បើដូច្នេះ មានតែលោកមិនដឹង មិនឃើញទេ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមែនមិនដឹង មិនមែនមិនឃើញទេ ម្នាលអាវុសោ យើងដឹង យើងឃើញ ។ ម្នាលអាវុសោ សេចក្តីនៃភាសិតនេះ តើគប្បីយល់ដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ ត្រង់ទិដ្ឋិ (សេចក្តីយល់ឃើញថា) លោកទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ម្នាលអាវុសោ ត្រង់ទិដ្ឋិថា លោកមិនទៀង ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ម្នាលអាវុសោ ត្រង់ទិដ្ឋិថា លោកមានទីបំផុត ... លោកមិនមានទីបំផុត ... ជីវិតនោះគឺសរីរៈនោះ ...

អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរំ ... ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា... ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ... នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណា ឥទមេវ សច្ចំ មោឃមញ្ញន្តិ ខោ អាវុសោ ទិដ្ឋិគតមេតំ ។ យាវតា អាវុសោ ទិដ្ឋិគតំ យាវតា ទិដ្ឋិដ្ឋានំ អធិដ្ឋានំ បរិយុដ្ឋានំ សមុគ្ឃាតោ(១) តមហំ ជានាមិ តមហំ បស្សាមិ(២) តមហំ ជានន្តោ ជានាមីតិ(៣) តមហំ បស្សន្តោ បស្សាមីតិ(៤) ក្យាហំ វក្ខាមិ ន ជានាមិ ន បស្សាមីតិ ជានាមហំ អាវុសោ បស្សាមីតិ ។ កោ នាម(៥) អាយស្មា កថញ្ច បនាយស្មន្តំ សព្រហ្មចារី ជានន្តីតិ(៦) ។ អានន្ទោតិ ខោ មេ អាវុសោ នាមំ អានន្ទោតិ ច បន មំ សព្រហ្មចារី ជានន្តីតិ ។

១ ឱ. ទិដ្ឋិដ្ឋានអធិដ្ឋានបរិយុដ្ឋានសមុដ្ឋានសមុគ្ឃាតោ ។ ម. ទិដ្ឋិដ្ឋានំ ទិដ្ឋិអធិដ្ឋានំ ទិដ្ឋិបរិយុដ្ឋានំ ទិដ្ឋិសមុដ្ឋានំ ទិដ្ឋិសមុគ្ឃាតោ ។ ២ ឱ. បស្សាមិ ។ ៣ ឱ. ម. តយាហំ ជានន្តោ ។ ៤ ឱ. ម. តយាហំ បស្សន្តោ ។ ៥ ឱ. ម. នាមោ ។ ៦ ឱ. ម. ជានន្តី ។

ជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃ ... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មាន ... សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ក៏មាន... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតផង មិនកើតទៀតផង... សត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ក៏មិនមែន មិនកើតទៀត ក៏មិនមែន ពាក្យនេះឯង ជាពាក្យពិត ពាក្យដទៃ ជាពាក្យសោះសូន្យ ។ ម្នាលអាវុសោ ទិដ្ឋិមានប្រមាណ ហេតុនៃទិដ្ឋិមានប្រមាណ ការតាំងនៅនៃទិដ្ឋិ ការរួបរឹតដោយទិដ្ឋិ ការដកឡើងនូវទិដ្ឋិមានប្រមាណ យើងដឹងនូវទិដ្ឋិនោះ ឃើញនូវទិដ្ឋិនោះ កាលយើងដឹងនូវទិដ្ឋិនោះ ហើយពោលថា ដឹង កាលឃើញនូវទិដ្ឋិនោះ ហើយពោលថា ឃើញ យើងនឹងពោលថា យើងមិនដឹង មិនឃើញដូចម្តេចកើត ម្នាលអាវុសោ យើងដឹងមែន ឃើញមែន ។ លោកដ៏មានអាយុ នាមជាអ្វី ពួកសព្រហ្មចារីបុគ្គលស្គាល់លោកដ៏មានអាយុថាដូចម្តេច ។ ម្នាលអាវុសោ នាមរបស់យើងថា អានន្ទ ពួកសព្រហ្មចារី ក៏ស្គាល់យើងថាអានន្ទដែរ ។

មហាចរិយេន កិរ ភោ(១) សត្ថុំ មន្តយមានា(២) ន ជានិម្ហា(៣) អាយស្មា អានន្ទោតិ ។ សចេ ហិ មយំ សញ្ជានេយ្យាម(៤) អយមាយស្មា អានន្ទោតិ ឯត្តកម្បិ នោ នប្បដិភាសេយ្យ ខមតុ ច នោ អាយស្មា អានន្ទោតិ ។

(៤៩) ទសហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ បាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស(៥) ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ អាចារគោចរ- សម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សាវី សមា- ទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិ- កល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា

១. ឱ. មហាចរិយេន វិយ កិរ ភោតោ ។ ២ ម. មន្តយមានា ។ ៣ ឱ. ម. ជានិម្ហ ។ ៤ ម. ជានេយ្យាម ។ ៥ ម. លោកស្សាតិ ។

លោកដ៏ចំរើន យើងកាលប្រឹក្សាជាមួយនឹងអាចារ្យជាធំ តែមិនដែលស្គាល់ថា អានន្ទដ៏មានអាយុ ដូច្នេះសោះ ។ ពិតណាស់ បើយើងស្គាល់ថា នេះជាព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ ដូច្នេះមែន យើងក៏មិនហ៊ានពោលវេញវាលប៉ុណ្ណោះឡើយ សូមព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ អត់ទោសដល់ខ្ញុំបាទ ។

(៤៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប ដោយធម៌ ១០ ប្រការ ជាអ្នកគួរទទួលវត្ថុ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុ ដែលគេនាំមកទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ជលីកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ១០ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំវរៈ បរិបូណ៌ ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញនូវភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវសុត្រ សន្សំដោយល្អលាស់នូវសុត្រ ធម៌ទាំងឡាយណា ដែលមានលំអបទដើម មានលំអបទកណ្តាល មានលំអបទចុង

សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្ម-
ចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា
ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា
ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា កល្យាណមិត្តោ ហោតិ
កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវង្កោ សម្មាទិដ្ឋិ-
កោ ហោតិ សម្មាទស្សនេន សមន្នាគតោ អនេក-
វិហិតំ ឥទ្ធិវិធំ បច្ចនុភោតិ ឯកោបិ ហុត្វា ពហុធា
ហោតិ ពហុធាបិ ហុត្វា ឯកោ ហោតិ អាវិភាវំ តិរោភាវំ
តិរោកុដ្ដំ(១) តិរោបាការំ តិរោបព្វតំ អសជ្ជមានោ
គច្ឆតិ សេយ្យថាបិ អាកាសេ បឋវិយាបិ ឧម្មុជ្ជនិ-
មុជ្ជំ ករោតិ សេយ្យថាបិ ឧទកេ ឧទកេបិ
អភិជ្ជមានេ(២) គច្ឆតិ សេយ្យថាបិ បឋវិយំ
អាកាសេបិ បល្លង្កេន កមតិ សេយ្យថាបិ បក្ខី
សកុណោ ឥមេបិ ចន្ទិមសុរិយេ ឯវំមហិទ្ធិកេ
ឯវំមហានុភាវេ បាណិនា បរិមសតិ បរិមជ្ជតិ
ព្រហ្មលោកាបិ កាយេន ច វសំ វត្តេតិ

១ ម. តិរោកុដ្ដំ ។ ២ ម. អភិជ្ជមានោ ។

ប្រកាសនូវព្រហ្មចារ្យ ព្រមទាំងអត្ថ ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌សព្វគ្រប់ ក្នុងធម៌ ដែលមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះ បានរៀនសូត្រច្រើន បានទ្រទ្រង់ ចាំស្ទាត់ ត្រង់មាត់ យល់ច្បាស់ក្នុងចិត្ត ចាក់ធ្លុះល្អដោយទិដ្ឋិ ១ ជាអ្នកមានកល្យាណជនជាមិត្រ មានកល្យាណជន ជាសំឡាញ់ មានកល្យាណជន ជាទីចូលចិត្ត ១ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកបដោយការឃើញត្រូវ ១ រមែងបាននូវឥទ្ធិវិធញ្ញាណ គឺការតាក់តែងឫទ្ធិបានច្រើនយ៉ាង គឺមនុស្សម្នាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាច្រើននាក់ក៏បាន ឬមនុស្សច្រើននាក់ ធ្វើឲ្យទៅជាម្នាក់វិញក៏បាន ដើរទៅកាន់ទីវាល ទីខាងក្រៅ ទីខាងក្រៅជញ្ជាំង ទីខាងក្រៅកំពែង ទីខាងក្រៅភ្នំ មិនទើសទាក់ដូចគេដើរទៅលើអាកាសក៏បាន ងើបឡើងនិងមុជចុះក្នុងផែនដី ដូចគេងើបមុជក្នុងទឹកក៏បាន ដើរទៅក្នុងទឹក ក៏មិនបែកធ្លាយទឹក ដូចគេដើរលើផែនដីក៏បាន ទៅក្នុងអាកាសទាំងភ្នែន ដូចសកុណជាតិ ដែលមានស្លាបក៏បាន យកដៃទៅស្ទាបអង្អែល ចាប់ពាល់នូវព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យទាំងនេះ ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ មានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះក៏បាន ធ្វើអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយកាយ ដរាបដល់ព្រហ្មលោកក៏បាន ១

ទិព្វាយ សោតធាតុយា វិសុទ្ធាយ អតិក្កន្តមានុសិកាយ ឧភោ សទ្ទេ សុណាតិ ទិព្វេ ច មានុសេ ច យេ ទូរេ សន្តិកេ ច បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ សរាគំ វា ចិត្តំ សរាគំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ វីតរាគំ វា ចិត្តំ វីតរាគំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ សទោសំ វា ចិត្តំ ... វីតទោសំ វា ចិត្តំ ... សមោហំ វា ចិត្តំ ... វីតមោហំ វា ចិត្តំ ... សង្ខិត្តំ វា ចិត្តំ ... វិក្ខិត្តំ វា ចិត្តំ ... មហគ្គតំ វា ចិត្តំ ... អមហគ្គតំ វា ចិត្តំ ... សឧត្តរំ វា ចិត្តំ ... អនុត្តរំ វា ចិត្តំ ... សមាហិតំ វា ចិត្តំ ... អសមាហិតំ វា ចិត្តំ ... វិមុត្តំ វា ចិត្តំ ... អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ អវិមុត្តំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ

ឮសំឡេងពីរប្រការបាន គឺសំឡេងជាទិព្វ និងសំឡេងជារបស់មនុស្សធម្មតា ក្នុងទីឆ្ងាយក្តី ជិតក្តី ដោយទិព្វសោតធាតុ ដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងផុតនូវសោតធាតុ ជារបស់មនុស្សធម្មតា ។ កំណត់ដឹងនូវចិត្តនៃសត្វដទៃ បុគ្គលដទៃ ដោយចិត្ត របស់ខ្លួនបាន គឺដឹងច្បាស់ថា ចិត្តដែលប្រកបដោយរាគៈក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រកបដោយរាគៈ ចិត្តដែលប្រាសចាករាគៈក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តប្រាសចាករាគៈ ចិត្តប្រកបដោយទោសៈក្តី ... ចិត្តប្រាសចាកទោសៈក្តី ... ចិត្តប្រកបដោយមោហៈក្តី ... ចិត្តប្រាសចាកមោហៈក្តី ... ចិត្តដែលរួញថយក្តី ... ចិត្តដែលរាយមាយក្តី ... ចិត្តជាមហគ្គតៈក្តី ... ចិត្តមិនមែនជាមហគ្គតៈក្តី ... ចិត្តដែលជាសឧត្តរៈគឺកាមាវចរក្តី ... ចិត្តដែលជាអនុត្តរៈគឺរូបាវចរនិងអរូបាវចរក្តី ... ចិត្តដែលខ្ជាប់ខ្ជួនក្តី ... ចិត្តដែលមិនខ្ជាប់ខ្ជួនក្តី ... ចិត្តដែលរួចស្រឡះក្តី ... ចិត្តដែលមិនទាន់រួចផុតស្រឡះក្តី ក៏ដឹងច្បាស់ថា ចិត្តមិនទាន់រួចស្រឡះ ។ រមែងរលឹកនូវខន្ធដែលអាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុនជាច្រើនប្រការ គឺរលឹកបាន ១ ជាតិខ្លះ ពីរជាតិខ្លះ ៣ ជាតិខ្លះ ៤ ជាតិខ្លះ

បញ្ចបិ ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ តឹសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាឡីសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ វិវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ សំវដ្ដវិវដ្ដកប្បេ អមុត្រាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទបាទឹ តត្រាបាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ

៥ ជាតិខ្លះ ១០ ជាតិខ្លះ ២០ ជាតិខ្លះ ៣០ ជាតិខ្លះ ៤០ ជាតិខ្លះ ៥០ជាតិខ្លះ ១ រយជាតិខ្លះ មួយពាន់ជាតិខ្លះ ១សែនជាតិខ្លះ អស់សំវដ្ដកប្បជាច្រើនខ្លះ វិវដ្ដកប្បជាច្រើនខ្លះ អស់សំវដ្ដវិវដ្ដកប្បជាច្រើនខ្លះថា គាត្មាអញបានកើត ក្នុងភពឯណោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ ទទួលសុខនិងទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណេះ លុះគាត្មាអញច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ ក៏បានទៅកើត ក្នុងភពឯណោះ ដែលទៅកើតក្នុងភពនោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ ទទួលសុខនិងទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុត្រឹមប៉ុណ្ណេះ លុះច្យុតចាកអត្តភាពនោះហើយ បានមកកើត ក្នុងភពនេះ រមែងរលឹកនូវខន្ធ ដែលអាស្រ័យនៅ ក្នុងកាលមុន ជាច្រើនប្រការ ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស ដោយប្រការដូច្នេះ ១ មានទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង់ចក្ខុ របស់មនុស្សធម្មតា ឃើញនូវសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុត ដែលកើត ជាសត្វថោកទាប ខ្ពង់ខ្ពស់ មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកម្ម របស់ខ្លួនថា-

សត្តេ បជានាតិ ឥមេ វត ភោន្តោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា វចីទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា មនោទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបន្នា ឥមេ វា បន ភោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នាគតា វចីសុចរិតេន សមន្នាគតា មនោសុចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នាតិ ឥតិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ

តើហ្ន៎ សត្វទាំងឡាយនេះ ប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាអ្នកតិះដៀលព្រះអរិយៈ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រកាន់នូវអំពើ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ ក៏តែងទៅកើត ក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មួយទៀត សត្វទាំងអម្បាលនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកបដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត មិនតិះដៀលព្រះអរិយៈជាសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកាន់នូវអំពើ ជាសម្មាទិដ្ឋិ សត្វទាំងនោះ លុះបែកធ្លាយនៃកាយស្លាប់ទៅ ក៏តែងទៅកើត ក្នុងសុគតិ សួគ៌ទេវលោក មានទិព្វចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុ ជារបស់មនុស្សធម្មតា ឃើញពួកសត្វដែលច្យុត ដែលកើត ជាសត្វថោកទាប ឧត្តម មានសម្បុរល្អ មានសម្បុរអាក្រក់ មានគតិល្អ មានគតិអាក្រក់ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ តាមកម្មរបស់ខ្លួន ដោយប្រការដូច្នេះ ។

អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តឹ បញ្ញាវិមុត្តឹ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុណេយ្យោ ហោតិ បាហុណេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ជលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

(៩៨) ទសហិ ភិក្ខវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ថេរោ ភិក្ខុ យស្សំ យស្សំ ទិសាយំ វិហរតិ ផាសុំយេវ វិហរតិ ។ កតមេហិ ទសហិ ។ ថេរោ ហោតិ រត្តញ្ញូ ចិរប្បព្វជិតោ សីលវា ហោតិ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា

រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ នេះឯង ទើបជាអ្នកគួរទទួលនូវវត្ថុ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលវត្ថុ ដែលគេនាំមកទទួលភ្ញៀវ គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ជលីកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្ត ដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

(៩៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាថេរៈ ប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង នៅក្នុងទិសណា ៗ រមែងនៅ ជាសុខសប្បាយ ។ ប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ភិក្ខុជាថេរៈ ជាអ្នកដឹងរាត្រី បួសយូរ ១ ជាអ្នកមានសីល សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់នូវសុត្រ សន្សំនូវសុត្រ ធម៌ទាំងឡាយណា មានលំអ បទខាងដើម មានលំអ បទកណ្តាល មានលំអ បទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្ថ ព្រមទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌សព្វគ្រប់ ក្នុងធម៌ ដែលមានសភាពដូច្នោះ

ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ។ ឧភយានិ ខោ បនស្ស បាតិមោក្ខានិ វិត្ថារេន ស្វាគតានិ ហោន្តិ សុវិភត្តានិ សុប្បវត្តីនិ សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ជនសោ អធិករណសមុប្បាទវូបសមកុសលោ ហោតិ ធម្មកាមោ ហោតិ បិយសមុទាហារោ អភិធម្មេ អភិវិនយេ ឧឡារបាមុជ្ជោ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតរីតរេហិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន បាសាទិកោ ហោតិ អភិក្កន្តប្បដិក្កន្តេ[១] សុសំវុតោ អន្តរឃរេ និសជ្ជាយ ចតុន្នំ ឈានានំ អាភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អកិច្ឆលាភី អកសិរលាភី អាសវានញ្ច ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

១. ម. អភិក្កន្តបដិក្កន្តេ ។

ភិក្ខុនោះ បានរៀនសូត្រច្រើន បានទ្រទ្រង់ ចាំស្ទាត់មាត់ យល់ច្បាស់ក្នុងចិត្ត ចាក់ធ្លុះល្អដោយទិដ្ឋិ ១ ទាំងបាតិមោក្ខពីរប្រការ គឺភិក្ខុនោះចាំស្ទាត់ល្អដោយពិស្តារ វែកញែកដោយល្អ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយល្អ វិនិច្ឆ័យដោយល្អ តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ជនៈ ១ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងការរម្ងាប់អធិករណ៍ដែលកើតឡើង ១ ជាអ្នកប្រាថ្នាធម៌ មានសណ្តាប់ធ្នាប់គួរជាទីស្រឡាញ់ មានសេចក្តីត្រេកអរ ដ៏លើសលុប ក្នុងអភិធម្មនិងអភិវិន័យ ១ ជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមាន តាមបាន ១ ជាបុគ្គលគួរជ្រះថ្លាក្នុងការឈានទៅមុខ និងការត្រឡប់ថយក្រោយ ជាអ្នកសង្រួមដោយល្អក្នុងការអង្គុយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះ ១ ជាអ្នកបានតាមសេចក្តីប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវឈានទាំង ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ប្រសើរ នៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ទសហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ថេរោ ភិក្ខុ យស្សំ យស្សំ ទិសាយំ វិហរតិ ផាសុំយេវ វិហរតីតិ ។

(៩៩) អថខោ អាយស្មា ឧបាលិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ឧបាលិ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ អរញ្ញវនបត្ថានិ(១) បន្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវិតុន្តិ ។ ទុរភិសម្ភវានិ ហិ ខោ ឧបាលិ អរញ្ញវនបត្ថានិ បន្តានិ សេនាសនានិ ទុក្ករំ បវិវេកំ ទុរភិរមំ ឯកត្តេ ហរន្តិ មញ្ញេ មនោ វនានិ សមាធឹ អលភមានស្ស ភិក្ខុនោ ។ យោ ខោ ឧបាលិ ឯវំ វទេយ្យ អហំ សមាធឹ អលភមានោ អរញ្ញវនបត្ថានិ បន្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវិស្សាមីតិ តស្សេតំ បាដិកង្ខំ សំសីទិស្សតិ វា ឧប្បិលវិស្សតិ(២) វា ។

១ ម. អរញ្ញេ វនបត្ថានិ ។ ២ ម. ឧប្លវិស្សតិ វា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាថេរៈ ដែលប្រកបដោយធម៌ទាំង ១០ យ៉ាងនេះឯង នៅក្នុងទិសណាៗ រមែងនៅជាសុខសប្បាយ ដោយពិត ។

(៩៩) គ្រានោះឯង ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយក៏អង្គុយនៅ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ អង្គុយនៅ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានប្រាថ្នា ដើម្បីចូលទៅគប់កេសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលជាព្រៃស្បាតនិងព្រៃស្រោង ។ ម្នាលឧបាលិ ពិតណាស់ សេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលជាព្រៃស្បាតនិងព្រៃស្រោង សុទ្ធតែជាទីកម្រត្រាំនៅបាន សេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់តែម្នាក់ឯង កម្រនឹងធ្វើបាន កម្រនឹងត្រេកអរម្នាក់ឯងបាន ព្រៃទាំងឡាយហាក់ដូចនឹងនាំចិត្តរបស់ភិក្ខុអ្នកមិនបាននូវសមាធិយកទៅ ។ ម្នាលឧបាលិ បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ កាលបើ មិនបាន សមាធិ នឹងចូលទៅអាស្រ័យ គប់កេសេនាសនៈ ដ៏ស្ងាត់ ដែលជាព្រៃស្បាត និងព្រៃស្រោង សេចក្តីប៉ុនប៉ងនុ៎ះ របស់ភិក្ខុនោះ នឹងលិចបាត់ទៅវិញ ឬនឹងសាត់អណ្តែត បាត់ទៅវិញមិនខាន ។

សេយ្យថាបិ ឧបាលិ មហាឧទករហទោ អថ អាគច្ឆេយ្យ ហត្ថិនាគោ សត្តរតនោ វា អឌ្ឍដ្ឋរតនោ វា តស្ស ឯវមស្ស យន្នូនាហំ ឥមំ ឧទករហទំ ឱគាហេត្វា កណ្ណសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ(១) ខិឌ្ឌេយ្យំ បិដ្ឋិសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ ខិឌ្ឌេយ្យំ កណ្ណសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ ខិឌ្ឌិត្វា(២) បិដ្ឋិសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ ខិឌ្ឌិត្វា ន្ហាត្វា ច បិវិត្វា ច បច្ចុត្តរិត្វា យេន កាមំ បក្កមេយ្យន្តិ ។ សោ តំ ឧទករហទំ ឱគាហេត្វា កណ្ណសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ ខិឌ្ឌេយ្យ បិដ្ឋិសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ ខិឌ្ឌេយ្យ កណ្ណសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ ខិឌ្ឌិត្វា បិដ្ឋិសន្ធោវិកំបិ ខិឌ្ឌំ ខិឌ្ឌិត្វា ន្ហាត្វា ច បិវិត្វា ច បច្ចុត្តរិត្វា យេន កាមំ បក្កមេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មហា ឧបាលិ(៣) អត្តភាវោ គម្ភីរេ គាធំ វិន្ទតិ អថ អាគច្ឆេយ្យ សសោ វា ពិឡារោ វា

១ ម. កីឡំ ។ ២ ម. កីឡិត្វា ។ ៣ ឱ. មហា ហុបាលិ ។

ម្នាលឧបាលិ ដូចជាអន្លង់ទឹកធំ ក្នុងកាលនោះ ដំរីដ៏ប្រសើរមានកំពស់ ៧ ហត្ថ ឬ ៧ ហត្ថកន្លះ គប្បីដើរមក ដំរីនោះមានគំនិតយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញ ចុះកាន់អន្លង់ទឹកនេះ លេងស្ទីកត្រចៀកលេងផង លេងខ្នងលេងផង លុះលេងស្ទីកត្រចៀកលេង លេងខ្នងលេងរួចហើយ ក៏ងូតផង ផឹកផង សិន សឹមឡើងដើរចេញទៅ តាមប្រាថ្នា ។ ដំរីនោះ ក៏ចុះទៅកាន់អន្លង់ទឹក ហើយលេងស្ទីកត្រចៀកលេងផង លេងខ្នងលេងផង លុះលេងស្ទីកត្រចៀកលេង លេងខ្នងលេងរួចហើយ ក៏ងូតផង ផឹកផង ហើយឡើងដើរចេញទៅ តាមប្រាថ្នា ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលឧបាលិ ព្រោះថា អត្តភាព (នៃដំរីនោះ) ធំ តែងបាននូវទីពឹងក្នុងអន្លង់ដ៏ជ្រៅ កាលបើសត្វទន្សាយ ឬឆ្មា ដើរមក

តស្ស ឯវមស្ស កោ ចាហំ កោ ច ហត្ថិនាគោ យន្នូនាហំ ឥមំ ឧទករហទំ ឱគាហេត្វា កណ្ណសន្ធោវិកម្បិ ខិឌ្ឌំ ខិឡេយ្យំ បិដ្ឋិសន្ធោវិកម្បិ ខិឌ្ឌំ ខិឡេយ្យំ កណ្ណសន្ធោវិកម្បិ ខិឌ្ឌំ ខិឡិត្វា បិដ្ឋិសន្ធោវិកម្បិ ខិឌ្ឌំ ខិឡិត្វា ន្ហាត្វា ច បិវិត្វា ច ឧត្តរិត្វា យេន កាមំ បក្កមេយ្យន្តិ ។ សោ តំ ឧទករហទំ សហសា អប្បដិសង្ខាយ(១) តស្សេតំ បាដិកង្ខំ សំសីទិស្សតិ វា ឧប្លវិស្សតិ វា ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ បរិត្តោ ឧបាលិ(២) អត្តភាវោ គម្ភីរេ គាធំ ន វិន្ទតិ ។ ឯវមេវ ខោ ឧបាលិ យោ ឯវំ វទេយ្យ អហំ សមាធឹ អលភមានោ អរញ្ញវនបត្ថានិ បន្តានិ សេនាសនានិ បដិសេវិស្សាមីតិ តស្សេតំ បាដិកង្ខំ សំសីទិស្សតិ វា ឧប្លវិស្សតិ វា ។

១ ម. អប្បដិសង្ខាយ បក្ខន្ទេយ្យ ។ ឧ. អប្បដិសង្ខា បក្ខន្ទេយ្យ ។ ២ ម. ហុបាលិ ។

ទន្សាយ ឬ សំពោចនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ចុះអញជាអ្វីទៅ ដំរីជាអ្វីទៅ បើដូច្នោះ មានតែអញ ចុះទៅកាន់អន្លង់ទឹកនេះ លេងល្បែងត្រចៀកលេងផង លេងខ្នងលេងផង លុះលេងល្បែងត្រចៀកលេង លេងខ្នងលេងរួចហើយ ក៏ងូតផង ផឹកផង រួចសិន សឹមឡើងដើរចេញទៅ តាមប្រាថ្នា ។ សត្វនោះមិនបានពិចារណា អន្លង់ទឹកនោះ ដោយរហ័ស សេចក្តីប៉ុនប៉ងរបស់សត្វនោះ នឹងលិចបាត់ទៅវិញ ឬនឹងរសាត់អណ្តែត បាត់ទៅវិញមិនខាន ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលឧបាលិ ព្រោះថា អត្តភាព តូច មិនត្រូវបានទីពឹងក្នុងអន្លង់ដ៏ជ្រៅទេ សេចក្តីនេះ ឧបមាយ៉ាងណា ។ ម្នាលឧបាលិ ឧបមេយ្យដូចជា បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា កាលអញ កាលបើមិនបានសមាធិ នឹងចូលទៅអាស្រ័យ គឺសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ ដែលជាព្រៃស្បាតនិងព្រៃស្រោង សេចក្តីប៉ុនប៉ង របស់ភិក្ខុនោះនឹង លិចបាត់ទៅវិញ ឬ នឹងរសាត់អណ្តែត បាត់ទៅវិញ មិនខាន ។

សេយ្យថាបិ ឧទាយិ ទហរោ កុមារោ មន្ទោ ឧត្តានសេយ្យកោ សកេន មុត្តករីសេន កីឡតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ ឧទាយិ ននាយំ កេវលា បរិបូរា ពាលខិឌ្ឌា(១) ។ ឯវំ ភន្តេ ។ សោ ខោ សោ ឧទាយិ កុមារោ អបរេន សមយេន វុឌ្ឍិមន្វាយ ឥន្ទ្រិយានំ បរិបាកមន្វាយ យានិ តានិ(២) កុមារកានំ កីឡាបនកានិ ភវន្តិ សេយ្យថីទំ វង្កកំ(៣) ឃដិកំ មោក្ខចិកំ ចិង្គុលិកំ(៤) បត្តាឡ្ហកំ រថកំ ធនុកំ តេហិ កីឡតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ ឧទាយិ ននាយំ ខិឌ្ឌា(៥) បុរិមាយ ខិឌ្ឌាយ(៦) អភិក្កន្តតរា ច បណីតតរា ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ សោ ខោ សោ ឧទាយិ កុមារោ អបរេន សមយេន វុឌ្ឍិមន្វាយ

---

១ ម. ពាលកីឡាតិ ។ ២ ម. កានិចិ ។ ៣ ម. វង្កំ ។ ៤ ម. ចិង្គុលកំ ។ ម. បិង្គុលកំ ។ ៥ ម. កីឡា ។ ៦ ម. ឥទំ ន ហោតិ ។

ម្នាលឧទាយិ ប្រៀបដូចកុមារក្មេងខ្ចីទៅដេកផ្ងារ តែងលេងមូត្រនឹងករីសៈ របស់ខ្លួន ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច ល្បែងនៃក្មេងខ្ចីនេះ មិនមែនពេញបរិបូណ៌តែម្តងទេឬ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ កុមារនោះឯង លុះដល់សម័យខាងក្រោយមក អាស្រ័យនូវសេចក្តីចំរើន អាស្រ័យនូវសេចក្តីចាស់ក្លា នៃឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ល្បែងណារបស់ពួកកុមារ ល្បែងនោះ គឺលេងខ្ទិលខ្លូច លេងហ៊ឹង លេងតាំងផ្លូវ លេងកង្ហារ លេងពួនដីទ្រុង លេងរទេះតូច លេងធ្នូតូច កុមារនោះ តែងលេងដោយល្បែងទាំងនោះ ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច តើល្បែងនេះល្អ ប្រសើរ ជាងល្បែងពីមុន ឬមិនមែនទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ កុមារនោះឯង លុះសម័យខាងក្រោយមក អាស្រ័យនូវសេចក្តីចំរើន

ឥន្ទ្រិយានំ បរិបាកមន្វាយ បញ្ចហិ កាមគុណេហិ សមប្បិតោ សមង្គីភូតោ បរិចារេតិ ចក្ខុវិញ្ញេយ្យេហិ រូបេហិ ឥដ្ឋេហិ កន្តេហិ មនាបេហិ បិយរូបេហិ កាមូបសញ្ហិតេហិ រជនីយេហិ សោតវិញ្ញេយ្យេហិ សទ្ទេហិ ... ឃានវិញ្ញេយ្យេហិ គន្ធេហិ ... ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យេហិ រសេហិ ... កាយវិញ្ញេយ្យេហិ ផោដ្ឋព្វេហិ ឥដ្ឋេហិ កន្តេហិ មនាបេហិ បិយរូបេហិ កាមូបសញ្ហិតេហិ រជនីយេហិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ឧទាយិ ខិឌ្ឌាយំ ចិត្តា បុរិមាហិ ចិត្តាហិ អភិក្កន្តតរា ច បណីតតរា ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥធ បន(១) ឧទាយិ តថាគតោ លោកេ ឧប្បជ្ជតិ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្ថា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធោ ភគវា(២) ។

---

១ ម. ម. ២៨ ទំ ។ ២ ម. ភគវា ។

អាស្រ័យនូវសេចក្តីចាស់ក្លា នៃឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ក៏ឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ស្ងប់ចិត្តបានបំរើ ដោយកាមគុណទាំង៥ គឺរូប ដែលគប្បីដឹង ដោយចក្ខុជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត មានសភាពគួរស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរតែកម្រើក ១ សំឡេងដែលគប្បីដឹង ដោយត្រចៀក ... ១ ក្លិនដែលគប្បីដឹង ដោយច្រមុះ ... ១ រសដែលគប្បីដឹង ដោយអណ្តាត ... ១ សម្ផស្សដែលគប្បីដឹង ដោយកាយជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត មានសភាពគួរស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម គួរជាទីតម្រេក ១ ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច តើល្បែងនេះល្អប្រសើរជាងល្បែងមុន ឬមិនមែនទេ ។ មែនហើយព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ ព្រះតថាគត កើតឡើង ក្នុងលោកនេះ ជាអរហន្ត ឆ្ងាយចាកកិលេស ត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃ ដោយខ្លួនឯង បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ មានដំណើរល្អ ដឹងច្បាស់នូវលោក ជាសារថីអ្នកទូន្មាននូវបុរស មិនមានបុគ្គលណាស្មើ ជាសាស្តា នៃពួកទេវតានិងមនុស្ស ត្រាស់ដឹងនូវសច្ចធម៌ ជាអ្នកចែករំលែកនូវព្រះសទ្ធម្ម ។

សោ ឥមំ លោកំ សទេវកំ សមារកំ សព្រហ្មកំ សស្សមណព្រាហ្មណឹ បជំ សទេវមនុស្សំ សយំ អភិញ្ញា សច្ឆិកត្វា បវេទេតិ ។ សោ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ ។ តំ ធម្មំ សុណាតិ គហបតិ វា គហបតិបុត្តោ វា អញ្ញតរស្មឹ វា កុលេ បច្ចាជាតោ ។ សោ តំ ធម្មំ សុត្វា តថាគតេ សទ្ធំ បដិលភតិ ។ សោ តេន សទ្ធាបដិលាភេន សមន្នាគតោ ឥតិ បដិសញ្ចិក្ខតិ សម្ពាធោ ឃរាវាសោ រជាបថោ អព្ភោកាសោ បព្វជ្ជា នយិទំ សុករំ អគារំ អជ្ឈាវសតា ឯកន្តបរិបុណ្ណំ ឯកន្តបរិសុទ្ធំ សង្ខលិខិតំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុំ យន្នូនាហំ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជេយ្យន្តិ ។

ព្រះតថាគតនោះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក និងពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍ ព្រមទាំងទេវតា និងមនុស្សដ៏សេស ហើយប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ។ ព្រះតថាគតនោះ សំដែងធម៌មានលំអបទដើម មានលំអបទកណ្តាល មានលំអបទចុង ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ ទាំងព្យញ្ជនៈដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌សព្វគ្រប់ ។ គហបតី ឬគហបតិបុត្ត ឬក៏ជនដែលកើតក្នុងត្រកូលណាមួយ តែងស្តាប់ធម៌នោះ ។ បុគ្គលនោះ លុះស្តាប់ហើយ រមែងបាននូវសទ្ធាចំពោះព្រះតថាគត ។ បុគ្គលនោះ ប្រកបដោយការបាននូវសទ្ធានេះហើយ រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់ថា ឃរាវាស ចង្អៀតចង្អល់ ជាផ្លូវនៃធូលីគឺកិលេស បព្វជ្ជា ទើបមានឱកាសល្អ បុគ្គលអ្នកនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មិនងាយនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌នេះ ឲ្យបរិបូណ៌ បរិសុទ្ធដោយចំណែកមួយ ឲ្យដូចជាស័ង្ខដែលគេខាត់ហើយទេ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញកោរសក់ និងពុកមាត់ ស្លៀកដណ្តប់សំពត់កាសាយៈ ហើយចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស ។

សោ អបរេន សមយេន អប្បំ វា ភោគក្ខន្ធំ បហាយ មហន្តំ វា ភោគក្ខន្ធំ បហាយ អប្បំ វា ញាតិបរិវដ្ដំ បហាយ មហន្តំ វា ញាតិបរិវដ្ដំ បហាយ កេសមស្សុំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្ថានិ អច្ឆាទេត្វា អគារស្មា អនគារិយំ បព្វជតិ ។ សោ ឯវំ បព្វជិតោ សមានោ ភិក្ខូនំ សិក្ខាសាជីវសមាបន្នោ បាណាតិបាតំ បហាយ បាណាតិបាតា បដិវិរតោ ហោតិ និហិតទណ្ឌោ និហិតសត្ថោ លជ្ជី ទយាបន្នោ សព្វបាណភូតហិតានុកម្បី វិហរតិ អទិន្នាទានំ បហាយ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ ទិន្នាទាយី ទិន្នបាដិកង្ខី អថេនេន សុចិភូតេន អត្តនា វិហរតិ អព្រហ្មចរិយំ បហាយ ព្រហ្មចារី ហោតិ អារាចារី(១) វិរតោ មេថុនា គាមធម្មា មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ សច្ចវាទី សច្ចសន្ធោ

១ ម. អនាចារី ។

បុគ្គលនោះ លុះសម័យតទៅក្រោយមក ក៏លះបង់គំនរទ្រព្យតិច ឬលះបង់គំនរទ្រព្យច្រើន លះបង់វង្សញាតិតិច ឬលះបង់វង្សញាតិច្រើន ហើយកោរសក់ នឹងពុកមាត់ ស្លៀកដណ្ដប់សំពត់កាសាយៈ ចេញចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួស ។ បុគ្គលនោះកាលបួសយ៉ាងនេះហើយ ក៏បំពេញនូវសិក្ខាសាជីវៈ សម្រាប់ពួកភិក្ខុ លះបង់បាណាតិបាត វៀរចាកបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ដល់នូវសេចក្ដីអាណិត មានសេចក្ដីអនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ដល់សព្វសត្វ លះបង់អទិន្នាទាន វៀរចាកអទិន្នាទាន កាន់យកតែរបស់ដែលគេឲ្យ ប្រាថ្នាតែរបស់ដែលគេឲ្យ មានខ្លួនជាស្អាត មិនមែនជាអ្នកលួច លះបង់អព្រហ្មចរិយធម៌ ប្រព្រឹត្តតែព្រហ្មចរិយធម៌ ចៀសវាង វៀរចាកមេថុនធម្ម ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក លះបង់មុសាវាទ វៀរចាកមុសាវាទ ពោលតែពាក្យពិត ដោយពាក្យពិត

ធុវោ បច្ចយិកោ អវិសំវាទកោ លោកស្ស
បិសុណំ វាចំ បហាយ បិសុណាយ វាចាយ
បដិវិរតោ ហោតិ ន ឥតោ សុត្វា អមុត្រ អក្ខាតា
ឥមេសំ ភេទាយ អមុត្រ វា សុត្វា ន ឥមេសំ
អក្ខាតា អមូសំ ភេទាយ ឥតិ ភិន្នានំ វា
សន្ធាតា សហិតានំ វា អនុប្បទាតា សមគ្គារាមោ
សមគ្គរតោ សមគ្គនន្ទី សមគ្គករណឹ វាចំ ភាសិតា
ហោតិ ផរុសំ វាចំ បហាយ ផរុសាយ វាចាយ
បដិវិរតោ ហោតិ យា សា វាចា (១) កណ្ណសុខា
បេមនិយា ហទយង្គមា បោរី ពហុជនកន្តា
ពហុជនមនាបា តថារូបឹ វាចំ ភាសិតា ហោតិ
សម្ផប្បលាបំ បហាយ សម្ផប្បលាបា បដិវិរតោ
ហោតិ កាលវាទី ភូតវាទី អត្ថវាទី ធម្មវាទី
វិនយវាទី និធានវតឹ វាចំ ភាសិតា ហោតិ
កាលេន សាបទេសំ បរិយន្តវតឹ អត្ថសំហិតំ ។

១ ម. ឱ. វាចា នេលា ។

ជាអ្នកខ្ជាប់ខ្ជួនដែលគួរអ្នកឯទៀតជឿបាន មិនពោលពាក្យបំភាន់សត្វលោក លះបង់បិសុណវាចា វៀរចាកបិសុណវាចា មិនស្ដាប់ពីនេះទៅប្រាប់ក្នុងទីឯណោះ ដើម្បីបំបែកពួកជនពីនេះ ឬពាក្យ ក្នុងទីឯណោះ មិនទៅប្រាប់ដល់ពួកជនឯនេះ ដើម្បីបំបែកពួកជនឯណោះ ដូច្នេះ ជាអ្នកផ្សះផ្សាពួកជន ដែលបែកគ្នាហើយ ឲ្យកំឡាំងដល់ពួកជន ដែលព្រមព្រៀងគ្នាហើយ មានសេចក្ដីព្រមព្រៀង ជាទីត្រេកអរ ត្រេកអរក្នុងសេចក្ដីព្រមព្រៀង រីករាយក្នុងការព្រមព្រៀង ពោលវាចាដែលជាគ្រឿងនាំឲ្យព្រមព្រៀងគ្នា លះបង់ផរុសវាចា វៀរចាកផរុសវាចា វាចាណាដែលមិនមានទោស ជាវាចាស្រួលដល់ត្រចៀក ជាពាក្យគួរជាទីស្រឡាញ់ គួរដម្កល់ទុកក្នុងហឫទ័យ ជាសំដីរបស់អ្នកក្រុង ជាទីត្រេកអរ ដល់ជនច្រើន ជាទីពេញចិត្ត ដល់ជនច្រើន ពោលតែវាចាបែបនោះឯង លះបង់សម្ផប្បលាបៈ វៀរចាកសម្ផប្បលាបៈ ពោលពាក្យ តាមកាលគួរ ពោលពាក្យពិត ពោលពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ ពោលពាក្យប្រកបដោយធម៌ ពោលពាក្យប្រកបដោយវិន័យ ពោលពាក្យដែលគួរដម្កល់ទុក ក្នុងហឫទ័យ ប្រកបដោយគ្រឿងអាងតាមកាលគួរ ជាពាក្យមានកំណត់ ជាពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ ។

សោ ពីជគាមភូតគាមសមារម្ភា បដិវិរតោ ហោតិ ឯកភត្តិកោ ហោតិ រត្តូបរតោ វិរតោ វិកាលភោជនា នច្ចគីតវាទិតវិសូកទស្សនា បដិវិរតោ ហោតិ មាលាគន្ធវិលេបនធារណមណ្ឌនវិភូសនដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ឧច្ចាសយនមហាសយនា បដិវិរតោ ហោតិ ជាតរូបរជតប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ អាមកធញ្ញប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ អាមកមំសប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ឥត្ថីកុមារីបដិគ្គហណា(១) បដិវិរតោ ហោតិ ទាសីទាសប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ អជេឡកប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ កុក្កុដសូករប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ហត្ថិគវស្សវឡវប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ខេត្តវត្ថុប្បដិគ្គហណា បដិវិរតោ ហោតិ ទូតេយ្យបហិណគមនានុយោគា បដិវិរតោ ហោតិ កយវិក្កយា បដិវិរតោ ហោតិ

១ ឱ. ម. ឥត្ថីកុមារិកបដិគ្គហណា ។

ភិក្ខុនោះ វៀរចាកការផ្តាច់ផ្តិលនូវពីជគាម ភូតគាម ជាអ្នកបរិភោគតែក្នុង ១ ពេល វៀរស្រឡះចាកសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការបរិភោគ ក្នុងរាត្រី វៀរចាកការបរិភោគ ក្នុងវេលាខុស វៀរចាកការច្រៀងរាំប្រគំនិងមើលនូវល្បែងដែលជាសត្រូវ ដល់កុសលធម៌ វៀរចាកការទ្រទ្រង់និងប្រដាប់តាក់តែងស្អិតស្អាងកាយ ដោយផ្កាកម្រង គ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាបផ្សេង ៗ វៀរចាកទីដេក ទីអង្គុយដ៏ខ្ពស់ និងទីដេកទីអង្គុយដ៏ប្រសើរ វៀរចាកការទទួលមាសប្រាក់ វៀរចាកការទទួលធញ្ញជាតិ ស្រូវស្រស់ វៀរចាកការទទួលសាច់យកនូវសាច់ឆៅ វៀរចាកការទទួលស្ត្រី និងកុមារី វៀរចាកការទទួលខ្ញុំស្រីនិងខ្ញុំប្រុស វៀរចាកការទទួលពពែនិងចៀម វៀរចាកការទទួលមាន់និងជ្រូក វៀរចាកការទទួលដំរី គោ សេះឈ្មោលនិងសេះញី វៀរចាកការទទួលស្រែនិងចម្ការ វៀរចាកការទទួលប្រកបទូតកម្ម គឺនាំសំបុត្រ ឬពាក្យបណ្តាំដល់គ្រហស្ថនិងទៅ ដោយគេបញ្ជូន ពីផ្ទះ ១ ទៅផ្ទះ ១ វៀរចាកការលក់និងទិញ

តុលាកូដកំសកូដមានកូដា បដិវិរតោ ហោតិ ឧក្កោដនវញ្ចននិកតិសាចិយោគា(១) បដិវិរតោ ហោតិ ឆេទនវធពន្ធនវិបរាមោសអាលោបសហសាការា(២) បដិវិរតោ ហោតិ ។ សោ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ កាយបរិហារិកេន ចីវរេន កុច្ឆិបរិហារិកេន បិណ្ឌបាតេន យេន យេនេវ បក្កមតិ សមាទាយេវ បក្កមតិ ។ សេយ្យថាបិ នាម បក្ខី សកុណោ យេន យេនេវ ឌេតិ សបត្តភារោវ ឌេតិ ឯវមេវ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ កាយបរិហារិកេន ចីវរេន កុច្ឆិបរិហារិកេន បិណ្ឌបាតេន យេន យេនេវ បក្កមតិ សមាទាយេវ បក្កមតិ ។ សោ ឥមិនា អរិយេន សីលក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ អជ្ឈត្តំ អនវជ្ជសុខំ បដិសំវេទេតិ ។

១ ម. ឧក្កោដនវញ្ចននិកតិសាចិយោគា ។ ២ ម. ឆេទនវធពន្ធនវិបរាមោសអាលោបសាហសាការា ។ ឱ. ... សាហសាការា ។

វៀរចាកការកោងដោយជញ្ជីង ការបន្លំដោយការដំមាស និងការកោង ដោយរង្វាស់រង្វាល់ វៀរចាកអំពើកោងកាច ដោយមួលបង្កាច់ បំភាន់ ដោយបញ្ឆោត និងការបន្លំ ដោយរបស់ថ្នម វៀរចាកការកាត់អវយវៈ មានដៃជើងជាដើម សំឡាប់ ចាប់ ចង ធ្វើផ្សេងៗ ប្លន់អ្នកស្រុក និងកំហែងរឹបយកទ្រព្យគេ ។ ភិក្ខុនោះ ជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរជាគ្រឿងរក្សាកាយ ដោយបិណ្ឌបាតជាគ្រឿងរក្សាផ្ទៃ ចៀសចេញទៅ ក្នុងទិសណាៗ តែងកាន់យក (គ្រឿងបរិក្ខារ) តែប៉ុណ្ណោះ ហើយចៀសចេញទៅ ក្នុងទិសនោះៗ ។ ដូចសត្វស្លាបហើរទៅ ក្នុងទិសណាៗ ក៏មានតែទម្ងន់ស្លាបរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ហើរទៅ ដូចម្ដេចមិញ ភិក្ខុជាអ្នកសន្តោស ដោយចីវរជាគ្រឿងរក្សាកាយ ដោយបិណ្ឌបាតជាគ្រឿងរក្សាផ្ទៃ ចៀសចេញទៅ ក្នុងទិសណាៗ តែងកាន់យក (គ្រឿងបរិក្ខារ) តែប៉ុណ្ណោះ ចៀសចេញទៅ ដូច្នោះដែរ ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកបព្រម ដោយសីលក្ខន្ធដ៏ប្រសើរនេះហើយ រមែងទទួលសេចក្ដីសុខ មិនមានទោសខាងក្នុងសន្តាន ។

សោ ចក្ខុនា រូបំ ទិស្វា ន និមិត្តគ្គាហី ហោតិ នានុព្យញ្ជនគ្គាហី យត្វាធិករណមេនំ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អសំវុតំ វិហរន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា បាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យុំ តស្ស សំវរាយ បដិបជ្ជតិ រក្ខតិ ចក្ខុន្ទ្រិយំ ចក្ខុន្ទ្រិយេ សំវរំ អាបជ្ជតិ ។ សោ សោតេន សទ្ទំ សុត្វា... ឃានេន គន្ធំ ឃាយិត្វា... ជិវ្ហាយ រសំ សាយិត្វា ... កាយេន ផោដ្ឋព្វំ ផុសិត្វា... មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ ន និមិត្តគ្គាហី ហោតិ នានុព្យញ្ជនគ្គាហី យត្វាធិករណមេនំ មនិន្ទ្រិយំ អសំវុតំ វិហរន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា បាបកា អកុសលា ធម្មា អន្វាស្សវេយ្យុំ តស្ស សំវរាយ បដិបជ្ជតិ រក្ខតិ មនិន្ទ្រិយំ មនិន្ទ្រិយេ សំវរំ អាបជ្ជតិ ។ សោ ឥមិនា អរិយេន ឥន្ទ្រិយសំវរេន សមន្នាគតោ អជ្ឈត្តំ អព្យាសេកសុខំ បដិសំវេទេតិ ។

ភិក្ខុនោះ ឃើញរូបដោយចក្ខុ ហើយមិនកាន់យកនូវនិមិត្ត មិនកាន់យកនូវអនុព្យញ្ជនៈ អកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងឡាយ គឺអភិជ្ឈា និងទោមនស្ស តែងជាប់តាម នូវបុគ្គល ដែលជាអ្នកមិនសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ គឺចក្ខុណា ភិក្ខុនោះ ក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ គឺចក្ខុនោះ រក្សាឥន្ទ្រិយ គឺចក្ខុ ដល់នូវការសង្រួម ក្នុងឥន្ទ្រិយ គឺចក្ខុ ។ ឮសំឡេងដោយត្រចៀក ... ធុំក្លិនដោយច្រមុះ ... លិទ្ធរសដោយអណ្ដាត...ពាល់ត្រូវផោដ្ឋព្វៈដោយកាយ ... ដឹងច្បាស់ធម្មារម្មណ៍ដោយចិត្ត មិនកាន់យកនូវនិមិត្ត មិនកាន់យកនូវអនុព្យញ្ជនៈ អកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងឡាយគឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស តែងជាប់តាមនូវបុគ្គល ដែលជាអ្នកមិនសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ គឺចិត្តណា ភិក្ខុនោះ ក៏ប្រតិបត្តិ ដើម្បីសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ គឺចិត្តនោះ រក្សាឥន្ទ្រិយ គឺចិត្ត ដល់នូវការសង្រួម ក្នុងឥន្ទ្រិយ គឺចិត្ត ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយសេចក្ដីសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ ដ៏ប្រសើរនេះហើយ ទើបទទួលនូវសេចក្ដីសុខ ដែលមិនច្រឡំ ដោយកិលេស ក្នុងសន្តាន ។

សោ អភិក្កន្តេ បដិក្កន្តេ សម្បជានការី ហោតិ អាលោកិតេ វិលោកិតេ សម្បជានការី ហោតិ សមិញ្ជិតេ បសារិតេ សម្បជានការី ហោតិ សង្ឃាដិបត្តចីវរធារណេ សម្បជានការី ហោតិ អសិតេ បីតេ ខាយិតេ សាយិតេ សម្បជានការី ហោតិ ឧច្ចារបស្សាវកម្មេ សម្បជានការី ហោតិ គតេ ឋិតេ និសិន្នេ សុត្តេ ជាគរិតេ ភាសិតេ តុណ្ហីភាវេ សម្បជានការី ហោតិ ។ សោ ឥមិនា ច អរិយេន សីលក្ខន្ធេន សមន្នាគតោ ឥមិនា ច អរិយេន ឥន្ទ្រិយសំវរេន សមន្នាគតោ ឥមិនា ច អរិយេន សតិសម្បជញ្ញេន សមន្នាគតោ ភិត្តំ(១) សេនាសនំ ភជតិ អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ កន្ទរំ គិរិគុហំ សុសានំ វនបត្ថំ អព្ភោកាសំ បលាលបុញ្ជំ ។ សោ អរញ្ញគតោ វា រុក្ខមូលគតោ វា សុញ្ញាគារគតោ

១ ម· វិវិត្តំ ។

ភិក្ខុនោះ កាលឈានទៅមុខ នឹងត្រឡប់មកខាងក្រោយ ក៏មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន កាលក្រឡេកមើលទៅមុខ នឹងក្រឡេកមើលទៅទិសផ្សេង ៗ ក៏មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន កាលបត់ដៃជើង នឹងលាដៃជើង ក៏មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន កាលទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាដិ បាត្រ នឹងចីវរ ក៏មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន កាលបរិភោគ ផឹក ទំពាស៊ី ជញ្ជាប់ ជញ្ជក់ ក៏មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន កាលបន្ទោបង់នូវឧច្ចារៈនឹងបស្សាវៈ ក៏មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន កាលដើរ ឈរ អង្គុយ ដេក ភ្ញាក់ឡើង និយាយស្ដី ស្ងៀមនៅ ក៏មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន ។ ភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយសីលក្ខន្ធ ដ៏ប្រសើរនេះផង ប្រកបដោយការសង្រួមឥន្ទ្រិយ ដ៏ប្រសើរនេះផង ប្រកបដោយសតិនឹងសម្បជញ្ញៈ ដ៏ប្រសើរនេះផង សេពនូវសេនាសនៈស្ងាត់ គឺព្រៃ ម្លប់ឈើ ភ្នំ ជ្រោះភ្នំ គុហាក្នុងភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃស្រោង ទីវាល គំនរចំបើង ។ ភិក្ខុនោះ ទៅកាន់ព្រៃក្ដី ទៅកាន់ម្លប់ឈើក្ដី ទៅកាន់ផ្ទះស្ងាត់ក្ដី

ក និសីទតិ បល្លង្កំ អាភុជិត្វា ឧជុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតឹ ឧបដ្ឋបេត្វា ។ សោ អភិជ្ឈំ លោកេ បហាយ វិគតាភិជ្ឈេន ចេតសា វិហរតិ អភិជ្ឈាយ ចិត្តំ បរិសោធេតិ ព្យាបាទប្បទោសំ បហាយ អព្យាបន្នចិត្តោ វិហរតិ សព្វបាណភូតហិតានុកម្បី ព្យាបាទប្បទោសា ចិត្តំ បរិសោធេតិ ថីនមិទ្ធំ បហាយ វិគតថីនមិទ្ធោ វិហរតិ អាលោកសញ្ញី សតោ សម្បជានោ ថីនមិទ្ធា ចិត្តំ បរិសោធេតិ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចំ បហាយ អនុទ្ធតោ វិហរតិ អជ្ឈត្តំ វូបសន្តចិត្តោ ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចា ចិត្តំ បរិសោធេតិ វិចិកិច្ឆំ បហាយ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ វិហរតិ អកថំកថី កុសលេសុ ធម្មេសុ វិចិកិច្ឆាយ ចិត្តំ បរិសោធេតិ ។ សោ ឥមេ បញ្ច នីវរណេ បហាយ ចេតសោ ឧបក្កិលេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណេ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ

អង្គុយពែនភ្នែនតាំងកាយឲ្យត្រង់ ហើយតម្រង់ស្មារតី (ឲ្យមានមុខឆ្ពោះទៅរកកម្មដ្ឋាន) ។ ភិក្ខុនោះ កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈាក្នុងលោក មានចិត្តប្រាសចាកអភិជ្ឈា ជម្រះចិត្តចាកអភិជ្ឈា លះបង់ព្យាបាទនឹងសេចក្តីប្រទូស្ត មានចិត្តមិនមានព្យាបាទ មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វ ជម្រះចាកព្យាបាទនឹងសេចក្តីប្រទូស្ត លះបង់ថីនមិទ្ធៈ ប្រាសចាកថីនមិទ្ធៈ មានសេចក្តីសំគាល់នូវពន្លឺ មានសតិសម្បជញ្ញៈ ជម្រះចិត្តចាកថីនមិទ្ធៈ លះបង់ឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ មិនមានសេចក្តីរាយមាយ មានចិត្តស្ងប់ខាងក្នុងសន្តាន ជម្រះចិត្តចាកឧទ្ធច្ចកុក្កុច្ចៈ លះបង់វិចិកិច្ឆា ឆ្លងចាកវិចិកិច្ឆា មិនមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជម្រះចិត្តចាកវិចិកិច្ឆា ។ ភិក្ខុនោះ លះបង់នូវនីវរណៈទាំង៥ នេះ ដែលជាគ្រឿងសៅហ្មងចិត្ត ធ្វើបញ្ញាឲ្យថយកំឡាំង ហើយស្ងាត់ចាកកាម ទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ ទាំងឡាយ

សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ ឧទាយិ នន្វាយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧទាយិ មម សាវកា អត្តនំ ធម្មំ សម្មស្សមានា អញ្ញាវេបត្តាចិ បត្តាចិ សោតាសតាចិ បដិសេវន្តិ នោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្ថា វិហរន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧទាយិ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា... ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ ឧទាយិ នន្វាយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧទាយិ មម សាវកា អត្តនំ ធម្មំ សម្មស្សមានា អញ្ញាវេបត្តាចិ បត្តាចិ សោតាសតាចិ បដិសេវន្តិ នោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្ថា វិហរន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧទាយិ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាគា...

ក៏បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈ ដែលកើត អំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេសជាងវិហារធម៌ពីមុន ឬមិនមែនទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ ពួកសាវករបស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ គឺខ្លួនហើយ ទើបអាស្រ័យ នូវសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃស្បាតនិងព្រៃស្រោង ដរាបណា តែពួកសាវក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។ ម្នាលឧទាយិ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈ... បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងវិហារធម៌ គឺកាលមុន ឬមិនមែនទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ ពួកសាវក របស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ គឺខ្លួនហើយ ទើបអាស្រ័យ នូវសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃស្បាតនិងព្រៃស្រោង ដរាបណា តែពួកសាវក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដរាបនោះទេ ។ ម្នាលឧទាយិ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង...

តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ ឧទាយិ អយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមស្មិំ ខោ ឧទាយិ មម សាវកា អត្តំ ធម្មំ សម្បស្សមានា អញ្ញាត-បត្តានិ បត្តានិ សោតាសនានិ បដិសេវន្តិ តេ ច នោ តាវ អនុប្បត្តសទត្ថា វិហរន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧទាយិ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា... ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។ តំ កិំ មញ្ញសិ ឧទាយិ អយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមស្មិំ ខោ មម សាវកា អត្តំ ធម្មំ សម្បស្ស-មានា អញ្ញាតបត្តានិ បត្តានិ សោតាសនានិ បដិសេវន្តិ តេ ច នោ តាវ អនុប្បត្តសទត្ថា វិហរន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧទាយិ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា

ហើយបានដល់នូវតតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងពួកវិហារធម៌ក្នុងកាលមុន ឬមិនមែនទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ ពួកសាវករបស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងទីនុ៎ះហើយ ក៏រមែងនឹកស្រើយ គប់កោសោតាសនៈដ៏ស្អាត នឹងព្រះព្យាគនីនីព្រាប្រោធ ដកបណា ដែលជាពួកសាវក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដកបនោះទេ ។ ម្នាលឧទាយិ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះលះបង់នូវសុខផង...ហើយបានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំ-គាល់នូវដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងពួកវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ឬមិនមែនទេ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ឯពួកសាវក របស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងទីនុ៎ះហើយ រមែងនឹកស្រើយ គប់កោសោតាសនៈដ៏ស្អាត នឹងព្រះព្យាគនីនីព្រាប្រោធ ដកបណា ដែលជាពួកសាវក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដកបនោះទេ ។ ម្នាលឧទាយិ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះកន្លងបង់នូវរូបសញ្ញា ដោយសព្វគ្រប់ ព្រោះតែសាបទៅនៃបដិឃសញ្ញា

នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាកា-
សោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។
តំ កឹ មញ្ញសិ ឧទាយិ នន្វាយំ វិហារោ
បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ
ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧទាយិ
មម សាវកា អត្ថិ ធម្មំ សម្បស្សមានា
អញ្ញាវេបក្កាមំ បត្តានំ សោតាសទានំ បដិសេវន្តិ
នោ ច ខោ តេ អនុប្បត្តសទត្ថា វិហរន្តិ ។
បុន ចបរំ ឧទាយិ ភិក្ខុ សព្វសោ
អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ
វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ
... សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម
នត្ថិ កិញ្ចីតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ ... សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សម-
តិក្កម្ម សន្តមេតំ បណីតមេតន្តិ នេវ-
សញ្ញានាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ។

ព្រោះមិនបានធ្វើទុក ក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ក៏បានដល់នូវអាកាសានញ្ចា-
យតនជ្ឈានដោយបរិកម្មថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ។ ម្នាលឧទាយិ
អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្ដេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរ
វិសេសជាងពួកវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ឬមិនមែនទេ ។ ព្រះករុណា
ព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ ពួកសាវករបស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញ
ធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ រមែងអាស្រ័យ នូវសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់គឺព្រៃ
ស្ងាត់គឺព្រៃស្រោង ដ៏បណា តែជាពួកសាវក មិនមែនសុទ្ធតែបាន
ប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ដោយលំដាប់ ដ៏បណានោះទេ ។ ម្នាលឧទាយិ
មួយទៀត ភិក្ខុកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយសព្វគ្រប់ហើយ
បានដល់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ដោយបរិកម្មថា វិញ្ញាណមិនមានទី
បំផុត...ភិក្ខុកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈានដោយសព្វគ្រប់បានដល់អាកិ-
ញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានដោយបរិកម្មថា វត្ថុតិចតួចមិនមាន... ភិក្ខុកន្លងនូវអាកិ-
ញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានដោយសព្វគ្រប់ បានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតន-
ជ្ឈានដោយបរិកម្មថា គុណជាតនោះស្ងប់ គុណជាតនោះ ប្រសើរ ។

តំ កឹ មញ្ញសិ ឧទាយិ អយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧទាយិ មម សាវកា អត្តនិ ធម្មំ សម្បស្សមានា អញ្ញោទបត្តានំ បត្តានំ សេចាសនានំ បដិសេវន្តិ នោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្ថា វិហរន្តិ ។ បុន ចបរំ ឧទាយិ ភិក្ខុ សព្វសោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បញ្ញាយ ចស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខីណា ហោន្តិ ។ តំ កឹ មញ្ញសិ ឧទាយិ អយំ វិហារោ បុរិមេហិ វិហារេហិ អភិក្កន្តតរោ ច បណីតតរោ ចាតិ ។ ឯវំ ភន្តេ ។ ឥមម្បិ ខោ ឧទាយិ មម សាវកា អត្តនិ ធម្មំ សម្បស្សមានា អញ្ញោទបត្តានំ បត្តានំ សេចាសនានំ បដិសេវន្តិ នោ ច ខោ តាវ អនុប្បត្តសទត្ថា វិហរន្តិ ។

ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ប្លែកនៃនេះ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ ពួកសាវករបស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ រមែងនឹកស្រើយ គប់រកសេចក្តីដឹងច្បាស់ នូវព្រះអរហត្តនូវព្រះនិព្វាន ដែលបាន តែជាពួកសាវក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍ របស់ខ្លួន ដល់ហើយលំដាប់ ដែលបានទាំងនេះ ។ ម្នាលឧទាយិ មួយវិញទៀត ភិក្ខុកន្លង នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជាន ដោយសព្វគ្រប់ បានដល់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ កសេវ៉ៈទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់ទៅ ព្រោះឃើញច្បាស់ដោយប្រាជ្ញា ។ ម្នាលឧទាយិ អ្នកសំគាល់ដំណើរនោះ ដូចម្តេច វិហារធម៌នេះ ល្អវិសេស ប្រសើរវិសេស ជាងវិហារធម៌ ក្នុងកាលមុន ប្លែកនៃនេះ ។ ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ម្នាលឧទាយិ សាវករបស់តថាគត កាលពិចារណាឃើញធម៌នេះ ក្នុងខ្លួនហើយ រមែងនឹកស្រើយ គប់រកសេចក្តីដឹងច្បាស់ នូវព្រះអរហត្តនូវព្រះនិព្វាន ដែលបាន តែជាពួកសាវក មិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដល់ហើយលំដាប់ ដែលបានទាំងនេះ ។

ឥង្ឃ ត្វំ ឧបាលិ សង្ឃេ វិហរាហិ សង្ឃេ តេ វិហរតោ ផាសុ ភវិស្សតីតិ ។

[១០០] ទសយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ទស ។ រាគំ ទោសំ មោហំ កោធំ ឧបនាហំ មក្ខំ បឡាសំ ឥស្សំ មច្ឆរិយំ មានំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ ទសយិមេ ភិក្ខវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុំ ។ កតមេ ទស ។ រាគំ ទោសំ មោហំ កោធំ ឧបនាហំ មក្ខំ បឡាសំ ឥស្សំ មច្ឆរិយំ មានំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ ទស ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ សច្ឆិកាតុន្តិ ។

ឧបាលិវគ្គោ បញ្ចមោ ។

ម្នាលឧបាលិ ហើយ អ្នកចូរនៅ ក្នុងសង្ឃចុះ កាលបើអ្នកនៅក្នុងសង្ឃ សេចក្តីសុខស្រួល នឹងមានប្រាកដ ។

[១០០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ទាំង១០យ៉ាងនេះចេញ មិនគួរ ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់ នូវអរហត្តបានទេ ។ ធម៌ទាំង ១០ យ៉ាងនោះ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរាគៈ ១ ទោសៈ ១ មោហៈ ១ កោធៈ ១ ឧបនាហៈ ១ មក្ខៈ ១ បឡាសៈ ១ ឥស្សា ១ មច្ឆរិយៈ ១ មានៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនបានលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះឯង មិនគួរធ្វើឲ្យច្បាស់ នូវអរហត្តបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះ ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្ត ។ ធម៌ទាំង ១០ នោះ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរាគៈ ១ ទោសៈ ១ មោហៈ ១ កោធៈ ១ ឧបនាហៈ ១ មក្ខៈ ១ បឡាសៈ ១ ឥស្សា ១ មច្ឆរិយៈ ១ មានៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់នូវធម៌ទាំង ១០ ប្រការនេះឯង ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្តបាន ។

ចប់ ឧបាលិវគ្គ ទី ៥ ។

តស្សុទ្ទានំ

កាមភោគី ភយំ ទិដ្ឋិ(១) វជ្ជិយ ឧត្តិយា ឧភោ(២)
កោកនុទោ អាហុណេយ្យោ ថេរោ ឧបាលិ អភព្វតោ(៣)។

ទុតិយបណ្ណាសកោ ទុតិយោ ។

---

១ ម. ភោគិ ភយំ កិំទិដ្ឋិកោ ។ ២ ម. វជ្ជិមាហិ ឧត្តិយោ ។ ៣ ឧ. ម. អភព្វោតិ ។

ឧទ្ទាននៃវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីបុគ្គលអ្នកបរិភោគកាម ១ អំពីភ័យ គឺពៀរ ៥ យ៉ាង ១ អំពីទិដ្ឋិ ១ អំពីវជ្ជិយមាហិតគហបតី និងឧត្តិយបរិព្វា-ជកទាំងពីរ អំពីកោកនុទបរិព្វាជក ១ អំពីកិច្ចអ្នកគួរទទួល គ្រឿងបូជា ១ អំពីកិច្ចថេរៈ ១ អំពីឧបាលិ ដ៏មានអាយុ ១ អំពីបុគ្គល ដែលមិនគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវមេហេតុ ១ ។

ចប់ ទុតិយបណ្ណាសក ទី ២ ។